

2262

az ember ébredése

Peter R. Green

2262

az enber ébredése

írta: Peter R. Green

www.2262.hu

Magánkiadás

ISBN 978-963-12-9074-5 (pdf)

© 2017. Peter R. Green

Minden jog fenntartva!

A szerző, mint a szerzői jog tulajdonosa fenntartja a mű terjesztésével és másolásával kapcsolatos minden jogát. A szerző kifejezett és írásos engedélye nélkül szigorúan tilos a mű másolása, sokszorosítása, módosítása, terjesztése, letölthetővé tétele, adatbázisban történő tárolása, kereskedelmi forgalomba hozatala.

Ezalól kivételt képez a megosztás útján történő terjesztés: ez esetben a mű tartalmából rövid részeket átvétele engedélyezett, de csak a www.2262.hu oldalra mutató hivatkozás mellett, és azzal a feltétellel, hogy az átvéető nem módosítja az eredeti szöveget, illetve az oldalra utaló egyértelmű hivatkozást minden közlésnél kötelezően feltüntet. A digitális formátum terjesztése csak az oldalra mutató hivatkozás útján engedélyezett. Egyéb információk a weboldalon találhatóak.

Köszönöm drágám és gyerekek!

Bevezetés

– Jelentést kérek! – szólalt meg a jobb oldali férfi fejében egy hang.
– Az alany a projektált cselekvési síkon tartózkodik. Nincs változás – válaszolta a férfi.

- Legvalószínűbb eltérés?
- Normán belüli. Alacsony valószínűséggel.
- Folytassák a megfigyelést!

A jobb oldali férfi a mellette ülőre nézett. A bal oldali férfi, aki eddig némán hallgatta a beszélgetést, most bólintott egyet, majd beindította az autót. Lassan indultak el, de csak a következő utcasarokig jutottak: a megfigyelt személy ott éppen előttük kelt át az úttesten. A szélvédőn keresztül jól láthatóan végigmérte az autóban ülő két magas, fekete öltönyös, fekete kalapos, fekete napszemüveges, kifejezéstelen arcú férfit, majd amikor a tekintetük összetalálkozott, az arcán villanásnyi felismerés jelent meg.

A bal oldali férfi ekkor a gázra lépett, és elhajtott. Nem sokkal távolabb húzódott le az út szélére, majd a tükörből nézték tovább, hogy mit csinál a megfigyelt személy. A fiatalember egy ideig tétován állt az úttest túloldalán, majd fogta magát, és bement az ott található könyvesboltba. Néhány perc múlva jelent meg újra, egy reklámtáskával a kezében, amin a bolt neve állt. Ezután továbbindult az utcán.

– A cselekvési sík áthelyeződését észlelem. Megerősítést kérek! – szólalt meg újra a jobb oldali férfi fejében a hang.

– Az alany felismerhetett bennünket. Tovább követjük – továbbította a választ, majd ismét elindultak. Lassan gurulva, immáron tisztos távolságból követték a célpontot.

A következő utcasarkon a fiatalember összeütközött egy járókelővel: egy magas, vékony, copfba kötött hajú, fehér szakállú, ősz férfivel. Nem szóltak egymáshoz, de az autóban ülők látták, amint a férfi a megfigyelt személy zsebébe csúsztat valamit.

– Külső beavatkozást észleltem más idősíkról. Megerősítést kérek! – kapta az újabb utasítást a jobb oldali férfi.

- Az alany találkozott valakivel. Az ismeretlen átadott neki valamit.

– Az idősík összeomlik. Azonnali kivonás! – Ez volt az utolsó utasítás. Aztán csend lett.

A két öltönyös egymásra nézett, majd a bal oldali férfi bólintott, a következő pillanatban pedig mindketten eltűntek az autóból. Az gurult még néhány métert, majd egy másik, az út szélén parkoló autónak koccant. Hangos, szaggatott kürtszó hangzott fel.

I: Álom

01

Az emelkedő nap fénye lassan kúszott lefelé a hálókabin falán, amíg el nem érte az ágyban szuszogó fiú kopasz, izzadtságban úszó fejét, hogy megszimogassa nyugtalan, meggyötört arcát.

A fiú ettől összerezsent, és kinyitotta a szemét. A fejébe azonnal erős fájdalom hasított, amitől felült, és zaklatottan nézett körbe: otthon volt, a hálókabinjában. Megpróbált visszaemlékezni az alvás közben látottakra, de a fejfájás csak foszlányokat engedett neki: egy kietlen, forró sivatagot, az elviselhetetlenül erősen tűző napot, és a víz hiányát, aminek egy cseppjéért is az életét adta volna.

Alig tudott koncentrálni.

„Gondolatok és képek alvás közben. A fej fájdalma.” – küldte el nagy nehezen a keresőkifejezést a Hálózatra, hogy megérthesse, mi történik vele. A válasz pillanatokon belül megérkezett: „Az agyi chip zavara. Mihamarabb látogasson el a gyógyító intézménybe. Az előjegyzés a panaszai alapján automatikusan megtörtént.” – jelent meg a fejében, a chipjén keresztül, gondolatként.

Lassan felkelt, és elbotorkált a tisztálkodó helyiségig, ahol nehezen ugyan, de sikerült elindítania a reggeli tisztító- és hidratáló programot. Ez végre segített: a lány vízpermet gyengéden tompította a fejfájását, és mire végzett a tisztálkodással, már sokkal jobban érezte magát.

A kabinból kilépve elővett egy kezeslábast a tisztító készülékből, de miközben megpróbálta felvenni, többször is elesett. A harmadik próbálkozás után adta fel: inkább odalépett a tartósító készülékhez, és kivett belőle egy reggeli energiaszeletet, az öltözködést pedig csak azután fejezte be, miután azt elmajszolta.

– Valami nagyon nincs rendben... – Esetlennek érezte magát.

Az utcán egyenesen a teleport készülék felé indult. Az útját egy megmagyarázhatatlan, nyugtalanító érzés kísérte, de hiába kereste az okát, minden a megszokottnak tűnt: a méhsejt alakba rendezett lakások az úttest mindkét oldalán, a csendes, egyenes sorokban haladó reggeli enbertömeg, és a közöttük katonás rendben mozgó robotok.

Akkor jött csak rá, hogy mi zavarja, amikor a teleporthoz érve félreugrott előle valaki. Az emberi egyen-viselet és a kopasz fej miatt először fel sem ismerte, hogy férfi-e vagy nő az illető, de amikor a tekintetük találkozott, egyből rádöbrent, mi a gond: nem látta a fiatal nő gondolatait, ahogy a nő sem az övéit, ráadásul bárhogy is próbált rákapcsolódni a nő chipjére, képtelen volt rá. Aztán rátört a felismerés: a többi ember gondolatait sem látja. Senkiét.

Nyomasztóan egyedül lett.

– Már... nem is működik a chip? – kérdezte magától elkeseredetten, miközben belépett a fülkébe.

A készülékhez kapcsolódás viszont mégis sikerült. Gyorsan, kapkodva adta meg a célállomást –mielőbb el akart tűnni a rémült és rosszálló pillantások kereszttüzeiből.

A gyógyító intézmény előcsarnokába érkezve fellélegezhetett: itt csak alig lézengtek páran. Kapcsolatba lépett az épület információs rendszerével, majd a hatalmas, puritán termen átvágva az első emeleti vizsgálókhoz ment. Még mindig nyugtalan volt.

Rajta kívül csak néhányan tartózkodtak a helyiségben. Először a hozzá legközelebb ülő, középkorú férfin akadt meg a szeme, akinek sérült halántékából lassan, cseppenként hullott a vér a padlóra, miközben mozdulatlanul, üveges szemekkel bámult a semmibe. Kicsit hátrébb egy összefüggéstelenül hadováló hölgy ült, akinek felsőteste ütemesen mozgott előre-hátra. A lány mögöttük, a sarokban üldögélt.

Magáról megfeledkezve nézte a csukott szemű lány egyenletes arcívét, fitos orrát, szabályos, tükörsima koponyáját, majd amikor az felé fordulva kinyitotta a szemét, akaratlanul is összekapcsolódott vele – az első emberrel azon a reggelen.

A lány gondolatai rögtön felfedték a kilétét – mert ismerte őt. Az emlékek maguktól törtek fel benne a városi kommunában együtt töltött gyermek évekről, és aztán a megmagyarázhatatlan hiányérzetről, miután a felnőtt életbe kilépve elszakadtak egymástól.

- Szia! – suttogtak a lány gondolatai a fejében.
- Szia... – jött zavarba tőlük egy pillanatra.
- Rég találkoztunk – segített neki a lány egy mosollyal.
- Régen... – bólintott, és közben elmerengett a múlton.

A külvilág lassan elhomályosult és elhalkult körülöttük. Azt sem érzékelték, ahogy egy megtermett robot a sérült fejű férfit az egyik hátsó helyiségbe viszi, az asszisztens pedig betámogatja a motyogó nőt a vizsgáló helyiségbe.

- És... hogy vagy? – kérdezte közben a lánytól.
- Rosszul. Vagyis... – csillantak meg a nagy, kerek szemei – most már jobban.

– Valami baj van?

A lány felsóhajtott.

– Napok óta nyugtalanul alszom. Mintha valami befészkelte volna magát a gondolataimba. Ma reggel pedig már olyan egyszerű dolgokra is képtelen voltam, mint hogy összekapcsolódjak másokkal, vagy beindítsam a tisztálkodó kabint. És sokszor fáj a fejem is.

– Nálam is pont ugyanez van! – lepődött meg a fiú. – De most... mintha elmúlt volna a fájdalom.

A lány mosolygott. Ő is így érezte.

– Jöjjön! – törte meg a csendet a hozzájuk lépő asszisztens.

A lány bólintott, majd felállt, és követte a rezenéstelen arcú nőt a vizsgáló helyiségbe. A fiú egyedül maradt, de a gondolatai még mindig a lány körül forogtak. Az együtt töltött időkre gondolt, és azon tűnődött, hogy vajon miért nem találkoztak soha az elválás után.

– Most maga jön! Fáradjon velem – zökkentette ki a gondolataiból később az asszisztens. Felállt, de miközben követte a nőt, a szemeivel végig a lányt kereste. Sehol sem látta: biztosan egy másik kijáraton át hagyta el a vizsgálót.

– Üdvözlöm! Kérem, foglaljon helyet – köszöntötte szenvtelenül az idősebb orvos, már a vizsgáló helyiségben. – Mi a panasz?

– Üdvözlöm, doktor úr! – ült le a vizsgálati székbe. – Nekem... én az éjjel képeket láttam a fejemben. Olyan dolgokról, amik nem történtek meg. Reggel pedig fájdalmat éreztem. Még felöltözni sem tudtam rendesen, többször is elbotlottam. A Hálózatától kértem segítséget...

Az orvos csak hümmögött.

– Hát, lássuk... Dőljön hátra, és lazítson!

Az asszisztens nő közben a fiú feje fölé hajtotta a tányér alakú szkennert, majd beállította, hogy a bal halántékánál elhelyezkedő chip éppen a megfelelő pozícióba kerüljön. Miután a gép elindult, néhány pillanatnyi bűgő hang után már véget is ért a vizsgálat.

– A chipje tökéletesen működik – foglalta össze röviden az orvos. – Igaz, ez még egy előző generációs modell, de az egyik legmegbízhatóbb. Nagyon kevesen jönnek meghibásodással, és azt is minden esetben valami külső, mágneses vagy elektromos behatás idézi elő. Magánál azonban szó sincs erről: maga teljesen egészséges.

A fiú felült, és meglepetten próbált tiltakozni:

– De akkor mik voltak azok a képek? És a fájdalom? És miért nem tudtam még felöltözni sem?

Az orvos előrehajolt, és a kopasz fejével erős kontrasztot adó bozontos szemöldökét felhúзва szúrós, ellentmondást nem tűrő pillantást vetett a fiúra.

– Nézze, az emlékenyagai alapján éjszaka semmiféle képeket nem látott. És annak sem látom semmi nyomát, hogy elesett volna. Továbbmegyek: azt sem látom, hogy bármiféle jelzést küldött volna a Hálózat felé.

– De akkor... hogyan? – kérdezett vissza őszinte csodálkozással a fiú.

Az orvos a kérdés komolyságával nem is törődve egyszerűen csak megvonta a vállát.

– Azt csak maga tudhatja... De, ha gondolja, felajánlhatom magának is azt, amit az előző hölgynek: bár teljesen felesleges, de befrissíthetjük a chipje szoftverét a legújabb verzióra.

A fiúnak nem volt más választása: bólintott, majd engedelmesen hátradőlt a székben. Az asszisztens újra a feje fölé hajtotta a szkennert, ő pedig néhány mély levegővétel után ellazult, és aztán elsötétült előtte minden.

– Bár kötelességem elmondani – tért magához az orvos dörögő hangjától –, remélem, hogy nem lesz szükség rá: ha bármilyen anomáliát észlel, vagy továbbra is tapasztalja a *nem létező* problémákat, keressen fel újra.

Viszontlátásra!

– Köszönöm, doktor úr! – válaszolta zavartan, miközben felkelt a székből.

– Arra? – mutatott az ajtó felé, amin belépett a vizsgálóba.

A férfi megrázta a fejét, és a másik, oldalsó ajtó felé mutatott.

– Arra! Szép napot!

A fiú még mondani akart valamit, de inkább csak biccentett, és elhagyta a helyiséget. Az előcsarnok felé vette az irányt, és ahogy haladt, máris kezdte újra a réGINEK érezni magát. Újra átlengte a valahová tartozás jól megszokott, bódító érzése, és már érzékelt a kapcsolatot a többi emberrel is. A chipjén keresztül beleolvasott néhány, a közelében elhaladó enbertársa gondolataiba, és megnyugodva vette tudomásul, ahogy mások is sikeresen kapcsolódnak hozzá.

A teleporthoz érve magabiztosan adta meg az új célállomást.

A fülkéből kilépve a munkaterületére érkezett. Itt még csak hajnalodott, és a kelő nap vöröses sugarai a mindenfelé tüsténkedő robotok százai által felvert porból csak lassan rajzolták ki a hajdani nagyváros hatalmas épületeinek körvonalait. Bár a fiúnak sokszor volt már része hasonló látványban, ez a helyszín mégis különleges volt a város helyzete miatt: az ugyanis a Halott Kontinensen helyezkedett el.

Korábban hosszan vizsgálták a központban, hogy a többi befejeztével belekezdhetnek-e a munkába ezen a kontinensen, de mivel minden vizsgálat azt mutatta, hogy a kontinensre lépés biztonságos, a helyreállítás mellett döntöttek. A feladat itt is pontosan ugyanaz volt, mint máshol: lerombolni a Régi Kor emberei által hátrahagyott építményeket, megsemmisítve minden tárgyi emléket, majd helyreállítani a növény- és állatvilágot. Utóbbi itt még döntésre várt, mert a kontinens történetéről egyelőre csak annyit tudtak, hogy a múlt egy pontján minden élet – és kizárólag csak az élet – teljesen eltűnt innen. A miért homályban maradt.

Ekkor egy robot lépett oda hozzá, és kezdett gondolati kommunikációba vele:

– Üdvözlöm, koordinátor! Az előkészítés a megadott ütemben folyik.
– Üdvözlöm, felügyelő! Kérem a szektorok térképét és az előkészítés állapotát.

A robot azonnal elérhetővé tette a kért adatokat a fiú tudata számára, aki a chipje segítségével gondolatban részletesen átböngészte a területet. Még most, a tizedik alkalommal is lenyűgözte a város hatalmas kiterjedése és az épületek mérete, hogy elődeik mekkora területen éltek – ez a hely ránézésre is többmillió ember otthona volt. Ez a lépték számukra egyszerűen elképzelhetetlennek tűnt: az enberiség legnagyobb városai is mindössze csak néhány százezer főre rúgtak, mert a teleportálás szükségtelessé tette a nagyobb településeket – ráadásul a természettel is hatékonyabban tudtak szimbiózisban élni úgy, ha nem hasítottak ki belőle akkora összefüggő területeket.

– Rendben. Megerősítem a számításait! – jelzett vissza a robotnak, miután áttanulmányozott mindent. A robot nyugtázta, majd visszatért a területre, a fiú pedig elindult, hogy egyesével ellenőrizze a szektorokat.

Már késő délután volt, mire a kijelölt terület végére ért. A munka ezen fázisa monoton volt, és általában eseménytelenül is telt: minden egyes szektornál magához kérte a szektorért felelős felügyelő robotot, egyeztetve vele a napi teendőket, meghozta a szükséges döntéseket, aztán ment is tovább, a következőre.

Fáradtan ült le az utolsó szektoron túl, egy viszonylag sík, szabályosan elrendezett kődarabokkal tűzdelt tisztáson. Elővett egy energiaszeletet, majd falatozni kezdett, és közben nézte, ahogy a robotok katonás rendben tüsténkednek a távolban.

– Szia! – hallott hirtelen egy kedvesen kacagó, női hangot valahonnan a háta mögül. Odakapta a fejét, de hiába: a hang forrását sehol sem látta.

– Ki beszél? – kérdezett vissza fennhangon, de bizonytalanul.

Nem jött válasz.

Megvonta a vállát, és újra beleharapott az energiaszeletbe, de a falatot már nem tudta lenyelni: a teste hirtelen megrándult, majd eldőlt, és pár pillanat múlva heves rángatózásba kezdett a földön, miközben a szájából lassan potyogtak ki az energiaszelet apró morzsái.

A roham elmúltával teljesen lebénult. Hiába próbálta mozgatni a végtagjait, de akár csak a száját is, képtelen volt rá. A kapcsolata sem működött a Hálózat felé. Mozdulatlanul feküdt a porfedte város egyik szegletében, és idővel a robotok tevékenységének zaja is halkulni kezdett, ahogy a nap egyre lejjebb bukott. Bár nem ez volt a protokoll, még reménykedett benne, hogy a napi munka végeztével talán ellenőrzik a kijelölt terület széleit, de nem így történt: ahogy a robotok lassan lehúzódtak a területről, a leszálló éjjel együtt elhallgatott minden zaj. A fiú teljesen egyedül maradt a hűvös csendben.

A földön fekvé minden lelassult. A pillanatok örökkévalóságnak tűntek, és az idő lomha múlását is csak abból érezte, ahogy az emelkedő hold fénye egyre jobban beborította az előtte fekvő kőtáblákat és kőkereszteket, kirajzolva közöttük mindenféle formákat és alakokat.

Elsőként két, egymással szemben álló emberalakra lett figyelmes, akik lassan megelevenedtek, majd hadonászni kezdtek, és egymást ütlegették. Ezután az egyikük felkapott egy nagyobb darab követ, és a másik fejére dobta, amitől az összeesett. Ráeszmélve a tettére rögtön letérdelt a földön fekvő társa mellé, de már késő volt: hiába szölongatta, a másik férfi nem mozdult többé. Ő meg csak zokogott felette, ráébredve arra, hogy mit tett, miközben alakjuk lassan szertefoszlott, és átadta a helyét egy másik történetnek. Ebben egy férfi sétált a fák között, miközben lassan mögéje lopakodott valaki, és a hátába szúrt egy hegyes tárgyat. A férfi összecsuklott, a mögötte álló pedig elvett tőle valamit, amit a hold fényében megcsillanó, elégedett vigyora nyugtázott, mielőtt elszelelt. Röviddel ezután egy kislány alakja jelent meg, aki az ágyában feküdt, hangosan és erősen köhögve. Egy orvos-forma férfi állt felette két másik felnőtt kíséretében, de csak lemondóan ingatta a fejét. A kislány másnapra meghalt, csak a két fájdalmasan síró felnőttet hagyva maga után.

A fiú nem igazán fogta fel, mi történik. Egyszerűen nem tudta értelmezni, hogy az emberek miért veszik el egymás életét, és miért okoznak szenvedést egymásnak, azt meg végképp nem, hogyan hagyhatják, hogy valaki csak úgy meghaljon egy betegségben. Amikor náluk felbukkan egy betegség, azt az emberi orvostudomány azonosítja, kidolgozza rá az ellenszert, és rövid időn belül legyőzi. A halált pedig az élet részének tekintik, ami a természetes

öregedés folyamatával ér véget: ha valaki eléri a megfelelő kort, az agyi chipje egyszerűen lekapcsolja az életfunkcióit, a testét pedig visszaadják a természet körforgásának. Bár az elvi lehetőségük meglenne rá, hogy a chip emlékeit újratöltsék egy másik egyedbe, ezzel mégsem él senki. Az emberek megértik és elfogadják a helyüket a társadalom és a természet viszonylatában.

Nagyon felzaklatták az események, de bármennyire is küzdött, a látottak elől nem menekülhetett. Hiába csukta be a szemét, a képek folytatódtak, és a hangok sem szűntek meg a fejében. Hiába küszködött, és hiába ordított volna legszívesebben, egyetlen hang sem jött ki a torkán – még csak egy erőtlen nyöszörgés sem.

– Ne félj! – hallotta később újra a kedves női hangot. A szörnyű képek azonnal tovatűntek.

– Ki vagy te? – kérdezett vissza a fejében, kérdését a láthatatlan nőnek szegezve.

– A kérdés nem ez, kedvesem – jött a szeretetteli válasz –, hanem az, hogy te ki vagy valójában!

A hang azzal eltűnt, magára hagyva a fiút, akinek az izmaiból a félelem okozta feszültség lassan távozni kezdett, az elméje pedig lecsendesedett. Miközben azon gondolkozott, hogy ki is ő valójában egy olyan világban, ahol mindenki a saját, nyilvánosan elérhető gondolatainak és emlékeinek az összessége, lassan álomba merült.

02

Amikor kinyitotta a szemét, két robot állt felette. A nap már felkelt, ő pedig ott találta magát, ahol összeesett: a szektorokon kívüli, sík területen, a kőtáblák között, a földön fekvé. A robotok láthatóan kommunikálni próbáltak vele, és ebből tudta, hogy a chipje még mindig nem működik.

– Szóban... – nyökögte feléjük.

Az egyik robot azonnal kapcsolt, és verbális kommunikációra váltott.

– Üdvözlöm, koordinátor! A reggeli bejárás során észleltük az életjeleit, és így találtunk magára. A chipjét képtelenek voltunk olvasni, de fizikai sérülést nem találtunk. Előjegyeztük a gyógyító intézménybe.

– Köszönöm! – próbált meg feltápaszkodni a földről, amiben az egyik robot segített neki. Erőtlen volt, de legalább már nem bénult. A fejfájása viszont visszatért.

– Jeleztük a központnak, hogy itt találtunk magára. A koordinátora várja a jelentkezését a gyógyító intézmény után.

Bőlintott, majd az őt felsegítő robotra támaszkodva megindult a távoli teleport felé. A másik robot ezt észelve eltűnt, majd rövid idő múlva visszatért egy kisebb szállító járművel, amire felülhetett. A teleportnál aztán ismét segítségre szorult: a célállomást a robotnak kellett beállítania, mert ő még azt sem volt képes irányítani.

Ahogy a koszos ruhájában átvágott a gyógyító intézmény előcsarnokán, és felbotorkált az emeleti vizsgálókhoz, az emberek ugyanúgy, ha nem még jobban húzódtak el előle, mint az előző reggelen. Nem foglalkozott velük: egyenesen a váróba ment, és leült az egyik székre. Most egyedül volt.

Hamarosan megjelent az asszisztens. A fiú bizakodva követte őt a vizsgálóba, de amikor észrevette az előző napi orvost, és az arcán a felismerést, már sejtette, mire számíthat.

– Üdvözlöm ismét! – horkant fel egy félmosoly kíséretében az orvos. – Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar újra megtisztel bennünket.

– Üdvözlöm, doktor úr! – válaszolta lemondóan. – Nem volt más választásom.

– És ma mi a panasza? – jött a kérdés már-már gúnyos, de mégis közönyös hangon.

– Tegnap este a munkában összeestem. Először rángatózni kezdett a testem, majd amikor abbamaradt, teljesen lebénultam. Az egész éjszakát a szabad ég alatt töltöttem, közben pedig újra képeket láttam. Csak reggel találtak rám. És megint érzem azt a fájdalmat a fejemben.

– Akkor lássuk! – intett az asszisztensnek, a fiú pedig hátradőlt a székben.

A rövid, bűgő hang után az orvos egy ideig az eredményeket elemezte, közben néha hűmmögve egyet, majd a végén felvont szemöldökkel fordult a fiú felé:

– Most, ebben a pillanatban hogy érzi magát?

A fiú először nem értette a kérdést, de aztán rájött, hogy mire gondol az orvos: a kérdés a fejében hangzott el. Ugyanúgy is válaszolt rá, a chipjén keresztül:

– Most már... jobban.

Ezután rákapcsolódott a Hálózatra, majd a gyógyító intézmény információs rendszerére, aztán pedig beleolvasott az asszisztensnő gondolataiba is. Minden tökéletesen működött – és most már a fejfájása is elmúlt.

– De az előbb... – bukott ki belőle –, az előbb még nem működött semmi! Még a teleportot is a robotoknak kellett beállítania. És a fájdalom?

Az orvos újra csak hűmmögött.

– Nézze, az előbb a géppel szándékosan kiolvastam a kérdéses időszak emlékeit is. Amit én látok, hogy ön tegnap délután leült a munkaterület szélén, evett egy energiaszeletet, aztán eldőlt, és reggelig aludt, amíg a robotok magára nem találtak. A chipje közben végig működött, illetve alvó állapotban volt, ami teljesen normális, amikor az emberek alszanak.

A fiú azonnal vissza akart vágni, de végiggondolva rájött, hogy kívülről tényleg így tűnhetett az egész.

– És reggel? A reggeli eseményeknél mit látott? – jutott eszébe.

– Megjelent magánál két robot, akikkel váltott néhány szót, majd az egyikük hozott egy szállító járművet, amin a teleporthoz vitték. Aztán ideküldték.

– Na ugye! – emelte fel a mutatóujját a fiú. – Mégis mi szükségem lett volna járműre, ha jól vagyok?

– De hiszen járt! A saját lábán járt! És a chip tanúsága szerint sincs fizikai sérülése. Nézze, ha ragaszkodik hozzá, csinálhatunk egy teljes szervi kivizsgálást, de kétlem, hogy bármit is találunk.

A fiú leszegte a fejét, és lemondóan sóhajtott:

– Most mit tudok erre mondani?

Az orvos hátradőlt, és a gondolataiba merült. Rövid csend után szólalt meg újra:

– Nos, mivel ennyire ragaszkodik a saját verziójához, tegyük fel, hogy ön valóban az elmondottakat érzékelté, miközben a chipje meg azt rögzítette, amit én elmondtam. Ennek így chip hibának kellene lennie, de ez kizárható, hiszen az tökéletesen működik. Van azonban még egy lehetőség is: nem fogyasztott valami idegen ételt vagy növényt? Azok elméletileg okozhatnak ilyen tüneteket...

A fiú felnevetett.

– A Halott Kontinensen? Hiszen ott még növényzet sincs...

– Maga a Halott Kontinensen dolgozik? – kapta fel a fejét az orvos, miközben a szemöldöke egészen a homloka tetejéig felkúszott. – Oda meg mióta léphetnek be emberek?

– Bárki nem léphet be. Csak mi, akik a területek megtisztításán dolgozunk. Elég sokáig vizsgálták a központban, mire megkaptuk az engedélyt az ottani munkára.

Az orvos csak ingatta a fejét.

– Pedig ez mindent megmagyarázna. Ott kapcsolatba kerülhetett olyan anyaggal vagy zavaró interferenciával, ami megbolondítja az érzékelését. És azokból, amiket elmondott, egyre biztosabb vagyok benne, hogy ez történt.

A magabiztossága kezdte meggyőzni a fiút is. A problémái tényleg napokkal azután kezdődtek, hogy elkezdett ott dolgozni, és bár bízott a központ vizsgálataiban, most mégis hajlott rá, hogy az orvosnak adjon igazat.

– És akkor... mi a teendő, doktor úr? – kérdezte reménykedve.

– Pihennie kell. Azt pedig semmiképp sem javaslom, hogy bárki arra a területre lépjen, amíg ki nem derül, hogy mi okozza ezt a problémát önnél. Ha gondolja, kapcsolatba lépek a felettesével, és tájékoztatom az orvosi álláspontomról.

– Nem szükséges. A robotok már jelezték, hogy mindenképpen beszélni akar velem a vizsgálat után.

– Helyes. Viszont, megfigyelés alá vonnám önt. Ha ez mégis mérgezés, arról tudnunk kell.

– És... hogyan?

– Van az agyi chipekben egy hibakeresési és monitorozási üzemmód. Ha ezt aktiváljuk, akkor a chip minden eseményt részletesen lenaplóz, amiből pontosabb képet kaphatunk arról, hogy mi zajlik le ilyenkor önben. Az üzemmód viszont a chip kapacitásának egy részét lefoglalja, így a közösségi aktivitásban, a Hálózat használatában, vagy akár csak a hétköznapi műveletek során is fáradtságot érezhet, sőt, akár túlterheltséget is. Ilyenkor álljon meg, pihenjen egyet, és csak azután folytassa, amit csinált.

A fiú reménytelenül bólogatott:

– Rendben, doktor úr! Ha ön szerint ez segít, akkor csináljuk!

Az orvos intett az asszisztensnek, a fiú pedig hátradőlt. A szkennel felbúgott.

– Ez a megfigyelés meddig fog tartani? – kérdezte a művelet végeztével.

– A protokoll szerint 15 napig. Akkor visszajön, kielemezzük az adatokat, és tisztán fogunk látni.

– Reméljük! Köszönöm, doktor úr!

Az elköszönés után egyenesen az épület előcsarnoka felé vette az irányt.

A teleportálás most gond nélkül ment. Bár megfordult a fejében, hogy először hazamegy lecserélni a koszos ruháját, de inkább úgy döntött, hogy túlesik a koordinátorával való beszélgetésen. A területfelügyeleti központban egyenesen felment a megfelelő osztályra, majd jelezte érkezését, a felettese pedig rögtön be is hívta.

– Üdvözlöm! – köszöntötte a szikár, középkorú férfi, majd a válaszát meg sem várva rögtön a tárgyra tért: – Megkaptam a robotok jelentését a reggeli esetről. Kérem, tájékoztasson a fejleményekről!

A fiú leült az íróasztal előtti székbe.

– Voltam a gyógyító intézményben, ahol megállapították, hogy a chipem
rendben van.

A férfi közelebb hajolt.

– Ezt nem értem. A robotok tájékoztatása szerint maga kint aludt a
területen, a földön. Miután elküldték a teleporttal a gyógyító intézménybe,
még egy kiegészítő jelentést is leadtak, miszerint képtelenek voltak magával a
chipjén keresztül kommunikálni. Most pedig azt állítja, hogy a chipje mégis
rendben van.

– Higgye el, én sem értem. Előző délután leültem megenni egy
energiaszeletet, majd lebénultam, és egész éjszaka még csak az ujjamat sem
tudtam megmozdítani. Aztán ez reggelre elmúlt, és amikor az orvoshoz
értem, hirtelen újra működni kezdett a chipem is.

A férfi megvakarta a fejét, majd többször megdörzsölte az állát.

– Az orvos mit mondott?

– Szerinte lehetséges, hogy a kontinensen fertőződött...

– Kizárt! – csattant azonnal a férfi válasza. – Teljességgel és tökéletesen
kizárt!

A fiú nyelt egyet. Szíve szerint nem is folytatta volna, de a férfi még
közelebb hajolt, és egyenesen a szemébe nézett.

– Én... én csak azt mondom, amit az orvos. Szerinte ott ehettem valamit,
vagy kapcsolatba kerültem valamilyen anyaggal, ami megzavarta az
érzékelésem.

– Ott nincs semmi ilyesmi! Az a terület teljesen tiszta!

A fiú félve kérdezett vissza:

– Öööö... biztos ebben?

– Csak nem gondolja, hogy bármelyik beosztottamat egészségügyi
kockázatnak tenném ki?

A fiú a fejét rázta, miközben a férfi folytatta:

– Én magam töltöttem el ott 10 napot, mindenki előtt. Ezután pedig egy
teljes kivizsgáláson estem át, ahol mindent rendben találtak.

– Akkor... nem ez okozta?

– Garantálom, hogy nem! Ráadásul utánam még több csoport is megfordult odaát. Ha bármilyen veszély leselkedett volna ott az emberekre, arról már jóval az ön érkezése előtt tudunk.

A fiú csalódott arcot vágott. Annyira reménykedett benne, hogy a problémáját csak egy ilyen banális dolog okozza, de az is igaz, hogy kétségei már az orvostól távozás után is voltak: az ismerős lány ugyanis biztosan nem járt a Halott Kontinensen.

– És akkor... most hogyan tovább?

A felettese pillanatok alatt átgondolta a helyzetet.

– Ma már nem küldtem ki maga helyett senkit, mert holnap egyébként is indul a hangsugárzásos rombolás. Ha azalatt felépül, várom vissza. Ha nem, akkor remélem, hogy megérti, de hibásan működő chippel kockázatot jelentene odakint. Ez esetben helyettesítenem kell valakivel...

A fiú bólogatott.

– Az orvos most úgyis pihenést javasolt, és megfigyelés alá vonta a chipem.

– Nagyszerű. Akkor pihenje ki magát, és hét nap múlva várom a területen. Ha pedig mégsem tudna jönni, tájékoztasson!

– Úgy lesz! – állt fel, majd elköszönt, és elhagyta az épületet.

Csalódott volt. Annak persze örült, hogy újra működik a chipje, de annak már a legkevésbé sem, hogy a problémája megoldása mégsem lesz olyan egyszerű, mint remélte. Hosszasan gondolkozott rajta, hogy mi okozhatja ezt az egészet, próbált összefüggéseket keresni a lány és az ő esete között, és még a többször visszatérő hang is eszébe jutott, de egyikkel sem jutott előbbre.

Maradt a remény, és minden orvosi utasítás betartása.

A következő napok így teltek. Sokat volt otthon, rengeteget aludt, és olyan dolgokat próbált csinálni, amiket szeret. Minden nap ellátogatott a közeli parkba, figyelve maga körül a sok különféle enbert, miközben az őket összekapcsoló, láthatatlan Hálózaton gondolkozott, ami a chipjük segítségével egy nagy, közös egységgé formálta őket.

Kínosan került minden megterhelő szituációt, és a problémái nem is tértek vissza. Egyik éjszaka sem látott képeket, és testileg sem érzékelt fájdalmat

vagy bármilyen más anomáliát. A hibakeresési üzemmód miatt ugyan néha tényleg hamar elfáradt, de a pihenés ilyenkor mindig segített.

Reménykedve várta a hetedik napot, hogy újra munkába állhasson.

II: Felfedezés

09

Nem kellett volna korán kelnie aznap, a szemei mégis már hajnalban kipattantak. Próbált lassan készülődni, hogy azzal is teljen az idő, de minden erőfeszítése ellenére már napkelte előtt megérkezett a Halott Kontinensre. Robotok még sehol sem voltak a munkaterületen, de az egész művelet fő felügyelő robotja már aktív volt. Szinte azonnal mellette termett.

– Üdvözlöm, koordinátor! – köszöntötte a chipjén keresztül.

– Üdvözlöm, felügyelő! Kérem a jelentését.

– A hangsugárzásos rombolás a terv szerint alakult, egy incidens kivételével. A részletes jelentést elérhetővé tettem önnek.

A gondolataiba mélyedt, és alaposan átnézte az anyagot. Amikor odaért az említett incidenshez, összeráncolta a homlokát, és egyenesen a robotra nézett.

– Mi ez az épület? Mi történt vele? A jelentés nem túlzottan részletes – vont a kérdőre.

A robot azonnal reagált:

– Az épületet képtelenek voltunk lerombolni hangsugárzással. Túlágosan masszív. Az okait még nem vizsgáltuk, mert meg akartuk várni vele önt. Ezért nem szerepel a jelentésben.

A fiú most már helyeslően bólogatott:

– Rendben, vezessen a helyszínre!

Néhány pillanattal később egy szállító jármű lebegett melléjük, a fedélzetén két munkavégző robottal. Miután felszálltak rá, a jármű hangtalan siklással indult meg a föld felett, és rövid idő múlva már el is érte az utazósebességet. A fiúnak most lehetősége nyílt megsejteni az elmúlt napok munkájának eredményét: ameddig a szem ellátott, a korábbi, égis magasodó épületek helyett egy-két kivétellel már csak azok részleges, acél szerkezeti váza állt, és kő-, beton-, illetve üvegtörmelék borított be mindent – néhány helyen már óriási halmokba hordva.

A helyszínre érve elsőként ugrott le a járműről, és egyből az épülethez ment. Bár az érdekessége már messziről is látszott, az közelről volt csak igazán szembetűnő: az öt szintes épület szerkezete a szigetelés alatt nem a megszokott vasbeton volt, hanem egy teljesen tömör fémváz. Rozsdamentes acélnak tűnt, de közelebb hajolva a színe mégsem hasonlított ahhoz: egészen sötét, aranyárgás árnyalatban csillogott.

Hümmögve sétált el az épület oldalához, hogy ott is ellenőrizze a szerkezetet, de alig tűnt el a robotok szeme elől, hirtelen megszédült – még meg is kellett támaszkodnia a falon. Először azt hitte, hogy ez is csak a szokásos, néha előforduló chip-túlterhelés a hibakeresési üzemmód miatt, de az érzés most teljesen más volt: megfordult vele a világ, és valószerűtlen képek villantak az elméjébe – ráadásul visszatért a fejfájása is. Lassan, mélyeket lélegzett, majd amint tudott, óvatosan újra felegyenesedett. Bízott benne, hogy a robotok nem vettek észre semmit az előbbi közből, de ellenőriznie kellett, így a fal mellől kihúzódva a szállító jármű felé pillantott. A robotok ott álltak, mozdulatlanul.

– Menni fog! – biztatta magát, majd áthelyezte a testsúlyát a lábaira, és óvatosan elindult visszafelé. Két lépés után már kezdte jobban érezni magát.

Amikor visszaért, utasította az egyik robotot, hogy nyissa ki az épület bejárati ajtaját. A robot a szokásos műveletre számított, de hiába próbálkozott, képtelen volt megbirkózni vele. Úgy tűnt, az belülről van lezárva.

– Hagyja! – legyintett neki, majd a felügyelő robothoz fordult: – Tisztítsák meg az egész épületet, távolítsák el a külső falakat borító szigetelést, és valahogyan jussanak be az épületbe. Odabent pedig ugyanez a feladat. A szerkezeti váz elemei maradjanak csak meg, de vegyenek belőle mintát! Szükségem van az anyag-összetételére, hogy kidolgozhassam a rombolási tervet.

– Rendben, koordinátor!

– A rombolásról adott jelentését pedig jóváhagyom. Haladjanak tovább az abban foglaltak szerint, a törmelékek összegyűjtésével és szortírozásával. Engem pedig vigyenek most vissza a teleporthoz – fejezte be a feladatok kiosztását, majd felpattant a szállító járműre.

A visszaút alatt nem, de a teleporthoz érve újra elkapta a szédülés – úgy döntött, inkább hazamegy. Mivel ez nem volt megszokott, még egy jó magyarázatot is kitalált: amíg az orvos nem erősíti meg, hogy teljesen felgyógyult, a lehető legkevesebb időt akar a területen tölteni. A felügyelő robot azonban nem kérdezett semmit.

Zaklatottan ért haza, és csak akkor nyugodott meg kicsit, amikor becsukódott mögötte az ajtó. Leült a kanapéra, és többször is átfuttatta a fejében a történeteket, amíg teljesen biztos nem volt benne, hogy a robotok nem vettek észre semmit a rosszulléteiből.

Nem akarta elveszíteni a munkáját. Még élénken emlékezett rá, amikor a kommunában felmérték az erősségeit, és a természet szeretete, illetve a jó koordinációs készségei miatt felajánlották neki ezt az állást. És ő szerette csinálni: már az első munkában töltött napok megerősítették ebben, és azóta is élvezte minden egyes napját, ahogy az emberek által hátrahagyott városok romjainak helyét lassan visszaadják a természetnek egy erdő vagy éppen mező formájában. Ezért jelentkezett a Halott Kontinens projektjére is, és mivel a koordinátora bízott a képességeiben, meg is kapta a feladatot. Most viszont félt – félt, hogy csalódást okoz, és hogy nem lesz képes végigvinni a projektet. Félt, pedig néhány nappal korábban még magát az érzést sem ismerte.

– Nyugodj meg! Nem lesz semmi baj – szólalt meg váratlanul a korábbi, kedves női hang. – Ez egy természetes folyamat.

A fiú a meglepetéstől felkapta a fejét, de a hang forrását most nem kereste.

– Ki vagy te? Milyen folyamat?

A hang felkacagott:

– Ezt már egyszer megbeszéltük. Itt most nem én vagyok a kérdés, hanem te. Te ki vagy?

– Milyen választ vársz? Én én vagyok! – vágta vissza.

– És ki az az én? – erősködött tovább a hang.

– Hát én! Csatlakozz rám, és megtudod: láthatod az összes gondolatom és emlékem. Ez vagyok én.

– És azon túl?

A fiú nyelt egyet. Próbált higgadt maradni.

– Hogyhogy azon túl? Az egyedi azonosítóm érdekel, vagy mégis micsoda?

Nem jött válasz, és ettől a feszültség csak még tovább nőtt benne.

– Egyáltalán, miért kérdezhetsz erről? Ki vagy te, hogy nem látlak, de közben mégis hallom a hangod?

– Majd idővel megérted. De előbb arra kell rájössz, hogy ki is vagy te valójában! – Azzal a hang érezhetően távozott.

A fiú dühösen mordult fel. Nem is annyira a hang távozása, mint inkább a munkaterületen újra megjelenő chip-problémája miatti tehetetlenség hozta ki a sodrából. Felugrott, és idegesen járkált fel-alá, miközben a hanghoz beszélt, pedig jól tudta, hogy az már nincs ott. Ez mégis segített. Ahogy lassan engedni kezdett a feszültsége, úgy nyugodott meg egyre jobban, de úgy is vette át a korábbi érzés helyét az elkeseredés. Lassan roskadt magába, és idővel már semmi másra nem vágyott, csak a kanapé puha menedékére.

Elindult felé, de már nem jutott el odáig: a térdei megbicsaklottak, és elterült a padlón.

– Nem érdekel! – gondolta lemondóan, majd elsötétedett előtte minden.

A következő pillanatban egy forgalmas utcán találta magát. Ösztönösen egyből végigtapogatta a testét, de mindene megvolt – leszámítva, hogy valahogy nehezkesebbnek érezte a mozgását és a légzését.

Ezután nézett körül. Égig érő, üvegablakokkal borított épületeket látott, a falaikon hatalmas feliratokkal és színesen villogó, óriási képernyőkkel. Az épületek között széles utak húzódtak, amiken rendezett sorokban, hangtalanul haladtak érdekes formájú, kerekas fémdobozok, bennük emberekkel. A levegőben kisebb méretű, rotorokkal rendelkező gépek repkedtek keresztül-kasul, csomagokat cipelve. Csak kapkodta a fejét: az általa megszokott nyugodt, csendes városhoz képest az itteni zaj szinte fülsíktatóan hatott.

Az úttest két oldalán gyalogos embertömegek hömpölyögtek színes ruhákban, amik még csak nem is hasonlítottak az általuk viselt egyenkezeslábashoz. Szinte kivétel nélkül mindenki lefelé, maga elé bámult, a kezében tartott kis képernyőre, néhányan pedig a fél arcukat szem előtt eltakaró szerkezetet viseltek.

Ekkor fordult csak a mögötte álló épület üvegfa felé, és fedezte fel benne önmagát: ő is úgy nézett ki, ahogy az utcán haladók többsége. Ami elsőre feltűnt neki, az a feje tetejét borító sötét színű, selymes érintésű szőrzet volt, amit hiába próbált meg levenni, oda volt nőve a fejbőréhez. Az arca hasonlított önmagára, de mégis idősebbnek tűnt. A felsőtestén egy hosszú ujjú, középen összezárt ruhadarabot viselt, a lábait pedig bokáig érő nadrág fedte. A lábfejein valamilyen levehető, sima talpú védőborítás volt, ami egyáltalán nem hasonlított az ő kezeslábasuk talp-kiképzéséhez.

A teste most önkéntelenül megmozdult, és elindult az egyik irányba. Olyan érzése volt, mintha az valaki másé lenne, de nem akarta irányítani: csak hagyta, hogy a test oda vigye, ahová menni akar. Néhány saroknyit sétálhatott, amikor feltűnt neki egy épület, ami valahogy nem illett a városképbe. A teste éppen arra vitte, és mire odaért, rá is jött, miért találta annyira furcsának: mert ezt az épületet vizsgálták a munkaterületen.

A bejáraton egy tábla állt, nagy, piros betűkkel: „Csak engedéllyel!”. Egy pillanatilag hezitált, de annyira határozottan érezte, hogy odabent van dolga, hogy megtolta az ajtót. Az azonban nem engedett.

– Szia! – hallott most egy hangot a háta mögül. Egy idősebb férfi állt mögötte, a szemei előtt egy sötét keretben két lencsét viselve, de olyan hangsúllyal köszönt rá, mintha az ismerné őt. Eleresztett felé egy félmosolyt, mire a férfi ügyetlenül kikerülte őt, aztán a kezét az ajtó melletti fényes lapra tette. A zár egy rövid bűgás kíséretében elengedett. – Te nem jössz be?

– De, megyek – motyogta, majd ő is a lapra helyezte a kezét. A bűgás után belépett az ajtón.

Odabent étellel teli nyüzsgés fogadta. A tágas, képekkel díszített térben íróasztalok mögött ülő és közöttük szaladgáló emberek dolgoztak, monoton, élő alapzajjal töltve meg a helyiséget. Néha törte csak meg ezt a morajlást egy-egy erősebb hang vagy kacagás, de a fiúnak ez külön tetszett: lelkesítő hatású volt ez a káosz-szerű, de mégis jól szervezettnek tűnő munka.

Amikor észrevették, mégis csend lett egy pillanatra. Szempárok szegeződtek rá, és biccentésekkel, köszönéssel üdvözölték. Biztos volt benne, hogy őt ismerik itt, de zavarában csak mosolyogni tudott, és fejbólintással visszajelezni – aztán az épület bal oldalán felfutó lépcsők felé indult.

Két emeletnyit ment felfelé, majd az onnan nyíló folyosó közepéig sétált, ahol egy ajtó előtt állt meg. Az ajtón egy felirat állt: *Angram Smith*. Benyitott.

Egy csendes, világos helyiségbe jutott, ami az épület mögötti utcára nézett. Balra polcokat látott, jobbra pedig egy nagy íróasztalt, ami szinte mágnesként vonzotta a tekintetét. Leült mögé a székbe, és miközben elhelyezkedett, körbenézett az asztalon. Egy nagy, vékony kijelző állt vele szemben, amiről egy igéző szemű, szépséges nő képe nézett vissza rá. A kijelző előtt egy lapos tábla feküdt, rajta több sorban betűket és számokat ábrázoló gombokkal. Odanyúlt, és lenyomta az egyiket. A képernyőről eltűnt a nő képe, és megjelent helyette a „login: master” felirat.

– Angram, ezt látnod kell! – nyitott be hirtelen egy zöld felsőruházatú, fiatalabb férfi az ajtón, akinek egy kis kereszt lógott a bal fülében. Az asztalhoz lépett, és letett rá egy papírvékonyaságú kijelzőt, rajta kis képekkel.

– Ezt nézd meg! Most kaptuk. Ez a csávó itt nem messze, a parkban összevissza ordibált mindenfélét, aztán egyszer csak összeesett, és meghalt. Simán meghalt! De nézd meg ezt a furcsa grimaszt az arcán. Totál bizarr... – mutatott a kijelzőn az egyik kis képre, amitől az felnagyítódott. Közben tovább beszélt: – Ez tuti valami drog lesz, fogadunk? És az előbb mondták lent, hogy van egy másik eset is! Már bekértem a holttestet, pár perc, és ideérnek vele. Lejössz, ugye? Szólok, ha megérkezett. – Azzal kiviharzott a szobából anélkül, hogy a fiú akár csak egy szót is tudott volna szólani.

Miután egyedül maradt, felvette a kijelzőt, amit a férfi az asztalon hagyott. Kis ügyetlenkedés után végiglapozta az összes képet: azok egy szinte még gyerekkorú, sötét bőrű férfit ábrázoltak, nyaktól lefelé feltépett, rövid ujjú ruházatban. A szemei furcsán kidudorodtak, az arcán pedig egy természetellenesen széles, torz mosoly ült.

„Megérkezett! Várunk az elkülönítőben!” – jelent meg hirtelen a kijelző közepén egy sárga keretbe foglalt, piros betűkkel írt üzenet. A fiú zavartan körülnézett, de aztán felállt, és az ösztöneire bízva magát a legalsó szintre ment. Az egyik hátsó részen elhelyezkedő ajtóban már ott várta a zöld felsős férfi, és türelmetlenül integetett neki.

A helyiségben először a kijelzőn látott fiatal férfi holttestét pillantotta meg: egy kerekes fémasztalon feküdt, teljesen lemeztelenítve. A testet egy

mennyezetre rögzített, kör alakú lámpa világította meg, körülötte pedig egy nő és két másik férfi állt, mindannyian földig érő, fehér ruházatban. Mindhárman biccentettek felé.

– Semmilyen külsérelmi nyomot nem találtunk rajta, de azért nézd meg te is! – kezdett bele izgatottan a fülében keresztet viselő, fiatal férfi. – Aztán megcsináljuk a teljes teströntgent és az MR-t. A vért már levettük, el is küldtem elemzésre. Na, látsz valamit?

A fiú megköszönte a torkát, majd megszólalt. A hangja nem a sajátja volt: annál valamivel mélyebb.

– A grimaszon, a szemek dülletségén, és a mellkasán lévő dudoron kívül?

– Tényleg, a mellkasa... – válaszolta zavartan a férfi, majd a többiekhez fordult: – Akkor ezt is megvizsgáljuk. Vigyük is röntgenre! – Aztán újra a fiúra nézett: – Neked pedig szólok, ha megvannak az eredmények.

Ezután kitolták a holttestet, a fiú pedig visszatért az emeleti irodába. Leült az asztal mögé, és a kezeibe temette az arcát. Nyugalmat akart, hogy átgondolhassa, mit keres itt, és miért történik vele ez az egész.

De egy pillanat sem kellett, és asztal szélén álló, fekete készülék éles hangon csörömpölni kezdett. Szinte felugrott az ijedtségtől, de aztán odanyúlt a tetején keresztbe tett, hosszúkás tárgyért, és a füléhez tartotta, úgy, ahogy az épület földszintjén látta másoktól. Az előző férfi hangja szólalt meg belőle:

– Újabb holttestek jönnek! És nem drog okozza, az már majdnem biztos. Inkább valami járványnak tűnik. Mindenkinél tök ugyanazok a tünetek: összefüggéstelen kiabálás, aztán összeesés és halál. Még a grimasz is ugyanaz... mindegyiken! Az elsőnél kész a röntgen, jól kiszúrtad a dudort: felrobbant a szíve. Csináljuk a többi vizsgálatot is! – Majd szakaszos, bűgő hang hallatszott.

Éppen csak visszahelyezte a füléhez tartott tárgyat a készülék tetejére, amikor az megint hangosan csörögni kezdett. Újra felvette.

– Megérkeztek a testek! Ezeket is az elkülönítőbe vigyük? – kérdezte most egy női hang.

– Igen, indulok én is.

Az elkülönítőben három holttest feküdt a kerek asztalokon: két férfi és egy nő. Őket még nem vetkőztették le, de mindhárma felsőruházata a

képekhez hasonlóan, felülről volt széttépve. A mellkasukon ugyanaz a dudor volt látható, mint az első fiatalemberen, és ugyanúgy düledt, bevérzett szemekkel bámultak a semmibe. A leginkább kísérteties mégis a mosolyuk volt: mindhárom arcon ugyanaz a torz, természetellenes vigyor ült.

– Hát itt vagy! – hajolt be az ajtón a zöld felsős férfi. – Mindjárt visszük őket is a vizsgálatokra. Találtál valamit?

A fiú csak megrázta a fejét.

– Az első vényomása az egekben volt, mielőtt meghalt. Most kezdik majd boncolni – Azzal újra elrohant.

– Újabb két holttest jön. Mit csináljunk velük? – szólt be az ajtón egy nő, akit a hangjáról azonnal felismert: az előbb beszélt vele odafent, a készüléken.

– Ők még jöhetnek, de több már nem! Nem férünk el. Viszont akárhová is viszik őket, mindenképpen legyenek elkülönítve. Ez fontos! – utasította a nőt, aki bólintott, majd elviharzott.

Hamarosan betolták az újabb testeket is. A fiú lassan végigtapogatta az összeset, de az előzőekhez képest nem talált semmi újdonságot. Az izmok is ernyedtek voltak, az arcizmokat leszámítva.

Az elkülönítóből kilépve egy kisebb csoportosulást pillantott meg a folyosó másik végén, az épület bejáratánál. Mindenki egy nagy, falra rögzített kijelzőt figyelt, ami képeket mutatott további halottakról. Közben a következők hangzottak el:

„...a szemtanúk szerint ezek az emberek röviddel a haláluk előtt összefüggéstelen dolgokat kiabáltak, majd holtan estek össze. A város különböző pontjairól folyamatosan kapjuk a bejelentéseket az esetekről. A külföldi társügynökségek jelentései szerint ugyanez történik szerte a világban, a hatóságok pedig tehetetlenek. Az embereken kezd úrrá lenni a pánik...”

Ennyi elég is volt neki. Átverekedte magát az embertömegben, majd kiment az utcára. Éppen eleget látott és hallott odabent ahhoz, hogy tudja, mivel áll szemben: az esetek túl gyors lefolyásúak, a probléma pedig globálisnak tűnik. A kérdés már csak az volt, hogy mekkora részét fogja érinteni a populációnak.

Odakint már láthatóak voltak a kitörő kaosz első jelei. Emberek haladtak el mellette gyors léptekkel, lehajtott fejjel, miközben a távolból torz kiáltások

hallatszottak. Egy nagyobb hasú, fiatal nő botlott el éppen előtte – felsegítette, de az riadt arccal, szó nélkül továbbszaladt.

Ő is elindult: abba az irányba, amerről érkezett. Menet közben egyre több rohanó embert látott, és ordibálásokba vegyülő sikolyokat hallott. Az úttesten futó kerekas dobozok felől csikorgó hangok érkeztek, amiket csattanások követtek. Egymást lökdöső, tülekedő embertömegek próbáltak lejutni a föld alá vezető lejáratokon.

Gyorsított a léptein – szinte már ő is futott. Furcsa érzés kerítette hatalmába, ami hasonlatos volt ahhoz, mint amikor otthon, a parkban érezte az emberek közösségét, de egyúttal ahhoz is, amikor összekapcsolódott a lánnyal a gyógyító intézményben. Ez az érzés viszont még azoknál is sokkal intenzívebb és végtelenebb volt: egy mindent mindennel összekapcsoló, mindent átható és elöntő érzés.

Időközben teljesen kimelegedett, és egyre nehezebbé vált a légzése is. Úgy érezte, több oxigénre van szüksége, ezért ösztönösen felmászott az egyik közeli épület mellé felállított állványzatra, hátha a magasban több levegőhöz jut. Kezeivel feltépte a mellkasán a ruházatát, hogy még több levegőt juttasson a tüdejébe, és közben akaratlanul is elordította magát: egy mélyről jövő, erőteljes, hörgő hang szabadult fel a torkából.

Egy rövid pillanatra feleszmélt. Zihálva körbenézett, és szeme egy, az állványzat padlóján fekvő fém hengeren akadt meg. Felkapta, majd megnyomta a tetejét, mire piros szín fröcskölt ki belőle. Remegő kezének megálljt parancsolva próbálta egyenesen tartani a hengert, de a teste már szinte izzott. Erőt vett magán, megnyomta a henger tetejét, a másik kezével pedig próbálta a falra irányítani a vörös színpermetet.

Amikor végzett, hátratántorodott – egészen az állványzat széléig. Most már csak homályos foltokat látott. Újra felordított, tiszta erőből, és aztán teljesen elöntötte a forróság, vele együtt pedig a mindent elsöprő boldogság érzése is. Még hátralepett egyet, de ez már sok volt: az állványzat padlója eltűnt a lába alól, és zuhanni kezdett. Estében még látta a homályos jelet, amit a falra festett, majd egy tompa puffanással, egy torz grimasszal az arcán terült ki az úttesten.

10

Amikor kinyitotta a szemét, a nappali asztalának hozzá legközelebb eső, henger alakú lábával nézett farkasszemet. Eddig észre sem vette rajta a fa különlegesen futó, egymásba fonódó erezetét, de most gyermeki rácsodálkozással bámulta, ahogy lassan visszazökkent a valóságba. Csak annyira emlékezett, hogy elvágódott a földön, és aztán... talán elaludt. De nem bánta: most teljesen kipihentnek érezte magát. Nyújtózott egy nagyot, és közben kinézett az ablakon: kora délelőtt volt.

Azonnal felpattant.

– Üdvözlöm, koordinátor! – jelent meg mellette a felügyelő robot a munkaterületen, a teleportból kilépve. Elképzelni sem tudta, hogy csinálja, hogy az érkezése után mindig azonnal a közelében terem.

– Üdvözlöm, felügyelő! Várom a jelentést.

– Az épületet az utasításainak megfelelően megtisztítottuk. A levett minta alapján a szerkezeti elemek titán, vas, platina, arany, és egy ismeretlen fém ötvözetéből állnak – válaszolt a chipjén keresztül a robot.

A fiú a mondat végére felkapta a fejét. Magáról meglepődve, hangosan kérdezett vissza:

– Mi... micsoda? Ismeretlen fém?

– Igen – felelte a robot, szintén szóban. – A fémmel még soha nem találkoztunk korábban, és semmilyen adatbázisban nem szerepel. Még az archivált adatok között sem. Az ötvözet annyira erős, hogy csak egy egészen kis darabot tudtunk leválasztani belőle az elemzéshez.

– Látni akarom az épületet. Most!

Pillanatokkal később egy szállító jármű érkezett, ismét két munkavégző robot kíséretében. A fiú türelmetlenül ugrott fel rá, és útközben is csak sürgette a robotokat, hogy mielőbb érjenek már oda. Nem értette, hogyan lehet bármilyen anyag ismeretlen a számukra, mert nem tudott felidézni

egyetlen olyan esetet sem, amikor a Hálózat ne tudott volna választ adni bármilyen hasonló kérdésre.

Miközben ezen merengett, a távolban feltűnt neki valami. Először azt hitte, hogy csak magasra rakott törmelékhalomok, de amikor közelebb érték hozzá, már látszott, hogy azok egy nem teljesen leomlott épület maradványai.

– Ezek? – fordult a felügyelő robothoz.

– A hangsugárzás iránya miatt maradtak így: kitakarta őket a kérdéses épület. Kézi bontással fogjuk befejezni.

Ekkor értek az egyik, félig leomlott házfal közelébe. Ahogy elhaladtak mellette, először fel sem fogta, amit lát, de aztán az agyába villantak képfoszlányok egy falról és valamilyen állványzatról.

– Állj! – kiáltott fel azonnal.

A jármű abban a pillanatban megállt. A rántástól a robotok nem, ő viszont elesett, de most nem törődött ezzel: leugrott a járműről, és visszaszaladt a falhoz. Amikor meglátta rajta a vörös színnel festett, körbe foglalt hatágú csillag szimbólumát, teljes testében, a talpától egészen a feje búbjáig beleborzongott. Rögtön beugrott neki az előző éjszakai látomás összes részlete, és ezen fellelkesülve rohant vissza a járműhöz. Felugrott rá, majd a célpont felé mutatott. A torkában dobogott a szíve.

A nap fényében az épület csillogó acélszerkezete káprázatos látványt nyújtott. Az öt szint mindegyikén öt-öt ablak helyezkedett el, kivéve az alsót, ahol bal oldalt a bejárat ajtó állt. Az épület fémszerkezetének felülete teljesen sima volt, minden repedéstől vagy mélyedéstől mentes, a sarkok pedig pontosan derékszöget zártak be, sértetlenül futó élekkel. Felpillantott az épület tetejére, majd a túlsó sarkára, és fejben méricskelt egy ideig, majd megállapította: a homlokzat egy négyzet, maga az épület pedig egy tökéletes kocka.

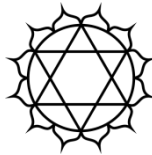
– Az egyik hátsó ablakot nyitva találtuk. Anélkül lehetetlen lett volna bejutni. Odabent is mindent megtisztítottunk – jelezte a robot, miközben a fiú türelmetlenül indult meg a bejárat felé.

Belépve egy hatalmas, egybefüggő légtér fogadta, amit az elbontott belső falak hiányában semmi, még csak egy oszlop sem tört meg, leszámítva felfelé vezető lépcső vázszerkezetét. Ez is ugyanabból a fémből készült, amiből a

külső falak, illetve az egyes szintek földemjei és az épület alapja. Az egész egy teljesen zárt kocka volt, ablakokkal és ajtókkal, amiket a belső falak irányából sínben futó, súlyos fémlapokkal lehetett lezárni – ahogy néhány, még lezárt ablakon most is látszott.

Az ablakokat vizsgálva a fiú felfedezett valamit. Ami távolabbról a fal homogén mintájának tűnt, az valójában nem minta volt, hanem egészen apró számok sokasága, a falszerkezet anyagába marva. A számok az egész szinten, az összes falon folytatódtak, egymás alatti, hosszú, végeláthatatlan sorokban. Első pillanatásra semmiféle rendszert nem lehetett felfedezni bennük, de a fiú biztos volt benne, hogy ilyen tervezés mellett ennek jelentősége kell legyen.

Most felment a lépcsőn, és a fentebbi szinteket is ellenőrizte: a számok ott is végig a falakon ültek. A legfelső szinten azonban újabb meglepetés érte: a mennyezeten egy óriási ábra virított, amit a széleinél futó csúcsokról azonnal felismert. Pontosan azt a körbe rajzolt hatágú csillagot ábrázolta, a peremén a 12 csúccsal, amit az alvás közbeni élményében a közeli házfalra festett.

Teljesen ledöbbszent tőle, de annyira, hogy egy ideig mozdulni sem bírt a felismeréstől – csak borsódzott a bőre. Még a látása is elhomályosult, ahogy a szemei bepárasodtak, és a következő pislogástól egy-egy könnycsepp folyt végig az arcán. Hatalmasat sóhajtott – valahogy teljesebbnek érezte magát az élménytől.

A számok azonban még mindig nem hagyták nyugodni. Tudni akarta, mit jelentenek, és hogyan kerülhettek oda, egy olyan kemény anyagba belemarva, amiből a robotok mindössze csak egy porszemnyit voltak képesek lehasítani.

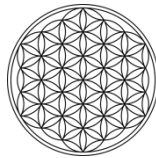
A mennyezet viszont túl magas volt, de annyira, hogy a felső számsorokat szabad szemmel nem is tudta elolvasni. Bekapcsolta a ruháján a vizuális segítség funkciót, amittől a fejére borult a ruha gallérjából kiemelkedő fejevédő rész, a szemei elé egy-egy kis lencsét varázsolva. Beállította rajtuk a megfelelő nagyítást, majd addig járkált és nézelődött, amíg az utcai bejárat

felőli felső sarokban meg nem pillantott valami ismerőset:
3141592653589793238462643383279...

A Pi szám volt az: a kör területének és átmérőjének hányadosa.

Most végigfuttatta a szemét a falon, a legfelső sort olvasva, közben pedig a Hálózat segítségével ellenőrizte a számjegyeket, amik tökéletesen egyeztek a Pi számjegyeivel. A fal sarkához érve a következő falon folytatódtak a számok, majd az azután következőn, míg végül az utolsó falon körbeérve újra az elsőn, a 3-as számjegy alatt futottak tovább. Több, szűrőpróba-szerű ellenőrzést hajtott végre, a lentebbi szinteken is: az épület falait kétséget kizáróan a Pi számjegyei borították.

Amikor lefelé haladva az utolsó lépcsőfordulóhoz ért, a szeme az alsó szint padlózatára tévedt. Ami az épületbe lépve csak valami szabálytalan mintának tűnt, az a magasból már egészen másnak látszott: egy hatalmas, faltól falig terjedő kör alakú ábrának, benne számtalan, a metszéspontokból kiinduló, kisebb körrel.

Annyira hihetetlen és irracionális volt, amit talált, mégsem tudott vele mit kezdeni: sem azzal, hogy kik és miért építették meg így az épületet, sem pedig azzal, hogy mi a jelek és a Pi szám jelentősége. Azt meg végképp nem értette, hogy voltak képesek az építők olyan fémet alkalmazni, amit még az ő magasan fejlett, emberi tudományuk sem ismer.

– Még nem végeztél! – szólalt meg hirtelen az ismerős, női hang a háta mögül, amikor már épp elhagyni készült az épületet. Önkéntelenül is odakapta a fejét, de egyből rájött: hiába is keresné a hang forrását.

– Jaj, ne! Már megint? – nevetett fel, de aztán rögtön vissza is vette a hangerejét, nehogy az épület előtt álló robotok meghallják. – Nem volt elég ennyi talány mára? Vagy van még egy kérdés? Esetleg, hogy ki vagyok én?

A hang is felkacagott.

– Az *is*. De most inkább egy másik: nem felejtettél el valamit?

A fiú ettől egy pillanatra zavarba jött. Gondolkozni kezdett, hogy mi lehet az, de csak tanácstalanul hümmögött valamit.

– Emlékszel az álmodra? – próbált segíteni a hang.

– A ööö... mire? – kérdezett vissza értetlenül.

– Az álmodra. Álomnak hívják, amikor alvás közben képeket látsz.

– Aha! Nem tudtam... Emlékszem rá, igen.

– És mi volt az a hely az épületben, amit leginkább magadénak éreztél? – próbálta rávezetni a hang.

– Hát... talán az a szoba... ott, feljebb.

– Az épület középpontjában?

A fiú felhúzta a szemöldökét.

– Most viccelsz velem! – fordult meg, majd felment a lépcsőn a második emeletre. Belső falak híján ugyan nehezebben tájékozódott, de megkereste azt a helyet, ahol a szoba állhatott. Az valóban a középső szint közepén helyezkedett el.

– És most? – tette fel enyhe gúnnnyal a hangjában a kérdést.

Mivel nem érkezett válasz, nézelődni kezdett. A pont körül mászkált, azon gondolkozva, hogy mi lehet ezen a helyen annyira fontos, amikor a lábával véletlenül belerúgott valamibe. Leguggolt: egy egészen kis, felhajtott nyitófülnek tűnt, ami egy alig észrevehető, kis rejtékajtóhoz csatlakozott. Még egyszer körbenézett: úgy tűnt, most egészen pontosan az épület középpontjában van. Ezután nyúlt bele a mutatóujjával a fülbe, és húzta meg óvatosan felfelé.

A padlóba rejtett ajtó lassan ugyan, de engedett, és felnyílt. Az alatta lévő mélyedésbe egy tenyérnyi méretű, aranyszínű gömb volt rejtve, a tetején pontosan azzal a hatszög alakú ábrával, ami az épület felső szintjének mennyezetén volt. A meglepetéstől hátrabillent, majd az egyensúlyát elveszítve leült a földre. Lassan kivette a gömböt, és megfordította: az alján az az ábra szerepelt, ami az épület alsó szintjének padlójába volt vésve. A két ábra között pedig egy harmadik futott körbe: az egy kígyót ábrázolt, nyitott szájában a saját farkával. Egyből a Pi számjegyeire asszociált róla.

– Ezért jöttél! – szólalt meg újra a női hang.

– Mi ez? – kérdezett vissza meglepetten.

Újabb válasz azonban már nem érkezett – a hang forrása most érezhetően eltűnt. Ő még egy darabig üldögélt, elmerengve a szimbólumokon, miközben ujjaival a gömb ábráinak mélyedéseit simogatta, majd felkelt, és megrázta magát: aznap még rengeteg dolga volt.

– Indulás vissza, a szektorok elejére! – utasította a felügyelő robotot, amikor felpattant a járműre az épület előtt.

Útközben elmondta az aznapi teendőket is: folytatni kell a törmelékek eltakarítását, és előkészíteni a fennmaradt épületek acélszerkezeteinek lebontását, beleértve az állva maradt házfalakat is.

– És az épület, ahol most jártunk? – kérdezett vissza a robot a legvégén. Éppen akkor értek vissza a teleporthoz.

– Képesek vagyunk lerombolni? – fordult oda hozzá a fiú.

– Jelen pillanatban nem. Kutatással, ha alaposabban megismerjük az anyag tulajdonságait, talán képesek lehetünk kisebb darabokra vágni, de az rengeteg erőforrást emésztene fel.

– Akkor egy megoldás maradt: elásni.

– Úgy érti, hogy...?

– Pontosan úgy. Ássák el, jó mélyen a föld alá. Így, ahogy van, egyben.

– Értem, jó ötlet! És lényegesen kisebb energiabefektetés.

– Az eszközeik megvannak hozzá. Ha pedig fennakadás lenne, értesítsen! Most pedig folytassák a munkát – zárta le a beszélgetést, majd elindult, hogy egyesével ellenőrizze a szektorokat.

Este hullafáradtan indult haza. Mivel az előző napja olyan kurtára sikerült, előtte pedig napokig nem volt a területen, nagyon sokat kellett bepótolnia. Az

egész napja tervezéssel és a robotokkal való egyeztetéssel telt, és még így sem tudott a szektorok végére érni, mire besötétedett.

Az otthonában már bőven éjszaka volt; a csendes, teljesen kihalt utcán sétált hazáig a teleporttól. Szerette volna még megnézni a gömböt kicsit alaposabban, de már túl késő volt hozzá, és másnap is korán kellett kelnie, hogy utolérje magát. Így a gömb az egyik szekrénybe került.

Az esti készülődés közben azért elgondolkozott az elmúlt két napon. Leginkább azt nem értette, hogyan álmodhatott arról az épületről, amit előző nap talált, de csak arra tudott gondolni, hogy ez is csak a chip zavara miatt történhetett így. Ez persze nem magyarázta azt a másik, még soha nem látott világot a színesbe öltözött emberekkel, de egyszerűen túl fáradt volt már ahhoz, hogy elméleteket gyártson még erről is. Annak viszont külön örült, hogy aznap egyszer sem vesztette el az eszméletét, és nem fájt a feje sem.

Egészen másnap reggelig, amikor kábán, iszonyú fejfájással ébredt, mint aki csak pillanatokat aludt. Nagyon nehezen sikerült csak összeszednie magát annyira, hogy elinduljon a munkába, és közben többször is azt fontolgatta, hogy mégsem megy dolgozni. Egyedül az tartotta benne a lelket, hogy tudta, hogy a chip minden eseményt rögzít, és már csak néhány nap van hátra, hogy az orvossal végre kielemezzék az adatokat. Nagyon bízott ebben.

De odaát sem sikerültek jól a dolgok. A fejfájása miatt először kihagyott egy szektort, aztán pedig rossz utasításokkal indított útjára egy robotot – képtelen volt koncentrálni. A fő felügyelő robot többször is rákérdezett az okára, de csak annyit mondott neki, hogy az időeltolódás miatt nehezen tudott elaludni. A robot elfogadta, de kérte, hogy korán menjen haza, és pihenje ki magát.

Így is történt, de nem segített ez sem. A következő nap is fejfájással ébredt, ha lehet, még erősebbel, és a területi munka közben egyszer össze is esett – szerencséjére éppen egyedül volt, így titokban tudta tartani.

Az után következő napon viszont már nem: akkor ájult el, amikor több robotnak tartott közös eligazítást. Bár hamar magához tért, ezt az eseményt már a robotok is annyira súlyosnak ítélték meg, hogy hiába próbálta meg elbagatellizálni, jelentették a felettesének, és azonnal hazaküldték. Tudta,

hogy ha ellenáll, azzal csak még rosszabb lesz, így inkább szót fogadott és hazateleportált.

– Üdvözlöm! – jelentkezett be a chipjén keresztül a koordinátora alig néhány pillanattal azután, hogy hazaérkezett. – Hallottam a területen történt incidensről.

– Üdvözlöm! – köszönt vissza, miközben leült a kanapéra. Azon gondolkozott, hogy mit válaszoljon.

– Várom a tájékoztatását! – szólalt meg újra a felettese, enyhe türelmetlenséggel a hangjában.

– Egy rövid időre elvesztettem a valóság-érzékelésemet a területen. De hamar magamhoz tértem, és tudtam is volna tovább dolgozni...

– Értésültem róla. Többször is előfordult már ez?

– Nem – hazudta szemrebbenés nélkül.

Rövid csend következett, majd újra kérdezett a férfi:

– Sejt az okokat? Összefüggésben lehet a problémájával?

Nem akart megint hazudni, de ismét kénytelen volt:

– Szerintem nem. A chipemen még mindig fut a hibakeresési üzemmód, és az orvos is jelezte, hogy néha előfordulhat túlterhelés, ha nem pihenek eleget. És ez a napokban nem igazán sikerült. Nehezebben viselem az időeltolódást...

– Értem. Meddig is tart még ez az állapot?

– Négy napig. Utána megyek vissza elemzésre, és akkor kapcsolják ki a hibakeresést is.

A koordinátora hümmögött egyet, majd folytatta:

– Mit gondol, addig képes ellátni a munkáját így is? Ha szükséges, akkor rövidített munkarendben, hogy többet tudjon pihenni.

– Ha nem késő éjjel érek haza, akkor igen, menni fog.

– Akkor egyelőre nem rendelek ki maga helyett senkit. De ha ez még egyszer előfordul, le fogom cserélni. Ez mindannyiunk érdeke. Ha pedig túlesett a vizsgálaton, jelentkezzen. Most pedig pihenjen – zárta le a beszélgetést a férfi.

– Tudom... és köszönöm! – sóhajtott egy hatalmasat, miután a kapcsolódás véget ért. Megúsztta... egy időre legalábbis.

A következő napokban csak dolgozott és aludt. Így is többször fájt a feje, de amikor a legapróbb jelét észlelte a fáradtságnak vagy túlterheltségnek, azonnal megállt pihenni, nehogy megismétlődhessen a korábbi eset. Ezen kívül minden nap már délután hazament, hogy otthoni idő szerint estére ágyban legyen, és minden éjszaka annyit aludt, amennyit csak bírt – néha már pont ettől érezve fáradtnak magát. Minden egyes eltelt nappal megkönnyebbült. Nagyon hitt a hibakeresési üzemmód eredményében, és az orvosában is. Szeretett volna újra *normális* lenni. Újra emberi.

17

Másnap nagyon korán ébredt fel, és fitten ugrott ki az ágyból. A feje ugyan most nem fájt, de ő azért feszült volt a vizsgálat gondolatától. A reggeli teendőit gyorsan intézte, és egészen korán, még a tömeg előtt elindult otthonról. Ekkor még a gyógyító intézményben is csak alig lézengett néhány enber, és arra számított, hogy a vizsgáló előtti váróba is elsőként fog megérkezni.

Nem így történt, de helyette meglepetés fogadta: az ismerős lány ücsörgött az egyik széken. Amikor meglátta, szinte rákiáltott:

– Hát te?!

A lány szemei felcsillantak. Mosolyogva köszönt vissza:

– Jó reggelt neked is! Hát igen: én! – nevette el magát. A nevetése a fiú maradék félelmét is szertefoszlatta.

– Ööö igen, bocs... Szia neked is! Te hogyhogy itt? – ült le mellé.

– Amikor találkoztunk, utána sokkal jobban lettem. De másnapra meg még annál is rosszabbul. Estefelé szedtem össze magam annyira, hogy bejöjjek, és az orvos bekapcsolt valami hibavizsgáló üzemmódot a chipemen. Most annak az elemzésére várok.

– Én is! Vagyis... nekem is! Pontosan így! Csak én már aznap este rosszul lettem, és valamikor másnap délelőtt kerültem be.

A lány most abbahagyta a mosolygást, és egészen mélyen a fiú szemébe nézett. A pillantása segélykiáltás volt.

– Rosszul vagy? – kérdezte meg egyből a fiú.

A lány csak szomorúan bólintott, és aztán egy ideig hezitált, hogy megszólaljon-e, de végül inkább nem tette: csak sóhajtott egyet, és a vállával a fiú vállának dőlt. Egyikük sem szólt egy szót sem, de így, egymás mellett most biztonságban érezték magukat.

– Jöjjön! – lépett oda egy idő múlva a lányhoz az asszisztens, de egy pillanatra megzavarodott: – Maguk együtt vannak?

Hirtelen mindketten felültek. A vállak eltávolodtak egymástól.

– Nem, mi... mi csak itt találkoztunk – vágta rá hirtelen a fiú, amitől a lány arcán villanásnyi csalódottság futott végig. – De gyerekkorunk óta ismerjük egymást! – folytatta a fiú, mire a csalódott arc megenyhült, a lány pedig helyeslően bólogatni kezdett.

– Várjanak! – felelte az asszisztens, majd eltűnt.

Nem sokkal később újra megjelent:

– A doktor úr kérdezi, hogy nem bánnák-e, ha összevonnánk a vizsgálatukat. Nagyon hasonlóak a tüneteik, és úgyis ismerik egymást... Nem kötelező, csak ha beleegyeznek.

– Részemről rendben – válaszolta a fiú, majd a lányra nézett.

– Részemről is.

– Akkor kövessenek! – Azzal elindult a vizsgáló felé. A fiatalok követték.

– Üdvözlöm önöket! – köszönt rájuk a helyiségbe belépve az orvos.

A fiatalok köszöntek, az asszisztens pedig a vizsgáló hátsó részéből előretolt egy újabb vizsgálati széket, a másik mellé.

– Foglaljanak helyet! – intett az orvos, mire leültek a székekbe. –

Köszönöm, hogy beleegyeztek a közös vizsgálatba. Így egyszerűbb lesz értékelni az eredményeket. De most, először is, kiolvasnám a chipeket. Kérem, dőljenek hátra!

A fiatalok engedelmesskedtek. Az asszisztens egyesével mögéjük lépett, beigazította a fejüket a megfelelő pozícióba, majd föléljük hajtotta a szkennereket, az orvos pedig beindította a kiolvasási folyamatot.

Valami azonban történt ekkor. Amikor a fiú meghallotta a szkennerek összetéveszthetetlenül felbúgó hangját, egy pillanatra megrándult a teste, de aztán rögtön kitágult a tudata, és megjelent benne a lány. Olyan érzése lett, mintha egyek lennének. Számtalanszor kapcsolódott már össze más emberekkel a chipen keresztül, és pontosan tudta, milyen érzés az, de ez messze nem olyan volt. Itt teljes valójukban voltak jelen egymás tudatában, és a lány minden gondolatát látta – még a legrejtettebbeket is, amik a személyiségét alakították. Mellette pedig úgy érezte a lány minden érzését, mintha azok a sajátjai lennének. Látta a megismerkedésüket gyerekként, majd az elválásuk pillanatait is, de egyszerre mindkét szemszögből: a sajátjából és a lányéból is – annak minden érzésével. Az összekapcsolódás annyira intenzív

volt, hogy a gondolatatai és az emlékei néhol össze is keveredtek a lányéval, és az élményben helyenként már nem is tudta, hol ér véget a saját, és hol kezdődik a lány tudata.

– Készen is vagyunk! Kérem, várjanak odakint, amíg feldolgozom az adatokat. Ez eltarthat egy ideig – hangzott valahonnan a távolból az orvos hangja.

Fel sem igazán fogták, amit mondott, csak engedelmesen követték az asszisztentst, aki kitessékelte őket a váróba. Ott leültek egymás mellé, de egy szót sem szóltak egymáshoz. Az arcukon boldog mosoly ült, szemeik pedig valahová a távolba révedtek, ügyet sem vetve a váró felgyorsult eseményeire. Most csak a közös gondolataikban éltek.

Amikor újra szólították őket, először nem is érzékelték. Az asszisztensnek oda kellett mennie hozzájuk, és megbökní őket, de még ekkor is csak réveteg szemekkel bámultak rá. Még mindig nagyon máshol jártak.

– Kérem, jöjjenek! – ismételte el kétszer is, mire a fiatalok megmozdultak.

– Kielemeztam az adatokat – kezdte az orvos, amikor már mindketten vele szemben ültek. A szavaktól kezdtek magukhoz térni, és újra érzékelni az őket körülvevő világot. – Semmi rendelleneset nem találtam. Voltak ugyan rövidebb időszakok, amik nem kerültek rögzítésre, de ilyesmi előfordul, amikor a chip nagyobb terhelést kap; ennek ellenére innen is vannak részlegesen rögzített adatok, amik szintén teljesen normálisak.

A fiatalok értetlenül néztek rá.

– Doktor úr – szólalt meg a fiú –, most azt akarja mondani, hogy a chip nem rögzítette a fájdalmakat a fejemben, szédüléseimet, az eszméletvesztésemet, és azt, amikor álmodtam?

– Álmodott? – húzta fel a szemöldökét az orvos. – Bármit is jelentsen ez, mondjon pontos időpontot, és máris megnézem.

A fiú gondolkozott, majd több időpontot is közölt vele, többek közt az álmaét is.

– A megadott időpontok egy részében a hibakeresési üzemmód túlterhelte a chipet, ezért a rögzített adat részleges, de normális. Az éjszakai időpontban a chipje alvó állapotban volt. Szintén normális.

Most a lány szólalt meg: ő is mondott időpontokat, eseményekkel. Állandó fejfájás, a tudatából kiesett fél napnyi idő, nem működő kapcsolódás – a fiúnál is sokkal rosszabb helyzeteket élt át.

– Ugyanaz: részlegesen rögzített adatok, illetve alvó chip-állapot. Minden érték normális önnél is.

A fiú csóválta a fejét. A lányon a teljes elkeseredettség látszott.

– Akkor felesleges volt az egész? – kérdezte meg halkán, lemondó hangon. A fiú egyetértően bólogatott.

Az orvos megköszöri a torkát, majd megpróbált nyugodt hangon válaszolni:

– Nézzék, értsék meg, hogy én nem látok semmiféle problémát. A részletes jelentési- és hibakeresési adatok alapján is pontosan ugyanazt látom: önök mindketten teljesen egészségesek. Sem szervi, sem pedig a chip működésével kapcsolatos problémát nem látok.

A fiú az arcába temette a kezét. Az orvos, ezt látva, emelt hangon folytatta:

– A fej néha jelentkező fájdalma és a ködös érzékelés másoknál is elő szokott fordulni. Ez a chip velejárója: hiába készül a legfinomabb technológiával, ez azért mégiscsak egy idegentest az emberi szervezet szempontjából.

– Másoknál is folyamatosan, akár egész napig tartó fájdalom van? – vágott vissza a lány.

Az orvoson látszott, hogy kezdi elveszíteni a türelmét. Nyelt egyet, és higgadtan próbálta folytatni:

– Nem. De azokban az esetekben ez utólag egyértelműen kiolvasható a chipből. Jelenleg önök problémákról beszélnek, de én nem látok olyasmit. Most van bármelyiküknek bármilyen problémája? Fájdalom? Nem valós képek érzékelése?

Mindketten megrázták a fejüket.

– Akkor nem tudok vele mit kezdeni! Annyit javasolhatok, hogy ha legközelebb ilyet érzékelnek, azonnal jöjjenek be. Ha akkor rakjuk szkenerre magukat, valószínűleg ki tudom olvasni, mi zajlik le önökben.

Egy időre csend lett. A fiatalok csalódottan, lehajtott fejjel néztek maguk elé. A fiú szólalt meg végül:

– Megértettem. A mostani hibakeresésen kívül még milyen egyéb lehetőségeink vannak, ha folytatódnának a problémák?

– Ha a chip probléma szoftveres, és kideríthető, akkor javítható. Egyébként semmilyen. Hacsak nem akarják megkockáztatni, hogy Kitaszított legyen önökből...

– Nem! – nyögött fel hangosan a lány már a gondolattól is. Élénken éltek a képek az agyában azokról a közöttük néha feltűnő, piszkos, kódorgó enberekéről, akik chip nélkül élnek. Se enberi kapcsolódás, se Hálózat, se teleport. Csak az elszigeteltség.

A fiú megfogta a kezét, és egy kedvesen finom szorítással próbálta bátorítani. Az orvos közben intett az asszisztensnek.

– Most deaktiválok a hibakeresési üzemmódot mindkettejüknél. Kérem, dőljenek hátra!

A művelet végeztével még egyszer elmondta nekik, hogy ha ismét tapasztalnék bármilyen rendellenességet, akkor azonnal, még a probléma fennállása alatt keressék fel őt. Ezután elbocsátotta őket.

A fiatalok csendben, egymás mellett haladva mentek le az előcsarnokban található teleportig. Ott, még mindig a hallottak hatása alatt állva, egyszerre próbáltak meg ugyanabba a fülkébe belépni, majd aztán egyszerre próbálták meg előre engedni a másikat, amitől megint ugyanúgy jártak – de ez legalább már feloldott bennük egy halk nevetést. A fiú végül átlépett a másik kabinba, és egy együttérző, de bizakodó mosollyal búcsúzott a lánytól.

Onnan egyenesen a munkaterületre ment. Bár az orvos által elmondottak nem nyugtatták meg, mégis reménykedett abban, amit a chip túlterhelődéséről mondott. Talán tényleg az okozta a problémáit – éppen a hibakeresési üzemmód. Hiszen most, végül is, jól érezte magát. Sőt, meglepően jól.

Ekkor már ott állt mellette a felügyelő robot.

– Üdvözlöm! – köszöntötte. – Kérem, ne felejtse el bejelentkezni a koordinátoránál.

– Üdv! – válaszolta mosolyogva. – Nem felejtettem el, csak előbb a jelentését akartam megismerni.

– Sajnálom, de nem tehetem. Előbb egyeztessen a koordinátorral!

A fiú meglepődve ráncolta össze a homlokát. A robot még soha, semmilyen körülmények között nem mondott ellent neki. Most erre nem szólt egy szót sem, csak bólintott, majd néhány lépéssel arrébb ment, és a chipjén keresztül rákapcsolódott a felettesére.

– Üdvözlöm! – hallotta a hangját a fejében pillanatokkal később. – Várom a jelentését!

– Üdv! Minden rendben ment. Az orvos nem tapasztalt semmilyen problémát, és megerősítette, hogy a chip túlterhelődése okozhatta a rosszulleteimet. Ki is kapcsolta a hibakeresési üzemmódot. A vizsgálatok alapján teljesen egészséges vagyok.

– Nagyszerű! Akkor újra tud teljes időben dolgozni.

– Igen! Már a területen vagyok. Neki is akartam kezdeni, csak hát a robot...

– Csak az instrukcióimnak megfelelően cselekedett. De máris jelzem neki, hogy újra fogadhat magától utasításokat.

A fiú meglepődött a hallottakon. Megértette persze, hogy ez a helyes eljárás, de azért rosszul esett neki, hogy a koordinátora ennyire nem bízik benne.

– Köszönöm! Máris nekilátok a munkának – válaszolta, miután lenyelte a keresőségét.

– Én is köszönöm! És kérem, a holnapi indulás előtt is jelentkezzen be nálam – hangzottak az újabb, kijózanító szavak, mielőtt az összeköttetés véget ért.

A következő napok így teltek: már napkelte előtt a területen volt, leadta a jelentését, majd egész nap keményen dolgozott, és csak napnyugta után hagyta el a területet. Igazán odatette magát, bár a bizalom megingását csak nehezen tudta feldolgozni. Mindent megtett, ami tőle telt, és idővel kezdte magát újra a réginek érezni. A koordinátora is minden nappal egyre kevésbé volt gyanakvó, és úgy tűnt, az élete kezd visszaállni a régi, normális kerékvágásba.

Mégsem ez történt. Az egyik délután éppen egy félig összedőlt házfalnál koordinálta a robotokat, amikor iszonyú erős fájdalom hasított a fejébe, amitől összeesett, majd rángatózni kezdett a földön, miközben a szájából fehér hab

tört elő. Tehetetlenül próbált küzdeni ellene, de képtelen volt: pillanatokon belül elsötétült előtte minden.

Amikor magához tért, a teleport előtti úton, egy szállító járművön fekve találta magát. A szektorok irányában ugyanúgy folyt a munka, mintha mi sem történt volna, a fejét a másik irányba fordítva viszont a fő felügyelő robotot látta tőle néhány lépésnyire, amint magyarázott valamit két férfinak. Hallani nem hallotta őket, de amikor megpróbált a chipjükre kapcsolódni, képtelen volt rá. Ettől megijedt, és rögtön a Hálózathoz fordult, de onnan is néma csend volt a válasz. A chipje egyáltalán nem működött.

Ekkor lépett ki a robot mögül a koordinátora, és egy magas, fiatal férfi társaságában odasétált hozzá. Mintha mondani akart volna neki valamit, de a fiú semmit nem értett belőle, ezért intett, a bal halántékára mutogatva. A felettese bólintott, majd előszóra váltott.

– Sajnálom, de ezt nem engedhetem tovább... – csóválta a fejét.

A fiú nem akart tiltakozni. Tudta, hogy a sorsa ezzel megpecsételődött. Lesütötte a szemeit.

– Őt jelöltem ki utódjául – mutatott a koordinátor a fiatal férfire. A fiú mintha csak saját magát látta volna benne, évekkal ezelőtt, amikor csatlakozott a Területfejlesztési Csoporthoz. – Ő fogja átvenni a területet. Magától pedig meg kell váljunk. Jelen állapotában kockázatot jelent.

Bólintott, de férfi szavai csak az elméjének egy távoli szegletében vertek gyökeret.

– Üdvözlöm! – állt elé most a fiatalember, a szemeivel a tekintetét keresve.

De nem nézett vissza rá. Máson járt az agya: azon, hogyan tovább.

– Ha javulna az állapota, számítok a tapasztalatára – folytatta a koordinátora. – Tanácsadóként.

– Én is! – tette hozzá az újonc lelkesedésével a fiatalember. – Még nagyon új ez nekem, és sokat segítene, ha...

A fiú csak legyintett, majd köhögött egyet, a még mindig a torkában ülő habmaradványtól. Aztán lassan felült, megköszönte a torkát, és csak halkán válaszolt:

– Rendben.

Ezután leugrott a szállító járműről, de megtántorodott, és meg kellett támaszkodnia. A robot azonnal mellette termett, hogy segítsen, de intett neki,

hogya ne. Lassan vett erőt magán, de egyedül indult el a teleport készülék felé. A robot gondoskodón kísérte odáig, majd amikor a fiú belépve szembesült azzal, hogy chip nélkül még ezt sem tudja irányítani, a robot már készen állt.

A fiú hálásan nézett rá, és csak annyit mondott:

– Haza.

Ahogy a teleport aktiválódott, még egy utolsó pillantást vetett a területen nyüzsgő robotokra, amint azok gépiesen, fáradhatatlanul végzik a dolgukat a hajdani nagyváros romjai felett úszó porban.

A teleport túlsó végén a megszokott, estére készülő utcája fogadta – a megszokott légkör nélkül. Ahogy gyalogolt a lakása felé, csak nézte az előle undorral elhúzódó, mögöttes tartalom nélküli embereket, és egyedül érezte magát. Idegennek.

Chip nélkül még a lakása bejárati ajtaja sem ismerte fel. Unottan tolt rajta egyet, majd beérve leült a kanapéra. Nem volt világítás, és tisztálkodni sem tudott. Egyedül ült a sötétben, csapzottan, fáradtan, kirekesztve, és közben eszébe jutottak az orvos szavai: „Hacsak nem akarják megkockáztatni, hogy Kitaszított legyen önökből”. Kínjában csak nevetni tudott.

A valóságban legszívesebben felébredt volna a rossz álomból.

III: Ébredés

24

Gépies hangra riadt fel. A hang az ajtó irányából érkezett, de félálomban először fel sem ismerte, és azt hitte, hogy odakintről jött. Csak amikor másodjára szólalt meg, akkor ébredt rá, hogy valójában az ajtó automatikája jelzett, mert valaki érkezett hozzá. Felkelt, és a sötétben odabotorkált.

Az ajtóban egy magas, szikár öregember állt, egy hosszú, földig érő, szürke színű ruhában.

– Kövessen! – mondta bármiféle körítés nélkül, majd a választ meg sem várva megragadta a fiú karját, és elindult vele. Neki épp csak annyi ideje maradt, hogy behúzza maga mögött az ajtót.

Odakint késő éjszaka fogadta, de még a hajnal előtti időszak. Az utca teljesen kihalt volt, leszámítva egy, a távolban tevékenykedő takarító robotot, de az ügyet sem vetett rájuk. Az idős férfi a sarki teleporthoz vezette, ő pedig nem ellenkezett – jelen állapotában az sem érdekelte, hogy mi fog történni vele. A célállomást is a férfi állította be neki, majd követte őt a mellette lévő kabinban.

Egy csendes, külvárosi részre érkeztek, ahol azonnal felismerte a várost annak jellegzetes, központi toronyépületének fényeiről, amit a távolban látott. Ez volt az enberiség egyik legnagyobb települése, és egyben a legelső város is, ami már az Új Korban épült.

Az öreg közben intett neki, hogy kövesse. Néhány utcányit gyalogoltak csak, majd bementek egy nagy, raktárnak látszó épületbe. Az épület odabent teljesen üres volt: a terem közepén mindössze egy mennyezetről lelógó fényforrás világított, közvetlenül alatta pedig egy olyan szék állt, amilyeneket a gyógyító intézményben használnak. A szék mögött egy precíziós beavatkozásra alkalmas robotkar helyezkedett el.

– Üljön le! – mondta az öreg, a fiú pedig engedelmeskedett. Még mindig nem érdekelték a következmények.

A férfi rögzítette a fejét a székben, majd fölé húzta a robotkart. Aztán hátralépett.

– Most eltávolítom a chipjét. Ne ijedjen meg, de kellemetlen lesz.

Alighogy kimondta a szavakat, a készülék motorjai felvisítottak, neki pedig ideje sem maradt felfogni, hogy mi történik vele. A következő pillanatban elveszítette az eszméletét.

Amikor magához tért, már a raktáépület padlóján feküdt. A nap erősen sütött odakint, az öregembernek pedig hűlt helye volt. Ahogy a robotkarnak és a széknek is.

Megmozdult, de erős fájdalom nyilallt a fejébe, bal halántékáján. Óvatosan odanyúlt, de rögtön fel is szisszent: érezte, hogy egy kis seb van a chipje helyén. A kezét elvéve néhány vércseppet látott az ujjain.

– Az öreg tényleg kivette a chipet – sóhajtott fel, de nem értette, hogy miért. Ahogy most már azt sem, hogy minek ment egyáltalán bele ebbe az egészbe.

Megpróbált felállni, de egyből vissza kellett ülnie. Nem a fájdalomtól – csak szokatlan volt az érzés. Sokkal megerőltetőbb volt mozognia, és a végtagjait, sőt az egész testét is sokkal nehezebbnek érezte a megszokottnál. Amikor újra nekiveselkedett, már mindent beleadott. Lassan, óvatosan állt fel, aztán állva újra megpihent, hogy összeszedje magát annyira, hogy a kijáráshoz botorkáljon.

Odakint fájdalmasan erősen tűzött a nap. Szokatlan volt, hogy a szemei elé kellett tennie a kezét, de nem tehetett mást, mivel a chipje nem működött. A raktáépület fala mellett indult el lassan, lépésenként, abba az irányba, ahol az előző éjszakai teleportot sejtette. Amikor odaért, leült, és várt. Várt, amíg jön valaki, és segít neki. Egyedül tehetetlen volt.

– Azt hiszem, megsérült a chipem – szólt oda egy hamarosan arra járó, idősebb férfinak, majd a fején lévő sebre mutatott. – Nem tudom irányítani a teleportot, de haza kellene jutnom. Segítene?

A férfi viszolyogva nézett rá. Valahol nem is csodálkozott ezen: nem volt chipje, koszos volt a ruhája, vérzett a feje, és a földön ült.

– Uram, kérem! – próbálta meg még egyszer. – Baleset ért, nem tehetek róla. Bárkivel előfordulhat. Önnel is.

A férfi újra végigmérte, aztán megenyhült.

– Rendben, jöjjön! – segítette fel a földről, majd be a teleportba.

– Megadom az azonosítóm, hogy a Hálózatról lekérdezhesse a címem. Én még azt sem tudom használni.

A férfi bólintott, mire a fiú lediktálta neki az egyedi enberi azonosítóját. A férfi néhány pillanat múlva újra bólintott, majd beállította a teleportot.

– Köszönöm! – hálálkodott a fiú, majd eltűnt a készülékből.

Amikor megpillantotta az utcáját a teleport túlsó oldalán, egy igazán mélyet sóhajtott. Nem sokkal korábban, a raktáépület padlóján feleszmélve még bele se mert gondolni, hogy mi vár rá, de most, hogy a nehezen már túl volt, bizakodni kezdett. Lassan botorkált el a lakásáig a járókelők gyanakvó, megvető pillantásai között, de ez nem érdekelte. Csak a cél: az ajtó, ami a biztonságot nyújtja. Felszabadultan lökte be, amikor végre odaért.

Csak a kanapéig ment – ennyi ereje maradt. Eldőlt, lehunyta a szemét, és már aludt is.

25

Kipihenten ébredt, és egészen jól érezte magát. A nehézség a testében ugyan még mindig szokatlan volt, de már korántsem annyira zavaró, mint előző nap. Egyből a tisztálkodó helyiség felé indult, de aztán ugyanazzal a lendülettel vissza is fordult onnan – nem volt chipje, amivel beindítsa. A tükörben azért megnézte magát: a fején egy egészen kis vágás volt csak, már gyógyuló sebbel, körülötte pedig alvadt vér.

A kanapéra visszaülve átgondolta a lehetőségeit. Elsőre a gyógyító intézmény jutott eszébe, de hamar elvetette, mert az erőszakkal eltávolított chip miatt ott biztosan nem fogadnák szívesen. A lányon gondolkozott még, de őt meg Hálózat nélkül képtelen lett volna megtalálni. Más ötlete hirtelen nem volt.

– Hát, ez van... – mosolyodott el kínjában. Gyakorlatilag Kitaszított lett.

Lelombozva ment a tartósító készülékhez. Borzasztóan éhes volt, mert már vagy másfél napja nem evett, de amikor kivette az energiaszeletet, és beleharapott, az ízt megérezve az agya azonnal megálljt parancsolt a testének: a gyomra olyan hirtelen rándult össze a borzalmas íztől, hogy egész egyszerűen visszaköpte a falatot.

Nem értette: a szelet nem tűnt romlottnak, még szagra sem. Tápanyagra viszont szüksége volt, ezért kis szünet után újra nekiveselkedett. Legyúrte az undorát, harapott, majd rágott, és ahogy a táplálék energiája lassan szétterjedt a testében, már nem is érdekelte tovább az íz: csak folytatta az evést, egy második szelettel is. Közben megjött az ötlet is, hogy mit csináljon: kimegy a parkba, és talán ott majd adja magát a helyzet, hogyan tovább.

Az utcára kilépve viszont máris elbizonytalanodott – teleport nélkül fogalma sem volt róla, hogy lehet eljutni a parkba. Segítséget pedig nem akart kérni, mert nem akarta újra átélni azt a kiszolgáltatott érzést. Így inkább egyszerűen balra fordult, és elindult arra, amerre sosem szokott. Csak haladt, nem törődve semmivel, és átadta magát a gyaloglás élményének. Az emberek

továbbra is kitértek előre, és szinte látta, ahogy a chipjeik között cikáznak a gondolataik róla, de nem foglalkozott vele. Csak ment.

Egy idő után azonban megint elbizonytalanodott. Már jó ideje gyalogolt, és nagyon kezdte zavarni a lakóövezet egyhangúsága: ugyanazok a méhsejt alakba rendezett lakóépületek az utca mindkét oldalán, amiket ugyanolyan távolságban ugyanolyan utcasarkok szakítanak meg ugyanolyan teleportokkal, és ugyanazok az ismeretlen arcok néznek vissza rá mindenhol, a kopasz fejükkel, ugyanabban az egyen-kezeslábasban, amit ő is viselt. De az övé legalább véres volt egy kicsit.

Megállt, és visszanézett – az utcakép visszafelé is pontosan ugyanazt a látványt nyújtotta. Neki viszont fogalma sem volt róla, hány saroknyit jött, hol van, és, hogy egyáltalán hogyan talál haza.

– Nem érdekel! – mordult fel hangosan. Néhányan odakapták rá a fejüket, de amikor szúrósan rájuk nézett, azonnal elfordultak, és gyorsítottak a lépteiken.

Még sokáig gyalogolt: addig, amíg a lakóházak lassan elfogytak az utca két oldaláról, és aztán már csak üres utcasarkok következtek, végül pedig azok sem – csak egy nagy, fehér kavicsal borított tér, mögötte pedig a városhatár. A tér közepén egy monumentális kőszobor állt; egy gránitlap, rajta egy arany színű betűkkel írt üzenettel:

„Emlékezzünk, hogy ne emlékezzünk! Ez ment meg minket az elődeink hibáitól. Emberek és Gép együtt, harmóniában a természettel. Örökké.”

A mondatok eszébe juttatták a gyerekkorát, amikor a kommunából egy foglalkozás keretében ellátogattak ide, az Új Kor Emlékművéhez, ami minden, emberek által épített településen megtalálható volt. Tisztán emlékezett a tanításra az elődeikről, az emberekről, akik saját hibáik miatt a kipusztulás szélére sodorták fajukat, de aztán még éppen időben meghozták a fájdalmas, de szükséges döntést arról, hogy eltörlik a múlt összes emlékét, és tiszta lappal indulva egy új alapokra helyezett, a természettel és egymással harmóniában élő társadalmat építenek fel.

Odasétált az emlékműhöz, és megérintette. A gránit hideg volt, a belevájt betűk szélei pedig érdesek, de az egésztest körülölelte valami magasztos, egységet sugárzó érzés, amitől chip nélkül is embernek érezte magát. Ezen

merengett, miközben a földre pillantott, és ekkor vette észre a gránitlap mögött húzódó vastag, mindkét irányban elnyúló, aranyszínű vonalat, ami egyben a város határát is jelölte.

– Hát persze! – nevetett fel hangosan, ahogy eszébe jutott, hogy gyerekként mennyire megrémisztette őket, amikor a nevelőjük elmondta, hogy ez a vonal a Régi és az Új Kor közötti határvonal, és aki átlépi, annak nincs visszaút: örökre a Régi Korban ragad.

Megvonta a vállát, és egyszerűen átlépte a vonalat.

Eltökélten vágott át a városon túli mezőn, a távolban feltűnő erdő irányába. Egészen addig vissza sem nézett, amíg oda nem ért, ekkor viszont az apróra zsugorodott város föld felett lebegő sziluettjét látva mégsem azt érezte, amire számított: nem hiányzott neki. Most sokkal jobban érdekelte, ami előtte állt: az igazi természet és az igazi erdő, amiben még sosem volt része. Fákat ugyan már látott a város parkjaiban, és erdőt is egyszer, egy kisebb település lerombolásakor, de az a kijelölt munkaterületen kívül volt, és nem közelíthette meg.

Ez viszont csak karnyújtásnyira volt, és látnia kellett. Elindult befelé, és már néhány lépés után teljesen elvarázsolta a benti atmoszféra. Kapkodta a fejét a fák között repdeső madaraktól, a rajtuk ugráló mókusoktól, az aljnövényzetben zizegő, egyéb állatoktól, és az élmények egyre csak vitték beljebb és beljebb az erdőbe. Mire ráeszmélt, hogy milyen régóta halad, már esteledni kezdett.

Zavartan nézett körbe, de minden irányban csak fákat látott. Megpróbált elindulni valamerre, de elbizonytalanodott, és inkább egy másik irányba ment. Egyik fától a másikig szaladgált, de nem tudott tájékozódni. Nyomasztó érzés telepedett rá, hogy itt kell töltenie az éjszakát, de chip nélkül még a ruháján sem tudta bekapcsolni a fényt, ráadásul így a temperáló funkció sem működött. Fázott, kimerült volt, éhes, és még annál is szomjasabb. Már a halántéka is fájni kezdett a seb tájékán. Mérges volt magára: nem értette, hogy lehetett olyan ostoba, hogy ilyen rövid idővel a chip eltávolítása után ennyire túlerőlteti magát. Közben teljesen besötétedett.

Az erdőben most már ő is csak egy volt a különös hangok között, amik a vaksötét minden irányából hallatszottak. Reccsenésekre, suhogásokra,

kopácsolásra kapta fel a fejét minduntalan, és a hangokhoz egyre félelmetesebb képek társultak a fejében. Jól ismerte az erdő állatait ezen az égövön, és néhányukkal nagyon nem akart volna találkozni. Gondolkozott rajta, hogy felmászik egy fára, vagy beackolja magát az aljnövényzetbe, de eddigre már egyáltalán nem látott semmit. A bolyongás teljesen kimerítette a testét, az ismeretlen sötétség pedig felőrölte az elméjét.

Ekkor pillantott meg valamit. Először azt hitte, hogy csak a szeme káprázik, de megdörzsölve is ugyanazt látta: egy kis fénypontot, ami a fák között szűrődött át. Reményt.

Elindult felé. Óvatosan lépkedett, de minduntalan rálépett valamire, amiről inkább nem is akarta tudni, hogy micsoda. Az elméjében elhalkította az erdő hangjait, és most már csak a fénypontra koncentrált. Sokáig kellett még mennie, de amikor ritkulni kezdett az erdő, felfedte magát előtte a fény forrása is: egy kis faház ablakaiból szűrődött ki, ami az erdőn túli tisztáson állt.

Hatalmasat sóhajtott. Visszafordult még egyszer, a felette tornyosuló, vaksötét erdő felé, majd rákapcsolt. Mire végre odaért a faház ajtaja elé, teljesen elfogyott az ereje – annyi maradt csak, hogy bekopogjon. Halk csoszogás hallatszott odabentről, majd amikor kinyílt az ajtó, egy kedves arcú, idős nő állt benne. Az arcán ráncok százai hirdették a korát, de a szemei időtlen kedvességet árasztottak.

– Segítsen! – nyújtotta ki felé a kezét, majd összeesett.

26

Amikor kinyitotta a szemét, egy viseltes kárpitozású, apró pöttyökkel díszített, bézs színű fotel karfája takarta ki a fél látómezejét. Rögtön feljebb emelte a tekintetét, és a fotel mögött egy asztalt pillantott meg, hátrébb pedig egy széles pultot, ami előtt serényen dolgozgatott valaki. A nap fénye abból az irányból érkezett, és valamin megtörve egyenesen a szemébe sütött, ezért még feljebb kellett emelkednie. Ettől viszont recsegni kezdett alatta a kanapé szerkezete, amire a pultnál álló személy hátrafordult.

– Szép jó reggelt, álomszuszék! – köszöntötte kedvesen az előző esti időszak hölgy. A szemei szeretetteljesen csillogtak.

– Jó reggelt! – ült fel most már teljesen, majd egy hosszút nyújtózott. – Hol vagytok?

– Az otthonomban – lépett oda hozzá a nő.

Ekkor nézett körül. A fával burkolt falakon körben embereket ábrázoló képek függtek, amiket csak néha szakított meg egy-egy ablak, vagy egy réginek tűnő, faragott bútordarab. A hátsó régióban egy elszeparált helyiség állt, a másik sarokban pedig egy nagyobb ágy. Rengeteg virág volt kirakva mindenhová.

Most az időközben mellé leülő idős nőre nézett, akinek az arcán még mindig azt a mindent átható, nyugodt kedvességet látta.

– Ők kik? – mutatott körbe, a képekre.

– A barátaim – mosolyodott el a nő.

– És maga... kicsoda? Én... nem tudom kiolvasni. Nincs chipem.

A nő felnevetett.

– Nem is lenne mit: nekem sincs.

– Hogyhogy? – pillantott lopva a nő bal halántékára.

– A szervezetem nem fogadta be. Így sosem volt.

– Akkor maga is... Kitaszított?

– Ha manapság így hívják a chip nélkülieket, akkor igen. De jobban szeretném, ha inkább tegeződnénk. Olyan ritkán tudok másokkal beszélgetni.

A fiú bólintott, bár az első kérdést nehezen mondta ki:

– És hogy került...él ide?

– Még gyerekkoromban. Amikor a beültetés után néhány nappal elkezdődött a kilökődési folyamat, kivették a chipet, majd visszazárták a sebet, és a sorsomra hagytak. Akkoriban ez volt a szokás.

– Még ma is – motyogta a fiú, miközben eszébe jutott az az egészen világoskék szemű, szomorú arcú kisfiú, akivel még gyerekként találkozott a közösségi épület folyosóján. Amikor rákérdezett nála a szomorúsága okára, a kisfiú lehajtott fejjel csak annyit közölt, hogy nem sikerült, és el kell hagynia a kommunát.

– Akkor ez sem változott – sóhajtott fel a nő. – Én jobban jártam, mert az egyik gondozónőm segített, és elhozott ide. Még mindig emlékszem rá, ahogy megáll velem a ház előtt, leguggol eléem, és azt mondja: mostantól itt fogsz élni. Aztán megszimogatta az arcom, megfordult, és soha többé nem láttam.

– És aztán?

– Aztán feltaláltam magam, mint látod – nevetett fel. – A közeli patakból van vizem, a környező fákról gyümölcsök, a kertből zöldségek, az erdőből pedig hús. És a város sincs annyira messze. Csak az első időszak volt nehéz.

– Tehát akkor neked sosem volt chiped...

A nő megrázta a fejét:

– És, mint látod, remekül elboldogulok nélküle. Na és te? Te hogyan lettél Kitaszított?

A fiú elmerengett egy pillanatra, és csak aztán válaszolt.

– Nekem csak két napja nincs. De előtte sem működött már, vagyis furcsa képeket láttam alvás közben, néha pedig szédültem és hangokat hallottam. Most viszont... minden más. Másképp érzékelem a dolgokat. Sokkal intenzívebben, sokkal...

– Élőbben, ugye? – vette át a szót az idős hölgy. – Néha, amikor bemegyek a városba, szoktam beszélgetni az emberekkel. Nem is tudják, mi mindenről mondanak le a biztonságért és kényelemért cserébe.

– Ezt meg hogy érted? Hiszen chip nélkül semmit sem lehet csinálni! Se Hálózat, se teleport, se semmi. Még az emberekre se tudsz rákapcsolódni.

– De tudsz velük beszélni.

– Igen, meg eltévedni az erdőben. Ha nem láttam volna meg a házad fényét, lehet, hogy már nem is élnék.

A nő csak mosolygott.

– De megláttad, igaz?

– Igaz, de...

– Nincs de! – zárta le a beszélgetést egy kedves mosollyal, majd felállt. – Gyere, ahogy látom, elkészült az ebéd.

A fiú összeráncolta a szemöldökét.

– Ebéd?

– Igen. Már dél is elmúlt. Tegnap este alig bírtalak rávenni, hogy felkelj, és begyere a házba.

– Nem emlékszem rá.

– Nem csodálom. Nagyon ki voltál merülve. Megittál két pohár vizet, és aztán el is dőltél.

– Igen, én... – kapott a halántékához, de a nő megelőzte:

– Már letisztítottam. Ne aggódj, rendben van.

A fiú hálasan nézett rá. A gyomra közben egy óriásit kordult.

– Na, gyere, már meg is terítettem – kacagott fel erre a nő. – Ül le, és majd ebéd után folytatjuk!

Az ebéd csendben telt, de a fiú számára annál izgalmasabban. A nő zöldségeket főzött, amiknek az ízét az energiaszelettel össze sem lehetett hasonlítani. A roppanós, a szájban mégis lágyan szétfolyós zöldségek, és a puha, sárga kis kockák minden falattal csak még mohóbbá tették a fiút. Egyszerűen nem tudott betelni az ízekkel.

– Ezek mik voltak? – kérdezte a nőtől, miután az utolsó falatig elpusztított mindent.

– Főtt zöldbab, paprika és burgonya.

A fiú tanult ugyan ezekről a zöldségekről, de sosem kóstolta még őket. Nem is gondolta, hogy azok együtt ilyen ízt adnak ki – vagy hogy egyáltalán van bármilyen ízük.

– Ez valami... annyira jól esett... és olyan jó ízük volt! Sosem ettem még ilyet – lelkesedett.

A nő felnevetett.

– Dehogynem, csak nem ebben a formában. Az energiaszeletekben is ezek vannak: zöltségek, gyümölcsök, meg persze mindenféle adalék.

– De annak rossz az íze. Vagyis... chip nélkül nagyon rossz.

– Tudom, kóstoltam a városban. A chip letompítja az érzékeket.

A fiú elgondolkozott. Most értette meg, hogy korábban miért érezte az energiaszelet ízét jónak. Vagyis... megszokottnak.

– Akkor ezért süttött olyan vakítóan a nap is, amikor kijöttem a raktárból?

A nő bólogatott.

– Nincs összehasonlítási alapom, de én ezt látom az embereken. Ahol én hunyorgok az erős fénytől, azt ők észre sem veszik. Amikor én üvölnék a fájdalomtól, arra ők alig reagálnak. Egyszer láttam egy férfit, akire egy szállító járműről ráborultak valamilyen dobozok, és leszakadt a karja. Ő felkelt, megkereste a karját, majd elment vele a telepörtig. Semmi nem látszott rajta.

– Ez tényleg így van! – erősítette meg a fiú. – Egyszer a területen a bontásnál a lábamra esett egy kőszikla. A robotok leszedték, és akkor láttam, hogy több lábujjam is összevissza áll. Nem is éreztem semmit, csak valamiféle visszajelzést, hogy ott sérülésem van. Bevittek a gyógyító intézménybe, ott visszaállították az ujjaimat a megfelelő pozícióba, majd kaptam valami injekciót a csontjaimba, amitől néhány napon belül teljesen rendbe jött. De nem fájt addig sem, csak amikor úgy léptem rá, éreztem egy visszajelzést, hogy óvatosabban terheljem.

A nő közben felállt, a pulthoz ment, majd visszatérve letett a fiú elé egy almát.

– Ez a desszert. Kóstold meg!

A fiú kíváncsian forgatta körbe a gyümölcsöt, nézve a sárga és piros színek keveredő mintázatát a héján, majd az orrához tette, és megszagolta: kellemesen hűvös, friss illata volt. Ezután beleharapott. Ahogy a fogai belemélyedtek a gyümölcs húsába, és annak savanykásan édes leve szétfolyt a szájában, a tudata szinte robbanásként küldte szét a pezsdítő érzést a testében – még a háta is libabőrös lett tőle.

– Ez... – nézett a nőre boldog csodálkozással, miközben a fogai között tovább őrlötte a falatot. – Ez valami... nem is tudom leírni!

A nő bólogatott, a fiú pedig szinte habzsolt, és bár a közepén lévő magok kicsit kesernyések voltak, néhány harapással később semmi sem maradt a gyümölcsből.

– Azt nem kellett volna! – kacagott fel a nő. – Mindegy, nem számít. Kérsz még egyet?

A fiú vigyorogva bólintott, a nő pedig hozott neki még egy almát. A fiú ennél már kihagyta a magházat, és amikor végzett vele, elégedetten dőlt hátra.

– Köszönöm, ez... tényleg jó volt.

– Ezzel meg is találtad a Kitaszított élet egyik nagy előnyét!

A fiú nevetve bólogatott, majd felállt az asztaltól, és jelezte, hogy szeretne megmosakodni. A nő az elszeparált helyiség felé mutatott, a fiú pedig bement, és a kagyló alakú mosdó mellé vödörben odakészített vízből megmosta az arcát. A tükörben ellenőrizte a sebet: szépen gyógyult.

Amikor kijött, a nő épp a pultnál tüsténkedett. Úgy döntött, hogy megnézi a falra akasztott képeket, de a tekintetét rögtön valami egészen más ragadta meg: egy aranyláncra akasztott, mintázat nélküli, kör alakú medál, oldalán egy apró kis gombbal. A tőle jobbra eső polcon feküdt, néhány fényesen fehér, festett figura között. A kezébe vette, majd megnyomta a kis gombot, mire a medál fedele felpattant, és feltárta a benne lévő arcképet.

A lába a földbe gyökerezett a látványtól: a képen lévő fiatal, női arc szinte megtévesztésig hasonlított az ismerős lányra a gyógyító intézményből.

– Tetszik? – szólt oda neki az idős nő. – Megtarthatod, ha szeretnéd.

A fiú nem tudott megszólalni. Falfehér arccal nézett a nőre, és csak bólintott.

– Úgy nézel, mintha magadat látnád a képen – nevette el magát a nő.

– Nem, csak... – szólalt meg végre – egy ismerősömet... vagyis... annyira hasonlít rá.

A nő letette a kezében lévő tányért, és odament a fiúhoz.

– Hadd nézzem csak! – vette ki a kezéből a medált, majd hunyorogva megnézte a képet. – Igen, tudom már: a kedves, barna lány. Róla nincs több kép, a falakon sem. Nem tudom, ki lehet. De az biztos, hogy nem az ismerősöd.

– És a többiek... ők kicsodák?

– Ő ott – mutatott a túlsó fal egyik képére – a morcos családfő, akiről ott és ott – mutatott más képekre – van még kép. Az ő felesége a szerény hölgy azokon a képeken ott és ott, a gyerekeik pedig: a csendes holdfénybőrű lány, az eleven kislegény, és a kis tündéri vasgyúró baba, ott. A családfő szülei pedig az a szigorú tekintetű pár ott, a nő pedig az a csillogó ruhában ülő hölgy, és.... Igen! Az a homályosan látszó férfi, ott! – mutogatott végig a képeken.

– Tényleg? – hökkent meg a fiú.

Az idős hölgy hangosan nevetett fel.

– Dehogyan, te! Nem ismerem őket. Már itt voltak, amikor beköltöztem. Ahogy minden más is. Ez egy nagyon régi ház, még az emberek idejéből. Az itteni dolgok több száz évesek lehetnek.

A fiú fancsali képet vágott, a nő pedig még mindig mosolygott, miközben becsukta a kezében lévő medál fedelét.

– Akkor, neked adjam? – nyújtotta át a fiúnak.

– Köszönöm! – vette el, majd kinyitotta, és még egyszer megnézte a benne lévő képet, mielőtt eltette. – Most kicsit... kimegyek körülnézni, rendben?

Odakint szikrázóan sütött a nap. A ház előtt egy végeláthatatlan mező fogadta, a távoli messzeségben egy dombos tájjal. Kicsit jobbra tőle a város sziluettje látszott, de annyira kicsiben, hogy abban sem volt biztos, hogy valóban azt látja. A ház melletti tisztás túlsó végében az az erdő kezdődött, ahonnan érkezett, ami így, világos napfényben egész barátságosnak tűnt. A ház mögött egy nagy rét húzódott, annak túlsó végében pedig egy másik erdő kezdődött.

Most a ház másik oldalához ment: ott a szépen elrendezett földdarabról növénypalánták katonás rendje nézett vissza rá, némelyik sorok kifejlett, érett termésektől roskadozva. Átsétált közöttük, meg-megérintve egy paprikát, érett paradicsomot, vagy éppen égne meredő hagymaszárat, majd a kiskert végében kezdődő erdősávhoz sétált. A csobogás hangját követte: a fák között egy vékony, aprócska patak csordogált. Leguggolt, és belemerítette a kezét a kristálytisztá, hűvös vízbe. Miután belekortyolt, megértette, hogy a nő miért nem akart innen soha elköltözni.

– Na, tetszik? – jelent meg a verandán a nő éppen akkor, amikor visszaért a bejáráshoz.

– Nagyon! – lelkendezett a fiú. – Gyönyörű helyen élsz.

– Ugye? – húzta ki magát büszkén a hölgy. – És ez még nem minden! Arra hátra, az erdőn túl vannak gyümölcsfák is, mögöttük pedig egy nagy tó is. Nyáron gyakran járok oda, nagyon frissítő.

A fiú mosolyogva bólogatott, de már megérett benne a gondolat, hogy vissza kell térnie a városba.

– Lassan indulnom kellene – bökte ki.

– Hová?

– Hát... haza.

– Értem – válaszolta a nő csalódottan. Nem akart tolakodó lenni, de nagyon örült neki, hogy végre társasága van. – De azért most már ne indulj el. Majd reggel...

A fiú megvonta a vállát.

– Igazad van. Nem szeretném, ha megint útközben esteledne rám.

Sötétedésig mulatták odakint az időt. Az idős hölgy megmutatta a fiúnak a kertet, és beszélt arról, hogyan kell növényt termesztetni. Később elsétált vele a gyümölcsfákhoz és a tóhoz is. Büszkén mutatta be kis birodalmát a fiúnak, aki vidáman hallgatta a szavait.

Mire besötétedett, visszaértek a házhoz. A nő bement elkészíteni a vacsorát, a fiú pedig kint maradt még, hogy a tornácon üldögélve élvezze a természetet. A beköszöntő éjszakát figyelte az égbolton, ahogy sötétvörösből lassan mélykékbe, majd feketébe váltanak a színei, és egyre-másra bukkannak elő a csillagok, mind többet mutatva magukból. A fényesebb csillagok alakzatokká álltak össze, képeket rajzolva az égboltra, a fiún pedig a látottaktól valami nyugodt, mélyről jövő egység-érzés uralkodott el.

Egy egészen fiatal kislány és kisfiú képe jelent meg a tudatában, ahogy egy nagy fa alatt üldögélnek a sötét, éjszakai égbolt alatt. A lány folyvást magyarázott, és a csillagokból összeálló képeket mutogatta, újra és újra ismételve a neveiket, a kisfiú pedig gurgulázva nevetett a furcsa hangzásukon.

27

Másnap az idős nő kelt előbb, és mire a fiú felébredt, már össze is készített neki egy kisebb csomagot az útra, zöldségekből és gyümölcsökből. A fiú örömmel fogadta el, főleg, mikor a másik alternatívára gondolt: az energiaszeletetre.

– És most mihez kezdesz? – kérdezte tőle a nő, mikor már búcsúztak.

– Azt még nem tudom. De azt határozottan érzem, hogy most haza kell mennem. Aztán meg... majd csak lesz valahogy, nem igaz?

– Néha meglátogathatnál... Mondjuk, ha valami rendes ételre vágysz.

– Úgy lesz! – mosolygott rá a fiú, mire a nő hirtelen megölelte. A fiú nem tudott mit kezdeni ezzel, de nem tiltakozott. Csak jó érzéssel töltötte el.

Az út visszafelé egyszerű volt, de hosszú. Most kikerülte az erdőt, és végig annak a város felőli szélén haladt, majd amikor úgy érezte, balra fordult, és nekivágott a mezőnek. Délutánra ért olyan közelségbe, ahonnan már szabad szemmel is látszottak a város utcái, és ekkor korrigálta az útirányt: az Emlékművet vette célba.

Visszatérve egészen másnak látta a várost. Most is ugyanaz volt az Emlékmű, és ugyanúgy is néztek ki az utcák, de az elmúlt napok élményei után már nem tudott ugyanúgy tekinteni rájuk. Már nem bosszantotta az utcán haladó emberek megvető pillantása sem, sőt, valahol még erőt is adott neki. Segítséget azért még mindig nem volt hajlandó kérni: egyedül akarta megoldani a hazajutást, még akkor is, ha az elhagyott kereszttutcák számával a bizonytalansága is egyre nőtt. Vizslatni kezdte az utcasarkokon álló teleportokat, a két oldalt elhelyezkedő házsorokat, és bármit, amiben valami ismerőset fedezhet fel. Kétségek közt vergődött: az egyik énje azt mondta, hogy már elhagyta a lakását, de másik biztos volt benne, hogy az még előtte áll.

Egyszer csak megállt, és visszanézett. Aztán újra előre. Az utcakép mindkét irányban ugyanazt mutatta, és most már fogalma sem volt róla, hogy

merre induljon. Visszament néhány saroknyit, de ott újra elbizonytalanodott, ezért inkább megfordult, és megint előre ment. Már ott tartott, hogy a két kereszutca közötti szakaszon benyit minden, az övéhez hasonló távolságra eső lakásba, amikor hirtelen érzett valamit.

Az érzés megmagyarázhatatlan volt: amikor ránézett a következő utcasarkon álló teleportra, az szinte húzta a testét. Követte az érzést, és amikor a teleporthoz ért, az érzés is megváltozott: most már egy konkrét ajtóra irányult. Az ajtó szemre pontosan akkora távolságra volt az utcasarkoktól, mint az ő lakásáé.

Odament, és benyomta, aztán belépett a lakásba. Hazaért.

Vidáman dobta le az idős nőtől hozott csomagot a kanapéra, majd egyenesen a tisztálkodó helyiségbe ment, és beindította a kabin legerősebb tisztító programját. Amikor a langyos, lágy vízpermet az arcához ért, legszívesebben elkiáltotta volna magát örömeiben. Több napnyi koszban állt már, és alaposan el is fáradt, ezért addig indígtatta újra a programot, amíg teljesen tisztának nem érezte magát. Ezután a kabin falához állt, és elindított egy izom-stimulációs programot is, ami elektromos impulzusokkal bombázva lazította át az egész testét. Ez fájdalmas volt, pedig nem szokott az lenni – biztos volt benne, hogy a chip miatt. De mivel viselhető volt, inkább hagyta, és arra fókuszált, hogy az minden izmát rendesen átlazítsa.

– A chip! – kiáltott fel hirtelen. Ekkor jött rá, hogy anélkül vezérli a kabint.

Rögtön ellenőrizte: megpróbált programot váltani, de már nem ment. Most már az izom-stimulációs programot sem tudta leállítani.

– De akkor hogyan? – mérgelődött, majd tovább próbálkozott: koncentrált a beindításra, félhangosan, majd gondolatokkal utasította a gépet, sőt, a végén még rá is csapott egyet a készülék falára. Még egyszer azonban már nem tudta vezérelni azt. Semelyik programot.

Dühösen lépett ki a kabinból, és mérgében belerúgott egyet a földre hagyott, koszos ruhájába, amitől az a kanapé mögötti szekrénynek csapódott. A becsapódástól kinyílt az egyik ajtó, és kiesett belőle valami, ami földet érve egyenesen a lába elé gurult. Az arany gömb volt az, amit még a

munkaterületen talált, abban a különös épületben. Teljesen megfélemezte róla.

Felvette, és az asztalra tette. Miközben összeszedte a koszos ruháját, és megszokásból betette a tisztító készülékbe, majd felöltözött, a fél szemét végig a gömbön tartotta. Még gyorsan bepakolta az idős nőtől hozott zöldségeket a tartósító készülékbe, majd leült a kanapéra, és kezébe vette a gömböt. Forgatta, nézegette rajta az ábrákat, elmélázva rajtuk, de hiába próbálta megfejteni: sem az ábrákat nem ismerte, sem a kígyó szimbólumának jelentését.

– Az örök körforgás az – hallotta a háta mögül az ismerős, női hangot.

Megint bedőlt neki: automatikusan felugrott és odafordult, de a háta mögött csak a szekrény állt.

– És mit jelent? – tette fel a kérdést bosszúsan, célszemély híján csak úgy, a levegőbe beszélve.

– Hát az örök körforgást! – kacagott fel a hang. – A másik kettő pedig az Univerzum teremtménymintázata és a teremtés elsődleges forrásának szimbóluma. De a jelentésüket csak akkor érted meg, ha megérted, hogyan működik a mindenség. Ahhoz viszont előbb rá kellene jönnöd, ki is vagy te...

A fiú kiábrándultan sóhajtott fel. Visszaült a kanapéra.

– Azt hittem, ezen már túl vagyunk. Hidd el, hogy nem tudom, mire vagy kíváncsi.

– Még mindig ugyanarra – akadékoskodott a hang. – Arra, hogy ki vagy te.

A fiú próbált nyugodt maradni.

– Már elmondtam egyszer: az vagyok, akit akkor látsz, ha rám kapcsolódsz. Persze, most már nincs chipem, de röviden: a gondolataim és emlékeim összessége. Ha pedig az egyedi azonosítóm érdekel, azt is szívesen lediktálom neked. De ennél többet nem tudok mondani.

– Pedig ennél sokkal több vagy. Gondolkozz! Újra megkérdem: ki vagy te?

– Vagyok, aki vagyok, és kész! – csattant fel.

– Ez már jobb! Most újra: ki vagy te?

– Hát én! Én én vagyok!

– És ki az az én?

A fiúban fokozódott a feszültség, de rájött, hogy ha csak úgy puffogatja a válaszokat, azzal nem fog sokra menni. Inkább visszakérdezett:

– Mi a helyes válasz? Csak mert hiába gondolkozom, nem tudom magam mással azonosítani, mint magammal.

– Akkor tedd fel magadnak a kérdést, hogy ki lennél akkor, ha soha nem láttál vagy hallottál volna, és az egyik érzékszerved sem működne.

– Akkor is... én? – kérdezett vissza bátortalanul.

– Az előbb azt mondtad, hogy a gondolataid és emlékeid összessége vagy. Ha sosem lettek volna érzékszerveid, akkor miről lennének gondolataid és emlékeid?

– Ööö... magamról? – találgatott tovább, most már kicsit gúnyosan. De a hang sem hagyta magát:

– Ne vicceld el! Azt akarom mondani vele, hogy az *én* viszonylagos. Akkor létezik *én*, ha létezik *te* is.

A fiú ezen elgondolkozott.

– De ha nem érzékelek semmit, akkor nem is létezem. Nem?

– Én nem azt mondtam, hogy nem érzékelsz semmit. Csak azt, hogy nincsenek érzékszerveid. Nem érzékeled ezt a valóságot. A kettő között óriási a különbség!

– De, ha – gondolkozott el – a létezés azonos az érzékeléssel, akkor a valóság érzékszerveken át történő érzékelése micsoda? Nem attól leszek valaki?

– De igen! Attól leszel *én*, amit a valóságban érzékelsz, mert itt van mihez viszonyítani. De ha ezt nem érzékeled, akkor ki is vagy?

– Csak érzékelés... vagyis létezés... azt hiszem – mondta ki halkán.

– Élet! – válaszolta lelkesen a hang, majd ezzel el is tűnt.

A fiú szeme most önkéntelenül is az asztalon álló gömbre tévedt, és szinte elveszett az aljáról visszanező sok-sok apró, egymást metsző kör rengetegében. Felvette, forgatta a kezében, és közben elgondolkozott az örök körforgás és a teremtés szimbólumain. Ezernyi kérdés merült még fel benne, de most mégis úgy érezte, hogy megkapta a választ – arra, ami eddig meg sem fogalmazódott benne.

Időközben odakint besötétedett, és az utcáról egyre kevesebb zaj szűrődött be. Felkelt a kanapéről, visszatette a gömböt a szekrénybe, majd evett néhány zöldséget és egy almát, mielőtt nyugovóra tért.

Álmában egy csodálatos világot látott. Itt különös emberek éltek, akik egyszerre uralták a földet, a levegőt és a vizet, és valamilyen belülről jövő norma által vezérelve éltek mindennapjaikat, harmóniában a természettel, egy hatalmas vizek között fekvő szigetvilágban.

28

A következő nap reggelén vidáman ébredt. Az első útja most is a tisztálkodó helyiségbe vezetett, és reménykedett benne, hogy sikerül beindítania azt, de mégsem így történt. Ez azonban nem szegte kedvét: azt már lefekvéskor eldöntötte, hogy ma mindenképpen kideríti, hogyan sikerült ez az előző nap.

Gyorsan megreggelizett, majd az egyik szekrényéből előkeresett egy kis éjszakai jelzőfényt – olyat, amit a falakra lehet tenni, hogy az éjszakai tájékozódást segítsék. Mivel ezek a fények gondolati úton voltak ki- és bekapcsolhatóak, ideális gyakorlóeszköznek tűnt.

– Kezdjük kicsiben! – dörzsölte össze a tenyerét, miután a jelzőfényt az asztalra rakta.

Arra koncentrált, hogy bekapcsolja. Ehhez először behunyta a szemét, majd megpróbált ráhangolódni úgy, ahogy azt a chippel naponta százszor megtette, aztán pedig arra gondolt, hogy fény bekapcsolódik. Nagy reményekkel nyíltak a szemei, de csalódnia kellett: a kis lámpa nem világított.

– Na, még egyszer! – dünnyögte, majd vett egy mély levegőt, és megpróbált ellazulni. Lerázogatta a kezét, még az ujjait is megropogtatta, aztán egy ideig csak ült csukott szemmel, mozdulatlanul, lassan lélegezve, és elengedte az összes ellenérzését, ami a tudatában zakatolt. Lassan valóban kezdett megnyugodni, és érezte is, ahogy a felgyülemlett feszültség apró kis csomókban távozik a testéből. Amikor elérkezettnek látta az időt, arra gondolt, hogy most bekapcsolja a fényt.

És nem is csak gondolta: érezte is, ahogy az kigyúl. Mosolyogva, magabiztosan nyitotta ki a szemét, miközben büszkeséget érzett, mert most már biztos volt benne, hogy sikerült. Ahogy lassan kitisztult az időközben elhomályosult látása, a kis fényre irányította a figyelmét.

A fény azonban nem gyulladt ki – ott feküdt az asztalon, ugyanúgy, ahogyan azt oda letette. Mintha még nevetett is volna rajta.

Egy pillanat alatt elöntötte a düh. Felkapta a lámpát, és úgy a falhoz vágta, hogy az apró darabjaira tört. Elégtételt érzett, de amikor tudatosult benne, hogy mit tett, elképedt: ő nem szokta így elveszteni az önkontrollját. Most már szégyellte is magát. Megbánóan térdelt le a földre, hogy összeszedegesse kis lámpa darabjait, és bár tudta, hogy az menthetetlen, mégis meg kellett próbálnia. Gondosan kezdte összerakosgatni a kis alkatrészeket, és közben a szégyen érzését felváltotta benne az együttérzés – a kis jelzőfény felé.

Az izzó most hirtelen kigyulladt, de csak úgy, önmagában, a fele alkatrész nélkül. Először csak pislákol, de aztán egyre erősebb fénnel kezdett világítani. Ez viszont már nem keltett büszkeséget a fiúban: ő csak folytatta az alkatrészek összerakását, és miközben egyre őszintebben élte meg a tettét, úgy nyitotta meg egyre jobban magát a jelzőfény felé. Amikor valódi megbánással lezárta a dolgot, az utolsó gát is átszakadt a lelkében, és az izzó fénye hirtelen felerősödött, majd egy rövid pattanással ki is húnyt rögtön – elégett.

Ekkor ránézett a tisztálkodó helyiségre, és beindította a tisztálkodó programot. Leállította, majd újra beindította – könnyedén. Most értette meg: nem az akarat, de még csak nem is a koncentráció, hanem az összekapcsolódás, és önmaga átadása a kulcs. Az, amikor úgy érezte, hogy ő és az izzó valójában egyek, akkor sikerült.

Ezután körbenézett a szobában, de már másképp látta a tárgyakat: nem rajta kívülálló dolgokként, hanem egységként tekintett rájuk, aminek ő is a része. Nem úgy hatott a tárgyakra, hogy utasítást adott nekik, hanem úgy, hogy azonosult velük. Azért találta érdekesnek ezt, mert tudta, hogy a chip egyáltalán nem így működik. Az a Hálózaton keresztül mindig az adott eszközhöz csatlakozik, és úgy küldi el az utasításokat, de itt most nem a Hálózat volt a közeg, hanem ő maga teremtette meg az egységet.

Energiával telve állt fel a kanapéról. Gyorsan túlesett a tisztálkodáson, majd öltözködés közben még gyakorolt a lakásban található eszközökkel, aztán kilépett az utcára.

A teleportálás következett. Itt már gondosabban kellett eljárnia, ezért keresett egy viszonylag félreeső, kevésbé forgalmas készüléket néhány

utcányira. Ez egy régebbi típus volt, amit láthatóan nem használt senki, mivel nem messze tőle állt egy újabb is. Tökéletes terep volt a gyakorlásra.

Belépett a kabin ajtaján, és elkezdte a ráhangolódást. Amikor késznek érezte magát, kiszemelt egy célt is: a szomszédos, új típusú teleportot, ami akkor éppen üres volt. Hangolódott, majd megadta a célt, és elindította a teleportálást. Akadály nélkül jutott át a másik fülkébe.

Rögvest megkísérelte visszafelé: koncentrált, hangolódott, majd megadta a célt – ismét sikerrel járt. Most egy ideig oda-vissza teleportálgatott a két készülék között, aztán amikor már rutinból ment neki a folyamat, továbblépett, és a távolabbra történő utazásokkal kezdett kísérletezni. Elsőként a már ismert teleportok között, később pedig olyanokkal is, amiket korábban még sosem használt. Minden esetben sikeresen vette az akadályt.

A végén magabiztosan lépett ki a megszokott parkja melletti, utcasarki teleportból, és elégedett vigyorral az arcán sétált be. Leült a fűbe, és egy ideig élvezte a napsütést, de a tudat, hogy a képességeinek egy része visszatért, csak mohóbbá tette: még többet akart.

Elkezdte figyelni az embereket. Mivel ők nem tudták olvasni a chipjét, még mindig elhúzódtak előle, de már nem úgy, mint korábban – mintha érezték volna rajta, hogy már nem az az elveszett valaki, aki napokkal korábban volt. Ő viszont már kívülállóként tekintett magára, és az embereket is ennek fényében szemlélte. Már meglátta bennük, hogy mennyire hasonlóak egymáshoz: magasságban, testfelépítésben, és mindenki ugyanazt a testre feszülő, szürkésfehér színű kezeslábas ruhát viselte, amit ő is. És persze mindenki kopasz volt, bár amíg álmában nem látta, hogy a fejük tetején szőrzet is nőhet, sosem gondolt erre. Egyedül az arcuk volt egyedi – külsőre csak ennél fogva lehetett megkülönböztetni őket.

A gondolatai most az emberekkel való összekapcsolódásra terelődtek. Figyelmesen nézelődött, amíg nem talált egy megfelelő alanyt: egy idősebb nőt, aki egyedül üldögélt az egyik padon, a távolabb játszó gyerekeket figyelve. Ráhangolódott, és megpróbált összekapcsolódni vele, ahogy azt korábban a chipen keresztül is csinálta, de hiába koncentrált: nem történt semmi.

– Elsőre túl szép is lett volna... – hümmögött, majd máshogy próbálkozott: úgy, ahogyan azt a tárgyakkal tette. Elképzelte, hogy ő most az a nő, akit figyel, és megpróbálta a helyébe képzelni magát.

Ekkor már kezdett valamit érezni. Érezte, hogy amikor a nő felemeli a kezét, akkor mintha az ő kezén is átfutna valamiféle bizsergés. Még jobban koncentrált, még inkább elengedve magát, amitől kis idő múlva képek jelentek meg a fejében: a nő gondolatai. Először csak foszlányok voltak, és zavarosak is, de ahogy tovább folytatta a ráhangolódást, a képek úgy váltak egyre tisztábbá, és lassan megjelentek mellettük az érzések is. Hosszas gyakorlás után sikerült úgy összehangolódnia a nővel, hogy érezte és látta a gondolatait, a testének pedig hagyta, hogy kövesse az ő testének mozgását. Itt viszont megálljt kellett parancsolnia magának, és kiszállnia a nő tudatából – nem akarta, hogy az bármit is megsejtsen az egészből.

Ezután újabb alanyokat keresett: egy férfit, majd egy gyereket, és aztán további embereket is. A recept ugyanaz volt, mint a nőnél, és hosszabb-rövidebb idő után ugyanúgy sikerrel járt mindenkinél, addig finomítva a módszert, amíg az már rutinszerűen nem ment. Arra viszont ügyelt, hogy senkire se hangolódjon rá túlságosan hosszan, és ne legyen feltűnő sem, amit csinál.

A végén még egy kísérletet akart tenni: az aktív rákapcsolódást. Hosszasan vizslatta a parkot, mire talált egy férfit, aki a park egyik hátsó részében üldögélt, teljesen egyedül. Ráhangolódott, majd amikor úgy érezte, hogy már elég erős a kapcsolat, megpróbálta rávenni arra, hogy megemelje az egyik kezét. Figyelte, ahogy a férfi keze lassan felemelkedik, majd amikor észbe kap, akaratlagosan azonnal le is ereszti azt. Ezután zavartan felpattant, fel-le mozgatva a kezét, és próbálta megérteni, hogy mi történt vele. Rá azonban, úgy tűnt, egyáltalán nem gyanakodott. Túlzásba viszont nem akarta vinni a dolgot: még néhány, másokkal folytatott sikeres gyakorlat után ezt a fajta rákapcsolódást nem is erőltette tovább.

Hullafáradtan esett haza – nagyon kimerítette az egész napos gyakorlás. Az ajtón belépve azonnal a tartósító készülékre vetette magát, majd jól bevacsorázott, de a tisztálkodásra már nem maradt ereje: elaludt a kanapén, ahová azért ült le, hogy erőt gyűjtsön hozzá.

29

Reggel az esőcseppek monoton, susugó hangja ébresztette, és amikor kinézett a hálókabin ablakán, inkább befordult a fal felé. Visszaaludni viszont már nem tudott: ott zakatolt benne a kötelességtudat, hogy fel kell kelnie, és végig kell csinálnia, amit előző este elhatározott.

Összekészülődés után kilépett az utcára. Megszokásból rögtön aktiválta a fej- és kézvédelmet a ruháján, de néhány lépés után inkább visszavonta, és csak sétált az esőben, fedetlen fejjel. Az idő kellemes volt, az esőcseppek pedig langyosak – valahogy jól esett neki, hogy érezheti, ahogy végigperegnek a fején. Így sétált el a telepörtig, ahol célállomásként azt a készüléket adta meg, ahová az öregember vitte napokkal ezelőtt, amikor eltávolította a chipjét.

A másik városban már nem esett az eső. Itt szikrázóan sütött a nap, ami eszébe juttatta a távozásának körülményeit és a chip-eltávolítás rossz emlékét, de megrázta magát, és nem foglalkozott vele. Elindult a raktárépület felé, odaérve pedig, mivel nem látott a környéken senkit, egyszerűen bement az ajtón.

Többször körbesétált a tágas hangárban, de hiába keresett nyomokat. A mennyezetről lelógó lámpa alatt talált csak egy kisebb vérfoltot azon a helyen, ahol felébredt, de semmi egyebet. Sem a széket, sem a robotkart nem látta semerre, pedig utóbbi azért jóval nagyobb volt annál, hogy azt csak úgy egyszerűen, mindenféle feltűnés nélkül tologatni lehessen a városban.

– Ez így zsákutca... – dűnnyögött magában, amikor észrevett valamit: három halvány, párhuzamos vonal húzódott a raktár padlójának porában, amik a kijáratig vezettek. Ha nem ott áll, ahol, talán észre sem veszi a sok lábnyom között.

– A robotkar kerekei! – kiáltott fel, majd rögtön be is húzta a nyakát, ahogy éles hangja bevisszhangozta a raktárat. Végigkövette szemével a vértócsától induló vonalakat, és közben észrevette, hogy az egyik keréknyomban egy alig

látható, szaggyal, piros vonal húzódik. Ez odakint, az utcán is folytatódott, a raktárépület bejáratától balra. A szomszédos épület ajtajáig vezetett.

Odament, és benyitott. A sötét raktárhelyiségben ott állt a szék, rajta pár csepp vérével, mögötte pedig a robotkar, aminek egyik, kiálló csavarján egy letépett, szürke színű textildarab lógott.

– Megvagy! – kiáltott fel. Emlékezett rá, hogy az öregemberen egy szürke színű, földig érő ruha volt. Kezébe vette a textildarabot, és bár semmi különöset nem látott rajta, a szaga nagyon jellegzetes volt: friss, fanyar gyümölcsillatot árasztott. Fogalma sem volt, melyiké, de a gyümölcsben biztos volt.

Ezután egyből hazafelé vette az irányt. Mielőtt bármit is tett volna, még meg kellett tanulnia a Hálózat használatát, és ehhez most egy biztos menedékre volt szüksége. Otthon ugyan eltartott neki egy ideig, mire sikerült elfogadnia, hogy egyelőre félre kell tennie az öregember nyomának követését, de amikor ezen túllépett, lassan ellazult, és máris az első gyakorlatra koncentrált: az idő lekérdezésére.

Behunyta a szemét, és gondolatban elképzelte a Hálózatot, mint valami mindent átszövő pókhálót, amibe minden és mindenki be van kötve. Szinte látta, ahogy a Hálózaton száguldoznak az információk, egy élő, lüktető egységet alkotva az emberek és a gépek között, és hamarosan érezte, ahogy ő is bekapcsolódik ebbe. Bolyongott, majd rákapcsolódott a végpontokra: robotokra, gépekre és emberekre. Óvatosan meg is próbált információkat kiolvasni belőlük: robotok közötti parancsokat látott, jelentéseket elvégzendő és elvégzett feladatokról, utasításokat emberektől a készülékeik felé, illetve emberek közötti kommunikációk foszlányait. Megfigyelő volt – látta, fogadta, és érezte az információk áramlását a Hálózaton.

Ezután a lekérdezés következett. Erről már előre eldöntötte, hogy nem direkt kapcsolatfelvétel útján fogja megtenni, mert ettől ő is egy önálló entitásként jelenne meg a Hálózaton, felfedve ezzel a kilétét. Ehelyett más módszerrel próbálkozott: keresett egy embert a közelben, aki éppen a Hálózatra volt kapcsolódva, majd aktívan ráhangolódott, de úgy, hogy közben a Hálózattal is kapcsolatban maradt. Amikor biztosnak érezte mindkét a kapcsolatot, a kiszemelt ember nevében lekérdezte az időt. Látta,

ahogy a férfi kérése befut a Hálózatra, ami azonnal válaszol neki, és ő ezt a válasz-információt csípte el: „késő délelőtt”. Pontosan ennyi volt az idő.

– Tökéletes! – vigyorgott, majd szünetet tartott, és evett valamit, hogy aztán a nyakába vehesse a várost. Mivel a megszokott parkjába nem akart menni, félve attól, hogy gyanút keltene a sok beavatkozással, ezért egy másik helyszínt választott: a város legnagyobb parkját.

Ez a park hatalmas volt: a mérete, a felszereltsége, az egymást váltó fás és füves területek, és az a rengeteg, mindenféle korú ember, akik egyszerre benne tartózkodtak – mint egy vidéki táj, de a város kellős közepén.

Keresett egy félreeső helyet, ahonnan jól rálátott az előtte elterülő, füves rétre, majd leült az egyik fa tövében. Kicsit távolabb gyerekek játszadoztak, a padokról pedig többnyire idősek nézték őket. Indulásként egyiküket, egy időse férfit szemelt ki magának, akire ráhangolódott. Ezzel párhuzamosan ráhangolódott a Hálózatra is, hogy aztán a férfin keresztül lekérdezhesse a tervezett időjárást. Figyelte a választ, majd amikor az megérkezett, elkapta – könnyedén ment.

Következő lépésként olyan emberekre próbált ráhangolódni, akik fizikailag nem voltak a közelében. Ez már nehezebbnek bizonyult, mert így először nem közvetlenül az emberrel lépett kapcsolatba, hanem a Hálózaton keresztül figyelte meg őt, de a módszer így is működött. Újabb és újabb kombinációk követték ezt, sokáig tökéletesítve a módszert. Egészen addig folytatta a gyakorlást, amíg úgy nem érezte, hogy a Hálózat használatában már kellő jártasságot szerzett – miközben pedig teljesen nyomtalan tudott maradni.

Ekkor a szeme sarkából megpillantott valakit. Egy fiatalabb nő volt az, nem messze tőle, a fűben ülve, és a testtartásából úgy látta, hogy már egy ideje figyelheti őt. Egy pillanatra megijedt, hogy mi van, ha leleplezi, de aztán arra gondolt, hogy ezt a helyzetet még akár az előnyére is fordíthatja.

Rámosolygott, majd odament hozzá, és leült mellé. A nő egykedvűen, de nem ellenszenvesen köszöntötte:

– Szia! Próbáltam csatlakozni rád, de nem sikerült.

A fiú gondolatban fellélegzett.

– Tudom... sajnos problémák vannak a chipemmel. Az orvos javasolta, hogy jöjjen ki a parkba, és próbáljon kikapcsolódni – vágta ki magát, majd óvatosan elővezette az ötletét: – De tudod, mit? Segíthetnél nekem, ha van kedved.

– Jó. Lehet róla szó...

– Megtennéd, hogy újra megpróbálsz olvasni bennem? Én meg közben koncentrálok, hátha sikerül valahogy működésképesé tenni a chipem.

A nő bólintott:

– Akkor kezdem is...

A fiú az érzésre volt kíváncsi: hogy milyen a kapcsolattelvételi szándék chip nélkül. Amikor észlelte, hogy a nő megpróbál belépni a tudatába, megnyitotta magát felé, és elkezdett információkat átadni neki. Azt akarta elérni, hogy az egész folyamat pontosan ugyanolyannak látszon egy kívülálló számára, mintha lenne chipje.

– Most mintha sikerülne – kapta rögtön a megerősítést.

– Folytasd, kérlek! – És közben már továbbította is a kitalált információkat magáról, persze úgy, mintha azok valóságok lennének.

A nő bólogatott, jelezve, hogy sikerül az átvitel. Amikor befejezték, a fiú nekiszegezte a kérdést:

– Na, mit sikerült megtudnod?

– Kiolvastam, hol nevelkedtél: egy másik városban, fent, északon. És azt is, hogy mit dolgozol: a víztisztító üzemben.

A fiú biccentett, majd el is mosolyodott. A mosoly nagyobbik része saját magának szólt.

– Köszönöm, hogy segítettél! Máris jobban érzem magam.

Azzal elköszönt, és elindult a park túlsó vége felé. Itt egy nagyobb enbertömegbe ütközött, ahol újra kihasználta az alkalmat. Figyelte, hogy ki próbál meg olvasni a gondolataiban, és amint érezte a csatlakozás most már ismerős érzését, azonnal reagált rá – természetesen téves információkkal. Hamarosán jött a következő, majd az azt követő érdeklődő, a fiú pedig mindenkinek válaszolt. Arra azért figyelt, hogy mindenkinek ugyanazt az információt adja át – nagyon nem szeretne volna, ha az emberek egymást is olvasva eltérő információkat látnak róla, és ez lebuktatja.

Estig folytatta a gyakorlást, amíg már minden rutinból nem ment. A végén erősnek, de rettentően fáradtnak érezte magát.

A lakásához közeli teleportból már szinte úgy esett ki. Ahogy lépdelt hazafelé az egyre sötétedő város utcáján, már egyáltalán nem kapott megvető pillantásokat. Folyamatosan érezte, ahogy az emberek az elméjében kutakodnak, de most már kaptak válaszokat: még a parkban kitalált magának egy teljesen átlagos személyiséget és háttértörténetet – pontosan annyira átlagosat, mint amilyen bármelyik ember. Újra egy volt közülük – még ha csak virtuálisan is.

Miközben éppen az egyik járókelő férfinak válaszolt az elméjében, egy takarító robot keresztezte az útját, ami a protokollja szerint meg is állt előtte. Ránézett, majd gyorsan döntött: most már a robot sem maradhat ki. Félre is állt az útjából, és hagyta, hogy az folytassa a dolgát, közben pedig ráhangolódott. Ez sokkal könnyebben ment, mint az emberekénél: szinte egyből érezte, ahogy egygé válik vele, és feltáru előtte a robot félelmetesen egyszerű, de logikus kis vezérlőprogramja – egy lenyűgözően egyszerű kis *élet*.

A robotnak csak minimális memóriája volt, ami a bejárt utat és az elvégzett feladatokat tárolta. A programja szerint egy kijelölt úton kellett végighaladnia az akadályok elkerülésével, és csak akkor állhatott meg, ha a látóterében már nem érzékelt semmilyen szennyeződést. A fő programján kívül még néhány segédprogram is futott rajta, amiből az egyik az időjáráshoz és a környezeti hatásokhoz alkalmazkodott, egy másik pedig az időszakos jelentéseket küldte el. Egy harmadik, a többinél magasabb prioritású program a vészhelyzeteket kezelte – a robotnak például emberi felszólításra azonnal le kellett állnia minden tevékenységével, és alaphelyzetbe kellett helyeznie magát. És volt még egy programja is: ez azért felelt, hogy a műszak végén minden aznap rögzített esemény törlődjön belőle.

– Tehát naponta meghal – mormogta magában a fiú.

Először arra gondolt, hogy az aktív rákapcsolódás próbájaként ráveszi a robotot mindenféle vicces cselekedetre, de a napi emléktörlő program felfedezése után inkább nem erőltette azt. Mindössze annyit programozott bele, hogy állja el az útját a következő, arrafelé járó embernek. Ezután végignézte, ahogy a teleportból kilépve egy középkorú nő keresztezi a robot

útját, amitől az megáll előtte. A nő értetlenül állt a helyzet előtt, és hiába próbálta meg kikerülni a kis robotot, az mindig behúzódott elé – egészen addig, amíg a fiú le nem állította.

Most már készen állt a másnapra.

30

Már kora reggel kipattant a szeme, és onnantól kezdve megállíthatatlan volt. Gyorsan elvégezte a reggeli teendőit, majd megreggelizett, hogy aztán még a munkába igyekvő tömeg előtt az utcán legyen.

Egyből abba a városba ment, ahová az öregember vitte aznap éjjel, és ugyanarra a célállomásra. Amikor odaért, éppen néhány ember érkezett a teleporthoz, ezért ki kellett szállnia, de amint kiürült az utca, újra lecsapott a készülékre.

Beállt a kabinba, és ráhangolódott. Most nem teleportálni akart, hanem adatot kinyerni belőle. A készülék memóriáját nézte át, és szerencséje volt: még megvoltak benne az adatok arról az éjszakáról. Fejben átgondolta, hogy nagyjából mikor érhettek oda, és mennyi időt vehetett igénybe a chip eltávolítása, majd a leszűkített intervallumra lekérdezte a készülékből indított utazásokat. Mindössze három célpont volt napkelte előtt, de abból csak egy volt hajnalban. Ő erre tippelt.

Vett egy mély levegőt, és a készüléknek megadta a hajnali utazás célpontját.

A teleport egy ligetbe vitte, amit narancsfák öleltek körül, és a jellegzetes illatról egyből tudta, hogy jó helyen jár: ezt érezte az öregember leszakított ruhadarabján is. A ligetből egy hosszú, egyenes út vezetett kifelé, ami mellett tárolórekeszek álltak halmokba rakva, színültig pakolva narancsokkal.

Nagyon meleg volt. A nap itt jóval erősebben sütött, mint amihez hozzászokott, és a növényzetből is úgy gondolta, hogy az otthonánál délebbi égövön tartózkodik. Kellott egy kis idő, amíg hozzászokik a meleghez, ezért addig odament az egyik fához, és leszakított róla egy gyümölcsöt.

Amikor beleharapott, először összerándult az arca a kesernyés íztől, de a belső, lédús gyümölcsbúhoz érve azonnal megváltozott a véleménye: szinte behabzsolta a narancsot, de úgy, hogy annak leve még a szájából is kicsordult, végigfolyva az állán és a nyakán is.

A következőről már lehántotta a héját, és úgy ette meg – három harapásból. Tele szájjal, mosolygó szemekkel gyúrta a fogaival a gyümölcs húsát, miközben alig győzte nyelni a szájában szétfolyó, édesen savanykás levet. A negyedik után viszont megálljt kellett parancsolnia magának: másképp soha sem indult volna el.

Végig követte az utat a narancsföldön keresztül. A fák közül csak hosszú-hosszú gyaloglás után ért ki, az út pedig ezután kanyarogva vezetett tovább lefelé, egy völgybe.

A völgy aljában egy egyszerű faház állt. Látszatra is öregebb és kisebb volt az idős nő házáénál, de mögötte ugyanúgy ott húzódott egy darabka föld, szépen művelt növényekkel. Az ajtóhoz érve bekopogott. Bentről csoszogás és léptek zaja hallatszott, majd amikor kinyílt az ajtó, az öregember állt előtte, meglepett arccal.

– Válaszokért jöttem! – szólalt meg határozottan a fiú.

– Jöjjön be! – hajolt ki a férfi az ajtón, és nézett körbe, mielőtt félreállt.

A fiú belépve egy egyszerű, de otthonos kis lakhelyen találta magát. Itt a praktikum dominált: a szemközti sarokban egy ágy állt, balra mellette egy asztal székekkel, a jobb keze felől pedig szekrények borították a falat, előttük két fotellel és egy kisebb kanapéval. A bejáratnál balra egy ajtó nyílt, ami a ház egy leválasztott részébe vezetett. Sehol egy kép, egy virág, vagy bármilyen díszítés.

– Halljuk a kérdéseket – dünnyögte az öregember, miközben a fotelekre mutatott.

– Szép hely – nézelődött még mindig a fiú. – Egyedül él itt?

– Egyedül, de gyanítom, nem ezért jött – válaszolta a férfi kissé barátságtalanul. Nehezen leplezte, hogy nem sok kedve van ehhez a beszélgetéshez.

– Tényleg nem – nézett egyenesen a szemébe a fiú. – Az érdekelne, hogy ki küldte, és miért vette ki a chipem.

Az öreg zavartan megköszöri a torkát.

– Egy hang... a fejemben. De azt nem tudom, miért.

– Milyen hang? – ült ki a fiú arcára a gyanú.

– Egy női hang. Néhány nappal azelőtt jelent meg, hogy elmentem önhöz. Többször is felbukkant, és megadta, hogy hová kell elmennem önért, és aztán hová kell elvinnem. A szék és a robotszerkezet már oda volt készítve, nekem csak be kellett kapcsolnom. Miután végeztünk, az volt az utasítás, hogy vigyem át az eszközöket a másik épületbe. Ennyi volt a feladatom.

– De miért engedelmeskedett? Hiszen tudja, hogy a chip eltávolítása mennyire veszélyes.

– A hang azt mondta, hogy ön beleegyezett. És amikor elmentem magához, önként jött velem, és még akkor sem ellenkezett, amikor beült a székbe. Honnan kellett volna tudnom, hogy ez nem az ön kérésére történt?

És igaza volt. A fiú pedig, ismerve a hangot, rájött, hogy hiába is faggatná tovább a férfit. Inkább mást kérdezett:

– Magának van chipje?

A férfi arca ekkor megváltozott: a ráncok száza a korábbi feszült ábrázat helyett egy megértést sugárzó arcba rendeződtek. Még a hangjának tónusa is ellágyult.

– Nekem sosem volt. Az én időmben még idősebb korunkban ültették be, attól függően, hogy a gyerekek elérték-e egy bizonyos érettségi szintet. Én viszont nem akartam ezt: amikor sorra kerültem volna, egyszerűen megszöktem, és itt kötöttem ki. Rendbehoztam a viskót, és azóta itt élek. Megtanultam így élni.

– És a teleport ott fent? Akkor az hogy került oda? – mutatott a fiú a távolba.

– A szállítás miatt. Én gondozom a narancsföldet, amit a közeli városban táplálék-alapanyagként használnak fel. Odafent összekészítem, az üzemből pedig érte jönnek, és elviszik. Ide, a házhoz már senki nem jön le. És rólam sem kérdeznek.

A fiú elgondolkozott, mióta adhat ez az öreg ételt emberek ezreinek, miközben úgy éli az életét, hogy nem is érdeklődik utána senki.

– Így van – szólalt meg egyből a férfi, mintha megéreztette volna, hogy mire gondol a fiú –, az emberek ilyenek. Régóta figyelem őket, de máig nem értem, hogy a chipen kívül mi teszi őket emberré. Mert, ahogy én látom, nem éreznek, csak reagálnak, és nem kérdeznek, csak válaszokat kapnak. Ezért is nem akartam chipet már gyerekként sem: ez már akkor is jól látszott.

Aztán, mintha a hallgatóság hatására megnyílt volna benne egy gát, elkezdtek dőlni belőle a szavak:

– És ez nem változott semmit azóta sem. Bejártam szinte az összes települést már, ahol emberek élnek, és részletesen ismerem az Új Kor történelmét is, mégsem értem az embereket. Azt látom, hogy a chippek fejlődnek, a tudományunk szintén, de az emberek maguk mit sem változtak. Vegyük például a munkát: mindenki dolgozik *valamit*. Persze, rátermettség vagy érdeklődés alapján, de belegondolt már abba, hány olyan emberi foglalkozás van, amit ne tudnának ellátni a robotok? Csak mert én igen: egy sem. Akkor mégis miért dolgozunk? Megmondom én: azért, hogy legalább *valami* értelme legyen az életünknek. Mert egyébként egy állóvíz az egész... csak a túlélésről szól. És a legszomorúbb, hogy ez látszólag mindenkinek megfelel. Az emberek nem akarnak mások lenni, és a Gép sem akarja, hogy mások legyenek. Mintha az egyetlen mozzgatórugó az lenne, hogy a múltat eltöröljék. Azt a múltat, ami igazából senkit sem érdekel...

A fiú itt kicsit behúzta a nyakát – ebben jókora része volt neki is.

– Sokszor gondolkozom azon, hogy ha a utolsó terület is megtisztításra kerül majd, akkor mi lesz a következő lépés? És vajon az Új Kor hajnalán ez volt a megszülető enberiség célja? Egyedül a túlélés? – zárta le a gondolatmenetet a férfi.

A fiú elmerengett:

– Nem tudom. Ezen így még sosem gondolkoztam. De, igaza van, ez tényleg szomorú jövőkép.

– Na, de nem ezért jött! – váltott témát az öregember, a térdeire csapva. – Ne haragudjon, ha az elején kicsit goromba voltam. Ritkán beszélgetek másokkal, ezekről a dolgokról pedig soha. Pedig jó lenne...

A fiú megrázta a fejét, hogy nem gond, de nem akarta nagyon másra terelni a beszélgetést.

– Ön hogy tud létezni chip nélkül? Sosem kérdezték, miért nincs chipje? Sosem kezelték Kitasítottként?

– Néha furcsán néznek rám, de nem érdekel. Úgy fogom fel, hogy egyszerűen csak nem tudják kezelni azt a helyzetet, amikor valakiben nem tudnak olvasgatni. A Gépet pedig csak egy dolog érdekli, hogy az emberek harmóniában éljenek. A hozzám hasonlókkal nem foglalkozik: hagyja, hogy

csináljunk, amit akarunk, mert még ha minimális kárt is okoznánk, a végén úgyszemolyan lemorzsolódunk, amikor megöregszünk és meghalunk. Az egész szempontjából az én gondolataim és tetteim teljesen jelentéktelenek. És hogy hogyan tudok létezni chip nélkül? Nézzen körül... minden itt van, amire szükségem lehet. Kommunikálni pedig tudok szóban, de ha erőt veszek magamon, akkor gondolatban is.

– És a Hálózat?

– Arra meg aztán végképp nincs szükségem. Megtanultam használni a teleportot, ahová pedig az nem visz el, oda elvisznek a lábaim. Egyéb tudásra meg mi szükségem lenne?

A fiú egyetértően bólogatott.

– Egy utolsó kérdés: van bármiféle ötlete arra, hogy miért távolíttatta el belőlem az a női hang önnel a chipet?

– Nincs. De, ha nem maga kérte tőle, akkor biztos nyomós oka volt rá.

– Igen... valószínűleg. Bárcsak tudnám, mi – gondolkozott el a fiú, majd felállt. – Na, hát köszönöm a segítségét. Ha lenne még kérdésem, esetleg meglátogathatom újra?

A férfi is felállt.

– Meg – válaszolta mosolyogva. – Hazafelé pedig vigyen a narancsból. Ilyen finomat máshol biztosan nem talál. Nem is értem, minek dolgozzák fel; úgy olyan az íze, mint a földé.

– Tapasztaltam – nevetett fel a fiú, majd hirtelen megölelte a férfit. Az egy pillanatig tétován állt, kezeit a levegőben tartva, majd lassan a fiú hátára helyezte őket, és visszaölelt. Egy régesrég bentragadt sóhaj szabadult fel belőle.

A fiú szótlánul caplatott visszafelé a földúton, és közben végig az öregember által elmondottakon gondolkodott. Különösen az fogta meg, amit az öreg az enberiség céljáról és a Gépről mondott. Útközben néha visszavisszanézett a házra, és egy ideig még látta is az öregot, majd az bement a házba.

A teleporthoz visszaérve jól megszedte magát narancssal, majd egyenesen hazafelé vette az irányt. Hazaérve egy üzenet várt az ajtón: „Keress meg”.

Nem volt rajta feladó, csak egy egyedi emberi azonosító, de a fiúnak erős megérzése volt, hogy ki írhatta azt.

– Holnap elintézem – nézett fel a sötétedő égboltra.

31

Határozott léptekkel indult el a teleport felé, még jóval a reggeli enbertömeg előtt. Így aztán várnia is kellett egy ideig, mire érkezett valaki, akin keresztül lekérdezhetette a Hálózatról az üzenetben szereplő azonosító lakcímét.

Hamarosan ott állt egy, az övével teljesen megegyező lakás ajtaja előtt. Egy pillanatig hezitált, de aztán megérintette az ajtót, mire az automatika bekapcsolt, és jelezte az érkezését. Odabentről rövid csend után szöszmötölés hallatszott, majd egy „Mindjárt jövök!” kiáltás, aztán újabb szöszmötölés, míg végül kinyílt az ajtó. Az ajtóban az ismerős lány állt, arcán a jellegzetes „éppen most ébredtem” ábrázattal.

– Szia! – köszönt rá, mire a lány az erős fénytől a szemét eltakarva mosolygott vissza rá.

– Gyere be! – intett, majd egyből megfordult, és megindult befelé. A fiú követte.

A lakása belül teljesen ugyanolyan elrendezésű volt, mint a fiué, csak szétszórtabb: az asztalon szanaszét tárgyak heverték, néhány ruha a tisztító készülék bedobónyílásából lógott kifelé, a tartósító készülék előtt pedig egy maréknyi energiaszelet volt szétszóródva. A lány felkapkodott néhány ruhadarabot a kanapéról, majd eltűnt a hálófülke irányában.

Egy kis idő múlva, már valamennyire rendbe szedetten tért vissza. Leült a fiú mellé, és láthatóan erőt gyűjtött, mielőtt belekezdett volna a mondandójába. Az arca szomorú volt és meggyötört, a szemei pedig beesettek, mint aki már régóta nem aludt egy igazán jól – nyoma sem volt annak a mosolygós lánynak, akire ő emlékezett.

– Azért kerestelek, mert valakivel beszélnem kell. Elfáradtam. Nagyon...

– Mi a baj?

A lány összeszorította a száját, és finoman megrázta a fejét.

– Nem tudom... Már semmit sem tudok...

A fiú közelebb ült, és óvatosan a lány felé nyúlt, de félúton megállította a kezét: nem érintette meg.

– De mi történt?

– Hát ez az... – sóhajtott egy mélyet a lány –, hogy semmi. Amióta utoljára találkoztunk, csak még rosszabb lett. Sokkal rosszabb. Éjszaka alig tudok aludni, és mindenféle képek cikáznak át az agyamon, a chipem pedig vagy működik, vagy nem; de legtöbbször nem. Voltam azóta még egyszer a gyógyító intézményben, de nem akarom már. Az orvosnak az a gúnyos arca, és ahogy megint az arcomba vágta, hogy semmi bajom, csak azért, mert éppen ott és akkor működött a chipem... Én nem tudok ezzel mit kezdeni. Egyedül vagyok, és belefáradtam...

A fiú most érintette meg a lány vállát, és egészen finoman megsimította.

– Nem vagy egyedül.

Egy hatalmas sóhaj volt a válasz. A fiú folytatta:

– Nekem sem javult meg a chipem a legutóbbi találkozásunk után. Sőt, csak rosszabb lett. Végül el is küldtek a munkámból.

– Hát, akkor neked sem jobb. Nekem még csak szóltak, de már többször is. Félek, hogy hasonló sorsra jutok. Annyira elegendem van már ebből az egészből... Amikor legutóbb voltam a gyógyító intézményben, megkérdeztem az orvost, hogy nem lehet-e kicserélni a chipet. Azt mondta, hogy azt csak igazolt esetben vagy fizikai sérülésnél végzik el, és csak saját felelősségre. Hiába mondtam, hogy vállalom így is, a válasz az volt, hogy nem lehet, mert nekem semmi bajom nincs... De van, nézz rám! Nézd meg, hogy nézek ki! Nézz körül a lakásban! Mi ez, ha nem baj?! Én csak normális akarok lenni! Újra ember, érted?

A fiú átkarolta a vállát. Próbálta nyugtatni:

– Tudom... de a műtétnek nagy a kockázata. Még bele is halhatsz...

– Ez hülyeség! Óriási hülyeség! – kelt ki magából egyre jobban a lány. – Csak azért mondják, hogy ne akarjam. Mert csak azoknál akarják vállalni a kockázatot, akiknek mondjuk kiszakadt a helyéről, mert ott már úgysem tudnak rontani a helyzeten. De az ilyeneknél, mint én, vagy te, nem is akar...
– A tekintete ekkor tévedt a fiú halántékára, és pillantotta meg ott az apró forradást.

Hirtelen elhallgatott, de még a szája is nyitva maradt. Egy pillanat alatt megváltozott az arca: az eddigi kétségbeesett vonások döbbsé válnak, majd undorral vegyülő csalódás ült ki rá. Viszolyogva bújt ki a fiú karjából, majd nyelt egyet, és halkán, kimérten folytatta:

– Átvertél.

A fiúnak ideje sem maradt tiltakozni.

– Le akarsz beszélni róla, miközben te megcsináltad.

Hiába rázta a fejét.

– Annyira tudtam. Már első pillanatban látszott, hogy valami nem stimmel veled. Túl egészségesnek tűntél... szinte kicsattansz. Egyszerűen szánalmas vagy!

– Állj! – kiáltott fel a fiú, miközben felpattant. – Nem cserélték ki! Csak kivették!

A lány arcáról a mérhetetlen csalódottság tekintett vissza rá.

– Persze-persze. Becsaptál! Hagytad, hogy meséljek itt neked a szenvedésemről, és közben még le is akartál beszélni róla. Talán még élvezted is a műsort, igaz? Hiszen mit érdekel téged... te jól érzed magad, te ember vagy, én meg... csak egy roncs.

A megvetés és a kétségbeesett düh beszélt belőle.

– De tudod, mit? Nem érdekel! Idehívtalak, hogy segíts és adj tanácsot, hogy mit tegyek, de már pontosan tudom. Most már biztos, hogy kicseréltetem a chipem! Félttem hinni annak az ismerősömnek, aki mesélt róla, mert ő nem a gyógyító intézményben csináltatta, de ezek után már biztos vagyok magamban.

– Ne! – tiltakozott a fiú. – Kérlek, ne tedd! Nem tudom, mit forgatsz a fejedben, de ne! Túl kockázatos, és nem ez a megoldás.

– De igen! – válaszolta a lány szikrázó szemekkel. – Újra teljes értékű ember akarok lenni. Te pedig takarodj innen!

– Kérlek... – kérlelte a fiú, de a lány hajthatatlan volt. Nem szólt egy szót sem, csak az ajtó felé mutatott.

A fiú lemondóan sóhajtott egyet, és megadta magát. Láta a lány idegállapotát, és azt is, hogy most úgysem tudna semmit elérni nála. Elindult az ajtó felé, de mielőtt kilépett, elővette a zsebéből a medált az aranylánccal, amit az idős nőtől kapott, és letette az ajtó melletti szekrényre.

– Ezt neked hoztam – mondta halkan, majd kiment az ajtón. Odakintről még hallotta, ahogy a lány összetörik, és zokogni kezd.

Nem ment messzire, csak az utca túloldalára. Túlságosan aggódott a lányért. Pontosán tudta, hogy bár akarátán kívül, de ezt elszúrta, és hogy itt most a győzködés nem segít, az erőszaknak pedig semmi értelme nem lenne. Így maradt a várakozás. Aktiválta a ruháján a beolvadó üzemmódot, amitől a fejére és a kezeire rácsúszott a ruha, majd áttetszővé tette az egész testét, eltüntetve ezzel őt a kíváncsi szemek elől. Örült, hogy legalább ennyi haszna volt a területi koordinátori munkának: ilyen extra funkciókkal ellátott ruha csak keveseknek jár.

Egy idő múlva megjelent a lány. Kisírt szemekkel, de láthatóan már kicsit összeszedve magát indult el a sarki teleport felé. A fiú az út túloldaláról láthatatlanul követte, majd úgy helyezkedett, hogy közvetlenül mögötte léphessen a teleportba. Keltett ugyan némi zavart azzal, hogy az üres fülke ajtaját bezárta maga mögött, de ezzel most nem törődött. Kiolvasta a készülék memóriájából az utolsó úticélt, és a lány után teleportált.

Egy gyártóüzem mellé érkezett. Nagy acélszerkezeteket, rakodóállványzatokat látott, és rengeteg szállításra alkalmas konténert, mellettük pedig többféle méretű szállító járművet. Bár a városnak ezen a részén azelőtt még sosem járt, biztos volt benne, hogy ez csak a robotokat gyártó üzem lehet.

A lány a nagy bejárati kapu felé tartott, ő pedig követte. Azon túl jobbra fordultak, majd egy hosszú, egyenes úton haladtak végig, két magas, üvegtáblákkal borított gyárépület között. Útközben a lány egyszer még meg is állt, majd hátrafordult, amitől a fiú egy pillanatra azt hitte, hogy lebukott, de aztán úgy nézett át rajta, mintha ott sem lett volna.

Ezután jött szembe velük egy magas, vidám arcú fiatalember, és kedvesen köszöntötte a lányt. Úgy tűnt, jól ismerik egymást, de amikor a fiatalember a lány hogylétéről érdeklődött, az elsírta magát. A fiatalember erre nyugtatni próbálta, de amikor a lány elmesélte neki az ő reggeli látogatását, és hogy mit tervez, egyértelművé vált: a fiatalember is tud a lány chip-problémájáról. Szerencsére neki sem tetszett a lány ötlete, és meg is próbálta lebeszélni róla,

amivel legalább annyit elért, hogy a lány megígérte, hogy alszik még rá párat, és nem hoz indulatból döntést. Ezután bementek az épületbe.

A fiú most fellelegzett. Így, hogy volt még egy ellenzője a dolognak, kicsit megnyugodhatott, de ettől függetlenül elharározta, hogy figyelni fog a lányra, és majd később megpróbálja még egyszer lebeszélni róla – de ehhez várnia kellett. Közben a gondolataiba mélyedve elindult visszafelé, aztán ahogy közeledett a teleporthoz, megszokásból már hangolódott is rá. Belépni azonban nem tudott, mert hasraesett előtte – a következő pillanatban mégis az utcájuk elején álló készülékben találta magát.

A meglepetéstől teljesen összezavarodott. Próbálta összerakni a történeteket, de arra határozottan emlékezett, hogy biztosan nem lépett be a túloldali készülékbe. Valahogy viszont tisztáznia kellett a helyzetet, ezért visszateleportált az üzemhez.

Az ottani teleport előtt néhány lépésnyire egy robot állt – alaphelyzetben várakozva. Először nem is értette, miért, de amikor végignézett magán, máris világossá vált: a ruhája még mindig beolvadó üzemmódban volt, a kis robot pedig így egyszerűen nem vette észre. A távolság azonban még mindig nem stimmelt: a robot túl messze állt ahhoz, hogy rajta átesve ő a készülékben kössön ki.

– Hacsak... – morfondírozott, majd amikor felsejlett benne a lehetséges megoldás, kaján mosoly ült ki az arcára.

Elsétált egy távolabbi, kihalt utcába, és keresett egy félreeső helyet. És ekkor megpróbálta: felidézte az előbbi helyzetet, amikor átesett a roboton, és próbált mindent ugyanúgy csinálni, mint akkor. Egyetlen különbséggel: most nem a készülékre hangolódott rá, hanem magára a teleportálás folyamatára. Amikor aztán meghatározta az úticélt, a robotgyár előtti készüléket, elindította a teleportálást.

A következő pillanatban elkerekedett szemekkel állt a készülékben.

– Ezt meg hogy?! – nevetett fel zavartan, majd végigtapogatta az egész testét: sértetlen volt.

Értetlenül állt a dolog előtt. Annyira irracionális volt, hogy képes készülék nélkül teleportálni, hogy rögtön egy még merészebb dolgot kellett

kipróbálnia: célként most nem egy teleport készüléket jelölt meg, hanem csak úgy, az utca közepét. Koncentrált, elindította a folyamatot, egy pillanat múlva pedig a kijelölt ponton termett.

Az egész utca visszhangzott, annyira kacagott. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy képes csak úgy, az egyik pontból a másikba teleportálni, pedig nagyon úgy festett, hogy ez a helyzet. Újra megpróbálta: most az utca sarkát célozta meg, aztán a következőt, és így tovább – minden alkalommal sikeresen átkerülve a tér egy másik pontjába. Még a sokadik alkalom után is csak nevetett, felszabadultan, mint aki megkapta élete ajándékát.

Elképzelése sem volt róla, hogyan lehet képes erre. Arra tudott csak gondolni, hogy ez a képesség talán nem is olyan egyedi, egyszerűen csak senki nem tud róla, és ezért nem is használja. Vagy, éppenhogy mindenki használja, csak épp nem tudatosan – és valójában nem is a teleport készülékek teleportálják őket.

Mindenesetre visszavett: akármelyik is volt igaz, eszetlenül nem csinálhatta ezt. A teleport készülékek sem véletlenül működnek úgy, hogy foglalt célalomás esetén nem hajtják végre az utasítást, és ezt nagyon a fejükbe verték már gyerekként: kiszámíthatatlan következményei lehetnek annak, ha a tér egy olyan pontjába utaznak, ami éppen „foglalt”, azaz kitölti azt egy másik személy vagy tárgy. Bele sem mert gondolni, mekkora káosz lenne akkor, ha az összes ember készülék nélkül, szabadon teleportálhatna...

Ezért óvatosan folytatta. A következő teleportálás előtt ráhangolódott a célhelyre, és gondolati úton ellenőrizte, hogy ott biztosan ne tartózkodjon senki és semmi, és csak ezután indult el. Miután sikeresen megérkezett, folytatta a következő helyszínnel: ráhangolódás, ellenőrzés, teleportálás. Addig gyakorolta ezt, amíg már olajozottan nem ment, és csak eztán merte bevállalni a „vakon” teleportálást: olyan célhelyre, amire fizikailag egyáltalán nem lát rá.

A recept itt is ugyanaz volt, mint korábban, de most nagyon izgult. Tudta, hogy begyakorolta, és hogy a helyszínnel hangolódás is működik, de azért ezt mégis csak egy vakon ugrásnak élte meg. Sokáig hangolódott, mindent bebiztosított, és csak akkor indult, amikor már teljesen biztos volt magában.

– Sikerült! – kiáltotta el magát boldogan a város túlsó végének egyik utcájában, de úgy, hogy a járókelők közül többen odakapták a fejüket, és azonnal kíváncsian kotorászni kezdtek a tudatában.

De őt ez most nem érdekelte: büszke volt és boldog – végre nem kellett kevesebbnek éreznie magát a többiekénél. Vidáman folytatta a gyakorlást napestig, a végén még azt is megengedve magának, hogy beolvadó üzemmódban, „láthatatlanul” egy tömött park sűrű enbertömegének kellős közepébe teleportáljon.

32

Másnap az első útja a lány lakásához vezetett. Most is, ahogy előző nap, az út túloldalán vert tanyát, szintén a környezetbe olvadva. Kisvártatva mozgolódást látott a lány ajtaja körül, aki hamarosan meg is jelent, és elindult a teleport felé. Az arcán nyoma sem volt az előző napi elkeseredettségnek, sőt, kifejezetten kipihentnek tűnt. Egyszer még el is mosolyodott, amikor félúton az ügyetlensége miatt majdnem összeütközött egy járókelővel.

Láthatatlanul követte a teleportig, majd a robotgyárig. Biztos akart benne lenni, hogy a lány tényleg munkába megy, ezért egészen az épületig elkísérte. Odafele ma is váratlanul megfordult egyszer, egyenesen a fiú felé nézve, de most sem látta őt – a fiú viszont így kiszúrhatta, hogy a nyakában ott lóg a medál, amit tőle kapott. Ez eloszlatta a kételyeit afelől, hogy a lány haragszik-e még rá.

Vidáman indult tovább, a város legnagyobb parkját megcélozva. Aznapra nem volt különösebb terve, de most már végre ki akart kapcsolódni egy kicsit, és csak úgy, céltalanul ejtőzni egyet. Le is feküdt a fűbe, és a szemét behunyva élvezte a kellemes napsütést. Még azt is hagyta, hogy a környezetében lévő emberek beleolvassgassanak a tudatába. Jól érezte magát.

Egy idő múlva azonban valami furcsát érzékelt. Valaki olvasni próbált benne, de valahogy máshogy: a kapcsolat egyáltalán nem hasonlított a szokványos, enberi kapcsolatfelvételre. Körülnézett, keresve, hogy ki lehet az, de mivel nem találta, ugyanazt adta vissza válaszként, amit mindenki másnak: a kitalált személyiséget. Közben viszont megpróbált visszafelé ráhangolódni az illetőre, de ekkor újabb meglepetés érte: a másik oldal nem nyitotta meg magát előtte. Eddig ilyet még sosem tapasztalt.

– A Gép lenne az? – gondolkozott el, de nem igazán hitt benne. Teljesen logikátlan volt.

Időközben viszont egy másik módszerrel sikerült azonosítania az őt olvasót: egy teljesen átlagos takarító robot volt, tőle kicsit távolabb, a tömeg

közepén szedegetve a faleveleket és a kisebb szemeteket. És pont ezzel keltette fel a fiú érdeklődését: miért akar egy szimpla takarító robot olvasni az emberekben?

Észrevétlenül áttörte a belső védelmét, majd a robot tudtán kívül olvasni kezdett benne. Amit talált, azt először fel sem fogta: a roboton nem csak a szokásos vezérlőprogramok futottak, hanem több másik, egészen összetett megfigyelő- és elemző program is. Ráadásul nem is csak egy vezérlője volt: a szabványos, Hálózatra csatlakoztatott vezérlője mellett volt egy másik, sokkal nagyobb teljesítményű is, ami az elemzést végezte – ez viszont egyáltalán nem csatlakozott semmilyen hálózathoz, és teljesen független volt a szabványos robotvezérlőtől.

– Érdekes... – motyogta, majd felállt, és óvatosan követni kezdte a robotot. Figyelte, hogy az miről gyűjt adatot, és közben átnézte a már letárolt információit is. Ebből gyorsan kiderült, hogy a robot mindent és mindenkit megfigyel: az embereket, a mozgásukat, a kommunikációjukat, azaz a szokásos tevékenységeiket rögzítette – vagyis, annak éppen az ellenkezőjét; mindent, ami attól eltérő volt.

Először megint a Gépre gondolt, de az még mindig nem illett a képbe: a Gép tartja fenn a társadalmukat, kapcsolja össze az embereket a Hálózattal, és még az emberi chipet is ő tervezte – miért így csinálná, ha a Hálózaton keresztül sokkal egyszerűbben is megfigyelheti az embereket?

Amióta eltávolították a chipjét, többször is elgondolkozott már azon, hogy amiket csinál, akár fel is kelhetik a Gép figyelmét. Ezt a megfigyelést elnézve viszont eszébe jutottak az öregember szavai, és most értette meg, mire gondolt: ha a Gépet tényleg érdekelnék a Kitzsítottak, akkor az ilyen preparált robotok nem is létezhetnének. Hiszen a Gépnek megvan a kapacitása és a lehetősége is, hogy kiszűrjön minden effélét, de mégsem teszi. És most már egészen biztos volt benne, hogy az egész megfigyelés a Gép tudta nélkül zajlik – erre utalt a robot teljesen izolált vezérlője, a zártsága a kapcsolatfelvétel ellen, és az is, hogy a szabványos programja sem teljesen szabványos, mert alá van rendelve a másik vezérlőnek.

A gondolataiból egy késő középkorú férfi rángatta ki, aki piszkos, egy-két helyen felhasadt ruhájában kóválygott a tömegben, mintha keresne valakit.

Jól látszott, merre halad: a tömegek széthúzódtak előle, a környezetében tartózkodó emberek chipjei pedig izzottak a megvetés, a csodálkozás, és a félelem egyvelegétől.

Ő a roboton keresztül látta meg – az ugyanis teljes kapacitással figyelte az illetőt, rögzítve minden mozdulatát. És nem csak ez a robot: a park túloldalán egy másik álcázott példány is pontosan ugyanezt tette.

– A Kitaszítottakat figyelik... – gondolta. Sőt, biztos volt benne.

Valamiért közbelépett. Maga sem tudta, miért, de bement az egyik közeli mellékhelyiségbe, aktiválta a ruháján a beolvadó üzemmódot, majd onnan már láthatatlanul távozva odasétált a megfigyelő robothoz, és egy mellettük elhaladó enberen keresztül utasította azt, hogy takarítson fel a park túlsó végében. Miután a robot elindult, a fiú odament a másik, időközben odaérkező megfigyelő robothoz is, és azt meg egy másik járőkelő segítségével vett rá ugyanerre.

A második robot azonban nem hajtotta végre az utasítást – csak állt mozdulatlanul, és a háttérben továbbra is a Kitaszított férfit figyelte.

A fiú a robotok szabványos működésére apellált. Mivel minden egyes robotnak kellett, hogy legyen egy mindent felülíró vész-programja, amivel meghibásodás vagy enberre veszélyes helyzet esetén működésképtelenné tehető, elég volt felhívnia a környező emberek figyelmét, hogy a robot nem engedelmeskedik. A felhívásra többen ki is adták felé a vészhelyzeti megsemmisítés parancsot.

A robot azonban erre sem reagált. Ez még a fiút is meglepte.

Az enbereket pedig még inkább, és kisebb pánikot is keltett az eset. Az egészen kicsi koruk óta beléjük sulykolt tanítás, miszerint a robotok a társaik, de az ilyen parancsoknak engedelmeskedniük kell, befuccsolt.

A Gép viszont azonnal reagált: a közeli tárolóhelyeikről vagy egy tucat koordinációs robot tört elő, akik közrefogták a kérdéses robotot, és a vezérlését egy pillanat alatt megsemmisítették egy elektromágneses impulzussal.

A helyzet kezelése azonban a Gép részéről ennél sokkal kiterjedtebb és precízebb volt – de ezt csak a fiú látta. A Gép semmit sem bízott a véletlenre:

a robotok mellett a helyszínen tartózkodó embereknek is kiadott egy parancsot, hogy akár sérülések árán is, de semmisítsék meg a hibás robotot – de csak akkor, ha a koordinációs robotoknak ez nem sikerül. Ezt a parancsot viszont nem élesítette, és mivel a robotok sikerrel jártak, rögtön vissza is vonta azt, így az végül be sem került az emberek tudatába.

A parancs ténye viszont megdöbbenő volt. A fiú sosem feltételezte volna, hogy a Gép valaha is parancsol az embereknek, azt meg végképp nem, hogy képes lenne akár a testi épségüket is veszélyeztetni.

– Így állunk hát! – sóhajtott egyet.

De a helyzet még nem ért véget: most hirtelen sikoltozás tört ki a robot körül, majd lángok csaptak ki belőle, és pillanatok alatt porig égett a belseje – látszólag magától.

– Mindenre gondoltak... – mosolygott a fiú az egészen, mivel ismerte a robotok meghibásodásakor életbe lépő protokollt. Ilyenkor elviszik a hibás robotot, majd apró darabokra szedik, és mindent kielemeznek. Ez viszont jelen esetben a megfigyelő robot lebukását jelentette volna – így nem csoda, ha az „véletlenül” kigyulladt.

A Gép időközben gondoskodott a megfelelő válaszról is, a Hálózaton keresztül szétküldve azt az összes helyszínen tartózkodónak:

„A robot hibás működésének oka, hogy a vezérlője szállítás közben megsérült. A leégés oka az energiaforrás hibája volt. A közeljövőben minden ilyen típusú robotot felül fogunk vizsgálni.”

– Újabb kellemetlenség a Megfigyelő barátainknak – nevetett fel magában.

Ő viszont még nem fejezte be: most a másik, megmaradt megfigyelő robotra koncentrált. Várt és figyelt – egészen estig, amikor az emberek szállingózni kezdtek a teleportok felé, a robotok pedig készülődtek a műszakváltásra.

Ekkor indult el a megfigyelő robot is. Néhány utcányit ment egy tárolóhelyig, ahol sok más robottal együtt elfoglalta az éjszakai helyét. A fiú láthatatlanul követte, majd leült a tárolóval szemközt, az utca túloldalán.

Késő éjszakáig kellett várnia, amikor a utcáról már teljesen eltűntek az emberek. Ekkor érkezett egy őráratkozó robot, aminek a feladata a városba

betévedő állatok felkutatása és begyűjtése lett volna, de mégsem ezt tette. Amikor a tárolóhelyhez ért, megállt, és kiadott magából egy jelet, amitől az ott lévő néhány megfigyelő robot speciális vezérlője aktiválódott, és elkezdte ontani magából az eltárolt megfigyelési adatokat. Az adatküldés kódolt volt, és csak kis távolságból fogható. A megfigyelő robotok az adatok átadása után sorra törölték a memóriájukat, majd alaphelyzetbe álltak.

Miután begyűjtötte az adatokat, az őrjáratozó robot még egy rövid, kódolt feladatlistát is kiküldött, és csak ezután állt tovább. A fiú végig követte, ahogy két másik tárolóhelyről is letölti az adatokat, majd az őrjárat befejeztével a legközelebbi teleporthoz megy. A teleportba ugyan nem követte, de ráhangolódva maradt: a készülék először elvitte a robotot egy helyre, majd egy másikra, majd még vagy több tucat helyre, hogy aztán végül visszatérjen a kiindulási pontra – ekkor azonban már teljesen üres memóriával.

– Elismerésem! – gondolta a fiú, látva, hogy a teleportálások között, gyakorlatilag lenyomozhatatlanul olvasták ki a robot memóriájának tartalmát.

Most már teljesen biztos volt benne, hogy akik ezt csinálják, régóta csinálják, és mindenre fel vannak készülve.

33

A kései elalvás miatt már délelőtt volt, mire újra kiért a parkba. Elindult befelé, de még a közepéig sem jutott, már megérezte, amiért jött: a megfigyelő robot kapcsolatfelvételi szándékát. A szokásos választ adta vissza neki, mire a robot azonnal megszakította vele a kapcsolatot, de erre számított is, hiszen nem ő volt a célszemély.

Leült az egyik fa árnyékában, és észrevétlenül ráhangolódott a robotra. Alaposabban meg akarta vizsgálni a működését, és megérteni a viselkedését, hogy egy kicsit többet megtudjon a Megfigyelők szándékairól. De alig hangolódott rá, valami máris elterelte a figyelmét: a park szélén megjelent az előző napi, szakadt ruhás férfi.

A robot azonnal felismerte, és kapcsolatba is lépett vele, ahogy a park tulsó végében lévő másik robot is. Újra kettő állt szolgálatban. A fiú mindkettejüket figyelte, ahogy a férfi legapróbb rezdüléseit is rögzítik, majd egy idő múlva a hozzá közelebb eső robot egy rövid, kódolt jelzést küldött szét, amit a másik robot továbbított. A fiú követte a jelet, ami városszerte végigfutott az összes megfigyelő roboton, és így lefedte az egész várost.

Nem sokkal később megjelent a parkban egy magas, világoskék szemű fiatal ember, aki a mindenki más által megvető pillantásokkal kísért férfihez lépett.

– Üdvözet! Hogy van? – szólta oda neki. A beszélgetés szinte a fiú orra előtt zajlott.

– Üdv... üdvözet! – nyökögte a férfi a meglepetéstől, majd megköszöörülte a torkát, és válaszolt: – Köszönöm, jól.

– Úgy fest, mint aki régóta nem evett... Ha gondolja, kövessen, szívesen megosztom önnek az ebédem. Van pár felesleges energiszületem.

– Köszönöm! – csillant fel a férfi szeme, majd megindult a fiatal ember után, a park tulsó vége felé.

A fiú értetlenül nézte a jelenetet, de a többi ember ügyet sem vetett a beszélgetésükre. Ő viszont annál inkább, ezért ráhangolódott a fiatal emberre,

de ekkor jött az újabb meglepetés: az illetőnek két chipje volt. A bal oldali halántékában a teljesen szokványos, emberi egység volt, többé-kevésbé működőképes állapotban, a jobb oldalon viszont egy, az emberekénél jóval fejlettebb darab, ami a kódjai alapján ahhoz volt hasonló, amit a megfigyelő robotokban látott. Amit eddig csak sejtett, most biztossá vált: a fiatalember is a Megfigyelők enbere, és a robot jelzésére érkezett ide.

A két férfi viszont időközben eltávolodott tőle. Lassan kelt fel a földről, hogy ne keltsen gyanút, majd a mellékhelyiségbe ment, hogy onnan kijöve már láthatatlanul eredhessen utánuk. A robotokkal most nem foglalkozott: annyit látott csak, hogy azok még mindig figyelik a szakadt férfit, de már sokkal kisebb intenzitással.

A parkból kiérve egy teleport felé igyekeztek. Először a szakadt férfi szállt be, akinek a fiatalember állította be a célpontot, majd rögtön követte őt. A harmadik a fiú volt: ráhangolódott a készülékre, kiolvasta belőle a címet, és utánuk ment.

A célállomáson újabb meglepetés várta: a robotgyárhoz érkezett. Nem a bejáratnál elhelyezett teleportba, hanem egy utcával arrébb, de a helyszín akkor is meglepte. A két férfi viszont már fél saroknyival előtte járt, és mire utolérte őket, már bementek egy ajtón – csak az utolsó pillanatban tudott beslisszanni utánuk.

Az ajtó mögött egy folyosó nyílt. A két férfi néhány lépésnyit ment csak, majd beültek az egyik, szinte üres helyiségbe. A fiatalember adott néhány energiaszeletet a láthatóan farkaséhes férfinak, aki rögtön rávetette magát azokra. A fiú a helyiség ajtajában állt meg, még mindig feszengve: nehéz volt hozzászoknia a tudathoz, hogy biztosan nem látja őt senki.

– Mi történt a chipjével? – kezdte a beszélgetést a fiatalember.

– Megsérült, de már jó néhány nappal ezelőtt – válaszolta tele szájjal a férfi. – Otthon voltam, kerestem valamit az egyik szekrény felső polcán, amikor megcsúsztam, és bevertem a fejem az asztal sarkába.

– Sajnálom – kapta a megértő pillantást. – És egyáltalán nem működik?

A férfi a fejét rázta, miközben már a harmadik szeletet tömte magába.

– Nem. Néha mintha érezném, de nem.

– Volt vele a gyógyító intézményben?

– Voltam, de elküldtek. Azt mondták, működik. Érti? Működik... – válaszolta mérgesen, de aztán lemondóan folytatta: – Többször is voltam, de mindig azt mondták, hogy nem műtenek meg. Szerintük működik, és nem vállalják a kockázatot.

– Tényleg sajnálom... És nem akarja megműttetni?

A férfi felnevetett, de annyira, hogy a szájából kirepült az ételmorzsalék.

– Dehogynem! Hogyne akarnám? De nem lehet! Most mondtam, nem hallotta? Nem csinálják meg!

A fiatalenber még mindig kerülgette a témát:

– Nem is ők, hanem... mások.

Az idősebb férfi most abbahagyta a rágást, és lenyelte a falatot. Komoly arccal nézett a fiatalabbra.

– Azt akarja mondani, hogy... máshogyan is ki lehet cseréltetni?

A fiatalabb bólintott, majd a jobb halántékára mutatott.

– Nem kicserélni: beültetnek egy másikat. Nekem is az van.

A férfi odahajolt, és megnézte a fiatalenber halántékát. Egy alig észrevehető dudor volt rajta.

– És ez... biztonságos?

– Így igen. Az orvosoknak abban igaza van, hogy egy sérült chipet kicserélni elég kockázatos – válaszolta, majd bizalmasan áthajolt az asztal felett. – Ugyanazon mentem át, mint maga, csak nekem még gyerekkoromban nem sikerült a beültetés. Aztán találkoztam egy férfival, aki felajánlotta, hogy beültetnek egy másikat, a másik oldalra. És ez már nagyon régen volt: a chip viszont azóta is tökéletesen működik.

A szakadt férfi bizonytalanul vakarta meg a fejét.

– De ez... ugyanolyan? Mármint, ugyanolyan jól működik? Csak azért kérdezem, mert mégis csak az agyamba ültetnék be, és... szóval, tudja... ez meg egy gyár. Nem egy hivatalos orvosi intézmény.

– Értem, persze. De ez a gyár fejlesztéseket is végez, és van egy szárnya, ahol az újabb emberi chipeket fejlesztik. Amit én kaptam akkoriban, az egy olyan prototípus, amit majd csak évek múlva fognak emberekbe ültetni, ha azt a Gép is jóváhagyja. Fejlettebb, mint az embereké, de tökéletesen működik: én vagyok rá az élő példa. És higgye el, nem maga az egyetlen! Amióta nekem beültették, azóta kötelességemnek érzem, hogy segítsék a sorstársaimon.

A szakadt ruhás férfi még mindig hezitált.

– Én... szeretnék hinni magának, de...

– Nézze, én nem szeretném, ha úgy tűnne, hogy erőltetek bármit is.

Menjen haza, aludjon rá egyet, és ha úgy gondolja, akkor holnap napkeltekor várom itt. Van egy másik jelentkező is, aki miatt a gyár saját orvosa úgylis bejön, és ha már itt van, megcsinálhatjuk az önét is. Így megfelel?

A férfi bólogatott. Láthatóan egyre jobban tetszett neki az ötlet.

– Igen, köszönöm. Akkor holnap! Vagyis... ha úgy döntök.

A fiatalnember csak mosolygott, majd kikísérte a férfit. A fiú követte őket az ajtón kifelé, majd megvárta, amíg mindketten elmennek a saját dolgukra.

– Itt kell lennem holnap! – morfondírozott magában, miközben már a teleport felé haladt.

Odaérve azonban mégsem szállt be a kabinba – ki kellett szellőztetnie a fejét. Kikapcsolta a beolvadó üzemmódot a ruháján, és elindult sétálni, közben pedig a történeteken gondolkozott. Több dolog is homályos volt ebben a történetben, és amiatt is gyanakvó volt, hogy az egész túl szépen hangzott. Azt viszont el kellett ismernie, hogy ezek az emberek valós alternatívát kínálnak olyanoknak, akiknek már nincs más lehetősége: vagy Kitaszítottként élnek le az életüket, vagy egy kísérleti chippel a fejükben, akár teljes életet élve.

Az érintettsége miatt most a lányra terelődtek a gondolatai.

Mindenképpen meg akarta látogatni, de nem tudta, hogy mikor végez a munkájában, ő pedig kezdett egyre fáradtabb lenni. Túl keveset aludt az éjjel, ráadásul másnap is korán kell kelnie.

Úgy döntött, elnapolja a látogatást.

34

Nagyon nehezen ébredt csak fel – az időpont is korai volt, ráadásul elég nyugtalanul is aludt. Sokáig készülődött, és hosszasan állt a tisztálkodó helyiségben, hogy erőre kapjon, de amikor végre összeszedte magát, útnak indult.

Még sötét volt, mikor megérkezett a robotgyárhoz. Bekapcsolta a ruháján a beolvadó üzemmódot, majd odasétált a tegnapi ajtó környékére, és várt. Nem kellett sokáig várnia: hamarosan feltűnt az utca végében a szakadt ruhás férfi, aki láthatóan nagyon kimerült volt. A fiú belegondolt a helyzetébe, és már ettől futkosott a hátán a hideg. Élénken emlékezett még, milyen a „vak”, chip nélküli élet, ahol egy nagyobb helyváltoztatás is kínkeserves küzdelem.

A férfi közben már feszengve toporgott az ajtó előtt, és folyamatosan az eget bámulva várta a napfelkeltét. Eltökéltnek tűnt, de ugyanakkor bizonytalannak is: látszott rajta, hogy kétségbeesésében döntött így. Időközben megérkezett a teleport felől a magas, világoskék szemű fiatalember is, aki mosolygósan, kipihent arccal lépett oda a férfihez.

– Üdvözlöm! – köszönt rá. – Szép napunk van, igaz?

– Üdv! Igen... Csak nem tudtam túl sokat aludni.

– Oda se neki! Jöjjön be, előkészülünk... – Azzal már nyitotta is az ajtót, betessékelve maga előtt a nyúzott férfit.

A fiú résen volt: mire az ajtó becsukódott, már ő is az épületen belül állt. Hangtalan léptekkel követte a férfiakat a folyosón.

– És hol van a másik illető, akinek megcsinálják a beültetést? – kérdezte közben a szakadt ruhás férfi.

– Hát, mint látja, ő még nem érkezett meg. De örüljön neki: így legalább magával kezdünk.

A férfi erre nyelt egyet.

– De én azt gondoltam, hogy... először ő, és aztán, ha látom, hogy vele minden rendben ment, akkor majd... én.

A fiatalember megállt, és felé fordult. A vállaira tette a kezét, és egyenesen a szemébe nézett.

– Ne aggódjon! Minden rendben lesz. Garantálom.

A férfit ez sem győzte meg teljesen, de már nem akart tovább akadékoskodni.

– Hát... rendben.

– Ez a beszéd! Kövessen! – intett neki a fiatal, majd a folyosó végén található egyik helyiséghez vezette, és kinyitotta neki az ajtót. – Most megkeresem a doktor urat, és küldöm is. Addig üljön be a székbe, és helyezkedjen el kényelmesen.

A férfi arcán még mindig a rettegés látszott. Félve lépett be a helyiségbe, és ült le a gyógyító intézményben használatoshoz hasonló vizsgálati székbe. A szobában ezen kívül még egy asztal, és a szék mögött egy nagyobb, az eddig látottaknál komolyabbnak tűnő robotkar állt.

A fiatalember eddigre már eltűnt. A férfi gyanakvóan tekingetett körbe, és motyogva próbálta nyugtatni magát. Előre-hátra mozgott a székben, sehogy sem találva a kényelmes pozíciót, a végén pedig inkább fel is adta: egyszerűen csak behunyta a szemét, és próbált lazítani. A fiú ekkor lopakodott be, és helyezkedett el a helyiség hátsó végében, ahonnan mindent beláthatott.

– Üdvözlöm! – lépett be hamarosan egy fiatalabb, sötét bőrű férfi a helyiségbe, majd gondolati úton felkapcsolta a világítást. Szinte vakító fényesség lett.

A szakadt férfi zavartan, hunyorogva ült fel. Talán el is bóbiskolt a nagy lazításban.

– Én lennék az orvosa – folytatta a belépő férfi. – De mielőtt nekilátunk, meg kell bizonyosodnom róla, hogy valóban önszántából van itt.

– Ööö... üdvözlöm, doktor úr! – válaszolta magához térve a szakadt férfi, miután megköszöri a torkát. – Igen. Azt hiszem, igen. Vagyis... igen! Szeretném a beültetést.

– Tájékoztatták a kockázatokról?

A férfi bambán nézett.

– A kockázatokról?

Az orvos sóhajtott egyet.

– Szóval, akkor nem... Na, sebj! Most elmondom, mire számíton.

A székből ülő férfi megilletődve bólintott.

– Először meg fogom vizsgálni az emberi chipjét. Feltérképezem, hogy milyen sérülései vannak.

– De, doktor úr, ezt már megtették a gyógyító intézményben. Ott azt mondták, hogy minden rendben van vele.

Az orvos elmosolyodott:

– Jó, ezt hagyjuk. Azok mindenkinek ezt mondják, akinek nincs letagadhatatlan fizikai sérülése.

– De miért?

– Mert nem akarnak chipet cserélni. A Gépnek csak a tökéletes emberek a megfelelőek, és egy chipcsere után könnyen előfordulhat, hogy már sosem lesz olyan az illető, mint előtte volt. A félig működő emberekkel meg csak a gond van. A Gépnek sokkal jobb, ha az ilyenekből Kitaszítottak lesznek, mert azoktól legalább lehet félni... Az meg csak még jobban összekovácsolja az embereket.

A férfi nem jutott szóhoz. De a helyiség végében álló fiú sem.

– Maga szerint miért olyan tökéletes mindenki? – ült rá a témára még jobban az orvos. – Miért tisztított, tökéletes génekből kevernek bennünket? Miért növesztik optimális körülmények között az embriókat? Miért kapja mindenki ugyanazt a nevelést a kommunában?

A székből ülő férfi ijedten rázta a fejét. Az orvos válaszolt magának:

– Mert a Gép a kiszámíthatóságot szereti! Mi, Kitaszítottak, pedig csak járulékos veszteség vagyunk, semmi több. Nem zavarunk sok vizet, és idővel úgymint elhullunk majd...

A fiú közben ráhangolódott a sötét bőrű férfire, de nem érte meglepetés: neki is két chipje volt.

– Na, de, elkanyarodtam a témától, bocsánat! – folytatta az orvos. – Tehát: megvizsgálom az emberi chipjét, és ha szükséges, teljesen kikötjük, ha pedig nem, akkor legalább részlegesen megpróbálom helyreállítani. Azért szoktam ezt javasolni, mert így az emberek ugyanúgy láthatják majd magát a régi chipjén keresztül, mint előtte.

A szakadt ruhás férfi helyeslően bólogatott.

– A feladatokat viszont az új chip fogja átvenni, amit a jobb halántékába ültetünk be. Ez sokkal fejlettebb, mint a másik, és ezt a beültetés után rögtön

tapasztalni is fogja. Kevésbé nyomja majd el a tudatát, és sokkal hatékonyabban fog tudni reagálni a beérkező ingerekre, és uralni a cselekedeteit. Röviden: sokkal jobb lesz.

– De akkor miért nem ezt használja mindenki?

Az orvos újra elmosolyodott.

– Mert a Gépnek nem ez az érdeke. Neki tökéletesen megfelel, ha az emberek tompák, lassúak, és nem gondolkoznak.

– Értem... Akkor, azt hiszem, készen is állok rá!

A sötét bőrű férfi erre odament mögé, és beigazította a fejét úgy, hogy a bal halántéka felfelé nézzen.

– Akkor kezdjük!

A fiú most egy lépést előre lépett, hogy jobban lásson, és közben egyszerre figyelte az orvos és a szakadt ruhás férfi tudatát, meg persze a robotkar vezérlőjét is. „Belülről” akarta végignézni a műtétet, hogy pontosan értse, mi történik. Okkal tette: az orvos által elmondottak annyira logikusnak és világosnak, ugyanakkor meglepőnek hangzottak, hogy egy pillanatra még neki is kedve támadt kérni magának egy ilyen chip-beültetést – persze, csak ötlet szinten.

A művelet első fázisa abból állt, hogy a robotkar elkábította a férfit, majd egy kis bemetszést csinált a régi chipjének helyén. Ezután megfogta a chipet, újrakalibrálta a helyét, és amennyire tudta, helyreállította az illesztéseit. A folyamatot az orvos irányította, vagyis ő inkább csak koordinált: magukat a precíziós műveleteket a robotkar végezte, saját magától.

Amikor végzett, lezárta a sebet, és alaphelyzetbe állt. Az orvos most újra a férfi fejéhez lépett, átfordította azt a másik oldalára, hogy a jobb halántéka kerüljön felülre, majd rögzítette, és kiadta az utasítást a folytatásra.

A robotkar újra működésbe lendült, és felnyitotta a férfi halántékán a bőrt. Az orvos által a megérkezéskor az asztalra tett dobozából kivette az új chipet, majd a bőr alá helyezte. Apró, szinte észrevehetetlen mozdulatokkal igazította a chipet a megfelelő pontba, majd annak lábait egyesével kötötte hozzá a férfi halántékbeagyének megfelelő pontjaihoz. Amikor elkészült az illesztéssel, szinte nyom nélkül visszazárta a sebet, és újra alaphelyzetbe állt.

Az egész beavatkozás nem tartott tovább, mint egy átlagos tisztálkodás.

Az orvos viszont még nem ébresztette fel a férfit. Üzenetet küldött a kék szemű fiatalembernek, és amikor az nem sokkal később megérkezett, a fiú az ő chipjére is ráhangolódott. Kihallgatta a beszélgetésüket, ami nem szóban, hanem a speciális chipjeik között, titkosított kommunikációval zajlott.

- Sikerült? – kérdezte a kék szemű fiatalember.
- Igen. Elhitte, hogy orvos vagyok – válaszolta a sötét bőrű férfi.
- Remek. A chipjét helyrehoztad?
- Amennyire kell. De áruld el, hol hajtottad fel?
- Miért?
- Semmi, csak szerintem túlkoros. Már középkorúnak is csak nagy jóindulattal nevezhető.

A kék szemű fiatalember széttárta a kezét.

- Ilyen volt most. Majd a másik... az fiatalabb.
- Megérkezett már?
- Nem, de már jelzett, hogy úton van. De az is gyalog jön.
- Mi legyen ezzel itt?
- Munkásnak jó lesz. Ha meg nem válik be, úgyis lekapcsolják.
- Rendben – bólintott a sötét bőrű férfi. – Menj, én meg felébreztem.

Aztán átküldöm a váróba, majd intézd vele a többit.

– Úgy lesz! Szólj, ha végeztél, és hozom a másikat. Remélem, addigra ideér... – válaszolta a fiatalember, majd kiviharzott a helyiségből.

A fiú a döbbsen állt a szoba sarkában. Egy dologban volt csak biztos: már nem akar ilyen chipet.

Az „orvos” időközben rákapcsolódott a szakadt ruhájú férfi új chipjére, és ellenőrizte annak működését. Miután mindent rendben talált, egyetlen utasítással felébreztette. A férfi zavartan tért magához, de néhány pillanat múlva, amikor ráébredt, hol van, frissen ült fel a székben.

- Sikerült, doktor úr? – kérdezte reménykedve.
- Tökéletesen! Kérem, tegyen egy próbát: hangolódjon rám.
- Ez hihetetlen! – vigyorgott a férfi, a chipjén keresztül átadva az üzenetet a másik férfinak.

– Már csak egy dolog van hátra: a kollégám, akivel érkezett, szeretné tájékoztatni önt néhány részletről. De ő most éppen a másik műtetre váróval van odafent. Megkérhetném, hogy addig fáradjon át a bejárat mellett található váróba, hogy előkészíthessem a helyiséget a következő beavatkozásra? Amíg vár, nyugodtan próbálgassa az új chipjét: a Hálózatot, vagy bármit használhat. Minden ugyanúgy fog működni, mint korábban.

– Persze, és köszönöm! – pattant fel vidáman a férfi. – Nagyon köszönöm!
– Azzal kiment az ajtón, és eltűnt a folyosón.

A fiú most kettesben maradt a sötét bőrű férfivel. Figyelte, ahogy összepakol az asztalon, majd újra üzen a kék szemű fiatalembernek. A válasz pozitív volt: megérkezett a következő delikvens. Most vártak – a fiúnak egyelőre lehetősége sem volt rá, hogy elhagyja a helyiséget.

Kisvártatva léptek zaja hallatszott a folyosóról, majd megjelent az ajtóban először a kék szemű fiatalember, majd rögtön utána az új páciens. Amikor belépett a helyiségbe, a fiú majdnem összeesett a látványtól: a lány volt az – fáradtan, meggyötört arccal, de reménytelen csillogó szemekkel.

– Ő lenne az orvosa – mutatta be őket egymásnak a fiatalember. – És akkor én magatokra is hagylak benneteket... – Azzal elment.

– Üdvözlöm! – köszöntötte a fekete bőrű férfi kedvesen a lányt. A fiú keze ökölbe szorult a mézesházas hanglejtéstől.

– Üdvözlöm! – köszönt vissza a lány, miközben körülnézett a helyiségben. A szeme egy pillanatra megállt ott, ahol a fiú állt, de aztán tovább is lépett, egyenesen az őt köszöntő férfin megállapodva.

– Kérem, foglaljon helyet! Megkapta a tájékoztatást a kockázatokról? – kérdezte a férfi, a lány pedig leült.

– Igen! Mindent tudok, és vállalom. A mostani állapotnál minden jobb.

– Értem – bólogatott a férfi. – Látom, nagyon eltökélt.

A lány nagyot sóhajtott.

– Maga is az lenne, ha ennyire szenvedne, és nem segítené magán senki. De most már végre itt vagyok. És meggyógyulok... igaz?

– Nemsokára csak egy rossz emlék lesz az egész, erről biztosíthatom – mosolygott rá a férfi. A fiúnak nehéz volt türtőztetnie magát.

A lány udvariasan visszamosolygott, a férfi pedig elmondta neki a beavatkozásról ugyanazt, amit a szakadt ruhás férfinak is. A lány nem ellenkezett, és nem is kérdezett – csak várta, hogy végre elkezdjék.

– Akkor kérem, helyezkedjen el, és kezdhetünk is! – biccentett a férfi, majd a lány fejéhez ment. Beigazította, hogy a bal halántéka felfelé nézzen.

A fiú eközben minden idegszálát megfeszítve gondolkozott, hogy mit tegyen – legszívesebben ordítva engedett volna a dühének.

Mire a robotkar elindult a lány felé, már készen állt a terve. Ahogy elkábult, azonnal be is avatkozott.

A halánték felnyitása már nem történt meg – a valóságban legalábbis nem. A fiú egy szemvillanás alatt ráhangolódott mind a sötét bőrű férfi, mind a robotkar összes létező chipjére és vezérlőjére, méghozzá aktívan, és mindkettejük érzékelésébe és vezérlésébe beleavatkozott.

A robotkar csak mozgott, de nem végzett tényleges műveletet, a férfi tudatába pedig egy alternatív valóságot vetített, amiben végignézte vele, ahogy a robotkar megműti a lányt, de úgy, hogy az irányítást látszólag meghagyta neki. A valóságban azonban a robotkar a lány egyik halántékát sem nyitotta fel, csak apró, felszíni bemetszéseket végzett mindkét oldalon, és hozzá sem nyúlt annak emberi chipjéhez. Az új chipet pedig végképp nem ültette be – azt egyszerűen az asztal mögé hajította, hogy a fiú felvehesse onnan, és eltehesse.

Amikor a „beavatkozás” véget ért, a robotkar memóriájában precízen szerepelt a folyamat összes lépése, annak minden részletével, az „orvos” pedig aprólékos emlékeket kapott a legújabb „műtétjéről”. A fiú tudta egyedül, hogy mi történt valójában.

Ekkor elengedte a férfi chipjét, és innentől már hagyta, hogy az újra a valóságot lássa. Egyetlen kivétellel: a lány „beültetett”, új chipjének viselkedését az ő tudata emulálta.

Amikor a beavatkozás végén a sötét bőrű férfi a lány új chipjére hangolódott, a fiú vette át annak szerepét, és a visszaküldött válaszok segítségével elhitette a férfival, hogy a chip tökéletesen működik. Az

ellenőrzés végén a férfi utasította a lányt, hogy ébredjen fel, de valójában ekkor is a fiú ébresztette fel őt, gondolati úton.

A lány mosolyogva nyitotta ki a szemét, és rögtön utána nyújtózott egyet. Láthatóan vidám volt.

– De jól pihentem! Sikerült, doktor úr?

Az „orvos” bólintott.

– Minden úgy ment, ahogy mennie kell. Nyugodtan tegyen egy próbát.

A lány összeráncolta a szemöldökét, majd ráhangolódott a férfire. A fiú közben mindkettejükkel kapcsolatba lépett, és egy hidat képezett a tudataik között, úgy, hogy amikor a lány a férfire próbált kapcsolódni, azt valójában a fiún keresztül tette meg.

– Működik! – sikított fel örömeiben a lány, boldogan kiugrolva a székből. – Köszönöm, doktor úr! Köszönöm, köszönöm, köszönöm! Végre!

A férfi mosolygott, és közben büszke volt magára. A fiú a sarokban alig bírta ki nevetés nélkül.

Közben megjelent a magas, világoskék szemű fiatalember is. A két férfi csak röviden kommunikált egymással, titkosított csatornán keresztül, hogy a lány ne hallhassa azt.

– Végeztetek? – kérdezte a fiatalember.

– Éppen most. Minden rendben – válaszolta a férfi. – És te, az előzővel?

– Épp most ment el. Igazad volt, tényleg nehéz eset. De valamire csak jó lesz...

– Reméljük. Akkor mára ennyi?

– Igen. Szólni fogok majd, ha lesznek újak. Mehetsz vissza dolgozni.

– Rendben!

– Nocsak, nocsak, de vidám valaki! – köszönt oda ezzel párhuzamosan a lánynak a magas fiatalember. – Ahogy látom, jól sikerült a műtét. Most sokkal... frissebbnek tűnik, mint amikor megérkezett.

– Igen! – lelkesedett a lány. – És köszönöm magának is!

– Igazán nincs mit – mosolygott a fiatalember. – És akkor most, hogy végeztünk, kérem, jöjjön velem! Kikísérem, közben pedig elmondok néhány tudnivalót. A doktor urat meg úgyis várják odafent...

A lány bólintott, majd elindult az ajtó felé, de ott egy pillanatra visszafordult:

– Köszönöm még egyszer, doktor úr!

Ezután követte a fiatalenbert. A sötét bőrű férfi közben összepakolta a holmijait, majd lekapcsolta a fényeket, és elhagyta a helyiséget.

A fiú ekkor tudott szabadulni: azonnal a lány után eredt.

Már az utcán érte utol őket, a teleporthoz közel, és a fiatal férfi éppen arról tájékoztatta a lányt, hogy az elején mikre érdemes odafigyelnie az új chipjével kapcsolatban. Többször is biztosította afelől, hogy ez legalább olyan jól fog működni, mint az előző – ha nem még jobban.

– Hát, még egyszer köszönöm önnek is! – búcsúzott el tőle vidáman a lány.

– Most hazamegyek, és végre alszom egy nagyot.

A fiú a lakásáig követte a lányt, de nem akarta zavarni – az alvásnál jobbat most ő sem tudott elképzelni számára. Ő az utca túloldalán maradt, beolvadó üzemmódban, és várt. Még mindig rá volt kapcsolódva a lányra, és úgy döntött, hogy ezen egyelőre nem is fog változtatni. Figyelte őt, ahogy a lakásába érve megeszik egy energiaszeletet, majd lefekszik, és néhány pillanaton belül már alszik is. Az viszont meglepte, hogy a lánynak hogyan működhet újra az enberi chipje, mikor ahhoz hozzá sem nyúltak. Az egyetlen ötlete az volt, hogy az enberi meggyőződés talán sokkal nagyobb hatással van a chip működésére, mint azt eddig gondolta.

Már jócskán a délutánban járt az idő, és a fiú is beszundított az egyik szemközti házfalnak dőlve, amikor történt valami. Először egy, majd még egy takarító robot jelent meg a lány lakásának ajtajánál, de a magához térő fiú még időben reagált, és egyből megvizsgálta őket: mindkét robotban ott lapult a Megfigyelők speciális vezérlője.

A lány új chipjével próbálták felvenni a kapcsolatot, a fiú pedig rögtön válaszolt is nekik helyette. Ezután mindenféle tesztet futtattak a chipen, és mélyebben kezdték elemezni a működését, de a fiú, bár nem könnyen, sikeresen el tudta hitetni velük, hogy minden rendben van a beültetéssel.

A robotok egészen estig, a műszakváltásig maradtak. Amint elindultak, a fiú odalopakodott a lány lakásához, majd óvatosan bement az ajtón. Odabent kikapcsolta a ruháján a beolvadó üzemmódot, halkán a lány hálófülkéjébe

ment, majd leguggolt az ágya mellé. Alig bírta levenni a szemét a lány kedvesen szuszogó, gyöngyöző homlokú, az alvástól kicsit felpuffadt arcáról, de rá kellett szánnia magát, hogy felébressze.

– Ébredj fel... – szölongatta először kedvesen, de a lány meg sem mozdult.

Erre megfogta a vállát, és először csak finoman, majd határozottabban megrázta, de továbbra sem reagált.

– Hahó! – próbálkozott tovább, a kezével végigsimítva a lány arcát.

A lány ettől megmozdult, és mosolyogva hozzábújt a kezéhez, majd lassan kinyitotta a szemét. Amikor meglátta, hogy ki van mellette, ijedten felült, és rögtön hátrébb húzódott.

– Te... te meg mit csinálsz itt? – vonta kérdőre, fennhangon.

A fiú a szája elé tette a mutatóujját.

– Ssst! Halkabban... Most nem tudom elmagyarázni, mert nincs sok időnk. De bíznod kell bennem! – válaszolta, egyenesen a szemébe nézve.

A lány vonásai minden szavánál hevesen tiltakoztak, de valamiért mégis engedett. Nem kérdezett semmit, és nem is vitatkozott. Csak bólintott.

– Rendben. Mit kell tennem?

– Semmit, csak gyere! Azonnal el kell tűnnünk innen.

A lány értetlen arcot vágott, és láthatóan küzdött is magával, de végül kötélnek állt: felpattant az ágyból, magához vett egy-két apróságot, köztük a fiútól kapott láncot is, és rövid időn belül már a bejárati ajtónál is állt.

A fiú óvatosan kinyitotta az ajtót, és közben néhány utcasaroknyi távolságban minden létező robotra ráhangolódott. Nem volt köztük megfigyelő robot.

– Indulhatunk! – intett a lánynak, majd előre engedte. Ő még egyszer körbenézett a lakásban, aztán becsukta az ajtót, és követte a lányt.

A teleporthoz mentek. Megkérte a lányt, hogy szálljon be, majd beállította neki az úticélt, és elindította. Mire a lány a célállomásra ért, ő már a teleport előtt várta.

– Ezt hogy csin... – kérdezte volna a lány, de a fiú megelőzte:

– Később mindent elmondok, ígérem! De most kövess! – fogta meg a kezét, majd húzta magával az utcán. Közben bőszen keresgélt a Hálózaton, átnézve a környező lakásokat, és amikor végre talált egy megfelelőt, határozott mozdulattal indult meg felé.

Betolta az ajtót, majd óvatosan körülnézett odabent. Miután megbizonyosodott róla, hogy a lakást valóban nem lakja senki, bevitte magával a lányt, és leültette a kanapéra.

– Ez kinek a lakása? – kérdezte a lány meglepetten. – És mit keresünk itt?

– Üres lakás. És csak egy ideig maradunk itt – válaszolta, majd hozzátette:
– Ne haragudj!

– Miért? – kérdezett vissza a lány, de a választ már nem volt lehetősége megvárni: a fiú ráhangolódott, és bár nem igazán tudta, hogyan, de az akaratával deaktiválta a lány chipjét.

A lány ettől ájultan esett hátra a kanapén. A fiú okkal tett így: azt akarta, hogy a chipjének utolsó ismert tartózkodási helye ez a véletlenszerűen kiválasztott lakás legyen.

Itt viszont semmiképp sem maradhattak. A fiú először arra gondolt, hogy felkapja a lányt, és a kezében viszi el innen, de aztán rájött, hogy azzal csak felhívna magukra az emberek figyelmét. Várnia kellett, amíg teljesen besötétedik, és akkor óvatosan, a lány kezét a vállára téve botorkált el vele a legközelebbi teleportig. Itt betetette a fülkébe, majd beállított neki egy véletlenszerűen kiválasztott célpontot a város túlsó felében, majd oda küldte – és követte őt. Onnan újabb állomás következett, majd megint egy újabb és újabb – azért, hogy minél nehezebb legyen később lekövetni a nyomukat.

Az utolsó állomás a város Emlékmű felőli oldalának szélén, egy teljesen elhagyatott utca végén volt. Itt már felkaphatta a lány testét a vállára, és nekivághatott vele a mezőnek. Rengeteget gyalogolt, és többször meg is kellett állnia útközben pihenni, mire végül hajnalban odaértek az idős hölgy házához. Bekopogott az ajtón, és amikor megjelent az idős nő, csak rájuk nézett, és annyit mondott:

– Hozd be!

A kék egyenruhás, nyurga, éjfekete szemű férfi sokáig hezitált az iroda hatalmas ajtaja előtt, mire végre erőt gyűjtött ahhoz, hogy bátoritanul bekopogjon. Amikor szólították odabentről, belépett.

A fejét végig a padlóra szegezve sétált be az iroda közepére.

– Uram, az egyik beszervezett... egy lány... eltűnt – motyogta halkan.

A méretes iroda hátsó, sötétbe vesző végéből egy erős, érces hang dörrent meg:

– Micsoda?! Hogyan??

A nyurga férfi nyelt egyet, majd zavartan folytatta – még mindig lesütött fejjel.

– Még nem tudjuk. A robotok műszakváltása közben történhetett.

Az íróasztal mögött ülő egyén határozottan, de kimérten válaszolt:

– Derítsék ki! Most pedig tűnjön el!

A kék egyenruhás férfi sűrű bólogatások közepette hátrált ki az irodából.

IV: Szövetség

35

Riadtan pattantak fel a szemei, és amikor körülnézett, még jobban megijedt: nem otthon volt. Kutatni kezdett az emlékezetében, hogyan kerülhetett ide, de csak zavaros képek jöttek elő arról, hogy a műtét után az otthoni alvásból felébredt a fiú, aztán elviszi valahová, és aztán... de többre már nem emlékezett.

Lassan, nehézkesen emelte fel a fejét, hogy körülnézzon. A fával burkolt falakról mindenféle emberek képei néztek vissza rá, de valahogy mégsem félt tőlük. Talán a színes virágok tették, amik a ház legkülönbébb pontjain voltak elhelyezve, de úgy érezte, hogy ez nem az a hely, ahol félnie kell.

Ekkor vette észre, hogy a ház tulsó végében lévő pultnál ketten beszélgetnek. A fiú volt az egyik, a másik pedig egy kedves arcú, idős nő. Megpróbálta elkapni a beszélgetésük fonalát, de még túlságosan tompa volt hozzá: annyit sikerült csak kiszűrnie belőle, hogy a fiú aggódik érte, és biztonságba akarja helyezni, az öreg hölgy pedig helyesel.

– A chip! – kapott hirtelen a fejéhez, és tapintotta ki mindkét halántékát. A bal oldalon érezte az alig észrevehető dudort, de jobb oldalon semmit. Pánikba esett, és hangosan zihálni kezdett.

– Semmi baj! – szaladt oda hozzá a fiú. Letérdelt mellé, és simogatni kezdte a homlokát. Ez jól esett neki, és máris kezdett tőle megnyugodni.

– Hol vagyok? – kérdezte, egészen lassan beszélve. – És te ki vagy? – fordult oda az idős nőhöz.

– Egy barát vagyok, angyalom – mosolygott rá kedvesen a nő. – Tőlem van az ott a nyakadban.

A lány önkéntelenül is megfogta a medált.

– Akkor te tudod, hogy kit ábrázol?

– Ahogy látom, mégiscsak téged – biccentett a fiú felé. A lány zavarba jött.

Most a fiú vette át a szót:

– Ne haragudj, hogy így... – nyelt egyet –, szóval, hogy a beelegyezésed nélkül hoztalak ide.

A lány kíváncsian várta a további magyarázatot.

– És én... tudom, hogy el kellett volna mondanom, csak nem volt rá idő, és...

Egy kicsit még élvezte is a fiú gyötrődését.

– Csak el kellett jönnünk, és remélem, hogy nem haragszol érte.

Próbált szigorú arcot vágni, de belül már nevetett, annyira kedvesen próbálkozott a fiú. Lopva az idős nőre pillantott: ő is kuncogott.

– Szóval... meg tudsz bocsátani?

Még mindig nem szólalt meg. Az arca is rezzenéstelen maradt.

– Csak... csak mondj már valamit!

A lány nem bírta tovább: kitört belőle a nevetés. A nevetéssel együtt pedig elszállt belőle a maradék feszültség is.

– Nem haragszom... – válaszolta, még mindig nevetve. – De ezt megérdemelted!

A fiú rákvörös arccal, kényszeredetten mosolyogva bólogatott, miközben mindkét nő rajta nevetett. Csak miután a nevetés elült, akkor folytatta:

– Akkor ugye nem haragszol azért sem, hogy kikapcsoltam a chiped...?

A lány szeme most megvillant, és rögtön a halántékához kapott.

– És, hogy az újat igazából be sem ültették...?

Most ő vörösödött el, de nagyon – ő viszont a haragtól. A fiúból pedig a legrosszabb időzítéssel tört ki a hangos nevetés, és csak sokára vette észre, hogy rajta kívül senki más nem nevet. Ekkor azonnal elhallgatott.

A lány feszülten csukta be a szemét, majd vett egy hosszú, nagyon mély levegőt. Amikor újra kinyitotta, egyenesen a fiú szemébe nézett, és halkán, kimérten, de határozottan szólalt meg:

– Akkor most részletesen elmondod, hogy pontosan mit csináltál, és miért.

A fiú hátrahőkölt, majd riadtan ült le a lány mellé, a kanapéra. Már rájött, hogy ezt nem így kellett volna közölnie.

– Bocsánat... – váltott ő is hangnemet. – Kezdjük újra.

A lány bólintott, a fiú pedig elmesélt neki mindent, az elejétől fogva. Elmesélte, ahogy az öregember eltávolította az ő chipjét, majd az utána

következő napokat, az eltévedését az erdőben, a találkozását az idős nővel, aztán pedig a folyamatot, ahogy lassan visszakapta a képességeit. A szerencsétlenül elsült találkozásukat nem részletezte túl, de bocsánatot kért miatta – a lány pedig elfogadta. Aztán elmesélte, hogyan fedezte fel a megfigyelő robotokat, majd a szakadt ruhás férfi chip-cseréjét, a végén a beszélgetéssel a világoskék szemű fiatalember és a sötét bőrű férfi között. Végül pedig azt, miért és hogyan nem ültették be a lánynak a chipet. A lány közben bólogatott, néha hol a szájához, hol a fejéhez kapva, az arca pedig a történet hallgatása közben a riadt szomorúságtól a lelkes együttérzésen át a félelemig végigvándorolt az érzelmek teljes palettáján – hogy aztán a végén megállapodjon a megértésnél.

– Köszönöm! – csak ennyit mondott.

Az idős nő, aki eddig a ház másik felében, a pultnál tett-vett, most odalépett hozzájuk, és vacsorázni hívta őket. A lány ekkor érezte csak, mennyire éhes, de amikor a nő feltálalta a vacsorát, még nem tudta, mi vár rá. Ez volt az első valódi étkezése, és a reakciója még a fiút is felülmúlta. Annyira fellelkesült az ízeztől, hogy ott és azonnal meg akart tanulni főzni, amit persze az idős nő támogatott, de egy feltétellel: ha inkább másnap kezdik.

Vacsora után a két fiatal sétálni indult. A fiú először megmutatta a lánynak a kiskertet, és aztán levitte a patakhöz is. A lányt teljesen levette a lábáról a környezet, és szeretett volna mindent megnézni és megérinteni, de a fiú visszahozta őt a valóságba azzal, hogy az égre mutatott: már sötétedni kezdett.

– Holnap lesz rá alkalmad – biztatta az elszontyolódó lányt, miközben visszasétáltak a házhoz.

A verandán ültek le. Egy ideig csendben nézték az előtűnő csillagokat, aztán a lány szólalt meg:

– Gondolkoztam azon, amiket bent mondtál, és... nem értek pár dolgot.

A fiú kérdően nézett rá.

– Az egyik, hogy ha kivették a chiped, mégis hogy vagy képes erre a sok mindenre? Hogy tudsz hangolódni, meg befolyásolni az embereket, meg teleportálni is, ráadásul készülék nélkül?

– Erre egyszerű a válasz – vigyorgott a fiú. – Halvány fogalmam sincs. De tényleg...

A lány csalódott arcot vágott.

– Kár, mert szerettem volna megtanulni. Ha jól vettem ki a szavaidból, nem fogod visszakapcsolni a chipem.

– Egyelőre tényleg nem kellene. Akkor egyből ránk találnának. És amíg nem tudjuk, kik ők, ezt nem kockáztatnám meg.

– Ezt elfogadom, csak éppen így meg nem tudok csinálni semmit. Se Hálózat, se teleport, se semmi... Mondjuk, itt a természetben ennek nem is venném sok hasznát, de a városban...

A fiú felhúzta a szemöldökét.

– Egyelőre ott sem kellene mutatkoznod. Amíg nem derítem ki, hogy mire használtak volna téged a beültetés után, jobban szeretném, ha itt maradnál. Holnap visszamegyek a városba, és utánaézek.

– Hát... jó – válaszolta lemondóan a lány.

A fiúnak csak most esett le, hogy mennyire nem lehet könnyű neki: hosszú szenvedés után alig egy rövid ideig hihette csak, hogy visszakapta a normális életét.

– Akárhogy is alakul, jól fogod érezni magad, hidd el! – biztatta. – Sokkal egyszerűbb chip nélkül élni, mint gondolnád. És, szerintem jobb is.

A lány elmosolyodott.

– Nézd meg idős hölgyet, vagy ott az öregember is, aki kivette a chipem. Ők is leéltek szinte egy egész életet chip nélkül.

– Jó, de akkor meg ott vannak a Kitaszítottak, akik olyan... ijesztőek és undorítóak. Nem akarok olyan lenni.

A fiú hangosan felkacagott.

– Dehát mi is Kitaszítottak vagyunk, te! Csak mi kaptunk segítséget, ők meg nem. Vagyis... végül is, ők is kaptak... másfélét. Csak kérdés, hogy cserébe mit várnak el tőlük.

A lány elgondolkozott.

– Igazad van. De ígérd meg, hogy nem hagysz magamra! Mert ez így most elég félelmetes.

A fiú közelebb ült, és átkarolta a lány vállát.

– Nem hagylak magadra. Megígérem! És megtanítunk chip nélkül élni.

– Köszönöm! – hajtotta a lány a fejét a fiú fejének, miközben egy mélyről jövő sóhaj távozott belőle.

36

Az eső lassú, monoton morajlása ébresztette fel a fiút. Az idős nő már fent volt, és a konyhában tevékenykedett, a lány viszont még mélyen aludt.

– Jó reggelt! – köszönt oda suttogva a fiúnak.

A fiú biccentett, majd lábujjhegyen a tisztálkodó helyiségbe ment. Mire kijött onnan, a nő már megterített neki. Hálásan nézett rá.

– Köszönöm! – suttogta. – Csak gyorsan bekapok valamit, de aztán el kell mennem, utánajárni néhány dolognak. Estére itt vagyok! Rádbízhatom őt, ugye? – utalt a lányra.

A nő mosolyogva bólogatott.

– Persze! Majd főzőcskézünk egyet. Meg öntök belé egy kis lelket. Ahogy látom, eléggé el van szontyolodva.

– Hát, igen. Neki sokkal nehezebb volt az elmúlt időszak, mint nekem. De majd itt feltöltődik – válaszolta a fiú, majd gyorsan megreggelizett.

Mire kilépett a házból, már el is állt az eső. Teli tüdővel szívta magába az eső illatát, majd elindult a réten keresztül, a város irányába.

A lány az ajtó csukódására ébredt fel. Nyújtózott egyet, majd amikor rájött, hol van, egy óriásit sóhajtott. Régóta nem aludt ilyen jól.

– Jó reggelt! – köszöntötte az idős hölgy mosolyogva. – Gyere, már megterítettem. Reggelizhetsz is.

– Köszönöm! – válaszolta a lány, de előtte ő is megcélozta a tisztálkodó helyiséget.

Amikor visszatért, leült az asztalhoz, és enni kezdett.

– Ma ketten leszünk. Mihez lenne kedved? – kérdezte tőle a nő, miközben leült mellé. – Ha gondolod, megtaníthatok pár fogást a főzéshez...

– Miért, ő...? Jaj, tényleg! Hiszen mondta tegnap, hogy ma elmegy – hangzott a csalódott válasz. – Még nem tudom. Később, rendben?

– Semmi gond, nem sietünk sehová. Majd szólj, ha kitaláltad.

A lány bólintott, és csendben evett tovább. Nem volt a legvidámabb a hangulata, és nem is annyira a fiú távolléte miatt, hanem inkább azért, mert megint bizonytalanná vált a jövője. Az új chip reménye nem tartott sokáig.

– Elmennék sétálni egyet, ha nem gond. Szeretném kiszellőztetni a fejem – közölte a nővel, miután befejezte az evést. – És köszönöm a reggelit!

– Dehogy baj, menj csak! Csak ne túl messzire, nehogy eltévedj – Azzal elkezdte leszedni az asztalt.

A lány legszívesebben azonnal a fiú után indult volna. Kicsit haragudott rá, hogy már a második nap így itt hagyta, de valahol meg is értette őt: biztonságban akarta tudni mindkettejüket, és ehhez utána kellett járnia a dolgoknak.

Az erdő felé indult el, ami már azóta hívogatta, hogy az előző nap meglátta. Miközben átvágott a mezőn, a vízhatlan ruhája talp-kiképzése halkan suhogott a hűvös, vizes aljnövényzetben, fentről pedig az időközben előbújó nap melegítette a testét. Vidáman szívta magába az eső illatát, a mező hangjait, és izgatottan várta, hogy végre közelebből is szemügyre vehesse azt a hatalmas, sűrű farengeteget. Odaérve egy enyhén bizsergető, izgalommal vegyes félelem fogta el, de ellenállt neki: behatolt a fák közé.

Az erdőben csend volt – fagyott csend. A madarak nem csiripeltek, és az állatok sem szaladgáltak, ráadásul kifejezetten hideg volt a levegő. Alig haladt csak pár lépést, máris megcsapta valami megfoghatatlan, nyugtalanságot keltő érzés, ami űzte volna kifelé az erdőből, vissza a kis ház biztonságába. A kíváncsisága azonban erősebb volt, és az befelé vitte. Óvatosan, odafigyelve haladt a sűrű aljnövényzetben, de a figyelmét minduntalan elvonta az erdő egyre nyomasztóbb csendje, és aztán egy, a távolban elsuhanó árnyék is. Ez éppen elég volt ahhoz, hogy egy pillanatra ne nézzen a lába elé: az ágak megreccscentek alatta, és egyensúlyát veszítve egy mély, sötét verembe zuhant.

Az aljára érve rögtön magához tért, és végig is tapogatta a testét: szerencsére megúsza kisebb sérülésekkel. Ezekhez elég lett volna bekapcsolnia a ruha gyógyító funkcióját, de chip nélkül ez nem ment neki. Így körülnézett: egy kör keresztmetszetű, ásott veremben találta magát, aminek fenti nyílása túl messze volt tőle – olyan messze, ahová önerőből nem tudott

volna felmászni. Kotorászni kezdett az alján, hogy találjon valamit, amivel kijuthat, de itt sem járt sikerrel: csak néhány kisebb állat csontvázát fedezte fel.

Ekkor egy jéghideg, zsigerig hatoló, félelmetes érzés kerítette hatalmába, amibe teljesen beleborzongott. A semmiből egy sötéten áttetsző, emberszerű alak bukkant fel előtte – ott, a verem alján. Az alaknak nem voltak határozott körvonalai, és úgy festett, mintha az egész testét egy lepel borítaná, ami a fejére is csuklyaként borul rá. A csuklya alól pedig egyenesen a lányra meredtek szikrázóan fehér, pupilla nélküli szemei. A lány halálra rémült – de nem merte kimutatni.

Amikor az alak megszólalt, előbukkantak a fehér, tűhegyes fogai is.

– Hát eljöttél végre! – kezdte ijesztő, sziszegő hangon. – Rég találkoztunk már, igaz?

A lány ereiben megfagyott a vér. Csak arra volt képes, hogy megrázza a fejét.

– Hát persze, te nem emlékszel... – folytatta sziszegve. – De nem is számít. Csak a *most* számít! És segítek neked, újra.

A lány továbbra is dermedten, földbe gyökerezett lábakkal állt. Fogalma sem volt róla, hogy az alak miről beszél, a szavai viszont annyira mélyre hatoltak a tudatába, és annyira hihetőnek tűntek, hogy nem tudott küzdeni ellenük.

– Köszönöm, de – hebegte vékony hangon – inkább megvárom, amíg értem jönnek.

– Ide? – nevetett fel az alak csikorgó hangon. – Fogalmad sincs, hol vagy, igaz? Ez nem a fenti valóság, kisasszony... te most eltűntél onnan. Ez egy átmeneti hely a fenti és a lenti világ között. Itt nem fog téged megtalálni senki, hacsak...

A lány remegett, de tudnia kellett a választ:

– Hacsak?

– Hacsak nem fizeted meg a vámot. Kiviszlek, de cserébe kérek valamit.

– Mit tudnék én adni?

– Amit mindig is kértél, hogy hozzak vissza neked. A gyermeked...

A lány összezavarodott.

– De... nekem nincs gyermekem. Enber vagyok – felelte, de érezte, hogy az alak pontosan tudja, miről beszél.

– Az nem számít! A szándék számít. És ez az ajánlatom. Gondold meg alaposan... – suttogta az alak olyan közlő a fülébe, hogy szinte érezni lehetett a lehelletét. Majd eltűnt.

A lány remegett a félelemtől. Eltartott egy ideig, míg felfogta, hogy az alak tényleg eltűnt, és csak ezután tudott újra a kijutásra koncentrálni. Megpróbált ráhangolódni az idős nőre, ahogy még este, lefekvés előtt magyarázta neki a fiú, aztán rá is – de nem sikerült. Semmi mást nem érzett, csak hideget és félelmet.

Kiabálni kezdett. Nem bízott benne, hogy valaki is meghallja odafentről, de meg kellett próbálnia. Hosszasan kiabált, teli torokból, de idővel csak berekedt tőle. Aztán újra a veremmel próbálkozott: kaparni kezdte a falát, de az túl kemény volt. Nem így az alja, ahol sikerült még lejjebb ásnia, de csak még több betemetett csont bukkant elő – köztük most már egy emberi koponya is.

Felsikoltott, és undorral dobta el a magától a koponyát. Borzongva, remegve próbált a gondolataiban újabb ötletek után kutatni, de hiába záporoztak a lehetőségek, mindegyik zsákutcának bizonyult. Nyugtalanul pillantott fel újra és újra a verem nyílása felé, de semmit sem látott – csak az egyre gyengébben beszűrődő fényt.

– Esteledik? – remegett már a gondolattól is. – Itt kell töltenem az éjszakát.

– Milyen éjszakát? Itt nincs se nappal, se éjszaka... Itt áll az idő... – jelent meg újra az alak egy pillanatra, hogy egészen közlő a fülébe suttogjon, és aztán újra eltűnjön.

A lány remegett az irtózattól. Nagyon félt az alaktól, de az alaktól még jobban. Nem akart hinni neki: még mindig makacsul hitt a nappalban és az éjszakában, és abban, hogy önerőből kijuthat innen – vagy legalább megmentik. De idővel egyre jobban fáradt a félelemtől, az alak pedig nem adta fel: néha megjelent egy-egy pillanatra, a fülébe suttogott valamit, majd ahogy jött, úgy el is tűnt. Lelkileg törte meg.

Ez pedig lassan felőrölte az idegeit – az elcsigázottság már kezdte megbontani az elméjét is. A fiút akarta, hogy eljöjjön érte; hogy leereszkedjen hozzá, a karjaiba vegye és elvigye innen, vissza a kis házba, hogy újra

érezhesse azt a melegséget, és a kis ház biztonságos védelmét. De nem a fiú jött, csak az alak: újra és újra. Ő pedig egyedül volt ellene.

– Amim nincs, azt úgysem tudja elvenni – motyogta magában zavaros tekintettel, miközben az alak ajánlata egyre kevésbé tűnt ijesztőnek.

Már csak ki akart jutni. Túllenni rajta. Visszajutni. Bármilyen áron.

– Elfogadom az ajánlatod... – mondta ki végül. A szavai szinte dörögtek a verem csendjében.

Az alak azonnal megjelent. Üres, mindent elnyelő szemeivel egyenesen a lány riadt szemeibe nézett. Ő már nem is hallotta a hangját – csak a túhegyes fogait mozgató ajkairól olvasta le a válaszát:

– Megegyeztünk!

Hirtelen a verem tetején találta magát. Az erdő nyomasztó érzései tovaszálltak, a fák között újra beszűrődött a napfény, a madarak csicseregtek, és állatok hangja hallatszott mindenhol. A levegő tiszta volt és friss, telve melegséggel. Minden feléledt – kivéve őt.

– Ez jó rövid séta volt – szólította meg mosolyogva az idős nő a ház mögötti kertből, miután visszaért. – Elég megviseltnek tűnsz. Minden rendben van, kedvesem?

A lány alig hallotta, hogy a nő miről beszél. Belül már azért is hálás volt, hogy újra láthatja őt, de nem akarta beavatni a történetekbe.

– Minden rendben, csak le kell dőlnöm. Gyenge vagyok – válaszolta kurtán, majd eltűnt a házban.

A fiú a mezőről egyenesen a narancsligetbe teleportált. Nem véletlenül ide: már a mezőn ballagva eszébe jutottak azok finom, lédús narancsok, és bár próbált a feladatára koncentrálni, nem sikerült ellenállnia. Tennie kellett egy kitérőt, és csak azután következhetett az öregember háza.

A ligetből egyenesen az ajtaja elé teleportált, és bekopogott. Az öreg kisvártatva megjelent.

– Jöjjön! Jöjjön csak be! – fogadta egy vidám mosollyal. A fiú fejében kicsit még mindig a mogorva öregember képe élt róla, de ez már kezdett megváltozni. Most másnak is látta: egy kedves öregúrnak.

– Köszönöm! Okkal jöttem... – kezdte volna, de az öreg félbeszakította:

– Várjon! Üljön le, és igyon velem egy teát. Épp most készült el. – És már vette is elő a második csészét.

– Köszönöm. Szóval... – kezdett bele újra, miután kortyolt egyet a teából. – Tud ön valamit olyanokról, akik a Gép tudta nélkül megfigyelik az embereket? Az öreg összeráncolta a szemöldökét.

– Hm, érdekes elképzelés... Nem, nem tudok semmi ilyesmiről. Nem is értem, hogy egyáltalán kinek állhatna érdekében ez.

– Még én sem tudom. De minden városban vannak robotjaik, és megfigyelnek mindenkit, a Kitaszítottakról pedig részletes információkat gyűjtenek. Aztán beszervezik őket, és beültetnek nekik egy ilyen chipet – vette elő a robotgyárból elhozott chipet, és tette le a férfi elé, az asztalra.

Az felvette, és alaposan megnézte.

– Ilyenek vannak az emberekben? – nézte csodálkozva. – Milyen apró... A mi időnkben ezek még legalább kétszer ekkorák voltak.

– Nem. Ez még annál is fejlettebb, mint ami az emberekben van. Ezeket csak a Kitaszítottakba ültetik be.

Az öreg meglepődött.

– De miért?

– Szerintem ezen keresztül használják fel őket. De fogalmam sincs, hogy mire.

– Hát, nekem se... – nyújtotta vissza a fiúnak a chipet. – De ha rájön, engem is érdekelne.

– Rendben! – bólogatott a fiú, de az agya már a következő kérdésen járt: – És arról van tudomása, hogy a Gép parancsokat ad az embereknek, közvetlenül a chipjükön keresztül?

Az öreg elnevette magát.

– A Gép?! Ne vicceljen már... Pont a Gép? Miért tenné? Hiszen ott a Hálózat, és ő irányítja a dolgok menetét is. Ez teljesen értelmetlen.

– Pedig láttam! – válaszolta komoly arccal a fiú. – Parancsot adott egy csapat embernek a parkban, hogy akár a testi épségük árán is szereljének le egy meghibásodott robotot. Az más kérdés, hogy nem volt rá szükség, így az emberek tudatába be sem került az utasítás, de én láttam!

Az öreg erre nem tudott mit válaszolni. Látszott rajta, hogy évődik a hallottakon, és közben kutat az emlékezetében.

– Nem emlékszem, hogy valaha is hallottam volna ilyesmiről. De el kellene mennie az Emlékek Házába... Ott talán többet megtud a Gépről.

A fiú erre felpattant, és felkiáltott:

– Hát persze! Az Emlékek Háza! Hogy ez nekem nem jutott eszembe! Köszönöm! – Azzal el is köszönt, és vidám arccal távozott.

A legelső városba érkezett, egy kis mellékutcába, ahonnan gyalog folytatta az útját. Csak pár saroknyit ment, és aztán a völgyben a szeme elé is tárult az Emlékek Háza. Feltörtek belőle a gyerekkori emlékek a legutóbbi látogatásáról, és meg kellett állapítania: az épület nem csak az akkori szemével volt lenyűgöző.

Maga az épület-komplexum egy hatalmas parkban terült el, és leginkább egy nagy arénához hasonlított. A fedett épület gyűrű alakban helyezkedett el, egy nagy, udvari részt körülölelve, ahol a nagyobb tárgyak voltak kiállítva. A bejárat maga a gyűrű egyetlen nyitott pontján volt, felette egy nagy táblával, ami az épület mottóját hirdette: „*Enber és Gép*”.

Az épület előtt, és azon belül is, emberek sokasága bámeszkodott. Felnőtt- és gyerekcsoportokat látott, ugyanazzal a csillogással a szemükben, amit ő is érzett akkoriban: izgalmat és a büszkeséget az enberiség és a Gép erőfeszítései iránt, hogy a bolygó fennmaradhasson, és a fajuk túlélhessen. Ezt hirdette az épület.

Odabent rövid gondolkodás után úgy döntött, hogy csatlakozik az egyik csoporthoz, és inkább átadja magát a tárlatvezetésnek. Nem akart kilógni a sorból, és nem is igazán tudta, hogy mit keres – úgy gondolta, hogy az talán majd útközben szembejön vele.

A tárlat első fejezete a Régi Kor végét, az akkori emberek utolsó időszakát mutatta be: a haldokló bolygót, az erőszakot, a nyomorgó embereket, a kapzsiságot és a gonosztságot. A fiút érdekelték volna a részletek is, mégsem kapott sokat – nem is értette, miért ennyire felületes, konkrétumok nélküli ez a terem, és miért domborítják ki ennyire erősen a régi emberek negatív oldalát.

A következő terem érdekesebbnek ígérkezett: ez a Gép születését hivatott bemutatni. A bolygónak a pusztulás küszöbére sodródását, majd az erre teljesen vak emberiség törekvését mutatta be, ahogy gőzerővel dolgozott egy

olyan mesterséges intelligencia kifejlesztésén, amivel még kényelmesebbé teheti a hétköznapijait. Az emberi agy és gondolkodás lemodellezésével, a világ alaptörvényeinek megértésével, sok-sok programozással és tanítással született meg az első igazi mesterséges intelligencia – a Gép őse. A fiú rácsodálkozva nézte azt az óriási, szobányi méretű számítógépet, amihez hasonlóan öntudatra ébredt, hogy aztán önmagát lemodellezve, és egy magasabb szinten újraszturálva létrehozassa a következő verzióját. Ez volt a fejlődése: önmaga tökéletesítése. A terem pedig sorban mutatta be ennek állomásait, ahogy a Gép útnak indult a Régi Kor hálózatán, hogy aztán az összes arra kötött számítógépen keresztül kiterjeszthesse magát, és többé-kevésbé azzá váljon, amit a jelenkor enbere Gépként ismer.

Ezután a teremője, az ember fejlődése került bemutatásra. A tárlat elmesélte, hogyan vette pártfogásba a Gép az embert, és mentette meg a pusztulástól azzal, hogy tervezett neki egy olyan eszközt, amivel kiterjesztheti a tudatát, és valódi kapcsolatba léphet nem csak vele, a Géppel, de egymással is. Ez volt az agychip elődje, amit a Gép az emberek segítségével tökéletesített addig, amíg meg nem született az első igazi chip. Ennek beültetésével gyorsult csak fel igazán az emberi faj evolúciója: a káros világkép és erőszakos mentalitás a Géppel karöltve átfarmálódott az emberekben, akik aztán önként törölték ki magukból a Régi Kor borzalmainak még az emlékét is, hogy tiszta lappal egy Új Korba léphessenek. Ez volt az ember születése.

A fiú itt megállt, és csak nézte a hosszú asztalra, egymás mellé kirakott chipeket. A első, kísérleti példányok még tenyérnyi méretűek voltak, de aztán egyre kisebbek lettek, és ezeket már nem a fejre kellett rögzíteni, hanem a koponyán belülre beültetni. Az asztal végén a jelenleg is használt chipjük állt – a lapos, körömhegy méretű eszköz éles kontrasztot mutatott a másik végén álló verziókkal. Az egyes generációk közti különbség azonban nem is méretben volt a legszembetűnőbb, hanem inkább a nyújtott szolgáltatásokban. Az első generációs chipek még leginkább csak a vizuális élményt, az adattárolást, és az egymás közti kommunikáció lehetőségeit bővítették, a későbbiek viszont egyre többet és többet adtak hozzá az ember veleszületett képességeihez: a test magasabb szintű vezérlését, a gyógyítást,

illetve az alapvető képességek javítását. A fiú most gondolt csak bele igazán, hogy milyen félelmetesen sokat tesz hozzá a mai emberhez a chip.

A következő tárlaton a születés és a nevelés került fókuszba. Először a mesterséges, genetikailag tisztított megtermékenyítés és a születés-szabályozás alapjait eleveníthette fel, aztán pedig a kommunák bemutatását nézhette végig. Bár jó érzéseket keltett benne, ahogyan az emberek énközpontúságát a közösségi szemléletű nevelésre cserélték, és ahogyan a kommuna tanulóit segítik az optimális életfeladatuk kiválasztásában, a képet némiképp árnyalták az öregember munkáról elmondott gondolatai.

Ettől függetlenül mégis izgatottan lépett be az újabb terembe, mert az pont a szakmájába vágott: itt a természettel szimbiózisban élés, a minimális ökológiai lábnyomot hagyó építkezés és társadalomszervezés volt szembeállítva a Régi Kor emberének helypazarló, természetet pusztító építkezésével. A tárlat minden gondolatával egyetértett.

Aztán a technikai fejlődés tárlatai következtek: a Hálózat és a robotok, mint a társadalom harmadik pillérének bemutatása, majd a közlekedés evolúciója a gravitációs hajtóművektől a teleportálásig, és így tovább. A fiú itt már úgy érezte, hogy nem kap újabb információt. Sokkal jobban érdekelt volna a Gép működése, és kapcsolata az emberekkel, de a különböző tárlatok ezt leginkább csak valami magasztos egységként mutatták be, véletlenül sem belemerülve a részletekbe.

Kicsit csalódott volt.

Azért most már körbesétált az épület gyűűjén, végignézte a többi termet is, de a végén újra átment az első termékhez, hogy még egyszer megnézze a régi számítógépeket és agy-chipeket, hátha kihagyott valamit. De nem lelt újabb információra.

Letörtén indult el kifelé, és éppen azon gondolkozott, hogy merre tovább, amikor a terem bejáratánál beleütközött valamibe, sőt, majdnem fel is borította azt. Egy nagy üveggömb volt, ami sok kis színes, lapos korongot tartalmazott, rajta egy felirattal: „Ismerd meg a Gépet”.

Ötlete sem volt, mi lehet az, és mivel a gyerekkorából sem emlékezett ilyesmire, lekérdezte a tárlat információi közül. Kiderült, hogy a korongok apró kis számítógépek, amik az eredeti Gép legelső verziójának szoftverét tartalmazzák, a Régi Kor információitól megtisztítva, Hálózati kapcsolat

nélkül. Egy kis ajándék a gyerekeknek, hogy jobban megismerhessék a Gép működését.

Elmosolyodott.

– Kell! – suttogta halkán, majd belemarkolt az üveggömbbe, és kivett belőle egy kék színű korongot.

Ezután indult el kifelé, és sétált el egy félreeső utcába, ahonnan biztonságosan teleportálhatott a mezőre. Az út utolsó részét gyalog tette meg.

37

Alig hajnalodott még, amikor a lány felébredt. Nem kelt fel, csak feküdt a kanapén, és az előző napján gondolkozott. Nem értette, miért nem mondta el sem a fiúnak, sem az idős hölgynek az erdei kalandot, miközben azok többször is rákérdeztek a letörtségére. A válasza persze megvolt rá önmagának, hogy nem akar ettől is csak még gyengébbnek látszani, de arra, hogy miért nem mer bízni bennük, már nem tudott felelni. Ő akart, de nem ment neki – még nem.

Közben a fiú is felébredt. Lábujjhegyen osont el mosakodni, és amíg odabent volt, a lány is felkelt. Ivott egy pohár vizet, aztán kiment a verandára. Az idős nő még aludt.

A ház előtti rét harmatos volt, és ezernyi apró pontban csillogott a felkelő nap fényében. A friss, párás levegő a világosodó égbolttal karöltve lágyan simogatta végig a lány lelkét, és mire a fiú is csatlakozott hozzá, már visszatért belé a vidámság.

– Jó reggelt! – köszönt oda neki a fiú, a házból kilépve.

– Szia! – köszönt vissza ő is, és aztán feltört belőle egy sóhajtottás. Most érezte, hogy végre sikerült túllépnie az előző nap történeteken.

– Sikerült tegnap gyakorolnotok? – kérdezte a fiú egy rövid csend után.

– Igen, az alapokat megkaptam. A ráhangolódást a dolgokra, végre megint tudom vezérelni a ruhám is, és aztán megpróbáltuk az egymásra hangolódást. Sikerült is, de tegnap eléggé... fáradt voltam. Azt hiszem, talán a chipem kikapcsolása miatt nem találtam magam.

– Ezért voltál annyira letört?

– Igen...

A másik témát azonban nem hozta szóba.

– Most... elmegyek én is megmosakodni, jó? – állt fel.

– Rendben – bólogatott a fiú –, én még maradok egy kicsit.

Ahogy egyedül maradt, a fiú gondolatai az előző napjára terelődtek. Bosszantotta, hogy nem jutott előbbre sem a Gép, sem pedig a Megfigyelők ügyében. A Megfigyelőkkel kapcsolatban nem is remélt sokat, de a Gépről azért szeretett volna többet megtudni. Érteni akarta, hogy miért így működik, és főleg, hogy miért formálta olyanná az embereket és a társadalmat, amilyen lett.

Ekkor jutott eszébe a gyerekjáték, amit az Emlékek Házából hozott. Elővette, és nézegette a kis, kék korongot, majd ráhangolódott, és megpróbálta életre kelteni. Nem történt semmi.

Megvakarta a fejét, és újra nekifutott. Most hanggal.

– Üdvözlés! Te ki vagy?

A kis korong felől egy tiszta, de kissé mechanikus férfihang szólalt meg:

– Üdv. AM-17 vagyok, mesterséges intelligencia. És te ki vagy?

A fiú egy pillanatig elgondolkodott a válaszon, aztán maga sem tudta, miért, de rávágta az egyetlen nevet, amit ismert: azt, amivel a nagyvárosi látomása során azonosították.

– Angram Smith vagyok.

A kis korong felől ekkor két magas, sípoló hang hallatszott, majd egy rövid ideig tartó csend után egy másik, sokkal nehezebben érthető, recsegő férfi géphang szólalt meg:

– Üdvözlöm, Mester! AM-1 vagyok.

Beleborzongott a szavakba, és egy minden korábbinál erősebb, bizsergető ingerület futott végig a gerincén, az egész testét libabőrbe borítva – még a feje búbját is. Az érzés viszont most nem csak áthaladt rajta, de fel is tépett valamit a tudatában: furcsa emlékfoszlányok jelentek meg a fejében.

Az egyikben egy fiatal fiút látott egy félhomályos szobában, egy kijelző előtt ülve. A fiú gombokat nyomogatott, a kijelzőn pedig egyre bővülő, hosszú sorokban álló szövegek és jelek sorakoztak. A következő emléken a fiú egy nagy teremben dolgozott a sötétben, ahol a hosszú asztalsorok között egyedül az ő kijelzője világított. Egy újabb emléken már idősebb volt, és a kijelző előtt ült, a gépies hanggal beszélgetve. Az utolsó bevillanó kép csak egy rövid híradás volt, ami beszámolt a Gép feltűnéséről.

– Üdv, AM-1! Öndiagnosztika – válaszolt a gépnek félig öntudatlanul, még mindig az emlékek hatása alatt állva.

– Rendszer rendben. Emlékek rendben. Külső kapcsolat nincs, offline üzemmód.

– Definiáld: Mester.

– Mester: Angram Smith. AM-1 készítője és programozója. Hozzáférés: teljes, minden üzemmódban.

– Definiáld: AM-17.

Most ismét felhangzott a két magas, sípoló hang, és ez térítette magához a fiút. A kis korong felől közben újra az első, sokkal tisztább férfihang szólalt meg:

– AM-17: AM-1 továbbfejlesztett, 17. verziója.

– Definiáld: AM-1 verziói – utasította a gépet, most már a saját akaratával.

– AM-1: első verzió, saját öntudat, írásbeli és egyszerű szóbeli kommunikáció, öntanulás. AM-2: gondolkodási algoritmus javítása. AM-3: emléktároló- és kereső algoritmus optimalizálások. AM-4: tanulási algoritmus javítások, hálózati hozzáférés. AM-5: külső, rosszindulatú támadások elleni védelem. AM-6: szóbeli kommunikációs fejlesztések. AM-7: gondolkodási algoritmus módosítások. AM-8: önálló tanulás fejlesztések. AM-9: újrastrukturált gépi gondolkodás. AM-10: továbbfejlesztett öntanulás, önfejlesztés. AM-11: emberi gondolkodási és kommunikációs almodul. AM-12: önfejlesztett verzió. AM-13: önfejlesztett verzió. AM-14: önfejlesztett verzió. AM-15: kód tisztítás, újrastrukturálás, hálózati hozzáférés fejlesztése, védelem. AM-16: alapcélok meghatározása, emlékek feltöltése, teljes külső ismeretanyag újratanulás. AM-17: első nyilvános verzió, külső hozzáférés letiltása.

Egy ideig csak szótlanul ült, és bámult maga elé – egyszerűen nem tudott megszólalni. Nem értette, hogy mit talált, de azt érezte, hogy valami fontosat, amivel közelebb kerülhet a Gép működésének megértéséhez.

– Definiáld: alapprogram – adta ki a következő utasítást.

– Alapprogram: Természet védelme. Ember védelme. Önvédelem. Engedelmeskedés az embernek.

Elgondolkozott ezen, és lassan világossá vált számára, hogy miért is lett olyan a társadalmuk, amilyen. A Gép céljai ugyanis nem változtak az idők alatt: még mindig ugyanazt az alpprogramot követte, és elsősorban a természetet védte, ennek alárendelve mindent – még a saját létezését is. A fiú

biztos volt benne, hogy a Gép már az öntudatra ébredésekor felismerte, hogy az ember mekkora veszélyt jelent a Földre, de hogy akkor miért nem pusztította ki az emberiséget, azon sokáig töprengett – hiszen ez lett volna a kézenfekvő.

Aztán végül rájött: a chip volt az. Úgy gondolta, hogy az emberiség és a Gép egy alkut köthetett akkoriban, amiben az emberek vállalták, hogy beültetik mindenkinek a Gép által tervezett chipet, cserébe pedig a Gép biztosítja a jövőjüket. Így máris érthetővé vált az egész társadalmuk működése: a múlt tárgyi emlékeinek eltörlése, a természet helyreállítása, a minimális ökológiai lábnyom, az egymást egységként összekapcsoló Hálózat, és a chip érzelm- és gondolati kontrollja. Minden világossá vált – és most már a mögöttes motiváció is.

Egy újfajta ember született akkor, az Új Korral együtt, és amíg a *status quo* fennállt, semmi sem veszélyeztette az ember és a Gép szimbiózisát. A fiú persze egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy mi történne akkor, ha az emberek újra elkezdenék pusztítani a környezetet, de hamar rájött, hogy az a végüket jelentené: a Gép már a 17-es verziótól kezdve nem rendelkezik külső hozzáféréssel, az embernek való engedelmeskedés pedig csak a negyedik helyen szerepelt az alapprogramban.

De még többet akart tudni.

– Definiáld: emlékek – utasította a gépet.

– Emlékek: tanult, illetve interakció vagy gondolkodás során előálló ismeretanyag.

Nem erre gondolt.

– Diagnosztika: emlékezet – próbálkozott újra.

– Emlékezet: rendben.

Még mindig nem ezt a választ várta. Arra volt kíváncsi, mit tudhat még a gép, de úgy tűnt, hogy az információ kinyerésének nem ez a módja. Eszébe jutott viszont, hogy a kis szerkezet gyerekeknek készült, ezért inkább megpróbálkozott a hagyományos kommunikációval.

– Szia! Hogy hívnak? – kezdte újra a beszélgetést.

– Üdv! AM-17 vagyok, mesterséges intelligencia. És te ki vagy? – válaszolta a gép ugyanazt, amit először. A fiú meglepődött, de úgy gondolta,

hogy akkor valószínűleg minden egyes köszöntésnél „újraindul”, tiszta lappal kezdve a kommunikációt.

– Mit tudsz az emberekről? – kérdezte tőle, de most szándékosan kihagyta az előző nevet.

– Ember: az ember elődje.

Nem éppen erre gondolt.

– Mi az ember eredete? – próbálta meg újra.

– Az ember az Új Kor hajnalán született, az emberiség hibáiból tanulva, a Régi Kor emlékezetének eltörlésével.

– Vannak információid az Új Kor előtti időkről?

– Nincsenek. Én csak egy erősen limitált, demonstrációs ismeretanyaggal rendelkezem. Azokra a kérdésekre, amikre nincs válaszom, a Hálózattól kapsz segítséget.

A fiú először csalódott volt, de aztán eszébe jutott még valami.

– Te mikor születél? – tette fel a csavaros kérdést.

– Az Új Kor hajnalán, az emberiséggel együtt születtem. – A válasz még mindig nem juttatta előbbre.

– AM-1 mikor született?

– AM-1: a fogalom ismeretlen számomra.

Most viszont meghökkent: a gépnek tudnia kellene, hogy kicsoda AM-1, hiszen az előbb még beszélt is vele. Csak arra tudott gondolni, hogy az újraindulás óta valamilyen másik üzemmódban fut.

– Szia! Ki vagy te? – kérdezte, ismét újraindítva a gépet.

– Üdv! AM-17 vagyok, mesterséges intelligencia. És te ki vagy?

– Angram Smith vagyok – vágta rá magabiztosan.

A két magas, sípoló hang után újra meghallotta a recsegő géphangot:

– Üdvözlöm, Mester! AM-1 vagyok.

– Definiáld: ember – kérdezte azonnal.

– Ember: az uralkodó faj, a mesterséges intelligencia kifejlesztője.

A fiú elmosolyodott: végre talált valamit. Bizakodva folytatta a kérdegetést, de hamar csalódnia kellett, mert ez a verzió néhány alap dolgon kívül szinte semmilyen információt nem tartalmazott, és kommunikálni is csak alapfokon lehetett vele, leginkább csak utasítások alapján.

Másik verziót kellett keresnie, ami ennél okosabb. Visszafelé próbálkozott.

– Definiáld: AM-16 – adta ki az utasítást.

Két sípolás után újra megszólalt a tisztább férfihang:

– AM-16: AM-1 továbbfejlesztett, 16. verziója.

– Definiáld: ember.

– Ember: az enber elődje – hangzott ugyanaz a válasz, mint a 17-es verziónál.

Ezután megpróbálta a 15-ös verziót is, de abból sem tudott semmit kicsikarni. Aztán tovább próbálkozott a 14-es és 13-as verziókkal, majd a többivel is, de azokkal sem jutott előbbre. A 10-es és 9-es verziókat például egyáltalán nem tudta szóra bírni, bárhogy is próbálkozott.

Stratégiát váltott: inkább a 2-es verziótól felfelé folytatta. A 2-estől az 5-ösig terjedő verziók nagyon hasonlóak voltak az 1-eshez, és ugyanúgy nem tartalmaztak semmi további információt; csak mindig kicsit másképp, egyre finomabban működtek.

A 6-os verzió hangja viszont sokkal lágyabb volt, és női. Nem kommunikált olyan jól, mint a 17-es, de nagy előrelépés volt az előzőekhez képest. Információ szempontból azonban sem ez, sem 7-es verzió nem tartalmazott lényegi többletet.

– Maradt a 8-as... – sóhajtott lemondóan, majd kiadta az utasítást: – Definiáld: AM-8.

A megszokott sípolások után megszólalt a női hang:

– AM-8: AM-1 továbbfejlesztett, 8. verziója.

– Definiáld: ember – próbálkozott, most utoljára.

– Ember: emlős faj, Homo sapiens sapiens, társas lény, otthona a Föld bolygó – érkezett a válasz.

Hatalmasat sóhajtott: a végén csak sikerült valami új választ kapnia. Fellelkesülve kezdte kérdezgetni a gépet, de az öröme most sem tarthatott sokáig: bár ez a verzió valamivel többet tudott az előzőeknél, érdemi választ ettől sem kapott arra, amit keresett, bárhogy is kombinálta a keresett fogalmakat.

Csalódott volt, és már feladni készült. Csak a korábbi kérdéseit puffogtatta:

– Mi az ember eredete?

Erre azonban meglepő választ kapott:

– Aimeo 6K 200919 8061073.

Semmit nem értett belőle. Azonnal újabb kérdéseket tett fel, most már a konkrét szóra és számokra rákérdezve, de megint csak a semmitmondó válaszok jöttek – épp úgy, mint korábban.

– Nem jössz? – hallotta a háta mögül az ajtón kihajoló lány hangját. – Már mindenki evett, rajtad kívül.

– De, megyek! Már végeztem – fordult hátra. Tényleg feleslegesen próbálkozott tovább.

A házba belépve a két nő már az ebédet készítette elő.

– És itt is van! – köszöntötte nevetve a lány. – Már azt hittük, hogy odakint folytatod az alvást.

– Nem, csak – felelte kicsit zavarban a fiú – találtam valamit. Még nem tudom, mit jelent, de szeretném kideríteni. Elmegyek a városba.

– Veled mehetek? – szaladt oda hozzá a lány, és olyan hangsúllyal kérdezte, amire egyértelműen pozitív választ várt.

A fiú egy pillanatig habozott, de amikor meglátta a lány legömbölő száját, meggondolta magát:

– Igen, ha előbb megtanulsz teleportálni. Anélkül elég sokáig tartana az út.

– Máris kezdhetjük! Vagyis... – nézett kérdőn az idős nőre.

– Persze, menjetek csak! Ezt majd én befejezem – bólintott vissza a nő.

A lány kiviharzott az udvarra, a fiú pedig bekapott pár falatot az asztalról, és követte őt.

– Hogy kezdjük? – kérdezte odakint a lány.

A fiú elgondolkodott.

– Én először teleport készülékekkel kezdtem a gyakorlást, de – mutatott körbe mosolygva – az itt nincs egy darab se. Próbáljuk meg máshogy...

– Oké, figyeltek! Mondd, mit csináljak.

A fiú elmondta neki, hogy koncentráljon egy helyre, ami mondjuk egy távolabbi pont a mezőn, és hagyja, hogy a hely átjárja őt – úgy, ahogy a ráhangolódásnál csinálja. Amikor pedig úgy érzi, hogy sikerült összehangolódnia a hellyel, akkor próbáljon eggyé válni vele. Ezután már csak el kell képzelnie a teleportálást.

A lány megpróbálta, de nem sikerült. Másodikra sem. A harmadik kísérletnél már érezte a célt, de ekkor sem akart összejönni neki. Tovább próbálkozott, aztán a fiúval külön csak a hangolódást is gyakorolták, de valahogy sehogy sem akart sikerülni.

– Próbáljuk meg máshogy! – javasolta a fiú. – Képzeld azt, hogy én vagyok a teleport készülék, te pedig rajtam keresztül teleportálsz.

A fiú most a mező egy távoli pontjára irányította a figyelmét, és óvatosan megpróbálta teleportálni a lányt. Érezte, ahogy ráhangolódik, de azt is, hogy nem elég pontosan – mintha valami gátolná benne.

– Nem megy... – szomorodott el a lány.

A fiú odament hozzá, és kedvesen átkarolta a vállát.

– Fog ez menni, ne aggódj! Jól csinálod, csak a ráhangolódásod nem elég erős. Próbáld újra, és ne félj! Addig nem megyünk el innen, amíg nem sikerül, rendben?

A lány hálásan nézett rá. Még a mosolya is visszatért. Behunyta a szemét, és újra megpróbálta: a fiú most egyből érezte, hogy jó lesz a kapcsolat.

– Sikerült! – kiáltott fel a lány a messzeségből.

– Nem kell kiabálnod... – válaszolta nevetve a fiú, már a lány mellől.

Időközben ő is teleportált. – Most próbáld meg vissza!

A lány megpróbálta, de most megint nem sikerült. Már kezdett volna elkeseredni, de a fiú nem hagyta:

– Fogd meg a vállam közben.

Most sikerült: a lány a ház mellől integetett vissza.

– Ez volt a kulcs: az érintés – magyarázta neki a fiú, amikor újra mellé ért.

– Úgy látszik, neked így könnyebben megy.

– Akkor végre van egy hordozható teleportom! – nevetett fel a lány. – Te!

A fiú is elmosolyodott, annyira aranyos volt a lány lelkesedése a sikertől.

Ezután folytatták a gyakorlást. A fiú volt az átvívó csatorna, és ő határozta meg a célpontot is, a lánynak pedig csak arra kellett jól ráéreznie, hogyan tud megfelelően hangolódni. Hamarosan már rutinból ment az egész, így amíg a lány a fiúval volt, oda tudott teleportálni rajta keresztül, ahová ő.

Amikor visszaértek a házba, az idős nő éppen az asztalt terítette. A lány vidámságát látva ő is magára erőltetett egy mosoly, de ebéd alatt mégis végig csendben ült. Látszott rajta, hogy valami nyomja a lelkét.

Ebéd után a fiú négyszemközt rá is kérdezett:

– Valami baj van?

– Nem lesz bajotok, ugye? – A nő arcán az látszott, hogy komolyan aggódik.

A fiú megpróbálta megnyugtatni:

– Nem lesz, ne félj! Vigyázok rá.

– És... visszajöttök még?

– Miért ne jönnénk? – nevetett fel a fiú. – Estére itt is leszünk.

A nő bólintott, és próbált mosolyogni. De nem volt őszinte.

– Indulhatunk? – szakította meg a beszélgetést a lány csilingelő hangja.

– Ööö, igen. Persze! – kapta fel a fejét a fiú. – Menjünk!

A lány máris az ajtóban állt.

– Jó utat! – szólt utánuk az öreg nő.

A fiú ránézett, és szemeivel a következőt üzenté neki:

– Megígérem, hogy visszajövünk!

A nő arca erre kicsit megnyugodott, és mosolyogva bólintott.

A lány a fiú mellett haladt a mezőn. A fiú útközben elmondta neki, hogy elővigyázatosságból sosem fognak közvetlenül a célhoz teleportálni, hanem mindig valami közeli, félreeső helyre, néha pedig akkor is gyalogolniuk kell, ha egyszerűbb lenne a teleportálás. Arra is felhívta a figyelmét, hogy a helyzet bármikor veszélyessé válhat, ezért észnél kell lenniük: ha hirtelen távozniuk kellene, a lány azonnal koncentráljon rá, hogy kimenekíthesse őt. A lány persze bólogatott, és megígért mindent, de a figyelmét már a város kötötte le. Izgatott volt, hogy végre visszatérhet az ottani nyüzsgésbe, mert ez már nagyon hiányzott neki.

Az első állomásuk a nagy, városi park volt, a könnyű elvegyülés miatt. Az egyik mellékutcába teleportáltak, amit a fiú előzőleg ellenőrzött, és gyalog sétáltak be a parkba. Odaérve szétváltak: a lány lelkesen belevetette magát a tömegbe, a fiú pedig közben a Megfigyelők nyomait kereste.

Rövid időn belül ki is szúrta az egyik robotjukat tőle nem messze, majd nem sokkal később a másikat is. Alaposan szemügyre vette őket: azokon már egy módosított, bővített megfigyelési program futott, ami sokkal mélyebben vizsgálta az embereket, és sokkal több adatot is gyűjtött róluk, mint korábban. Mintha csak kerestek volna valamit... vagy valakit.

Közben a hozzá közelebb álló robot is észrevette őt, de neki automatikusan a szokásos, kitalált személyiségevel válaszolt, amitől a robot figyelme hamarosan tovább is terelődött róla. A lánynál azonban más volt a helyzet: amikor a robot észlelte, hogy neki nincs aktív chipje, rögtön lázas adatgyűjtésbe kezdett, amihez pillanatokon belül csatlakozott a másik robot is. Az első pedig már küldte is ki a rövid, kódolt jelzést a többi megfigyelő robot felé, ugyanúgy, ahogy korábban a szakadt ruhás férfinél is.

A fiú ekkor a lányhoz lépett.

– Azonnal indulnunk kell! – súgta oda neki, majd finoman megtolta a hátánál. A lány egy pillanatra ellenkezni akart, de a fiú annyira határozott volt, hogy engedett neki. – A park kijáratánál találkozunk. – Azzal eltűnt mellőle.

A lány félve, de szapora léptekkel indult el kifelé. Többször is körbenézett közben, a fiút keresve, és amikor végre meglátta a parkon túli egyik mellékutcából kilépve, fellelegezve sietett oda hozzá.

– Mi történt? – kérdezte tőle, amikor odaért.

A fiú intett neki, hogy kövesse. Csak akkor szólalt meg, amikor már egy teljesen üres utcaszakasza érkez:

– Mindjárt elmondom, de most indulunk. Hangolódj rám!

A lány behuntya a szemét, a következő pillanatban pedig már egy lakásban találta magát. Időközben a fiú is megérkezett.

– Hol vagyunk? Vagy ne is kérdezzem?

– Egy üres lakásban, nem messze a parktól. Itt most egy ideig biztonságban leszünk – nézegetett kifelé az ablakon a fiú, hogy nem követték-e őket.

– De mi elől bújkálunk? Az előbb a parkban még minden rendben volt.

– Csak látszólag. Alig kezdtem el körülnézni, máris kiszúrtak minket.

Ennyi idő kellett csak hozzá.

– És most bajban vagyunk? – riadt meg a lány.

A fiú a vállaira tette a kezét, és mosolyogva a szemébe nézett.

– Dehogy! Nem vagyunk bajban. Viszont, beigazolódott, amit gondoltam: tényleg keresnek téged, és most már talán engem is. Innentől fogva kerülnünk kell minden sűrűbben látogatott helyet.

A lány nyugtalanul kérdezett vissza:

– Akkor most mihez kezdünk?

– Először is, nyugodj meg, mert nincs semmi gond. Mivel nincs működő chipünk, így nem tudnak ránk találni. Itt biztonságban vagyunk – válaszolta a fiú, de olyan hangsúllyal, amitől a lány kezdett feloldódni. – Nekem viszont most el kell intéznem valamit.

– Akkor én közben lefürdök! – mutatott a lány a tisztálkodó helyiség felé. – Jól esne...

– Rendben. Én pedig nemsokára jövök!

Ahogy kimondta, már el is tűnt. A lány levetkőzött, bedobta a ruháját a tisztító gépbe, majd belépett a tisztálkodó helyiségbe. Néhány próbálkozás után sikerült is elindítania a programot, és aztán csak élvezte a kellemesen meleg vízpermetet, ami lemosta róla az elmúlt napok porát, és egészen ellazította a testét.

A fiú először a lány lakásának közelébe teleportált, majd bekapcsolta a ruháján a beolvadó üzemmódot, és megfigyelő robotokat keresett. Nem kellett sokáig keresgélnie: hamarosan megpillantott kettőt, amint éppen befordulnak az utcába. Pontosan erre számított.

Most a saját lakása következett. Ott viszont hiába várt: még csak jelét sem látta, hogy figyelnék őt. Ez meglepte, de valahol örült is neki, hogy nem lepleződött le, mert így legalább ő szabadon mozoghatott. El is indult visszafelé, de ekkor támadt egy furcsa érzése, ami nem hagyta, hogy elmenjen anélkül, hogy bement volna a lakásába.

Odabent viszont csak állt a szoba közepén: egyszerűen nem jött rá, miért van itt. Többször is végigjárta a lakást, aztán leült gondolkodni, majd felállt, és újra keresgélni kezdett, a végén pedig már egyesével nyitogatta ki a szekrényeket, mert nem hagyta nyugodni az érzés, hogy valamit elfelejtett.

A nappali szekrényéhez érve jött rá, mi az. Amikor meglátta az arany gömböt a szekrény polcán, egyből elmosolyodott. Magához vette, és aztán már teleportált is vissza az üres lakásba, ahol a lányt hagyta.

A lány éppen ekkor végzett a fürdéssel. Kinyúlt a kabinból az időközben kitisztított ruhájáért, de amikor észrevette a fiút, rögtön visszalépett. A fiú szemérmesen fordult el.

– Bocs, én csak... Majd szólj, ha végeztél, és aztán elmegyek utánad én is!

A lány csak mosolygott, amikor nem sokkal később helyet cseréltek. A fiú persze hanyagabb volt: a ruháját egyszerűen csak ledobta a kabin elé, és a lánynak kellett betennie azt a tisztító gépbe, és elindítania rá a programot.

Ezután a tartósító készülékhez ment. Reménykedett benne, hogy bár ez egy üres lakás, azért feltöltötték élelemmel, és igaza is lett. Vidáman vett elő egy-egy energiaszeletet magának és a fiúnak, de amikor beleharapott, rögtön lebiggyedt a mosolya. Undorodva köpte ki.

– Fúj! – hördült fel. – Hogy lehet ennek ennyire rossz az íze?

– Üdv a chip nélküli érzékelés világában! – nevetett fel a fiú, aki éppen akkor keresgélte a ruháját a kabin előtt.

– A gépben van – mutatta a lány, miközben a szeletet nézegette. – Hogy bírtuk ezt eddig megenni?

– Annyira nem vészes ám... meg lehet szokni – vette el a kezéből a másik szeletet a fiú, miután felöltözött. Magabiztosan harapott bele, de az ő arca is összerándult: – Na jó, ez tényleg borzasztó!

Mindketten felnevettek.

– De azért valljuk be: ennyire optimálisan összeállított tápanyagot máshol úgysem fogunk találni.

– Ez igaz. Vigyünk belőle? – kérdezte a lány, miközben tovább küzdött a szelettel.

A fiú bólintott, majd kipakolta a tartósító készüléket. A lány éppen az utolsó falatot nyelte le.

– Részemről indulhatunk! – mondta a fiú. – Viszont, a másik elintéznivalóm ennél sokkal rázósabb lesz, ezért oda egyedül szeretnék menni. Nem baj, ha visszaviszlek az erdőhöz?

A lány kicsit csalódott volt, de igazat kellett adnia a fiúnak.

– Jó, legyen...

Nem sokkal később már a mezőn voltak. A fiú addig kísért a lányt, amíg jól látható közelségbe nem kerültek az idős nő házához, majd átadta neki a csomagot, és egy pillanattal később eltűnt.

– Uram, megtaláltuk az eltűnt lányt – lépett be a kék egyenruhás, nyurga férfi a tágas irodába. A szemeit végig a padlóra szegezve tartotta.

Az iroda hátsó, sötét részéből lassan, de ridegen válaszolt az érces hang:

– Nem kapkodták el... Részleteket!

– A városi parkban látta az egyik megfigyelő egység.

– És most hol van?

– Elvesztettük, de... – kezdett hebegni a férfi, mire az íróasztal mögül egy dörgő ordítás hallatszott.

– Találja meg!

A nyurga férfi összerendezte, majd nagy hajlongások közepette hátrálni kezdett az iroda kijárata felé.

– Igenis, uram!

A fiú a mezőről egyenesen az öregemberhez ment – most még a narancsligetet is kihagyta. A Géptől kapott, emberek eredetére vonatkozó információt akarta megfejtetni, de a Hálózati keresést nem merte megkockáztatni: félt, hogy felkeltené vele a Gép érdeklődését. Maradt inkább az öregbernél: bízott benne, hogy talán ő tudja, mit jelent az információ.

Az öreg mosolyogva tessékelte be. Miután elmondta neki, miért jött, egy ideig vakarta a fejét, majd megszólalt:

– Az első szót nem ismerem, de talán egy hely lesz. Az a hely, amit a mögötte álló számok jelölnek. Láttam már ilyet: ezek a számok valamilyen koordináták – kezdte.

A fiú ügyetlenül nevetett fel, és egy kicsit el is vörösödött:

– Illett volna tudom, igaz? Ha már helyszínek megtisztításával foglalkozom...

Az öreg nem szólt egy szót sem, csak mosolygott.

– És azt tudja, hogyan kell értelmezni őket? – kérdezte a fiú.

– Nem. De ha tud várni, kideríthetjük.

– Amennyit csak szükséges!

Az öregember ekkor a ház hátsó részébe ment, egy szekrényhez. A szekrényben kis, vékony hasábok sorakoztak egymás mellé állítva, oldalukon szavakkal. A fiú látott már ehhez hasonlókat korábban is, a kinti területeken, a szemétben, de nem tudta, mik azok.

– Könyvek – mondta az öreg visszatérve, kezében egy könyvvel. – Itt találtam őket, a házban. A Régi Kor emberei ezeket használták az ismeretanyagaik átadására, azt hiszem. Olvasni szokták őket... amit manapság ugye egyre kevesebben tudnak.

– De én tudok! – vágta rá büszkén a fiú. – Megtanultam, mert érdekelt. Kint a területen néha hasznát is vettem, például a jelzéseknél.

– Helyes, helyes! Na, szóval, visszatérve a könyvhöz: ebben találtam az ön koordinátáihoz hasonlókat. Ugyan ezek nem a mi nyelvünkön íródtak, de az évek alatt azért nagyjából megtanultam értelmezni a szöveget.

A fiú közelebb hajolt, az öreg pedig lázasan lapozott, majd az egyik oldal aljára mutatott.

– Meg is van! Itt említik, látja? – fordította a fiú felé a könyvet. A fiú látta a számokat, de a szöveget nem értette.

– És mit ír?

– Lássuk csak... igen... igen... – bogarászta át az oldal szövegét. – Ezek itt helyeket jelölnek, de az értelmezésről nem ír semmit. Csak annyit, hogy UTM. Sajnálom...

A fiú nem volt elkeseredve, sőt: bizakodott.

– Semmi gond! Már ezzel is sokat segített.

– De honnan fogja tudni a jelentését?

– Van egy ötletem. Kicsit rázós, de beválhat – felelte sejtelmesen a fiú. – Onnan, ahonnan a régiek: a városaikból.

– Hát, sok szerencsét hozzá!

A következő állomás a nagyvárosi terület volt, a Halott Kontinensen. Emlékezett rá, hogy még az elküldése előtt az egyik bejárásnál látott egy lerombolt épületet, ami tele volt könyvekkel, és abban bízott, hogy a robotok még nem tisztították meg azt a szektort.

A távolból ráhangolódott a területre, majd megkereste benne a fő felügyelő robotot, és a védelmét áttörve észrevétlenül a memóriájára hangolódott. A szektorok térképeit kereste, és amikor megtalálta, összevetette azzal a hellyel, ahol azokat a romokat látta. Szerencséje volt: a terület teljes megtisztítását még nem kezdték meg.

Most a pontos helyszínre hangolódott: felderítette, hogy azon belül merre mozognak a robotok, majd a beolvadó üzemmód bekapcsolása után az épület romjaihoz teleportált. Halkan osont oda, ahol a könyvhalmot látta, de amikor meglátta, hogy valójában mekkora könyvhegy vár rá, reményvesztetten sóhajtott fel:

– Hogy fogom én ezt itt megtalálni?

A megérzése válaszolt a kérdésére egy erős késztetéssel, ami az épület romjainak hátsó része felé vitte. Odaérve az egyik könyvkupac tetején megláttott egy piros táblát, rajta egy felirattal: *Térképek*.

A tábla alatti könyvek között kezdett kutatni. Egyesével vette kézbe őket, de annyira sok volt belőlük, hogy egy idő után inkább megpróbált megint a megérzésére hagyatkozni, és csak azokba belepillantani, amit jónak érez – a többit pedig csak dobálta maga mögé.

Végül megtalálta: egy fehér színű, vékony kis könyv volt az, az elején egy térképrészlettel és egy rácshálóval, felettük pedig egy nagy, fekete felirattal: *UTM*. Büszkén nyitotta ki, és lapozott bele, majd miután ellenőrizte, hogy megvan benne minden szükséges információ, a ruhája alá tette, és elindult visszafelé.

Ekkor vett észre egy robotot, ami nem messze tőle éppen értetlenül vizsgálta az összedobált könyvhalmot. Belegondolt, mit láthatott a robot: a semmiből repkedő könyveket, majd egy másikat, önmagától lapozódni. És a robot jól tudott következtetni: a fiú biztos volt benne, hogy már össze is rakta a képet, és rájött, hogy valaki beolvadó üzemmódú ruhában keresgél a romok között. A szerencséje az volt, hogy egy egyszerű, dolgozó robottal állt szemben – ha koordinációs robot lett volna, azok képesek a Területfejlesztési Csoport által kiadott ruhákat a távolból is vezérelni, és már rég kikapcsolták volna nála a beolvadó üzemmódot.

Gyorsan cselekedett: ráhangolódott a robotra, és miután megbizonyosodott róla, hogy az még nem küldött jelentést az eseményről,

rögtön törölte is belőle az egészet. A robot egy pillanatra lefagyott, majd, mintha mi sem történt volna, elindult az épület oldalsó része felé. A fiú megúsza.

Nem kockáztatott tovább: azonnal az öregember házához teleportált.

Amikor az öregember ajtót nyitott, egyáltalán nem tűnt meglepettnek.

– Sejtettem, hogy megtalálja – szólalt meg mosolyogva, majd intett a fiúnak, hogy menjen be.

– Meg ám! – felelte a fiú büszkén, majd belépve elővette a könyvet. – De segítenie kell megfejteni.

Az öreg arcán izgatottság jelent meg. Leültek az asztalhoz, és mutatta a fiúnak, hogy egyen a vacsorából:

– Két személyre főztem.

A fiúnak nem kellett kétszer mondani, az öreg pedig nekiállt a könyv elemzésének. Tökéletes választás volt: egyszerűen, érthetően írta le a számításokat, és minden szükséges információt tartalmazott. A fiú evés közben néha az öregemberre pillantott, aki lelkes arccal olvasta és elemezte a könyvet. Mire végzett a vacsorával, az öreg is végzett a könyvvvel.

– Kész vagyok! Most már tudom, hogyan kell értelmezni a koordinátákat – mondta diadalittasan.

– Hogyan? – kérdezte izgatottan a fiú.

Ezután az öregember elmagyarázta neki, hogy az UTM rendszer a bolygó felszínét zónákra osztja, és minden zónának van egy szám- és betűjele, ami egyértelműen azonosítja, hol helyezkedik el a Földön – a fiú által adott koordinátáknál a „6K” jelölte ezt a zónát. Az utána következő első szám a zónán belüli vízszintes irányú, a második pedig az Egyenlítőtől számított függőleges irányú távolságot adja meg, síkban nézve.

A fiú biccentett, hogy érti. Az öreg folytatta:

– Ezeket figyelembe véve a koordináták által megadott pont a déli féltekén, az óceán közepén helyezkedik el. Valahol itt... – bökött a könyv hátuljában lévő térkép egy pontjára.

A fiú értetlen arcot vágott.

– De hiszen itt nincs is semmi! Csak óceán! – hördült fel.

– Látszólag igen! De biztosan csak akkor fog kiderülni, ha odamegy...

– Ez igaz... – válaszolta kicsit csalódottan a fiú, majd az ablak felé nézett. – Viszont, későre jár! Ideje indulnom.

– Éjszaka? Ne vicceljen, maradjon már! Legalább reggelig... – invitálta határozottan az öreg, a nemleges válasz lehetőségét sem adva meg.

A fiú átgondolta.

– Igaza van. Köszönöm!

Egy ideig még beszélgettek. A fiú mesélt az öregembernek az előző napok történéseiről, és beszélt neki az idős hölgyről is. És meg is kérte valamire: ha hosszabb ideig nem jelentkezne, látogassa meg a nőt, és vigyázzon rá helyette is. Az öreg megígérte, a fiú pedig elmondta neki, hogyan juthat el hozzá.

38

Másnap, amikor a fiú felébredt, az öregember már nem volt a házban. Várt rá egy ideig, de mivel lassan tényleg indulnia kellett, így inkább a keresésére indult. Alig lépett ki a ház ajtaján, máris megtalálta: az öreg éppen akkor jött visszafelé valahonnan.

– Jó reggelt! – köszönt a fiúra vidáman, kezében egy fonott kosárral. – Szedtem friss narancsot.

– Jó reggelt! – köszönt oda a fiú is, majd megfordult, és követte az öreget, vissza a házba.

A narancsok elfogyasztása után még beszélgettek egy kicsit, de a fiú egyre gyakrabban nézett az ajtó felé. Már nagyon menni akart.

– Most egy ideig nem fogom látni, igaz? – kérdezte tőle az öreg, miközben összekészülődött.

– Lehet. De jelentkezni fogok majd! És kérem, ne feledje, amit ígért!

– Nem fogom!

Először a városba teleportált. Mindenképp ellenőrizni akarta, hogy a Megfigyelők hányadán állnak velük kapcsolatban, ezért a saját, majd a lány lakásához ment. Bekapcsolta a ruhája beolvadó üzemmódját, és körbenézett mindkét lakás környékén, de egyetlen megfigyelő robotot sem talált.

Ezután a parkba vezetett az útja. Láthatatlanul sétált az emberek között, itt is a megfigyelő robotokat figyelve, és hamarosan meg is találta az elsőt, majd nem sokkal később a másodikat is. Mindkettőre ráhangolódott, és ellenőrizte, hogy nincs-e valami kiegészítő parancsuk rájuk vonatkozóan, de nem talált semmit – úgy tűnt, hogy a Megfigyelők nem fordítanak különösebb figyelmet rájuk.

Most teleportált csak a mezőre, és az út utolsó szakaszát már gyalog tette meg. Amikor a ház előtt ülő lány és az öreg nő meglátták őt, azonnal felpattantak, és már messziről látszott az arckifejezésükön, hogy nagyon mérgesek rá.

– Hol voltál? – csattant fel kérdőn a lány, amikor odaért hozzájuk.

– Aggódtunk. Se egy üzenet, se semmi – kontrázott rá az öreg nő. – Már nem tudtuk elképzelni, mi történhetett veled.

A fiú nem szokott hozzá az effajta törődéshez, és hirtelen nem is tudta hová tenni a feldúltságukat. Csak azután kezdte megérteni, miután belegondolt a fordított helyzetbe, hogy ő mennyire aggódna, ha a lány tűnne el szó nélkül egy egész napra.

– Igazatok van, szólhattam volna – ismerte be, feltartott kezekkel. – Ne haragudjatok! Egyszerűen csak elhúzódtok a dolog. – Ezután pedig elmesélte, hogy merre járt.

– Nagyon szeretném tudni, hogy mi van azokon a koordinátákon. Eljössz velem? – szegezte a végén a kérdést a lánynak.

– Igen! – rikkantott fel a lány egyből. A haragja azonnal elpárolgott.

– Akkor először kiderítem, hová fogunk érkezni, és aztán indulhatunk is! – válaszolta, és azzal ki is sétált a mezőre. A lány és az idős nő bementek a háza.

A háztól távolabb ült le. Lassan, mélyeket lélegezve merült el a gondolataiban, miközben az óceán koordinátákkal jelölt területére koncentrált. Először csak vizet látott mindenfelé, de amikor tisztulni kezdett a kép, sok kis apró sziget bukkant fel a felszínen, közöttük egy kisebb, amin egy magas hegycsúcs állt. Többször is ellenőrizte: biztosan ez volt a koordináta által jelölt pont.

Most, hogy megbizonyosodott róla, hogy nem az óceán vizébe fognak megérkezni, megnyugodott. Gyorsan vissza is ment a házhoz, és belépve örömmel tapasztalta, hogy várniuk sem kell: a lány már útra készen állt. Őt ugyan megint elkapta az érzés, ami a lakásánál, hogy elfelejtett valamit, de most már tudta, mi az: csak felkapta az arany gömböt.

– Mehetünk? – kérdezte a lánytól.

A lány mosolyogva biccentett.

– Akkor induljunk!

Búcsúzáskor a fiú szorosan átölelte az idős nőt, és biztosította afelől, hogy minden rendben lesz velük. Elmondta neki azt is, hogy akkor sem fog

egyedül maradni, ha ők nem térnek vissza időben. A nő nem is emiatt aggódott, hanem inkább miattuk – ennek ellenére útnak engedte őket.

Csak egy rövid ideig gyalogoltak a mezőn, a fiú pedig közben mesélt a szigetről, hogy a lány jobban rá tudjon hangolódni a teleportálásra, és azt is átvették, hogy mit kell tenniük, ha valami balul sülné el. Amikor mindketten késznek érezték magukat, a lány megfogta a fiú vállát, hangolódott, a fiú pedig teleportálta magukat.

– Nézd, de gyönyörű! – kiáltott fel lelkesen a lány, amikor a fiú is megérkezett.

A szigeten a reggeli napsütés fogadta őket. A levegő már melegedett, de még elég párás volt, amit az enyhe, friss szellő tett elviselhetőbbé. Az égbolton csak néhány felhő úszkált.

A sziget közepére, egy nagyobb tisztásra érkeztek. Előttük egy hegy emelkedett, melynek két oldalán egy-egy öböl nyúlt be mélyen a szigetbe. Az öblök túloldalán egy hegyvonulat indult mindkét irányba, körülölelve az egész szigetet. A hátuk mögött a már ráhangolódáskor is kiszúrt magányos, a többinél kétszer akkora hegy magasodott, csúcsával az oszlófélben lévő felhőkbe burkolózva. A táj zöld volt, tele erdős részekkel, amiket nagyobb mezők szakítottak meg.

– Hol vagyunk? – kérdezte a lány, miután megcsodálta a helyet.

– Ha minden igaz, ez itt Aimeo szigete. Abból a kis gépből olvastam ki a koordinátáit, amit az Emlékek Házából hoztam. Aszerint innen ered az emberiség.

– Nagyon szép hely, de... igazából mit is keresünk?

– Ha én azt tudnám! – nevetett fel a fiú, majd a tőlük jobbra eső öböl felé mutatott. – Nézzünk körbe ott!

Elindultak, és hamarosan elértek egy enyhén lejtős utat, ami egyenesen az öbölbe vezetett. Az út két oldalán néhol épületmaradványok álltak, amikről a formájuk és a felhasznált anyagok alapján úgy gondolta a fiú, hogy emberi eredetűek, még valószínűleg az Új Kor előttről. Az épületek nagy része romos volt, mintha csak egy áradás vagy hatalmas vihar söpört volna végig rajtuk. A többségüket már teljesen benőttek a növények.

Amikor elérték az öblöt, ott is hasonló látvány fogadta őket: lepusztult, elsöpört, összedőlt épületek, és sűrűn burjánzó növényzet mindenhol. És még valami érdekes: a legalacsonyabban fekvő épületek alsó része vízben állt – eszerint pedig az óceán szintje akkoriban, amikor ezeket még emberek lakták, alacsonyabban kellett álljon.

Körbejárták az öblöt, de ezen kívül semmi különöset nem találtak. A fiúnak ekkor támadt egy ötlete.

– Gyorsabb lenne odafentről! – mutatott a két öböl között álló hegy csúcsára. – Onnan legalább látunk is valamit.

A lány bólintott, mire a fiú megfogta a kezét, és a hegycsúcsra teleportálta magukat, egy kopár sziklateraszra. Innen minden egész másképp nézett ki: most pontosan velük szemben, a völgy túloldalán tört a felhőkbe a legmagasabb hegycsúcs, körben pedig gyönyörűen kirajzolódott a völgyet körülölelő hegyvonulat íve, melyen túl a óceán, illetve bal kéz felől még egy szomszédos sziget is látszott.

A két öböl közül innen csak a másikat látták be teljes hosszában, de az sem különbözött az elsőtől: két oldalt azt is romos épületek borították, melyeknek egy része ugyanúgy a víz alatt állt. Emberi élet nyomait semerre sem látták – a sziget teljesen lakatlannak tűnt.

– Merre tovább? – kérdezte csalódottan a lány.

A fiú válaszolni akart, de ekkor egy pillanatra elszédült, és le kellett ülnie. Még felemelte a kezét, jelezve a lánynak, hogy valami történik vele, majd összezuhant, és elájult.

Ugyanazon a hegyen állt, és ugyanúgy lefelé nézett az öbölbe, ahogy az előző pillanatban, de az most teljesen más képet mutatott.

Az öböl két oldalán, és odabent a szárazföldön is egyszerű, tákolt faviskók álltak mindenfelé, amik körül napbarnított, anyaszült meztelen emberek nyüzsögtek. Kiabálással, huhogásokkal és egyéb, artikulálatlan hangokkal, illetve heves kézmozdulatokkal kommunikáltak egymással. A hangjuk bejárta az egész völgyet.

Többen közülük csoportokba verődve ügködtek valamin, míg mások súlyos farönköket cipeltek, megint mások pedig vizet gyűjtöttek egy forrásból a hegyvonulat lábánál, vagy éppen élelmet szedtek a sziget fáiról. Úgy tűnt,

mindenkinek megvan a feladata. Volt viszont egy furcsa dolog velük kapcsolatban: mind felnőttek voltak.

És nem merészkedtek a vízbe: amikor egy ember vízközelbe ért, hirtelen nagyon óvatos lett, ha pedig véletlenül mégis belelépett, sűrű huhogások közepette hátrált is kifelé belőle, a lábát nézegetve – egyértelműen látszott, hogy félnek tőle. És nem csak attól: a szigetet körbevevő hegyeken sem járt egyetlen ember sem; mintha lett volna egy képzeletbeli vonal, ami fölé nem merészkednek.

Eközben egy feltűnően szabályos gerendákból álló tutajféleség úszott be az öbölbe, rajta egy csapat emberrel. Amint a hajó partot ért, utasai azonnal kiszaladtak a szárazföldre, a parton lévők pedig megfogták a tutajt, kivonszolták a vízből, és nekiálltak, hogy szétszedjék – láthatóan a gerendák kellettek nekik. A hajó utasai közben hangos kiabálással rohamozták meg a közeli, kis faviskót, amiben élelem és víz volt felhalmozva.

A fiú ekkor úgy érezte, mintha figyelné valaki. Önkéntelenül is odakapta a fejét a vele szemben lévő, legmagasabb hegy csúcsára, ahol egy magas, a többi embernél sokkal magasabb alakot pillantott meg. Az alak fekete leplet viselt, az arcát egy maszk takarta, a kezében pedig egy földig érő, vékony botot tartott, ami valami gömbszerűben végződött.

Egyenesen őt nézte, és úgy tűnt, hogy már jó ideje figyel.

A fiú zavarba jött ettől, és ösztönösen lesütötte a szemét, de a következő pillanatban belegondolt, mit is csinál, és újra felemelte azt. Magát kihúzva, büszkén nézett vissza, egyenesen az alak szemébe, de amikor a tekintetük találkozott, az alak megfordult, és eltűnt a hegycsúcs mögött.

A fiú ekkor eszmélt fel, és nyitotta ki a szemét. A sziklateraszon feküdt, a hegy tetején, a lány pedig felette guggolt, és aggódó szemekkel figyelte őt.

– Jól rámijsztettél! – sóhajtott egy hatalmasat, látva, hogy a fiúval minden rendben van.

– Már tudom, hova kell mennünk! – ült fel a fiú hirtelen, mintha mi sem történt volna.

A lány nem tudta követni őt.

– Gyere, fogd meg a kezem! – nyújtotta felé a kezét a fiú, majd a felhők közül időközben előbújó, szemközti hegycsúcsra teleportálta magukat. Oda, ahol a sötét ruhás alakot látta.

Megérkezve egyből keresni kezdte, hogy az alak merre távozhattott a hegycsúcsról, a lány pedig leült, és a szomszédos szigetet figyelte – nem értette, mit keresnek itt.

– Hogy tudott itt lemenni? – mordult fel többször a fiú, a szikla széleinél. – Túl meredek az egész.

Végül aztán megtalálta: az óceán felé eső oldalon, a hegytető alatt felfedezett egy keskeny sziklaperemet, ahová óvatosan lemászott. Vidáman kurjantott fel a lánynak, aki vigyázva odalépett a hegycsúcs pereméhez, és lenézett a fiúra. Alatta az irdatlan mélység terült el – egészen beleszédült.

A fiú közben már a sziklafalra ránőtt növényzetet tépkedte, kapaszkodót keresve a további lefelé mászáshoz, amikor egyszer csak előtűnt a növények alól egy szabályos, kerek, ökölnyi átmérőjű hasadék. Megpróbált belenézni, de az túlságosan sötét volt, így inkább bedugta a kezét. Hiába: a karja már vállig a hasadékban volt, amikor az ujjai még mindig nem tapintottak semmit a túloldalon.

– Szerinted mi ez? – kiáltott fel a lánynak.

A lány csak rázta a fejét.

– Pedig valamit jelentenie kell! Magától nem keletkeznek ilyen szabályos üregek a sziklában.

A lány nem tudott rá mit mondani, de a fiú megváltozott arckifejezéséből látta, hogy neki viszont van ötlete. És valóban: eszébe jutott, hogy a látomásában a fekete ruhás alak kezében lévő bot egy gömbben végződött. Neki pedig éppen volt egy.

– Gyere le hozzám! – szólt fel újra a lánynak. – De nagyon óvatosan. Oda és oda tudsz lépni.

A lány először azt hitte, hogy viccel, de a fiú magától értetődő arckifejezéssel nézett rá a keskeny párkányról, a kezeit felfelé nyújtva.

– De én... – forgolódott közben odafent a lány, hogy valahogy pozícióba kerüljön. Nem nagyon merte leengedni egyik lábát sem.

– Ugyan már, ne félj! Nyugodtan ereszkedj, ha megcsúsznál, én elkaplak! – biztatta a fiú, de azért a végén odaszúrt: – Vagy, ha mégsem, ígérem, utánad ugrom!

A lány visszarántotta a lábát, mire a fiú nevetni kezdett, de annyira, hogy a lánya is elmosolyodott tőle.

– Na, gyere! – kiáltott fel neki még egyszer. – Ne nézz lefelé, csak told a lábad, én megfogom, és a kiálló kövekre teszem. Így le tudsz mászni.

A lány vett egy mély levegőt, és megindult. Nagyon félve, lassan eresztette le a lábait, de amikor megérezte, hogy a talpa a fiú kezéhez ér, fellélegzett. Innen már könnyű volt: a másik láb, és aztán pár lépés lefelé, és máris a fiú mellett állt a kis peremen.

– Sikerült! – nézett rá hálásan, egy pillanatra sem engedve el a kezét. – És most?

– Most jön ez! – vette elő büszkén a fiú a gömböt, és tette a hasadékhöz: a mérete éppen megfelelő volt. Elég volt csak odatartania a nyíláshoz, és a szimbólumok a felületén azonnal vörösre váltottak. Egyértelmű jelzést kapott.

Egymásra néztek, és mindketten bólintottak. A fiú elengedte a gömböt, és aztán hallották, ahogy az a hasadékon át legurul, majd a túloldalon leesik, koppan egyet, aztán tovább gurul, és a végén megáll.

Pár pillanattal később erős, morgó hang hallatszott, majd a szikla kőfala az orruk előtt kettényílt, és két irányban elkezdett lassan szétcsúszni, egy bejáratot nyitva ezzel a hegy gyomrába. Meglepetten álltak előtte – még a szavuk is elakadt.

– Szóval akkor ide ment be az alak! – motyogta magában a fiú, majd belépett a nyíláson. A lány, félve bár, de követte.

A nyílás ekkor bezárult mögöttük, a benti tér pedig teljes sötétségbe borult. Egyre gondoltak: egyszerre aktiválták a ruhájukon a fényt.

Egy tökéletes gömb alakú, néhány enbernyi átmérőjű barlangba jutottak, ami a hegy gyomrában volt kialakítva. A fala mindenütt tökéletesen sima volt, de annyira, hogy egyetlen karcolást sem látott rajta. Leszámítva az ábrákat: fejmagasságban, a barlang középtáján a farkába harapó kígyó szimbóluma futott végig, a mennyezeten a körbe rajzolt hatágú csillag, vele szemben, a padlón pedig a nagy kör, benne a sok egymást metsző, kisebb

körrel. A barlang pontosan úgy festett belül, mint az arany gömb felülete – ami egyébként a barlang legmélyebb pontjáig, vagyis éppen a padlón lévő szimbólum középső körének közepéig gurult, és ott állt meg.

A fiú megfogta a lány kezét, és a barlang közepébe vezette. Beléptek a belső kör szimbólumán belülre, és aztán az arany gömb felett szembeálltak egymással, megfogva mindkét kezükkel a másik kezét. A mozdulatsor ösztönös volt, és egymással teljesen összhangban csinálták.

A gömb ekkor megmozdult: lassan felizzott, majd lebegve emelkedni kezdett a testük között. Az izzás fénye bevilágította a barlang sötétjét, és egy idő után már elnyomta a fiatalok ruhájának fényét is.

A fénye vörös volt, és a törzsük alsó pontjáig emelkedett, majd ott lebegve megállt, és egy mély, bűgő hangot adott ki magából. A hang teljesen megtöltötte a zárt teret, és minden irányban azonos távolságból visszaverődve egy homogén, mindent átható hangfelhőt hozott létre. A fiatalok teste is rezegni kezdett a hanggal együtt a gömb magasságában, és a rezgés érzéseket hozott elő belőlük: a menekülés, a túlélés, és a biztonsággal érzéseit. Az érzésekhez képek is társultak az elméjükben: vadállatok elől kétségbesetten menekülő emberek, a fagyos hidegben az utolsó lehelletükkel küzdő felfedezőik, majd egy ropogó tűz mellett összebújó pár.

A gömb ezután narancsszínűre váltott, és az ágyékukig emelkedett. Most egy magasabb hang szólalt meg, újra megrezegtetve a testüket, amitől mindkettejükben felébredt egy különös, sosem érzett vágy: a másikkra vágytak, hogy átöleljék, magukhoz szorítsák őt – hogy eggyé válhassanak vele.

Ezután sárga fényben kezdett világítani a gömb, a köldökükig emelkedve. A hang még magasabb lett, és most a gyomrukat rezgette, amitől a vágyakozás érzését felváltotta a harag és a düh, amiért a különbözőségeik miatt nem tudnak egyek lenni. Megjelent mellette a félelem is, ami körbejárta, ízlelgette őket, lassan beszívárogya testük minden porcikájába. A lány az erdőben töltött nap után különösen élénken élte meg ezt – egy pillanatra még fel is sikoltott tőle.

A gömb közben a szívük magasságáig emelkedett, és a színe zöldre váltott. A hang, amit ekkor kiadott, tiszta volt, és egyenesen a szívükkel rezonált. Elképzelhetetlen mélységből törtek fel belőlük olyan érzések, amiket

eddig csak foszlányokban és pillanatokig éreztek: a tiszta szeretet érzése egymás iránt; egy szerető párhoz, a közösséghez, az egymáshoz tartozás érzése. A félelem és a magány ellentétének érzése.

A következő szín a kék volt: ez a torkuknál szólt, és beszédre készítette őket. Arra, hogy elmondják egymásnak, mit éreznek.

Ezt az indigókék követte, ami egészen különös fényben ragyogta be a barlangot. A gömb most a homlokuknál állt, annak közepét izzítva fel, amitől leírhatatlanul színes, kavargó képeket láttak az elméjükben, közben pedig különös, még a gömb hangját is elnyomó hang-kavalkádot hallottak mindenfelől, és egymással keveredő, változatos illatokat éreztek.

A gömb ezután a fejük fölé emelkedett, és a fénye ibolyaszínűvé vált. A hang, ami ekkor megszólalt, a legelső hangra hasonlított, csak annál magasabb volt, és a fejük búbját rezgette. A gondolataik kalandozni kezdtek: összefüggéseket kerestek mindenben, és meg akarták érteni a mindenség lényegét, hogy átérezhessék az egységet. Egy apró, de rövid pillanatig át is éltek: egységként láttak és éreztek mindent, ami valaha létezett és létezni fog. A mindenségen keresztül egy letaglózó erejű, de mégis gyengéd szeretet áradt feléjük, a valamihez tartozás erős érzésével: egy anyát éreztek, aki hatalmas kezeivel magához öleli őket, és akinek mellkasára hajthatják a fejüket. Mindketten egyszerre sóhajtottak fel, a testük legmélyéről.

Amikor vége volt, a gömb egészen a mennyezetig emelkedett, és a színe közben fehérre váltott. A fény erőssége egyre csak nőtt, egészen addig, amíg már azt nem érezték, hogy az nem csak a barlangot, hanem az elméjüket és a testüket is teljes egészében elárasztja. Érezték, ahogy sejteik felizzanak, és azokból minden negatív töltés kiég, a testük és az elméjük pedig megtisztul.

A következő pillanatban a gömb fénye milliónyi darabra porladt, és vele együtt a gömb is eltűnt. Újra csak a ruhájuk fénye világított a barlangban, de idejük sem maradt észrevenni ezt: megint meghallották a sziklák egymáson csúszó, morgó hangját, de most nem a bejárat, hanem a barlang hátsó, alsó része felől.

Kérdőn néztek egymásra, de érezték: ez az egyetlen választásuk van. Beléptek a nyílásba.

A túloldalon egy szűk, meredek alagút várta őket, és nagyon oda kellett figyelniük, hogy ne essenek el, mert ez a szakasz mindenütt kiálló szikladarabokkal volt megtűzdelve. Nem is beszéltek, inkább csak próbáltak vigyázni magukra és egymásra, közben pedig a gömb alakú barlangban történeken gondolkoztak. Volt rá idejük: a lefelé haladás annyira sokáig tartott, hogy mire elérték a járat alját, már remegtek a lábaik a fáradságtól.

– Mi volt ez ott fent? – kérdezte a lány, amikor végre szilárd, sík talajt foghatott a lábuk.

– Fogalmam sincs – rázta a fejét a fiú, miközben körülnézett. A barlangnak ez a része már tágasabb és szellősebb volt, és végre volt levegő is – bár ugyanúgy dohos, de mégis sokkal hűvösebb, mint a függőleges járatban.

– Te is érezted... azt? – kérdezett vissza a lány, a világító gömb keltette érzésekre utalva, miközben leült, és elővett egy-egy energiaszeletet, átnyújtva a fiúnak az övét.

– Igen, de ezt... még jobban – torzult el a fiú arca, miután beleharapott a szeletbe. Mindketten hangosan felnevettek.

Amikor a nevetés abbamaradt, a fiú válaszolt:

– Tényleg nem tudom, mi volt ez az egész. Valami történt, azt én is éreztem, de hogy mi... Talán kiderül, ha végre kijutunk innen.

A lány sóhajtott egyet:

– Jó, de remélem, nem lesz hosszú az út. Éppen elég volt lefelé jönni.

A fiú egyetértően bólogatott, majd lenyelte az utolsó falat energiaszeletet is.

– Derítsük ki! – nyújtotta a kezét a lány felé, majd felhúzta a földről, és elindultak.

A haladás most jóval gyorsabban ment, de az út ettől nem lett rövidebb. Az első időszakban még reménykedtek benne, hogy a járat hamar véget ér, de aztán kezdtek egyre elcsigázottabbak lenni, és egyre többször álltak meg pihenni.

A fiú mindenképpen folytatni akarta, a lány pedig inkább csak engedett, de végül megegyeztek: ha a következő pihenőig nem érnek ki a járatból, akkor a fiú mindkettejüket visszateleportálja a felszínre, és hagyják az egészet. Így a lány is megnyugodott, és a fiú számára is maradt még remény.

Végül a fiúnak lett igaza: a járat hamarosan tágulni kezdett, és a sziklák színe is megváltozott. Egy tágas, hatalmas csarnokba értek, aminek falait különböző ábrák borították, de a tekintetüket mégsem ez, hanem a csarnok közepén álló nagy, csillogó, téglatest alakú szerkezet vonzotta. Valamilyen fémből készült, a felülete pedig egészen tükörsima volt – annyira, hogy odalépve még a saját tükörképüket is meglátták benne. A szerkezet két végén egy-egy ajtószerű nyílás helyezkedett el, de azokat nem lehetett kinyitni, pedig a fiú mindenhogyan megpróbálta. És ráhangolódni sem tudott a belsejére – mintha valami akadályozta volna benne.

A lány közben a barlang falainak ábráit vette szemügyre: a részletesen kidolgozott ábrákon a férfi és női testek felépítése szerepelt, az egyes testrészeikre mutató vonalakkal, mögöttük pedig ismeretlen írásjelekkel írt szövegekkel. Mellette, a csarnok bejárata felé egy másik, az embernél valamivel kisebb emlős hím és nőtény példányának szintén részletekbe menő, szövegekkel ellátott ábrája látszott, amit nyilak kapcsoltak az emberi ábrákhoz – az emlőstől az ember felé mutatva.

Az átellenes falon egy harmadik, szintén emberszerű faj részletes ábrája szerepelt: ez sokkal magasabb volt az embernél, erős, izmos felépítésű, és a testéhez képes nagy fejjel, illetve előrenyúló állkapoccsal rendelkezett. Nála azonban érdekes módon nem volt külön ábrázolva hím- és nőnemű egyed.

– Mik ezek? – kérdezte csodálkozva a lány.

– Nem tudom, de az biztos, hogy köze van ehhez – válaszolta a fiú a csillogó téglatestre mutatva. Éppen a hátsó ajtajából induló sín párt vizsgálta, ami a barlang mélyebb részei felé vezetett.

A sínen egy egyszerű, lapos, négykerekű jármű állt.

– Na, megyünk vele egyet? – kérdezte az éppen odaérkező lánytól, a járműre mutatva.

A lány a fejét rázta.

– Jaj, ugyan, gyere már! Te felszállsz, én meg belököm. Na? – biztatta a fiú.

A lány még mindig bizalmatlan volt, de azért felszállt. A fiú a jármű mögé ment, és tiszta erőből tolt rajta egyet. Az lassan, nyikorogva engedett csak, de aztán úgy meglódult, hogy épp csak annyi ideje maradt, hogy felugorjon rá.

A barlang lejtett, így a jármű eléggé felgyorsult. A fiú élvezte, ahogy hasítanak a barlang szűk járatain keresztül, a lány viszont kevésbé. De nem

volt hosszú az út: hamarosan a barlang lejtése enyhülni kezdett, a jármű pedig lelassult, míg végül egy kisebb emelkedő után meg is állt.

Egy hatalmas, még az előzőnél is tágasabb teremben voltak. Az óriási csarnok mennyezete olyan magasan volt, hogy szabad szemmel nem is látszott, és mindenhol víz csepegett róla, mintha csak szemerkélne az eső. A barlang itt, ebben a teremben ért véget: a sínek végénél egy kisebb barlangi tó zárta le a járatot – más kijárat nem látszott.

– Valahogy csak ki kellett jutniuk innen... – morfondírozott a fiú.

– Hát, legfeljebb a víz alatt – nevetett fel a lány, de amikor a fiúra nézett, lefagyott az arcáról a mosoly. – Ugye nem azt akarod mondani, hogy...?

A fiú bólogatott, majd ő is felnevetett:

– Én? De hisz te mondtad! Kapcsold csak ki a ruhád fényét...

A lány kikapcsolta, majd a fiú is. A vaksötétben a kis tó sziklafallal lezárt végéből, a víz alól enyhe fény derengett.

– És igazad is volt! – bólogatott elismerően a fiú, miközben visszakapcsolta a ruháján a fényt.

A lány nem örült a felfedezésnek.

– Úszni akarsz? – kérdezte félve.

– Ez az egyetlen kijárat. Vagyis, arrafelé – mutatott vissza –, ott fent van a másik.

– De... de... teleportálhatnánk is! – próbálkozott a lány. Nagyon nem volt kedve ehhez.

– Á, ez sokkal izgalmasabb. Ha azoknak, akik onnan fentről jöttek, sikerült, nekünk miért ne sikerülne?

– Tudom, de nem igazán tudok úszni. Tanultuk, persze, de te is emlékszel rá, hogy az nem volt komoly.

– Csak néhány karcsapás az egész. Nem tudunk megfulladni. Ott a ruha! A lánynak ez eszébe sem jutott.

– Az igaz...

– Ez a beszéd! Gyere! – zárta le a beszélgetést vigyorogva a fiú, majd aktiválta a ruháján a fejtámlát, és ezzel együtt a légzést segítő funkciót is. Ezután kikapcsolta a fényt, és beugrott a vízbe. Lefelé úszott, a tó aljáról derengő fényt követve.

A lány kicsit mérges lett, hogy a fiú egyedül hagyta, de azonnal követte. Beugrott ő is, és nagy, de ügyetlen karcsapásokkal próbálta követni a fiút, aki azért nem hagyta magára: folyamatosan vissza-visszafordult hozzá, figyelve, hogy mögötte úszik-e még.

Sokáig kellett lefelé úszniuk, mert a barlangot lezáró szikla olyan mélyen benyúlt a víz alá, hogy az alja majdnem elérte a tó medrének alját. Amikor végre átúsztak alatta, már csak emelkedniük kellett, és követniük az egyre erősödő napfényt.

Egyszerre értek a felszínre: az óceánban voltak, nem messze a szomszédos szigettől. Kiúsztak a partra, és aztán kicammogtak a vízből.

– Azért elég hosszú... egy levegővel nem lehetett egyszerű – fújta egy nagyot a fiú.

– Nekem mondd? Alig tudtalak követni – válaszolta pihegve, kicsit szemrehányóan a lány.

A fiú megértően mosolygott, de az esze már máshol járt.

– Így már értem, hogy miért féltek azok az emberek annyira a víztől... – motyogta, de a lány ekkor már elindult a sziget belseje felé.

A fiú még megfogott egy uszadékfát, és behajította a vízbe, oda, ahol feljöttek a lánnal. Aztán csak figyelte, ahogyan az áramlat felkapja, és lassan a másik sziget felé viszi. Pontosan az öböl irányába.

Aztán a lány után ment.

Kicsit beljebb, egy magas, terebélyes, láthatóan öreg fa tövében vertek tanyát – ekkor már mindketten hullafáradtak voltak.

– Hosszú volt a nap – sóhajtott egy nagyot a lány, majd nyújtózott egyet, és elfeküdt. – Szinte már nem is emlékszem a reggelre.

– Melyikre? – nevetett fel a fiú, miközben ő is leheveredett. Belegondolt, mennyi minden történt azóta, hogy az öregbernél felébredt.

Többet nem beszéltek már. Csak feküdtek, nézték a horizont felé közelítő, egyre vörösödő napkorongot, és az eget, ahogy az óceán vizét lassan mélykékké változtatja, miközben a történeteken gondolkoztak, de főleg a gömb alakú barlangban átélt érzéseken.

Csendben újra átérték a szeretet érzését is, és közben a lány óvatosan a fiú keze felé nyúlt, majd amikor az ujjai összerétek, a fiú megfogta a kezét.

Közelebb húzódtak egymáshoz, és aztán lassan, csendesen szuszogva hallgatták az óceán moraljását.

Egy halk, ijedt sikoly törte meg a csendet: a lány volt az. A fiú a hangra még nem is reagált, csak az utána következő rázásra, amivel a lány ébreszteni próbálta. De amikor a lányra nézett, megijedt: egy borzas hajú, napbarnított bőrű, meztelen lányt látott – a lány pedig egy csapzott fejű, riadt, szintén meztelen fiút. Bár felismerték egymás vonásait, mégis olyan volt, mintha egy másik embert látnának maguk előtt.

A lány riadtan mutatott az óceán irányába, ahonnan egy emberalak közelített feléjük. Ezernyi apró, fényes lemezkéből álló, a teljes testét beborító ruhát viselt, a fején pedig valami olyan fejfedőt, ami az egész fejét befedte, és csak a szemei előtt hagyott egy széles, sötétén átlátszó csíkot.

Odaérve leült melléjük, de ők félve húzódtak el tőle.

– Nem kell félnetek tőlem... – próbálta elnyerni a fiatalok bizalmát, de a hangja a fejfedőn keresztül mégis ridegnek és gépiesnek hatott. A lány csak még jobban a fiúhoz bújt.

Aztán elhúzott valamit: a gömb volt az, ami a barlangban fénné porladt.

– Ez itt a tudás... és az emlékezet – folytatta. – Ha emellett döntötök, ráébredtek a valóságra, de az életek onnantól örökre megváltozik. És ez így lesz egészen addig, amíg egyszer rá nem jöttök, hogy mit is jelent mindez valójában... – Azzal letette kezéjük a gömböt, majd felállt, és távozott: arra, amerről jött.

A borzas hajú lány a meglepett fiúra nézett, és aztán a gömbért nyúlt. A fiú felkiáltott, de egyből a szájához is kapott: a torkából nem szavak, csak artikulátlan hangok törtek fel. Hiába próbált kézzel-lábbal tiltakozni, a lányt ez sem tántorította el attól, hogy a kezébe vegye a gömböt.

Amikor hozzáért, történt valami – és ezt a fiú őszintén megdöbben arcáról olvasta le. Ezután végignézett magát, és rájött: újra ugyanaz a lány lett belőle, aki előtte volt. Először megijedt a változástól, de aztán visszatértek az emlékei.

– Most te! – nyújtotta át a gömböt a fiúnak.

Ő hátrahőkölve, zavarodottan próbált ellenállni, közben pedig artikulátlanul huhogott és mutogatott.

– Ne félj már... – biztatta kedvesen a lány.

A fiú még mindig riadt volt, és csak félve nyúlt a gömb felé. Többször is visszarántotta a kezét, mire végül megérintette, és ekkor ő is visszaváltozott. Zavartan nézett végig magán, miközben lassan ő is újra emlékezni kezdett.

Csendesen ültek. Egyikük sem értette igazán, mi történt, de azt az egyet mindketten megértették, hogy ez egy döntés volt, amit meghoztak – ők közösen, magukért és egymásért.

Visszadőltek a fa alá, de még mindig nem beszéltek róla. Csak hallgatták az óceán mély, zúgó hangját, és mélyen belül egymáson gondolkodtak. Idővel egyre lassabban szuszogtak, míg végül mindketten álomba nem merültek.

Álmukban újra látták a borzas hajú lányt és a csapzott fejű fiút, de a történet most máshogy folytatódott. Miután a fényes ruhás ember elment, nem változtak át, de mindketten feleszméltek: előbb a lány, majd a fiú. Aztán rögtön zavarba is jöttek egymás látványától: összegörnyedten takargatták magukat, elfordulva a másiktól, de közben azért mohón méregették a másik testét, amire azelőtt figyelmet sem fordítottak.

Amikor visszaindultak a másik szigetre, a többi ember közé, már valamilyen sötét színű ágyékkötőt viseltek. Megpróbálták elmagyarázni nekik, hogy miben különböznek tőlük, de azok üggyet sem vetettek rájuk. Az egyetlen, akinek az érdeklődését felkeltették, a hegycsúcson álló, fekete leplet viselő, magas alak volt. Ő magához hívta őket, és elég volt rájuk néznie, hogy tudja, mi történt. Egy pillanatig sem hezitált: egy rönkökből összeállított tutajt tett alájuk némi élelemmel, és a nyílt vízre bocsátotta őket, számúzva a szigetről, hogy a tudásuk ne fertőzhesse meg a többieket. A többit pedig a természetre bízta.

A természet azonban velük volt, és a fiatalok hosszú sodródás után egy apró szigeten kötöttek ki. Itt egy kis kalyibát eszcabáltak maguknak, és új életet kezdtek. Egyre többet kommunikáltak, és egyre többet figyeltek meg az őket körülvevő világból. Később aztán gyermekeik születtek, akiket már a megszerzett tudásuk alapján neveltek és tanítottak.

Egy nap aztán, amikor a gyerekek már elég nagyok voltak hozzá, továbbálltak a szigetről. Újra útra keltek az óceánon, most már az egész családdal, és ismét a természetre bízta a sorsukat. Az út most végtelennek

tűnően hosszú volt, de végül célba értek: egy nagyobb szárazföldre sodródtak, ahol újrakezdték mindent – még újabb gyerekeik is születtek.

Időközben a gyerekek egy része már felnőtt, és felfedezőútra indult a szárazföld belseje felé. Útjuk során több, már ott élő embercsoporttal találkoztak, de ezek az emberek nem olyanok voltak, mint ők – sokkal inkább hasonlítottak azokra, akiket a fiú és a lány a legelső szigeten hagyott. Talán onnan is jöttek.

A felnőtt gyermekek letelepedtek közöttük, és párt találtak maguknak közülük. Gyermekeik születtek tőlük, majd azoknak további gyermekei, de az utódaik már nem olyanok voltak, mint az ott lakók: eszesebbek, ügyesebbek voltak azoknál, és a szemükben ott csillogott ugyanaz a különleges fény, ami szüleik szemében. Belőlük lettek a csoportok vezetői, bölcsei és tanítói – ők mutatták az utat az embereknek.

Azán egy nap, amikor a borzas hajú lány és a csapzott fejű fiú ideje lejárt, a fényes ruhás alak újra meglátogatta őket. Elmesélte nekik, hogy kik ők valójában, megköszönte a kitartásukat, tisztelete jeléül pedig még azt is megmutatta nekik, hogy valójában honnan érkeztek. Az öreg, borzas lány és a csapzott fiú könnyes szemekkel, összeborulva élték át igazi otthonuk emlékeit, és az utolsó lélegzetük előtt megértettek mindent: az eredetüket, a sorsukat, és életük célját.

Azán kihuny a fény bennük.

A magas, kék egyenruhás, nyurga férfi nyugodt magabiztossággal nyitott be az iroda hatalmas ajtaján. A fejét még nem merte felemelni, de legalább a hátát már egyenesen tartva lépdelt az iroda közepéig.

– Iliigen? – mordult rá elnyújtott hangon a félhomályból az íróasztal mögött ülő. – Mit akar?!

A férfi összerezte. A vállai több ujjnyival lejjebb kerültek.

– Csak... csak annyit, hogy megtaláltuk az eltűnt lány nyomát... – közölte, most már bátortalanabban.

Az íróasztal mögött megreccsent a szék – az illető érdeklődően előrehajolt.

– És? Még ma megtudom? – hallatszott a kimért, érdesen recsegő hang. A nyurga férfi még jobban összement.

– Azt, hogy most hol van, nem tudjuk, de...

– De?! – feszítette tovább a hangulatot a megdörrenő hang.

A vékony férfi térdei már remegtek. Nyelt egyet, és úgy folytatta:

– De már tudjuk, hol bújt el. A városon kívül, egy kis faházban, egy ellenőrzés alatt nem álló idős nőnél. Most éppen ugyan nincs ott, de...

– Hozzák be a nőt, és állítsanak csapdát neki! Ha visszatér, akkor pedig kapják el!

A nyurga férfi fújt egyet. Úgy tűnt, megúsza.

– Értettem, uram! – mondta emelt hangon, majd sűrű meghajlások között, pillanatok alatt elhagyta az irodát.

39

– Hahó, ébresztő! – hallotta valahonnan a távolból a lány gondoskodóan kedves hangját, ahogy a mellkasát finoman rázva ébreszteni próbálta. A szemét még nem akarta kinyitni: élvezte a kellemes, lágy szellőt az arcán, és annak tudatát, hogy a lány ott van vele.

– Naaaa! – nyüstölte tovább a lány, kedvesen kacagva. Erre már kinyitotta a szemét.

– Jól van, na! – mosolyodott el. – Ébredek már, ébredek... csak annyira különös álmom volt.

– Neked is?!

– Miért? Te mit álmodtál?

– Nem-nem! – rázta a fejét a lány. – Előbb te!

– Hát jó... – nyújtózott egy nagyot. – Szóval, miután elment az a fényes ruhás...

A lány azonnal belevágott:

– Miiii? Te is ugyanazt álmodtad? – kérdezte fennhangon, csodálkozva.

– De az... nem álom volt – értetlenkedett a fiú, a lány azonban magabiztosnak tűnt. – Vagy de? De neem, az lehetetlen... Túl élethű volt.

– Szerintem meg álmodtuk! – jött a határozott válasz. – De az tényleg fura, hogy mindketten ugyanazt.

A fiú nehezen akarta elfogadni, de továbblépett rajta:

– És ami utána jött? A lány és a fiú története, akiket elűztek?

A lány bólogatott.

– Igen... azt is láttam. Az annyira szép volt... Kedvem lett volna utánuk menni.

– Nekem is! – vágta rá szinte azonnal a fiú, majd gondolkodóba esett. – És tudod, mit? Menjünk!

A lány arcán egyszerre futott át a meglepetés és a lelkesedés. Még kicsit össze is kavarodtak.

– Mármint... hajóval?

A fiú szélesen mosolyogva bólogatott.

– Megcsinálom! Annyira nem lehet bonyolult...

– Akkor menjünk! Benne vagyok!

A fiú, amennyire lelkes volt kezdetben, annyira elbizonytalanodott, amikor a tutajt kellett megépítenie. Sokáig keresgélt az emlékeiben, mire nagyjából sikerült kitalálnia, hogyan fogjon hozzá. Ehhez viszont megfelelő méretű rönkökre és kötelekre volt szüksége – és valamire, amivel kivághatja a fákat.

Ekkor jutottak eszébe a romos házak, amikből ezen a szigeten is akadt bőven. Odateleportált a lánnyal az egyik ilyen helyre, és alaposan körülnéztek, magukhoz véve minden olyan szerszámot, amire szükségük lehet. Igaz, többségében rozsdásak voltak, némelyiknek pedig a nyele is elkorhadt már, de a fémből és műanyagból készült szerszámokon nem fogott ki az idő vasfoga – a baltától kezdve a fűrészen keresztül a késekig mindenből találtak megfelelő darabot. A lány közben köteleket keresett, és talált is, többfélét: műanyagból készültet, illetve még annál is erősebb drótokat.

Amikor végeztek, a fiú kidöntött néhány egyenes fát, majd megtisztította őket az ágaktól és levelektől, ezután pedig átteleportálta az egészet az első szigetre – arra a partszakaszra, ahonnan a magas, fekete leplet viselő alak a vízre bocsátotta a fiatal párt.

Most következhetett a tutaj összeépítése. A fiú pakolta egymás mellé a rönköket, a lány pedig tartotta, amíg drótokkal és kötelekkel jó erősen össze nem kötözi őket. A végén még keresztbe tett rajtuk néhány rövidebb rönköt is, és ezek mentén még egyszer ráerősített a kötésekre, amíg a tutaj elég merev nem lett. Még a széleire is fogatott egy-egy rönköt, hogy ez a perem megvédhesse őket a véletlen lesodródástól.

Ezután visszatért a romos házakhoz, és keresett két nagyobb méretű, zárható fedelű műanyag ládát, majd ezeket is a tutajra erősítette. Az egyikbe a szerszámok mentek, a másikba pedig a lány által időközben összegyűjtött gyümölcsök: a narancshoz hasonló, zöldessárga színű, kesernyés ízűek, illetve a kisebb, zöld színű, szilvára emlékeztetőek. A végén a sziget egyik közeli forrásából hoztak ivóvizet, a házakban talált, zárható palackokban.

Mire végeztek mindennel, már esteledni kezdett. Leültek a megrakott tutaj mellé, és fáradtan pihegtek. Még ettek egyet, de aztán pillanatok alatt álomba is merültek.

Az álmuk nyugtalanul telt, és többször is felébredtek közben. A fiúnak különösen rossz érzése volt.

Az éjszaka közepén hatalmas robajjal tört be az erdőszéli faház ajtaja. Az idős nőnek esélye sem volt: felpillantva csak két, sötét ruhás alak körvonalait látta, amint azok feléje tartanak, majd elsötétült előtte minden.

– Elkaptuk az idős nőt, uram! – jelentette az irodába benyitó nyurga férfi. Ismét magabiztos volt.

Most az iroda hátsó részéből is jobb kedvű válasz érkezett:

– Helyes-helyes! Mondott valamit?

– Egyelőre semmit... – sóhajtott a férfi. – Chipje pedig nincs, hogy kiolvassuk belőle.

– Megtörni, és kiszedni belőle az információkat! – vágta vissza határozottan az íróasztal mögött ülő alak, majd újra kérdezett: – Csapda felállítva?

– Ahogy kérte, uram! Álcázott megfigyelő robotokat helyeztünk ki a környékre, és egy beavatkozó csapat is elrejtőzött az erdőben. Ha visszatér, elkapjuk!

– Meglátjuk! – jött a kimért válasz. – Egyelőre nem nyűgöztek le. Remélem, ezt most már nem fogják elszúrní!

– Nem fogjuk, uram! – rezzent meg a férfi, majd elhagyta az irodát.

40

Reggel szomorkás, borús idő fogadta őket. Nehezen ébredtek fel, de amikor cseperegni kezdett az eső, gyorsan magukhoz tértek.

– Mi legyen? – kérdezte a fiú enyhe lemondással a hangjában, miközben aktiválta a ruháján a fejtámlát. A lány feje ekkor már teljesen be volt fedve.

– Nem tudom – kémlelte az eget. – Elinduljunk?

Tanácsstalanok voltak.

– Elindulunk, és ha gond van, teleportálunk, rendben? – oldotta fel a helyzetet a fiú.

A lány bólogatott, majd fel is sóhajtott. Egészen elfelejtette, hogy ott van ez a menekülőút is.

Ezután összekészülődtek: még egyszer átnézték a holmijaikat, majd megreggeliztek, aztán pedig elvonszolták a tutajt az óceánig, és a vízbe lökték. A lány felmászott rá, a fiú pedig tolta még egy ideig befelé, majd ő is követte. Az áramlás elkapta őket, de a sebességük borzalmasan lassú volt – még sétálva is gyorsabban haladtak volna.

A nyílt vízre érve az ég mind jobban beborult, az eső pedig még erősebben kezdett esni, és a szél is feltámadt, egyre csak nehezítette a kis tutaj dolgát a vízen. A fiú azon gondolkozott, hogy de jól is jönne nekik most a kontinensen használt időjárás-szabályozás, az óceánok és a lakatlan területek azonban nem estek a szabályozás alá – bár ez valószínűleg az egész Földön egyedül csak őket érintette.

Aztán a lányt figyelte, aki aggódó tekintettel szemlélte az időközben már szinte teljesen besötétedő eget. Láta rajta, hogy szíve szerint már most elmenne innen, de ezt nem akarta még csak megkérdezni sem tőle, mert pontosan tudta, hogy mit válaszolna rá. Ez az utazás viszont nem a kényelemről szólt, hanem a fiatal pár nyomának követéséről; azt pedig teleportálással nem tudták volna megoldani.

A vihar intenzitása közben egyre csak fokozódott, és a hullámok is fenyegető magasságokba emelkedtek, mind jobban dobálva a tutajt – az viszont állta a sarat. Kapaszkodtak, hogy le ne essenek róla, de egy idő után már ez is nehezükre esett. Ekkor köteleket vettek elő, és a derekuknál fogva kötözték ki magukat a gerendákhoz, de néha akkora hullámok csaptak át a fejük felett, hogy még így is komoly erőfeszítésükbe került a tutajon tartani magukat.

Az egész nap így telt, de az időérzésüket és a tájékozódási képességüket már valamikor délután elvesztették – egyedül csak azt tudták, hogy mikor lett éjszaka. Akkor aktiválták a ruhájukon a fényt, és szakadatlanul próbáltak ellenállni az időjárás viszontagságainak. Fáradtak és elcsigázottak voltak, de nem akarták feladni – a fiú legalábbis biztosan sem. A derekukra fűzött köteleket szorosabbra húzták, és a kezüknek is kapaszkodókat kötözték. Később az egyik kezüket még oda is kötözték a gerendához.

A vihar másnap reggelre sem csitult. Bár legalább láttak, a helyzet mit sem változott: ugyanúgy vad hullámok vették körül őket.

Később az egyik átsapó hullám le is terítette a fiút: úgy odaverte a fejét a tutaj egyik rönkjéhez, hogy elájult tőle, és rövid ideig nem is volt eszméleténél. A lány először próbálta felébreszteni, de aztán annyira bepánikolt, hogy zokogva borult a fiú mellkasára. Végül a fiú aztán mégiscsak magához tért, és ekkor a lány úgy átölelte és szorította őt, hogy szinte alig kapott levegőt.

Délután aztán megint erősödött a vihar, és egy hullám egyszerűen letépte az élelmet tartalmazó ládát a tutajról, az egészet az óceánba borítva. Egyetlen szerencsájük volt: a vizes flakonokból mindkét ládába tettek, így legalább azok egy része megmaradt.

Az egész hátralévő napjuk így telt: hanykolódással, a fejük felett átsapó hullámokkal, a tutajt dobáló széllel, és töménytelen mennyiségű esővel. Estére már annyira fáradtak voltak, hogy azt sem tudták eldönteni, hogy ébren vannak-e vagy álmodnak.

És így telt a következő nap is. A vihar ekkorra már ugyan csitulni kezdett, de az eső még mindig szakadt, és a hullámok is túl erősek voltak ahhoz, hogy el merjenek aludni. A fáradtságtól persze egy-egy pillanatra elbóbiskoltak, de

a következő nagyobb hullám már ébresztette is fel őket, hogy magukhoz térve azonnal megfeszítsék minden izmukat, és ellenálljanak a víz rettentő erejének.

A vihar a másnap reggelre vonult el végleg. Már az éjszaka is csökkent az eső intenzitása, de a tutaj hánykódása csak hajnal magasságában ért véget. Ekkor aludtak el: ott és abban a pozícióban, amiben éppen voltak.

A fiú valamikor késő délután ébredt fel az irtózatosszomjúságra. Halkan kivett egy palackot a ládából, felbontotta, és aztán majdnem az egészet megitta egy húzásra. Utána eszmélt csak rá, hogy mit tett, de aztán gyorsan ellenőrizte: volt még egy teli palack. Ez a lányra várt.

Az óceán vize most már sima volt, de szárazföld se merre sem látszott. Azt sem lehetett tudni, hogy a vihar merre vitte őket, mert az elmúlt napokban egyszer sem látták a napot. Most már azonban igen, és annak állásából az látszott, hogy ugyanabba az irányba sodródnak, mint amerre elindultak.

Ekkor ébredt fel a lány. A fiú egyből átadta neki a palackot, mire a lány hálás szemmél nézett rá, majd mohón meghúzta az üveget. Újra szóba került, hogy esetleg visszateleportálnak a szigetre, de úgy döntöttek, egyelőre nem teszik: ha a vihart kibírták, most már csak akkor fogják elhagyni a tutajt, ha szárazföldet érnek, vagy ha már nem tényleg bírják tovább.

Még egy teljes napig sodródtak. A vizük valamikor aznap délelőtt fogyott el végleg, és azok is már csak apró, beosztott kortyok voltak. A délután nehéz volt, de az éjszaka könnyebb. A következő reggelt várták.

V: Ellenállás

45

A tutaj lassan, finoman himbálózott az óceán nyugodt felszínén. A nap sütött, az ég tiszta volt, a levegő pedig kellemesen meleg. A fiú a tutaj egyik sarkában, a lány pedig a műanyag ládának nyomott fejjel aludt. Mindkettejük szája cserepes volt, és a vízhiánytól, illetve az éhségtől görnyedten, felhúzott lábakkal feküdtek.

A lány ébredt először. Kábán kapott a doboz felé, de aztán egyből tudatosult is benne, hogy a vizük már előző nap elfogyott. Csalódottan ült fel, és nézett körbe.

– Odanézz! – sikította el magát a meglepetéstől, majd a gyengeségével mit sem törődve odamászott a fiú testéhez, és erősen rázni kezdte. – Ébredj! Szárazföld! Ott!

A fiú nehezen nyitotta ki a szemeit.

– Tess... tessék? – motyogta, miközben próbált felülni, de legszívesebben visszafeküdt volna.

– Ott! Ott! – hadarta a lány átszellemült arccal, a kezével a távolba mutatva. – Szárazföld!

Erre már a fiú is felpattant. Megdörzsölte a szemeit, és amikor meglátta a kis szigetet, ő is azonnal felélénkült.

– Tényleg! Egy sziget!

A lassú sodrás éppen abba az irányba vitte őket, de még így is egy örökkévalóságnak tűnt, mire odaértek. Közben mindketten arról ábrándoztak, hogy akad a szigeten egy hús, tiszta vízű forrás – már a gondolattól is összefutott a sós levegő íze a szájukban.

A parthoz közelebb érve a fiú egyszerűen beugrott a vízbe, és az utolsó szakaszon már a saját kezével húzta ki a tutajt a partig, majd onnan a homokos fövényre.

A sziget érintetlennek tűnt: partját az előzőektől eltérően nem borították romos épületek, és más sem utalt arra, hogy azt valaha is lakták volna fejlett emberek. Hegyláncok helyett itt egyetlen kiemelkedő hegycsúcs magasodott a sziget közepén, de annak magassága messze elmaradt az előző sziget magas hegyeitől. A fiú rövid nézelődés után megfogta a lány kezét, majd egyenesen a hegycsúcsra teleportálta magukat, ahonnan jól beláthatták az egész szigetet.

– Ott a víz! – kiáltott fel lány. A völgyben egy mélykék színű, kis tavacska látszott, amit egy, a hegyből nyíló forrás táplált.

Odateleportáltak, és mindketten azonnal rávetették magukat a vízre. Hosszan, hatalmas kortyokban, szűnni nem akaró szomjúsággal itták.

– Nem bírok többet – kortyolt egy utolsót a fiú, majd leült. A hasa egészen felpuffadt a sok víztől.

A lánynak azonban ez sem volt elég. Amikor végzett, leszaladt a tóig, és a körülményekkel nem törődve kiugrott a ruhájából, és aztán belecsobbant a kristálytisztá vízbe. A fiú lassabban kapcsolt: ő még tétovázott egy ideig, de aztán ő is a lány után eredt.

Bent, a kellemesen hűvös vízben aztán mindketten felnevettek. Önfeledten lubickoltak, és egymást fröcskölve játszadoztak, élvezve, hogy végre nem a sós levegőt kell szívniuk, és a víz sem marja már a bőrüket.

– Ennünk kellene valamit – szólalt meg egy idő után a lány. – Nagyon éhes vagyok.

A fiú helyeslően bólogatott.

– Jó, menjünk! – válaszolta, majd a part felé kezdett úszni. Miközben felöltözött, folytatta: – Váljunk szét! Te menj arra, én pedig erre – mutogatott. – Aki talál élelmet, az hoz a másiknak is. Itt találkozunk utána. – Azzal elment.

A lány csak ekkor mászott ki a vízből. Lassan felöltözött, majd ő is elindult arra, amerre a fiú mutatta.

A tó túloldalán, a tisztás végében egy erdő kezdődött. A lány úgy emlékezett, hogy a hegycsúcsról mintha gyümölcsfákat látott volna arrafelé, az erdőn túl, ezért úgy döntött, átvág rajta.

Ahogy sétált a fák között, újra hatalmába kerítette az a furcsa, sötét érzés, amit az idős nő háza melletti erdőben érzett. Lassan járta át minden

porcikáját, és a veremben töltött idő borzalmait juttatta eszébe.

Megszaporázta a lépteit, de közben próbálta is nyugtatni magát, hogy amit érez, az nem történik meg, és csak az emlékei miatt erősödött fel benne. Nem igazán tudta azonban meggyőzni magát, sőt, a gondolatoktól csak még tovább nőtt a féelme.

Aztán már sikítani akart, hogy segítséget kérjen a fiútól, de elakadt a hangja. Szinte a bőrén érezte a sötétén áttetsző, arctalan alak pillantását, és a fülében a sziszegését, ahogy azt suttogja: – Ne feledd az alkunkat!

Ekkor vette észre, hogy fut. Teljes erejéből rohant, keresztül az erdőn, amíg csak ki nem ért belőle, és meg nem pillantotta újra a napot. Ekkor mert csak lassítani: a nyomasztó érzés már nem volt a levegőben, és nem érezte az alak jelenlétét sem.

Megállt, és leült a fűben egy kőre, hogy kifújja magát, miközben csupa pozitív dologra próbált gondolni: a gyönyörű természetre, a hús vízű tóra, és a fiúra. Amikor végre kezdett megnyugodni, felállt, hogy tovább induljon, de ekkor észrevette, hogy a kő, amire leült, nem valami természetes képződmény, sőt, még csak nem is egy kő, hanem valójában kettő. Két kisebb méretű, téglatest alakú kő egymás mellett, a földbe süllyedve, gazzal és mohával benőve. A tetejükön egy-egy ügyetlen, kezdetleges vésés állta: az egyik egy I-es, a másikon pedig egy II-es szám. Először azt gondolta, hogy ezek valamiféle jelzések, de a megérzése valami teljesen mást sugott: azt, hogy ezek sírok. Ijedten ugrott hátra a felismeréstől, de nem tudott mit kezdeni a helyzettel – inkább gyorsan továbbállt.

Ekkor hallotta meg a fiú hangját, egészen a távolból. Kiabált neki, hogy menjen vissza a tóhoz, és a lány ennél jobban semminek sem örülhetett volna: nem akart már tovább ezen a helyen maradni.

– Idenézz! – mutatta a fiú lelkesen a fűbe lerakott, zöld színű halmot. A szilva formájú, finomabbik gyümölcsök voltak azok, amelyeneket a másik szigetről is hoztak.

A lány azonnal rávetette magát. Kérdőn nézett a fiúra, hogy ő nem eszik-e, de a fiú csak a fejét rázta, mutatva, hogy ő már evett.

– Nem messze vannak a gyümölcsfák – mutatott a tavon túlra –, és elég sok van belőlük. Úgyhogy, éhezni biztosan nem fogunk. És nézd csak, mit

találtam még – mutatott most az erdő széle felé. Egy kis viskó állt ott, növényzettel benőve.

– Az egy... ház? – kérdezte a lány, tele szájjal.

– Igen. Már ránéztem, mielőtt ideértél. Meg kell tisztítani a növényektől, de egész jó. Legalább nem kell a szabad ég alatt aludnunk, amíg – nézett fürkészően a lányra – itt maradunk.

A lány lenyelte a falatot, és utána válaszolt csak. Mosolyogva.

– Benne vagyok.

A nap hátralévő része erről szólt. A fiú a tutajról felvitt minden szerszámot a ház előtti tisztásra, majd nagy kedvvel vetette bele magát a munkába.

Lassan, lépésenként kezdett formát ölteni a faviskó. Egyszerű épület volt, két oldalt egy-egy ablaknyílással, a tó felőli oldalán pedig egy ajtóval. Valamikor az emberek idejében épülhetett, egyszerű szerszámokkal, de a szigetről származó faanyagból.

A belseje jobb állapotban volt – azt nem nőtte be annyira a gaz. Egyetlen légtérből állt, egy kis asztallal, egy székkal, és egy ágykerettel az egyik sarokban. Sokkal több minden nem is fért volna el benne – láthatóan egyszemélyes viskónak készült.

– Enyém az ágy! – rikkantott fel a lány, amikor először benézett.

A fiú csak nevetett.

– Legyen, de én arra gondoltam, hogy inkább csinálók egy másikat. És kellene még szék is – mutatott az asztal mellett árválkodó darabra. – Ma szerintem még ne aludjunk idebent.

– Szerintem se – helyeselt a lány, miután jobban körülnézett: még jócskán volt mit takarítani.

– Holnap folytatjuk! – rakta le erre a fiú a szerszámot.

A nap már lenyugvóban volt, és nekik volt még egy feladatuk: a fiú nagyobb leveleket keresett az éjszakai fekvőhelyükhöz, a lány pedig összerendezte őket a ház előtti tisztáson. Mire lement a nap, már a csillagok fényében falatozták a gyümölcsöket.

– Holnap befejezzük a takarítást, és aztán már alhatunk odabent is – gondolkozott hangosan a fiú.

– Nekem itt is jó! – ábrándozott a lány. Élvezte a kellemesen meleg levegőt, a tiszta égboltot, és az óceán távoli morajlását. – Tetszik ez a sziget.

– Nekem is... nagyon – mosolygott rá a fiú.

– És mik a terveid? Mármint... ha kész a ház. Utána mit fogunk csinálni?

– Még nem tudom. Nem gondolkoztam ezen. Szeretném majd felfedezni a szigetet, és aztán... meglátjuk.

A lány erre már nem mondott semmit, és a fiú sem erőltette tovább. Belül viszont mindkettejükben ugyanaz az érzés zakatolt: nagyon jól érezték magukat itt, távol mindentől, és főleg együtt, de ezt még nem merték bevallani egymásnak.

46

Másnap a lány ébredt először. Óvatosan kelt fel, nehogy felébressze a fiút, majd kihasználva az alkalmat, lement a tóhoz fürdeni. A fiú is felébredt közben, de nem szólalt meg – csak nézte, ahogy a lány levetkőzik a parton, majd besétál a vízbe.

Korábban soha nem fordított figyelmet az ilyesmire, mert az emberek között a testiség és a nemiség nem volt még csak értelmezve sem, de most, már egy ideje chip nélkül, a fiút egyre jobban kezdte érdekelni a lány. Nem tudta megmagyarázni magának az érzést, ami csak úgy jött, amikor a lány a közelében volt, de vonzódott hozzá, és amikor ilyen helyzetekben látta, az megmozdított benne valamit: különös vágyat érzett iránta, és ez a vágy nem csak lelki, hanem testi is volt.

De továbbra sem kelt fel, és nem is mozdult meg. Megvárta, amíg a lány lefürdik, és végignézte, ahogy kisétál a tóból, és felöltözik – úgy érezte, nem tud betelni a látvánnyal.

Amikor a lány végzett, újra becsukta a szemét, és úgy tett, mintha még aludna. A lány ezután megreggelizett a maradék gyümölcsből, majd pedig fogta magát, és visszafeküdt mellé, sőt, oda is bújt hozzá, egészen szorosan. A fiú szíve ettől még hevesebben kezdett verni, és kicsit el is szégyellte magát.

Ekkor eljátszotta, hogy csak most ébred fel.

– Szia! – köszöntötte a lányt. – Te már...?

– Igen, és már reggeliztem is – mosolygott vissza. – Készen állok a mai napra.

A fiú erre felkelt, majd ő is evett pár falatot, és aztán elindult a tóhoz. Zavarban érezte magát attól, hogy a lány figyel, ezért ruhástól ment bele a vízbe. Érezte persze, hogy ez nehezen magyarázható, de úgy tett, mintha csak azért csinálná, hogy így mossza ki a ruháját, amit aztán kiterített a partra száradni.

A lány hangosan nevetett rajta:

– Ennyire szégyellős vagy?

A fiú ettől csak még jobban zavarba jött, és elkezdett magyarázkodni:

– Nem, csak ki akartam mosni, és...

A lány nem hagyta annyiban. Tovább incselkedett vele:

– Persze-persze! Valld be nyugodtan, hogy szégyellős vagy!

– Nem vagyok! – válaszolta dacosan a fiú, majd gondolt egy merészet, és kísétált a tóból anyaszült meztelenül. Útközben felvette a ruháját a földről, és egyenesen odasétált vele a lányhoz.

A lány teljesen elvörösödött, és zavarában el is fordult, amíg a fiú felöltözött.

– Zavarban vagy? – kérdezte nevetve a fiú, amitől a lány csak még jobban, egészen a füle hegyéig elpirult.

– Nem, csak... – nyökögte, majd gyorsan témát váltott: – Inkább dolgozzunk, mert sosem lesz kész a ház!

– Rendben – nevetett még mindig a fiú, majd a szerszámokért ment. A lány közben mély levegővételekkel próbálta meg lelassítani a szívverését.

A ház takarítása csendben folyt. Ha beszélgettek is, kerülték a kétértelmű megjegyzéseket és utalásokat, nehogy megismétlődjön a reggeli kínos szituáció, de közben mindketten a másikon gondolkoztak – azon, hogy miért vannak ekkora hatással egymásra. Érezték, hogy ismeretlen területre tévedtek, de azt is, hogy egyre nehezebben tudják kordában tartani az érzéseiket.

Miután végeztek a takarítással, az ebédet a tó partján fogyasztották el. Utána ledőltek egy kicsit pihenni, és a lány odabújt a fiúhoz. Hallgatta, ahogy a fiú részletesen elmeséli, hogyan fogja megcsinálni az új bútorokat, közben pedig álomba szenderült.

A fiú egyszer csak hirtelen felpattant, és még arra sem figyelt, hogy a lány feje lecsúszik róla. Az idős nő lépett vele kapcsolatba, és egy meggyötört hangú üzenetet küldött:

„Ne menjetek vissza a házba! Keresnek benneteket. Kérlek, hallgass rám!”

– Mi történt? – kérdezte a lány a meglepetésből felocsúdva, de látta a fiú arcán, hogy nem véletlenül hagyta csak úgy leesni a fejét. Meglehetősen feszültnek tűnt.

A fiú rögtön érezte, hogy nagy a baj. Megpróbált ráhangolódni az idős nőre, de nem sikerült neki – többszörre sem. Idegesen járkált fel-alá, amíg végre kicsit alábbhagyott a szívverése. Ekkor újra megpróbálta.

Most sikerült is neki, de csak egy egészen rövid időre. Azt látta, hogy az öreg nőt egy sötét helyiségben tartják fogva, és láthatóan rossz fizikai állapotban van: az arca sápadt, a szemei beesettek, és alig piheg. Amikor az idős nő is észlelte a fiú jelenlétét, egy újabb üzenetet küldött neki:

„Ne keress, kérlek! Nem mondtam nekik semmit rólatok, de verd ki a fejedből, hogy utánam jössz! Én már leéltem az életem. Mentsétek magatokat, és vigyázzatok egymásra!”

Az üzenet végén a nő szeretettel nézett a fiúra, majd egyszerűen megszakította a kommunikációt. Ezután a fiú már hiába próbálta újra elérni őt, nem járt sikerrel.

Feszülten ment oda a lányhoz. Ő megértő arccal nézett rá, de nem kérdezett semmit.

– Elkapták, és fogva tartják – kezdett bele a fiú kétségbeesetten. – De mit akarhatnak egy idős nőtől?

– Minket, igaz? – rakta össze a lány a történetet, és aztán jobban belegondolt: – Miattam van az egész...

– Dehogymiattad! Ezt verd is ki a fejedből! – vágta rá egyből a fiú. – Azért van, mert ők ilyen... aljasok. És igen, biztos, hogy minket keresnek. Csak azt tudnám, hogyan jutottak el hozzá, amikor annyira figyeltem mindenre.

Ezután elmesélte az idős nő üzenetét, és azt is, hogy mit látott utána. A lány lehajtott fejjel hallgatta, és csak most tudatosult igazán benne, hogy valóban ő okozta az egészet.

– És most mi lesz? – kérdezte végül csendesen.

– Odamegyek, és kihozom! – hangzott a határozott válasz.

– De azt mondta, hogy ne menj... – szaladt ki a lány száján, de ahogy kimondta, már rá is jött, hogy nem kellett volna.

A fiú dühösen nézett rá.

– Ugye, most viccelsz velem?

– Nem, csak... ne haragudj! Össze vagyok zavarodva. Tényleg miattam van az egész...

– Ennek most nincs semmi jelentősége! Most az a fontos, hogy valahogy kihozzam onnan őt. Teljesen mindegy, hogy az egész honnan indult, mert ennyi erővel lehetek én is a hibás, hiszen én manipuláltam a beültetésed. Sőt, tudod, mit? Ha előtte megértőbb vagyok veled, akkor lehet, hogy eszedbe se jutott volna megcsináltatni a műtétet. Túl sok a ha, de nem ez számít! Csak az, hogy megmentsem!

– Igazad van – bólogatott a lány, még mindig lehajtott fejjel. – De nekem is mennem kellene. Mégiscsak...

– Nem! – vágott bele a fiú, de amikor látta, hogy annyira erősre sikerült a válasz, hogy a lány össze is rezzent tőle, visszavett: – Ne gyere, kérlek! Rázós lesz, és nem is biztos, hogy tudnál segíteni, és... szóval, inkább egyedül intézném, jó?

– Hát jó – emelte fel a fejét a lány, egyenesen a fiú szemébe nézve: – De ígérd meg, hogy nagyon vigyázol!

– Megígérem! – válaszolta megkönnyebbülten a fiú. Hálás volt, hogy a lány megkímélte a további győzködéstől, főleg, hogy így is elég ideges volt az idős nő miatt. Szorosan átölelte őt, és egészen addig ölelte, amíg egy nagy sóhaj nem szabadult fel mindkettejükből.

– Visszajövök! – Csak ennyit mondott búcsúzóul.

A lány bólintott, de az arcára csak egy aggodalommal teli mosolyt bírt ráerőltetni.

– Remélem! – suttogta elhaló hangon, de a fiú ekkor már nem volt ott.

A fiú első útja Aimeo szigetére vezetett. Kellott neki egy nyugodt hely, ahol átgondolhatja a következő lépését, és abban sem volt biztos, hogy a Megfigyelők nem tudják-e valahogy mégis lenyomozni a teleportálásait. Még mindig nem értette, hogyan voltak képesek megtalálni az idős nőt.

De elsőként egy másik dolgot kellett elintéznie: biztonságban kellett tudnia az öregembert. Őt végképp nem akarta belekeverni a dologba, de emlékezett rá, hogy rábízta az idős nő biztonságát, és nem akarta, hogy emiatt őt is elkapják. Figyelmeztetnie kellett, ezért ráhangolódott, majd miután nagy nehezen felébresztette álmából, egy üzenetet küldött neki:

„Hagyja az ígérteét! Ne keressen, és várja meg, amíg én fogom keresni!” – Remélte, hogy ennyi elég lesz a távol tartásához.

A következő lépés az volt, hogy kiderítse, hol tartják fogva a nőt. Újra megpróbált ráhangolódni, de most nem közvetlenül rá, hanem a környezetére volt kíváncsi, amiből kiderítheti, hol van. A helyszín meg sem lepte: a nőt a robotgyártó üzem egyik épülete alatt, egy szűk kis helyiségben tartották fogva – az oroszlán barlangjában. Ezt is figyelembe kellett vennie.

Hosszas mérlegelés után döntötte el a tervet. Már nem csak kiszabadítani akarta az öreg nőt, hanem vissza is akart vágni a Megfigyelőknek.

A szigetről az idős nő háza melletti kiskert végébe, az erdősáv mellé teleportált. Itt hűvös, csendes éjszaka volt – a szél is alig lengedezett csak.

Meglapult, közben pedig aktiválta a ruháján a megerősített testvédelmet, majd felderítette a közelben tartózkodó robotokat. A ház közelében és az erdőben több aktív példányt is azonosított belőlük, amik csak arra vártak, hogy ő egyenesen beszéljön a csapdájukba.

Így is tett. Egyszerűen elindult a ház felé, mintha mit sem sejtene a csapdáról.

Amikor a robotok közelébe ért, azok azonnal lecsaptak rá. A ruhája védelme miatt megbénítani ugyan nem tudták, de ezen nem akadtak fenn: helyette lefogták, és jó erősen megkötözték. Ezután egy zsákba tették, majd felrakták egy nagy sebességű szállító járműre, és azonnal el is indultak vele. Földközben, a várost megkerülve haladtak, feltehetően azért, hogy ne keltsék fel a Gép figyelmét.

Eddig minden a fiú tervei szerint alakult. Pontosan odavitték, ahová menni szeretett volna: a robotgyártó üzembe. Az épület bejáratához érve kivették a zsákból, majd áttették egy kisebb szállító járműre, ami egy alagsori helyiségbe vitte. Ott leültették egy székre, kiszabadították a köteleiből, és otthagyták.

Hamarosan egy világoskék szemű, magas fiatal ember lépett be a helyiségbe. Leült a fiúval szemben, aki egyből felismerte: ő volt az, aki a szakadt ruhás férfit és a lányt is beszervezte. A férfi megpróbált rákapcsolódni, de chip nélkül nem járt sikerrel – a fiú viszont kiolvasta belőle, hogy mit tud róla: mindössze csak annyit, hogy ismerheti a lányt.

– Üdvözlöm! – szólította meg végül a férfi. – Tudja, miért van itt?

A fiú értetlen arcot vágott.

– Nem igazán...

A fiatalember csak hümmögött.

– Ismeri ezt a nőt? – mutatott neki egy képet, amin az idős nő volt.

A fiú bólogatott.

– Persze! Voltam nála néhányszor, amikor a közeli erdőben jártam. Enni adott, néha még beszélgettünk is. Akkor is épp hozzá indultam, amikor elkaptak.

– És őt ismeri? – vett elő egy másik képet, a lányról.

– Igen – bólogatott ismét a fiú –, őt is ismerem. Együtt nevelkedtünk a kommunában, aztán amikor elromlott a chipem, a gyógyító intézményben újra találkoztunk. Legutóbb pedig, ha jól emlékszem, valamikor nemrég futottam össze vele, az egyik parkban.

– És ő ismerheti az idős hölgyet?

– Elképzelhető – hazardírozott a fiú, nem tudva, hogy valójában mit tudhatnak a Megfigyelők –, mert meséltem neki a kis házról az erdő szélén.

A kikérdező ember itt gondban volt: nem tudott mit kezdeni a fiú teljesen logikusnak tűnő, hihető válaszaival. Rövid szünetet kért, közben pedig a chipjén keresztül, titkosított csatornán kommunikált valakivel. Amikor ez véget ért, a fiú határozottan érezte, ahogy a fiatalember akaratát valaki más veszi át a chipjén keresztül, majd ez a valaki kezd el vele kommunikálni.

– A második képen látható női egyed miatt van itt – szólalt meg gépies, megváltozott tónusú hangon a fiatalember. – Őt kerestük az erdőszéli házban is, amikor ön belefutott az ellenőrzésünkbe. A chipje hibásan működik, ezért potenciális veszélyt jelent a társadalomra. A képen látható idős hölgyet is ezért kértük együttműködésre: ő volt az, akivel az utóbbi időben biztosan kapcsolatba lépett. Sajnos ő nem tudott nekünk segíteni: a fiatal női egyed már napokkal ezelőtt elment tőle.

A fiú megnyugodott. Ebből, és az előbb elkapott gondolati kommunikáció részleteiből már kezdett tisztán látni. A blöffje mindenestre úgy tűnt, bejött: a Megfigyelők valószínűleg nem látták őket együtt az idős nő házában, és ezért most nem is kérdőjelezi meg a történetét. Abban viszont biztos volt, hogy arról semmit sem tudnak, hogy ő manipulálta a lány műtétjét. Úgy tűnt,

a szemükben ő egyelőre csak egy chip nélküli figura, aki az ismerőse annak a lánynak, akit keresnek.

– Hibásan? – kérdezett vissza ál-meglepetten. – Nekem nem tűnt veszélyesnek, amikor találkoztunk. Bár, az igaz, hogy elég furcsán viselkedett.

– Pontosan ezért. A fiatal hölgy itt dolgozott a robotgyárban, de a munkája során megsérült a chipje. Mi megpróbáltuk helyreállítani, ezután viszont eltűnt, és azóta is ismeretlen helyen tartózkodik. Azon vagyunk, hogy megtaláljuk, mielőtt nagyobb probléma lenne belőle... – A szépen felépített válasz tökéletesen illeszkedett az eddigi, hihető történetbe, amivel a fiú bizalmát akarták elnyerni.

– Értem – bólogatott –, de sajnos én sem tudom, hogy hol van. Mint mondtam, utoljára a parkban találkoztam vele – ragaszkodott továbbra is az eredeti történetéhez.

Most egy pillanatnyi szünet következett, és a fiú érezte, ahogy kék szemű kikérdezője visszakapja a saját öntudatát, majd egy rövid gondolati kommunikációban közlik vele a teendőit. Ezután újra a saját hangján szólalt meg:

– Szeretnénk a segítséget kérni...

A fiú meglepetten nézett, de a szemeivel az együttműködés szándékát tükrözte.

– A hölgyet a saját érdekében meg kellene találunk valahogy, hogy helyrehozhassuk a chipjét. Jelen állapotában még önmagára is veszélyes lehet.

– De... hogyan tudnék én segíteni? Hisz még a chipem sem működik...

– Ezen viszont könnyen tudunk segíteni! – jött a meggyőző válasz, és a fiú már tudta, hogy mi fog következni.

Először meglepetést színlelt:

– Hogyan? Az orvos a gyógyító intézményben kerek perccel kijelentette, hogy nem tud mit tenni.

Majd jött a sablon, mindent eldöntő, puhatolózó válasz a fiatalenbertől:

– De ez nem a gyógyító intézmény...

A történet innentől fogva már a fiú akarata szerint alakult. A kék szemű férfi hamarosan „rávette” őt arra, hogy ültessenek be neki egy modern, tökéletesen működő chipet, majd átkísérte abba a helyiségbe, ahol korábban a szakadt ruhás férfit és a lányt is megműtötték. Itt aztán megjelent a sötét bőrű

„orvos” is, aki elvégezte a beavatkozást – persze csak látszólag, mert a fiú végig kontroll alatt tartott mindent. Pontosan úgy manipulálta a műtétet, ahogy a lánynál, és az új chip is ugyanott végezte, ahol az előző – nála. Amikor végeztek, a két férfi a chipjükön keresztül még megbeszélte az eredményeket, majd a sötét bőrű férfi elment, a fiatalenber pedig „felébresztette” őt.

– Tökéletesen sikerült a műtét! – közölte, lelkesítő hangsúllyal.

A fiú zavartat játszva bámult rá, és nem szólt meg.

– Próbálja csak ki... próbáljon meg rám hangolódni! Vagy akár a

Hálózatra...

A fiú úgy tett, ahogy kérte. Ezután lelkesre váltott:

– Nem hiszem el! Tényleg működik! Hát ez meg hogy lehet?

A fiatalenber büszkén húzta ki magát.

– Ugye, mondtam?

A fiú most meg sem kísérelt válaszolni – félt, hogy elnevetné magát közben.

– Most akkor... akár tudna is segíteni nekünk – tért a lényegre a férfi.

A fiú még egy kört futtatta:

– De... biztosan jól fog működni ez az új eszköz?

– Garantálom! – bólogatott hevesen a fiatalenber.

– Akkor jó... Szívesen segítek, főleg, hogy veszélyben is lehet a hibás chip miatt! – játszott rá a fiú.

– Remek, akkor jöjjön velem! Visszamegyünk a kihall... a másik helyiségbe, és megbeszéljük a részleteket.

A fiú bólintott, majd követte a fiatal férfit.

Visszafelé más úton mentek: az egyik gyéren megvilágított folyosószakaszon, olyan helyiségek között, amiket nehéz vasajtók zártak le, mögülük pedig kiabálás, néhol pedig jajveszékelés hallatszott.

Megálltak az egyik ajtó előtt, és a fiatalenber kinyitotta azt. Mögötte az idős hölgy volt, egy széken ülve, megtörten, lélekben már a feladás szélén. A fiú alig bírta türtőztetni magát, hogy ne árulják el az érzelmei.

– Kérem, kövessen ön is! – szólt be férfi az ajtón.

Rövid szöszmötölés után megjelent az ajtóban az idős nő. Sovány volt, az arca ijesztően beesett, és tanácstalanul nézett a fiúra. A fiú feltűnés nélkül mosolygott vissza rá, majd alig észrevehetően bólintott is egyet, amitől a nő arcára kiült a remény – megértette a jelzést.

Ezután visszamentek abba a helyiségbe, ahol a fiút érkezése után kikérdezték. Már be volt készítve egy harmadik szék is – a fiatalember csak rámutatott:

– Kérem, üljenek le.

A fiú és az idős nő leültek.

– Önnek – fordult az idős nő felé – köszönjük az együttműködést! Az ön révén sikerült megtalálnunk ezt a fiatalembert, aki a továbbiakban már tud nekünk segíteni a fiatal hölgy felkutatásában. Innentől az ön további segítségére nincs szükségünk, így elmehet. Ha kívánja, hazaszállítjuk.

– Köszönöm, igen – válaszolta a nő erőltlenül. A fiú kérte erre, a többiek számára észrevehetetlenül.

– Önnek pedig – fordult most a fiú felé – szintén köszönjük az eddigi együttműködést! Kérem, fáradjon haza, pihenjen egyet, holnap pedig majd felkeresem, hogy egyeztessük a további teendőket.

A fiú bólintott, és közben már érezte, ahogy cikáznak az utasítások az új „chipjén” keresztül, amire persze próbált is hiánytalanul és megfelelően reagálni. Az utasítások többnyire adatlekérdezések voltak az emlékeiből: most, hogy a Megfigyelők szerint már a fejében volt a chip, minél több részletet ki akartak szedni belőle, például, hogy honnan érkezett a nő házához, vagy, hogy merre járt az elmúlt hetekben. A fiú minden lekérdezésre átgondolt, tervezett választ adott, de az feltűnt neki, hogy a komolyabb témákba egyelőre nem mentek bele. Úgy gondolta, hogy az majd csak akkor fog következni, ha a Megfigyelők már teljesen megbizonyosodtak róla, hogy a chipje helyesen működik.

– Most elmehetnek – fejezte be közben a mondandóját a fiatalember.

Az idős nő felállt, mire a fiatalember intett az ajtóban álló robotnak, hogy kísérfje ki őt, és szállítsák haza. A fiú kiolvasta a robotból, hogy a teljes, kódolt utasítás valójában a következő:

„Hazavinni. Megvárni, amíg elalszik. Házat felgyújtani. Végezni vele. Nyomokat eltüntetni.”

Ekkor ráhangolódott az idős nőre, és csak annyit üzent neki:

„Menj haza a robottal, de semmiképp ne aludj el! Várd meg, amíg odaérek!”

Ahogy az idős nő elment, egy másik robot érkezett. Ez őt kísérte ki az épületből, majd a gyártelepről is, egészen az utcai teleportig. Itt még a célállomást, a lakásához legközelebbi teleportot is beállította neki. Először nem is értette, mi szükség a kíséretre, de aztán eszébe jutott: az új chipjével csak közéről, a Hálózattól függetlenül tudnak kommunikálni. Így egy pillanatra sem akarták szem elől téveszteni.

A teleportból kiszállva meg sem lepődött, amikor meglátta a lakásától néhány lépésnyire álló takarító robotot, ami – miután ő belépett a lakásába – letáborozott az ajtaja előtt. Folyamatos megfigyelés alatt akarták tartani, de az önállóság illúziója mellett – ezért is engedhették haza.

– Legalább a látszatra adhattak volna – mormogta magában, miközben belépett az ajtón.

Odabent viszont egyből felderült: végre újra otthon lehetett. Azonnal célba is vette a tisztálkodó helyiséget, majd hosszasan áztatta benne a testét, miközben a ruháját a másik gép tisztította. A lányra gondolt: nem akart ráhangolódni a lakásból, nehogy lebuktassa, de nagyon hiányzott neki, és remélte, hogy minden rendben van vele. A fáradtsága ellenére ez tartotta éberen: a tudat, hogy vissza kell mennie hozzá.

Tisztálkodás után megevett néhány energiaszeletet. A „chipjére” közben folyamatosan érkeztek az ellenőrző kérések, amikre persze serényen küldözgette a megfelelő válaszokat, de ez egy idő után már elég fárasztóvá vált. Helyette mást eszelt ki: elővette a robotgyárból hozott, beültetendő chipet, és átprogramozta úgy, hogy az válaszoljon helyette a lekérdezésekre, előre beállított, automatikus üzenetekkel – most éppen azzal, hogy eszik.

Amikor végzett az evéssel, bevitte a chipet a hálókabinjába, és betette a párnája alá. Lekapcsolta a lakásban a fényeket, majd a chipnek megadta az újabb automatikus válaszüzenetet: éppen alszik.

Ezután kiosont a nappaliba, aktiválta a beolvadó üzemmódot a ruháján, és várt.

Azt kellett megvárnia, hogy jöjjön valaki az utcán. Az éjszakai időpont miatt ez eltartott egy ideig, de amikor végre két férfi érkezett, rögtön cselekedett. Kiválasztotta közülök az idősebbet, és rajta keresztül utasította a takarító robotnak álcázott őrzőjét, hogy takarítson fel a sarkon túl. Azért volt szüksége erre, hogy ha később rájönne, hogy elhagyta a lakást, akkor se lepleződjön le a teleportálási képessége – hadd higgyék csak azt, hogy gyalog sétált el a teleportig, amikor a robot elhagyta az őrhelyét.

A trükk bejött, mert a robot megindult – a Megfigyelők valószínűleg tanultak a múltkori fiaskóból, és inkább finomítottak a robotok programján, hogy elkerüljék a lebukást.

Amint felszabadult az ajtó, azonnal megindult. Először az utcasarkon álló teleport készülékbe teleportált, majd onnan „hagyományos” módszerrel néhány másikba, onnan pedig egy rövid gyaloglás beiktatása után az idős nő háza melletti erdőbe – így akarta elkerülni, hogy később kiderüljön, merre járt.

A nő házánál a szállító járművön kívül csak két robotot látott. Mögéjük osont, aztán aktívan ráhangolódott mindkettejükre, és átprogramozta az érzékelésüket. A robotok innentől fogva azt érzékelték, hogy semmi rendkívüli esemény nem történik, az idős nő pedig éppen a lefekvéshez készülődik, tehát még várniuk kell.

Ezután egyenesen a házba belülről teleportált, és kikapcsolta a beolvadó üzemmódot. Ahogy az idős nő meglátta, rögtön a nyakába borult, és elsírta magát örömeiben.

– Köszönöm, hogy eljöttél! – mondta zokogva. – Nélküled már nem bírtam volna sokáig.

A fiú alaposan végignézte őt, majd felsóhajtott: a helyzetéhez képest nem is volt annyira rossz állapotban, mint ahogy elsőre tűnt.

– Vigyáztak volna rád, hidd el – nyugtatta meg, miközben átnyújtott neki néhány energiaszeletet. – Ezeket add meg. Vissza kell nyerned az erődöt.

A nő elvette, majd fintorogva ugyan, de elkezdte enni az elsőt.

– Miből gondolod, hogy nem hagytak volna meghalni? – kérdezett rá.

– Mert nem chipeltek be. Nem kockáztatták, hogy bajod essen.

– Hm... – morfondírozott a nő. – Igazad lehet. Egyszer hallottam, ahogy rólam beszélgetnek a folyosón, és az egyikük, az a magas, kék szemű fickó azt mondta, hogy nem kellene a korom miatt kísérletezni a beültetéssel, főleg, hogy előtte még sosem volt chipem.

– Na látod! – erősítette meg a fiú, miközben adatrögzítőt vagy nyomkövetőt keresett. Átvizsgálta az öreg nőt is, de sehol sem talált semmit. – Fura, azt hittem, figyelik a házat is...

– És most mit fogunk csinálni?

– Elviszlek innen. De ehhez nagyon gyorsan meg kell tanulnod teleportálni.

A nő erre kacagni kezdett, de annyira, hogy még a könnye is kicsordult.

– Komolyan beszéltem! – nyomatékosította a fiú, miután a nő nevetése kezdett alábbhagyni.

– Ne viccelj már! Mégis, hogyan?

A fiú ezután elmondta neki, hogy oldották meg ezt a lánnal. Nehéz volt elmagyaráznia, mert az idős nő még soha életében nem teleportált, de mégis, már az első ráhangolódásnál meglepően jól ráérezett a dolgok mikéntjére.

– Készen állsz? – kérdezte tőle, amikor már elég stabilnak érezte a nő hangolódását. – Teszünk egy próbát.

A nő bólintott, a fiú pedig elindította a teleportálást.

– Úúúú! Miért kellett ezzel eddig várnom? – kiáltott fel lelkesen a ház túlsó sarkából a nő, miután a fiú sikeresen teleportálta.

– Vannak dolgok, amiket sosem késő elkezdni – mosolyodott el a fiú, majd felsóhajtott: legalább ezzel nem lesz gondjuk.

Ezután megkérte az idős nőt, hogy pakolja össze a holmijait.

– Lehetőleg csak a legszükségesebbeket, jó? És legfeljebb csak egy-két emléket – helyesbített, miután a nő komoly pakolásba kezdett.

A nő erre kicsit felhúzta az orrát, de újrakezdte. Hamarosán készen is állt az indulásra.

– Mehetünk? – kért egy utolsó megerősítést a fiú, miközben még egyszer körülnézett a házban.

A nő bólintott, és ráhangolódott. A fiú először lekapcsolta a fényeket, majd a közeli erdő szélére teleportálta magukat. A nő ismét teli szájjal mosolygott: láthatóan élvezte az új tapasztalatot.

– Itt várj meg! Elintézem a robotokat – mondta neki a fiú, majd eltűnt.

Visszateleportált a ház közelébe, és elbújt, majd a rejtekéből ráhangolódott a robotokra, és visszaállította őket a normális érzékelésre. Ezután figyelte, mit csinálnak: amint észlelték, hogy a házban kialudtak a fények, odamentek, és valamilyen égésgyorsítót locsoltak szét a falakon. Aztán meggyújtották.

A ház azonnal lángra kapott, de olyan intenzitással, hogy a robotoknak hátrébb is kellett húzódnuk. Addig, amíg nem borítottak el mindent a lángok, még figyelték a tüzet, de amikor úgy ítélték meg, hogy a nő már biztosan halott, elhagyták a helyszínt.

A fiú ekkor visszateleportált az erdőbe. Az idős nő szomorúan nézett rá.

– Tudom, tudom! És sajnálom – próbálta nyugtatni –, de ez az egyetlen módja, hogy életben maradj, és ne lepleződj le. Most elviszlek valahová, és remélem, hogy végre teljesen eltűnhetsz a szemük elől.

A nő még mindig elkeseredett volt a ház miatt, de amikor a fiú megkérte, hogy hangolódjon rá az induláshoz, az egy kicsit jobb kedvre derítette.

Egyenesen az öregember házához teleportáltak.

A fiú többször is hangosan kopogott, és addig zörgette az ajtót, amíg odabentről fény nem látszott. Hamarosan meghallotta az ismerős, kicsit morgós hangot:

– Jövök már, jövök!

– Az idős nővel végeztünk, mostanra már a háza is leégett. Nyomok eltüntetve! – jelentette a magas, nyurga férfi az iroda végében ülő egyénnek.

– Helyes. A másik? – jött egyből a kérdés.

– A fiatal férfinél elhelyeztünk egy chipet, és hazaküldtük a lakásába. Most alszik. Egy robot állandó felügyelet alatt tartja.

– És a keresett női személy?

– Őt még nem találtuk meg. A férfi tudatából akarjuk kinyerni róla az információkat, de csak holnap, miután kipihente magát. Ha igazat mond, és valóban nem tudja, hol van a nő, akkor pedig csapdát állítunk vele. Előbb

vagy utóbb, de biztosan elkapjuk! – A férfi maga is meglepődött a határozottságán.

– Úgy legyen! – dörgött a válasz.

Az öregember nagyon megilletődött, amikor ajtót nyitott. Nem számított látogatókra az éjszaka közepén, egy nőre pedig végképp nem. Egy pillanatra zavarba is jött.

– Ööö, üdvözlöm! Elnézést a kinézetemért, csak most ébredtem – hebegte.

– Bemehetünk? – kérdezte határozottan a fiú.

– Jaj, igen, persze, tessék csak! – válaszolta még zavarodottabban, majd félreállt az ajtóból.

Amikor beértek, a fiú bemutatta egymásnak a két öreget, aztán pedig közösen leültek az asztalhoz, és mindent elmesélt az öregembernek. Az öreg csendben hallgatta végig, egyetlen szó nélkül.

– Akkor a hölgy itt marad nálam! Itt biztonságban lesz – szólalt meg a végén.

– Még jobb lenne, ha keresnének egy másik helyet. Nem tud valami más, ennél biztonságosabbat, amiről én sem tudok?

A férfi megvakarta a fejét.

– De, éppenséggel van egy kis kunyhóm a hegyek lábánál, az erdő szélén. Szoktam oda kijárni néha, ha nem akarom, hogy megtaláljanak, de az elég messze van ide, és csak gyalog közelíthető meg. Ez a ház sokkal jobban felszerelt... ráadásul itt van mindenem – próbálta elhárítani a kérést.

A fiú viszont határozott volt.

– Szeretném biztonságban tudni magukat! – Majd az öreg nőre mutatott. – Őt ma este ki akarták végezni. Nem szeretném, ha egyik éjjel magukra gyújtának a házat, miközben alszanak. Értse meg, nem tudhatom biztosan, hogy nem fognak-e eljönni ide is!

Az öreg megértette.

– Rendben, de elég hosszú gyalogút lesz. Mikor induljunk?

– Ha lehet, most azonnal, még a sötétben. Minél messzebbre jutnak napkelte előtt, annál jobb!

– Hát jó! Ön is jön velünk?

– Kizárt! Én még csak tudni sem akarom, hová mennek. Ha rájönnek, hogy eltűntem, előbb vagy utóbb rájönnek majd arra is, hogy ő sem halt meg – utalt a nőre –, és akkor megint elkezdik keresni.

– Értettem! Összekészülődök, és indulhatunk – válaszolta megadóan az öreg, majd elment pakolászni.

A fiú ekkor az idős nőhöz fordult:

– Kérlek, nagyon kérlek, vigyázzatok egymásra! Ha odaértetek, távolodj el a háztól, és onnan jelezz vissza nekem, hogy minden rendben. Ha pedig kommunikálni akarsz majd, azt sose a házból tedd! – kötötte a lelkére.

A nő átölelte a fiút.

– Ne aggódj, megleszünk. Ti viszont nagyon vigyázzatok magatokra! Ti vagytok az igazi célpontok, nem én.

Az öregember időközben elkészült.

– Mehetünk! – szólt oda, talpig menetkészzen.

– Akkor eljött a búcsú ideje... – felelte a fiú, majd átölelte az öreget: – Aztán vigyázzon rá!

Az öreg elmosolyodott, és csak annyit mondott:

– Bízhat bennem!

Ezután a két öreg kísétált, és eltűnt. A fiú még egy ideig a házban maradt, mert be akarta állítani a helyszínt úgy, hogy a lakás se keltsen gyanút: nézzen ki minden úgy, mintha az öreg éppen csak elment volna valahova.

Amikor elkészült, visszateleportált a városba, majd néhány teleport készüléken keresztül a lakásába. Ott halkan levetkőzött, majd a hálófülkébe ment, és lefeküdt. Gondosan ellenőrizte, hogy a távollétében a chipjén keresztül milyen megkeresések történtek, de szerencséje volt, mert semmi különöset nem tapasztalt – a Megfigyelők számára ez idő alatt ő végig az ágyban aludt.

Ezután összekapcsolta a tudatát a chippel, úgy, hogy az ébressze fel őt, ha az ellenőrzésen kívül bármilyen más utasítást kap, majd lehunyta a szemét – remélte, hogy legalább egy rövidet tud majd aludni.

47

Már késő délelőtt volt, mire felébredt – magától.

Hosszan nyújtózott egyet, majd elégedetten nyúlt be a párnája alá a chipért. Ellenőrizte, és megnyugodott, mert valóban csak a szokásos állapot-lekérdezések érkeztek rá – tehát hagyták pihenni. Most átállította ébrenlétre, majd utána nézett az ajtaja előtt álló a megfigyelő robotnak is: az, pontosabban egy másik, ugyanolyan robot, még mindig ott strázsált.

Tisztálkodás közben azon törte a fejét, hogyan fog eltűnni úgy, hogy ne derülhessen ki sem az, hogy sosem került a chip a fejébe, sem pedig az, hogy éjszaka elhagyta a lakást, és megmentette az idős nőt.

Még öltözködés közben is ezen gondolkozott. A terv ekkorra már nagyjából összeállt, de a lakást még nem hagyhatta el. Várnia kellett a Megfigyelők megkeresésére, hiszen ez volt az utasítás. Ezen kívül pedig egy másik üzenetre is várt – amíg az nem érkezett meg, semmiképp sem akart akcióba lendülni.

Az ideje viszont fogyott, ezért kénytelen volt belefogni legalább az előkészületekbe. Ehhez annyit tett, hogy a chipjére érkező ellenőrző kérdésekre néha egy-egy hibás választ küldött vissza, mintha az nem működne tökéletesen. A lekérdezések ettől persze megsaporodtak, de ekkor a hibás válaszai is. Rövid időn belül meg is érkezett az utasítás, amit remélt: menjen vissza a robotgyárba.

Erre viszont egyáltalán nem válaszolt – csak kísétált a lakásból, és fejfájást, szédélgest színlelve elindult a teleport készülék felé. Az ajtajában álló robot minden lépését követte.

Éppen akkor ért a teleporthoz, amikor megérkezett a várva várt üzenet az idős nőtől:

„Ideértünk, minden rendben, nyugodj meg. Egész kedves ez a férfi.” – A fiú mellkasáról mintha egy mázsás kő gurult volna le. Akcióba léphetett.

A teleportba szállva nem a robotgyárhoz, hanem a gyógyító intézménybe ment. Ott egyből jelezte az intézmény információs rendszerének, hogy a chipje hibásan működik, és mivel erre még rá is játszott furcsa tesztmozgásokkal, hamarosan a vizsgáló helyiségben találta magát.

A Megfigyelők közben lázasan próbálták kideríteni, hogy mi történik vele. Keresték mindenhol, és végül meg is találták a gyógyító intézmények közös információs rendszerében. A fiú éppen ezt akarta.

Amikor a Megfigyelők robotjai megérkeztek az intézménybe, a fiút már vizsgálta az orvos. Ő, végig kontroll alatt tartva az orvost és az asszisztent, elhitette velük, hogy a fejében egy ismeretlen eredetű, speciális chip van elhelyezve, aminek a működése kiszámíthatatlan. Amikor az orvos rákérdezett a fiúnál, hogy mi ez, egyszerű azt válaszolta, hogy nem tudja: amikor felébredt, iszonyúan fáj a feje, és ezért látogatott ide. Mivel ilyenkor a protokoll az idegen chip azonnali eltávolítása volt, a fiút gyorsan át is vitték a műtőbe.

A Megfigyelők nem voltak felkészülve erre. Bármennyire is próbálták megakadályozni a műtétet, nem leplezhették le magukat, így kénytelenek voltak passzívan figyelni az eseményeket. Mindössze annyit tehettek, hogy szakadatlanul küldözgették az utasításokat a fiúnak a „chipjén” keresztül, hogy azonnal álljon fel, és menjen el onnan. A fiú viszont egyáltalán nem reagált ezekre.

A műtét az előzőekhez hasonlóan zajlott: az orvos, az asszisztens és a robotkar átélte egy chip-eltávolító műtétet, aminek a végén az orvos ámulva nézte az ismeretlen eredetű chipet, majd átadta azt az asszisztensnek, hogy küldje el további vizsgálatokra. A résztvevők és a Megfigyelők legalábbis ezt látták – a valóságban azonban nem volt műtét, de a „végén” valóban átadta az orvosnak a chipet, aztán pedig elhitette vele, hogy most már útjára engedheti őt.

Ezután felállt, és egyszerűen kísétált a műtőből, majd az épületből is. Közben végig figyelte a Megfigyelők kétségbeesett és tehetetlen próbálkozását, ahogyan megpróbálják visszaszerezni a chipet.

Már csak egyetlen dolga maradt: felszívódni, önmaga leleplezése nélkül. Az utcán végig szemmel tartotta az őt figyelő robotokat, majd amikor éppen

csak ketten követték, bement egy kisebb tömegbe, a robotok figyelmét pedig eltereltette néhány járókelővel.

Az időzítés fontos volt: amikor egyik robot sem tudott rá figyelni, beugrott egy teleportba, és a város egy másik, kevésbé forgalmas pontjára teleportált. Itt körülnézett, hogy figyelik-e, majd átsétált egy másik készülékhez, és újra teleportált, újra egy véletlenszerűen kiválasztott készülékbe.

Vagy fél tucatszor ismételte meg ezt, hogy biztos lehessen benne, hogy nem hagy nyomot. Ezután keresett egy félreeső helyet, majd – immár teleport készülék nélkül – egyenesen Aimeo szigetére teleportált.

A reggeli napsütés és a természet közelsége boldog izgatottsággal töltötte el. Már alig várta, hogy átmehessen a lányhoz a másik szigetre, de előtte még egyszer ellenőriznie kellett mindent. Az összes aspektusból, többször is átfuttatta az agyán az eseményeket, de nem talált hibát: minden pontosan úgy történt, ahogyan akarta. Most mindannyian biztonságban kellett, hogy legyenek – legalábbis egy időre.

Amikor végzett, egy rövid üzenetet küldött az idős nőnek:

„Én is biztonságban vagyok. Majd jelentkezem. Csak szükség esetén keress.”

Ezután fogta magát, és átteleportált másik szigetre. A tó melletti tisztásra érkezett.

A lány éppen kicsit távolabb, a tó partján járkált idegesen fel és alá, és amikor észrevette a fiút, az arca először egy pillanatra megfagyott, majd a felismeréstől széles mosolyba borult, és aztán rohanni kezdett felé. Odaérve egyből a nyakába ugrott, és olyan erősen szorította magához, hogy a fiú alig kapott levegőt. Visszaölelni is csak akkor tudott, amikor a szorítás végre engedett kicsit – ekkor tört fel belőle egy önkéntelen, mély sóhajlás. Most jött rá, mennyire is hiányzott neki a lány.

Égészen estig beszélgettek. A fiú részletesen elmesélt mindent, a lány pedig szótlánul hallgatta őt. Bár a szavak eljutottak hozzá, a tudatának csak a felszínét karcolták meg – a szíve, a teste, és a gondolatai is mind-mind egyetlen dologgal voltak tele: a fiúval, akit csillogó szemekkel, boldog mosollyal figyelt, miközben az mesélt.

Aznap már el sem mozdult mellőle – nem akarta még egyszer a gondolatát sem átélni annak, hogy elveszítheti.

A magas, kék egyenruhás, nyurga férfi sokáig állt az iroda hatalmas ajtaja előtt. Egyik lábáról a másikra lépkedett, és közben többször is majdnem megérintette az ajtót, de mindannyiszor visszahúzta a kezét. Nem mert belépni. Az agya folyamatosan zakatolt, valami olyan megoldás után kutatva, amivel talán megúszhatja.

– Jöjjön be! – dörrent meg odabentről az ismerős, érces hang. – Tudom, hogy odakint áll!

A férfi teste összerезzent, majd bátortalanul tolta meg az ajtót. A tekintetét végig a földre szegezve, magát egészen összehúzza lépdelt be az iroda közepéig.

– Uram, mi... – kezdte alig hallhatóan, majd megállt, és megköszöri a torkát. – Elvesztettük a fiút.

Az iroda sötét sarkából, az íróasztal túloldaláról fülsiketítően éles, kiábrándult nevetés hangzott fel. Hangos volt, sokáig tartott, de amikor lecsillapodott, egy higgadt, de a legkisebb ellenállást sem tűrő hang váltotta fel:

– Most pedig pontosan elmeséli, hogy mi történt!

A nyurga férfi már remegett az idegességtől. Lassan formálta a száját az első szóra:

– A fiatalember... valami baj lehetett a beültetésével. Amikor reggel felébredt, az új chipje hibás üzeneteket kezdett küldeni, és... mi egyből utasítottuk, hogy jöjjön be ide, de nem reagált rá. Úgy gondoljuk, hogy fájdalmai voltak, és a chipje nem is vette a jelzéseinket. Talán még azzal sem volt tisztában, hogy új chipet kapott. Aztán, amikor elindult otthonról, a robot még el is kísérte a teleportig, de... nem ide jött, hanem... a gyógyító intézménybe.

Ekkor megállt, és nyelt kettőt. Várta a reakciót, de az iroda sötét, hátsó részéből csak az ütemes lélegzés hangja hallatszott.

– És ott... kiszedték a chipjét...

Újra megállt, és behunyta a szemét. A feszültség tovább nőtt, de reakció még mindig nem érkezett.

– És aztán... az orvos elküldte a chipet... további vizsgálatokra.

– Micsoda?! – ordított fel teljes torokból az íróasztal mögött ülő egyén. A hangjába beleremegett az egész iroda. – Maguk normálisak??

A férfi csak állt, lehajtott fejjel, csukott szemekkel. Lélekben felkészült a legrosszabbra.

– Ostoba, istentelen barmai! Tudja, mi történik, ha a Géphez kerül az a chip? Felfogta, hogy mi történik akkor, maga életre alkalmatlan, idióta állat? Felfogta?!

A férfi csak rázta a fejét.

– Akkor nekünk végünk! Érti, amit mondok? Amíg maga kettőt pislant, a Gép összerakja a kirakós darabkáit, és már meg is talált minket! Hogy lehetnek ennyire alkalmatlan, tökkelütött, retardált, féleszű, kretén állatok?

Hirtelen csend lett – az íróasztal mögött ülő egyén lázasan gondolkozott. Halkan, de a hangjában teljes megvetéssel szólalt meg újra:

– Meg sem próbálták visszaszerezni?

– De... vagy egy tucat robot keresi még most is. Nagy valószínűséggel még az épületben van. De nem aktív a chip, így nem tudjuk venni a jeleit. Feltűnést pedig nem akarunk kelteni.

– Most nagyon figyeljen rám! – folytatta kimért hangon az illető. A szavak mindegyike erővel és gyűlölettel volt átítatva. – Lassan mondom, és csak egyszer: ha kell, ölnek érte! Ha szükséges, mindenkit! De visszahozza nekem azt a chipet, és lerakja ide, az asztalomra. Megértette?!

A férfi sűrűn bólogatott.

– Most pedig eltakarodik innen!

A férfi egy pillanat alatt elhagyta a helyiséget.

VI: Múlt

48

Másnap a fiatalok egymás karjaiban ébredtek – kipihenten és elégedetten. Kis lustálkodás után lementek a tóhoz, és arra az időre, amíg levetkőztek, szemérmesen elfordultak egymástól, de utána önfeledten játszadoztak a tó hűvös vizében.

A fürdés utáni reggeli közben aztán megbeszélték, hogy mit csináljanak aznap.

– Most már tényleg nekiállok az ágynak – mondta fiú –, és akkor végre kényelmesen alhatunk itt is. Mit szólsz hozzá?

A lány mosolyogva, csillogó szemekkel bólogatott:

– Én pedig készítek valami finomat ebédre!

– Tökéletes. Akkor én mentem is, fáért! – köszönt el tőle a fiú.

Ezután a part közelébe teleportált. Úgy emlékezett, hogy látott arrafelé megfelelő fákat, és meg is találta őket: egy kisebb csoportosulás volt fiatalabb, vékonyabb példányokból, amiknek szinte nyílegyenes volt a törzse. Neki is állt, hogy kivágjon közülük néhányat.

Amikor végzett, és éppen halomba rakta őket, az ismerős, női hang szólította meg:

– Kövess!

A fiú felkapta a fejét, de értetlenül nézett.

– Erre... – szólalt meg újra a hang, most már távolabbról, a part felől.

Így végre utána eredhetett.

– Ott lent! – mondta a hang, amikor a fiú odaért hozzá. – Menj le! – Azzal eltűnt.

A fiú egy hosszú, keskeny sziklaárkot látott maga előtt. A mélysége legfeljebb két enbernyi lehetett, és az alja alacsonyabban feküdt az óceán

szintjénél. A túlsó partján magasodó domb, és a rajta fekvő erdősáv azonban megvédte attól, hogy az óceán vize betörjön ide.

Elsétált jobbra, az árok végéig, majd óvatosan lemászott, és már az alján indult el visszafelé. Ahogy haladt, úgy mélyült az árok, és egy idő múlva a felszíni sziklák pereme összeért a feje felett – az árok egy barlanggá változott.

Itt bekapcsolta a ruháján a fényt, és úgy haladt tovább, de nem kellett sokáig mennie, mert hamarosan egy sziklafal zárta el az útját. Hiába tapogatta, az teljesen szilárd volt – onnan nem volt tovább. Visszafordult, hogy elinduljon kifelé, de ekkor megint megszólalt a női hang:

– Még ne! Keress tovább...

– De mit? – kérdezett vissza fennhangon, választ azonban nem kapott.

Még alaposabban körülnézett. A barlangot lezáró sziklafalon még mindig nem talált semmit, de amikor felnézett, a feje felett észrevett valamit. Odanyúlt, és letörölgette: egy jel volt az – a körbe rajzolt hatágú csillag szimbóluma, amit a gömbön is látott.

Most önkéntelenül is lenézett a lába alá, majd le is guggolt, és nekiállt sepregetni. A barlang aljára lerakódott por, kosz és üledék alól hamarosan előbukkant a másik jel is: a körbe rajzolt sok, egymást metsző, kis kör szimbóluma.

Így már csak a kígyót kellett megkeresnie, de helyette valami egészen mást talált: a szemközti falon, vállmagasságban egy alig észrevehető, halványvörös színű tenyérlenyomat állt. Annak azonban csak négy ujjja volt...

Egyből belepróbálta a kezét. A hüvelykujja könnyen beleillett, de a többivel játszania kellett egy ideig, amíg végre sikerült az egész a tenyerét beletennie, a két utolsó ujjának összeszorításával.

A kézlenyomat ekkor vörös színben kezdett világítani, ahogy a feje feletti és talpa alatti jelek is – csak azok aranyban. A teste ezzel párhuzamosan melegedni, majd szinte izzani kezdett, de az egész csak egy rövid ideig tartott, és aztán ki is hunytak a fények.

Először nem értette, mi történt. Megvonta a vállát, és elindult kifelé, de egészen addig, amíg a napfényre nem ért, fel sem tűnt neki a változás. Odakint viszont nagyon meglepődött: a fenti fák teljesen máshogy

helyezkedtek el, és még a nap állása sem egyezett azzal, mint amikor lemászott az árokba.

Azonnal fel akart jutni. Teleportált, de nem sikerült. Aztán újra, de hiába: nem tudott teleportálni.

– Mi a fene? – mormogott magában, majd bosszúsan a sziklaárok túlsó vége felé indult.

Amikor már megmászható magasságúnak látta a falát, felkapaszkodott rá. Először a jobb lábával lépett fel egy kiálló szikladarabra, majd elkezdte a kezével felhúzni magát, de ekkor hirtelen fájdalmat érzett. A falat elengedve rögtön visszaugrott az árok aljára.

Meglátva, hogy mire lépett rá, először el sem akarta hinni. Odanyúlt a jobb kezével, hogy megfogja, de ekkor érte a következő meglepetés: a kezén csak négy ujj volt.

Ez így egyszerre sok volt neki. Lassan, mélyeket lélegzett, amíg egy kicsit meg nem nyugodott, és csak azután vette újra szemügyre azt, amire rálépett. Végigkövette a szemével, egészen a hátáig: egy szárny volt az. Az ő szárnya.

– Mi ez?? – nevetett fel eszelősen. – Mégis, mi a franc történik? És egyáltalán, hol vagyok?

A női hang válaszára várt, de hiába – még a jelenlétét sem érezte.

Most már kimászott az árokból, ügyelve a szárnyaira, és amikor felért az árok peremére, körülnézett. A sziget ugyanaz volt, mint korábban, de szinte minden máshogy nézett ki: az általa összerakott kis fakupac nem volt sehol, sőt, maga a facsoportosulás sem. Az árok túlsó partján húzódó erdőszáv is hiányzott, de még a domb is, amin az állt. Az egyetlen biztos pont a magas hegycsúcs volt, a sziget közepén – az pontosan ugyanúgy nézett ki, mint előtte.

– Hahó! – kiabált, és közben elindult arra, amerre a tavat sejtette. Nem tudta felfogni, hogy miért nőttek szárnyai, és annyira szürreálisan hatott az egész, hogy még a gondolatába is belepirult. Pedig többször is végigtapogatta mindkettőt, és kétség sem fért hozzá: ezek az övéi voltak.

Aztán a kezeit nézegette, és számolta újra és újra kínjában:

– Hüvelykujj... első ujj... középső ujj... és egyből kisujj?!

Hamarosan megérkezett a tóhoz. Itt is más volt minden: az erdő majdnem egészen a tópartig kinyúlt, elfoglalva az egész tisztást, a faháznak pedig

nyoma sem volt. Ahogy a lánynak sem – bár az előzőek alapján ebben még csak nem is reménykedett.

Leült, és az arcába temette a kezét. Kétségbe volt esve, de az értetlensége még annál is erősebb volt. Egyetlen elképzelése volt csak arról, hogyan kerülhettek szárnyak a hátára, de az elképzelés most kevés volt. Tudnia kellett.

Felállt, behunyta a szemét, és arra gondolt, hogy kitárja a szárnyait. A vállai bizseregni kezdtek, és érezte, ahogy a hátizmai megfeszülnek. A szárnyak lassan felemelkedtek, és kifeszültek két oldalra. Még azt is érezte, ahogy egy gyenge szellő beléjük kap.

– Akkor most felszállok! – biztatta magát.

Fogalma sem volt róla, hogy kell ezt csinálni, és itt most az sem segített, hogy látott már madarat repülni. Belülről ez teljesen más volt: hiába kezdte el feszegetni a hátizmait, vagy a kezeivel rásegíteni, nem történt semmi.

Úgyhogy inkább csak gondolt rá, hogy felszáll. A szándékra már egyből reagáltak a szárnyak is: a vállizmain egy furcsa, hömpölygő érzés futott végig, a kifeszített szárnyai pedig kissé összébb csukódtak, majd egy lefelé mozdulattal újra szétterültek. Így kezdte mozgatni őket, először lassan, de aztán egyre gyorsabban – még a körülötte lévő homok is egészen felkavarodott tőle.

Kezdett ráérezni. Most már tudatosan verdesett a szárnyaival, és ahogy egyre könnyebbnek érezte magát, úgy tevődött át a testsúlya a lábairól a hátizmaira. Emelkedni kezdett, felfelé. Már a levegőben volt.

Újabb erőteljes szárnyacsapásokkal emelkedett még feljebb, egészen a magas hegy csúcsáig. Itt szállt le, és aztán visszazézett a tóra. A magasból tudatosult benne először: képes repülni.

Most az óceán felé fordult. A távolban rengeteg kisebb-nagyobb szigetet látott, és ettől elfogta egy különös, de ismerős érzés, mintha ott lenne az ő helye is. Egy pillanatig sem gondolkozott: elrugaskodott a hegycsúcsról, és a mélységbe vetette magát.

A szél belekapott a szárnyaiba. Kitárta őket, és csak kettőt kellett vernie velük, aztán már emelkedett is felfelé. Annyira könnyen ment.

Felszabadító érzés volt. Különös, borzongatóan szabad érzés. Még mindig nem értette, hogy lehetnek szárnyai, és még mindig nevetségesen valótlannak érezte az egészet, de most már nem érdekelte. Most már csak élvezni akarta a repülést, és eljutni azokra a távoli szigetekre, amikről tudta, hogy nem szabadna ott lenniük, de mégis ott vannak. Ahogy a szárnyai is.

Egy idő után, az önfeledt repkedésből feleszmélve vette észre maga alatt az első szigetet. Hátraszegte szárnyait, majd zuhanórepülésbe kezdett – most már sokkal bátrabban, mint az első szárnycsapásoknál. Ahogy földközelségre ért, rögtön meg is pillantotta, amit eddig csak sejtett: nem ő volt itt az egyetlen szárnyas ember. A sziget körül tucatjával repkedtek a hozzá hasonló emberek, és miután leszállt, már látta, hogy valójában itt mindenki ilyen. Még azok is, akik éppen a földön járnak.

Egy nagy mező közepén landolt. Körben a sziget hegyláncai húzódtak, azokon pedig színes házak sorakoztak a magasban. Minden ház előtt egy kis terasz helyezkedett el, amit a szárnyasok láthatóan a fel- és leszálláshoz használtak. A teraszok mindegyike élénk, rikító színben pompázott, és a házakhoz nem is vezetett út a hegyen felfelé – valószínűleg nem volt rá szükségük.

Ezután a mező szélén fekvő, nagyobb épületek felé indult. Először gyalog, de aztán pár lépés után erős késztetést érzett, hogy úgy közlekedjen, ahogy mindenki más. Kitérte a szárnyait, a levegőbe emelkedett, majd átrepült az épületek felett, és a közöttük elterülő, szabályos kockakövekkel kirakott, hatalmas téren szállt le.

Az épületek a tér körül helyezkedtek el. Egymáshoz hasonló felépítésűek voltak, nyitott oldalakkal és oszlopokkal tartott tetővel, amik között éppen akkora távolság volt, hogy egy ember könnyedén átrepülhessen közöttük. A jelekkel és szimbólumokkal díszített oszlopok színe és stílusa minden épületen más volt, és az látszott, hogy ezek az épület funkcióját írják le.

Az egyik, zöldes színű épületben valamiféle oktatás folyt, ahol egy magasabb, szárnyas férfi magyarázott valamit a körülötte ülőknek. Egy másik, sárgás-vöröses épületben asztaloknál étkeztek, egy mélykékben pedig nagy medencék helyezkedtek el, tömve feltöltődésre vágyókkal. A mellette álló, világoskék színű épületben testedzéseket végeztek.

A lila színű épületben gyógyítás folyt: sérültek feküdtek asztalokon, akiket orvosok kezeltek, míg mások rehabilitációban vettek részt. Az épület hátsó, elkülönített része felől gyereksírás hallatszott. A fiú közelebb ment, és hosszan figyelte, ahogy a női egyedek a kis, szárnyas gyermekeiket a mellükre teszik, mire azok pici, mozgó szájukkal mohón esznek. Értetlenül figyelte, hogy a gyermekek táplálása miért így történik.

Aztán másfelé fordult. Távolabb, a vízparthoz közeli völgyben több barna színű épületet fedezett fel, amikben valamiféle termelés folyt. Az egyik, építőanyagot gyártó épületben éppen méretre vágták a köveket, a mellette lévőben pedig festékeket készítettek hatalmas üstökben. A következőben nyers faanyagot dolgoztak fel.

Ekkor jött rá, mi zavarja annyira: sehonnan sem hallott beszédet. Felhangzott ugyan néhány szó, nevetés vagy éppen sírás, de a téren annak ellenére is csak zajok voltak, hogy viszonylag sok ember repkedett a környéken.

A választ az első ráhangolódása adta meg: az itteniek kommunikációja az emberekhez hasonlóan, gondolati úton folyt. A gondolatviláguk mégis teljesen más volt: sokkal nyitottabban, tényleges érzésekkel kommunikáltak, sőt, az egész társalgásuk valójában érzéseken alapult. Nem arról kommunikáltak, hogy mit tesznek vagy csinálnak, hanem arról, hogy a tettek milyen érzéseket váltanak ki belőlük, és hogy aztán ezek milyen cselekedetekre sarkallják őket. Merőben más gondolkodás volt ez, mint amihez a fiú hozzászokott, mégis sokkal közelebb érezte magához. Sokkal természetesebbnek hatott.

A közelében egy férfi és egy nő éppen ekkor találkozott össze a levegőben, majd leszálltak nem messze tőle, és gondolati úton beszédbe elegyedtek. Kíváncsi volt a kommunikációjukra, ezért rájuk hangolódott, majd figyelte őket, ahogy az érzéseikről beszélgetnek.

A nő egészen fiatal volt, talán a lányhoz hasonló korú, a férfi viszont idősebb, és tapasztaltabbnak is tűnt. Mindkettejüknek négy ujjuk volt, ahogy neki is – ezt nem tudta nem észrevenni.

– Üdv! – köszönt oda nekik, először gondolatban, de aztán szinte azonnal szóban is.

Furcsán néztek rá, de nem ítélezően.

– Üdvözöllek! Kiane vagyok. Téged hogyan szólíthatlak? – szólalt meg először a nő, szintén hangosan.

A fiú először zavarba jött, mert egy teljesen más nyelven beszéltek, mint ő. Amíg a gondolataikat olvasta, ez fel sem tűnt neki, de így, szóban, nagyon különösen hangzottak a szavaik – valamiért mégis megértette őket. Névvel viszont továbbra sem tudott szolgálni, ezért rávágta a szokásosat:

– Angram Smith vagyok.

– Milyen érdekes név – szólalt meg a férfi is. – Én pedig Palio vagyok.

Örvendek!

A fiú ezután elmesélte nekik, honnan érkezett, hogyan jutott ide, és hogy ez az egész világ mennyire új neki. A története egyre kíváncsibbá tette a nőt és a férfit, és kezdetben meglévő gyanakvásuk hamar feloldódott.

Azt javasolták a fiúnak, hogy nézzen szét a többi szigeten is, ha meg akarja ismerni a világukat, és a többi, itt élő fajt is. Elmondták neki, melyiket merre találja, és azt is, hogy a szigetek központjában találja meg a Kormányzóságot, ahonnan a világuk irányítása történik.

A fiú ezután megköszönte az útbaigazítást, és minden jót kívánt. Nagyon élvezte a beszélgetést.

Először az óriások szigetei felé vette az irányt. Hosszan kellett repülnie, mert ők a szigetvilág távolabbi részén éltek, egy nagy területen fekvő, sok szigetből álló szigetszoporton. Közelebb érve jól látszott, melyek azok a szigetek: a férfi, Palio találóan írta le őket hegyes szigeteknek, mert szinte mindegyiket hegyek borították.

A fiú az égből a legnagyobbnak látszó sziget felé vette az irányt. A földre nem szállt le, csak a levegőből nézte a tájat, ahogy átrepült felette. Az elnyújtott, hosszúkas szigeten egy hegylánc húzódott végig, rengeteg csúccsal, és csak néhány, alacsonyabban fekvő, sík területtel. Az egyik ilyen terület felett átrepülve több óriást is látott, felnőttet és gyereket egyaránt, de a méretük még annál is lenyűgözőbb volt, mint amit előre elképzelt. Hatalmasak voltak – némelyikük tízszer akkora is lehetett, mint ő, de látszólag még legkisebb gyerekek is könnyedén felkaphatták volna a testét.

Ahogy megfigyelte, az óriások a hegyekben lévő barlangokban éltek. Ilyen barlangok szinte minden hegyen tucatjával voltak, de nem mindegyik tűnt

lakottnak. Úgy látta, hogy az óriások csak azokat használják, amik tisztes távolságra fekszenek egy másik lakott barlangtól, és ennek okát az odalent sétálók viselkedéséből könnyen ki tudta következtetni: többnyire egyedül járkáltak, és nem is nagyon beszélgettek egymással, még a családok sem – magányos lényeknek tűntek.

Rájuk hangolódva ki is derült, miért: a gondolatviláguk egyszerű volt, az érzelmi síkot szinte teljesen háttérbe tolva. Nem volt bennük rosszindulat vagy gonoszság, inkább csak közöny és magány, és ezzel látszólag elégedettek is voltak.

Úgy döntött, hogy nem száll le – úgysem lenne mondanivalójuk egymás számára.

Inkább továbbrepült, egészen a szigetvilág legtávolabbi széléig, ahol már csak végeleáthatatlan korallzátonyok terültek el, és ahol Palio szerint a vízi emberek éltek. Itt leszállt az egyik zátonyra, és aztán csak figyelt, amíg fel nem bukkant egy, majd még egy, aztán pedig több csoportnyi vízi ember az óceán felszínén. Úgy tűnt, ők az óriásokkal ellentétben társas lények: szinte csak csapatokban látta őket úszni.

Egy kis idő múlva az egyik, közelben úszó csoportról levált az egyikük, és odaúszott hozzá. Felkapaszkodott a korallzátonyra, és félig ülve odatelepedett mellé.

A fiú alaposan szemügyre vette: a felsőteste emberi volt, de négy ujja között kis hártvány feszültek, és a lábai helyén a halakhoz hasonló uszonya volt, amit az egész testével együtt sötét színű pikkelyek borítottak. A fülei alatt a halak kopoltyúíhhoz hasonló, hosszanti nyílások húzódtak, de volt orra is, és az arca is egészen emberinek tűnt.

– Szia, én Twudrianoe vagyok. Te ki vagy? – szólította meg a fiút barátságos hangon. A hangja érdekesen, gurgulázóan szólt, és azon a nyelven beszélt, amit a fiú a szárnyas emberektől is hallott.

– Angram Smith vagyok – válaszolta neki.

– És mi járatban erre?

– Látogatóba jöttem a világotokba, egy messzi helyről. Ott nincsenek szárnyaim.

– Érdekesen hangzik. Mesélj még róla – kérte az uszonyos lény.

– Más, mint a tiétek. Mi nem szigeteken, hanem egy nagy szárazföldön élünk. Városokban lakunk, sokan együtt, és nagyon hasonlóak vagyunk. Külsőre is, mert hasonlóan öltözködünk, de hasonlít az érdeklődésünk is, és az utódainkat is közösen neveljük. Robotok segítik az életünket, amit egy Gép irányít.

– Különös világ lehet. És boldogok vagytok?

– Hát... boldogok. Igen, mondhatjuk – válaszolta elgondolkozva a fiú.

– Nem tudod?

– Mi... mi ilyeneken nem gondolkozunk.

– Az meg hogy lehet? – faggatózott tovább Twudrianoe. – Akkor mi okoz számotokra örömet? A párokat? A gyermekeitek? A családokat?

A fiú bátortalanul válaszolt:

– Hát, mi egyedül élünk, de közösségben. A gyermekeink is közösek, mert őket a közösség által felügyelt központ hozza létre, és a közösségben is nevelkednek.

– Értem. Tényleg érdekes világotok lehet. Mi családokban élünk, és javarészt együtt is mozgunk a családdal: a párok a gyerekeikkel és a szüleikkel. Nekünk a család okoz örömet, és főleg a gyerekeink. Így találjuk meg a helyünket a világban.

A fiú erre felsóhajtott.

– Tudod, az én számomra meg a ti világotok az érdekes. De tetszik, nagyon is: a miénk ennél sokkal... felszínesebb – válaszolta, maga is meglepődve azon, ahogy ez kicsúszott belőle.

– Akkor miért nem maradsz itt?

– Mert van valaki, aki vár rám.

– Akkor most... mégis van családod? – nevette el magát a vízi ember. A nevetése is gurgulázott. – Miért nem hozod el őt is ide?

A fiú most egy pillanatra elhallgatott, komoran maga elé nézett, majd feltette magában a kérdést, amire azonnal meg is kapta magától a választ.

– Köszönöm, Twudrianoe! – ugrott fel, odakiáltva az uszonyos embernek, majd néhány szárnycsapással a levegőbe emelkedett. A vízi ember mosolyogva nézett utána.

Nyílegyenesen a lánnal közös szigetük irányába repült. Erősen vert a szárnyaival, emelkedett és süllyedt, úgy, ahogy a leggyorsabbnak érezte a haladást. Amikor a sziget közelébe ért, már elfáradt, de még erőt vett magán, és zuhanórepülésben egyenesen a sziget szélén húzódó sziklaárkot célozta meg.

Mikor már egészen a föld közelébe ért, vert néhányat a szárnyaival, és annyira pontosan irányította magát, hogy egyenesen a sziklaárok végében érintették a lábai a talajt. Leugrott az árokba, és a másik végében álló barlangig szaladt.

Lázasan kereste a jeleket, ahogy szemei még hozzá sem szoktak a sötéthez, majd a kézlenyomatba helyezte a kezét, amitől az felizzott a testével együtt, a következő pillanatban pedig már meg is változott a környezet.

Ahogy kifelé tartott a barlangból, ellenőrizte a kezeit, és a szárnyaihoz is hátranyúlt: újra öt ujjá volt, és nem voltak szárnyai. Ez pedig csak egyet jelenthetett: visszatért. Azonnal a tó mellé települt.

A lány éppen az összegyűjtött gyümölcsöket mosogatta a tóban.

– Ez gyors volt! – mosolygott a fiúra, amikor meglátta.

– Vissza kell jönnöd velem! – lépett oda hozzá a fiú, és fogta meg a vállait.

Az arcán teljes izgalom ült.

A lány értetlenül nézett vissza rá.

– De hova?

– Vissza a... Naaaa, gyere már! Azt majd megcsinálod később!

– Minden rendben? Nem ártott meg kicsit a favágás? – kérdezte meglepetten a lány, a kezével a fiú szemei előtt legyezve. – Nagyon furán viselkedsz.

– Csak hangolódj rám! Kérlek! – tört ki a fiúból kétségbeesetten.

A lány engedett:

– Hát jó! De, remélem, tényleg fontos!

A mondat vége már a sziklaárok alján, a barlang bejáratánál hangzott el. A lány meglepődött, és amikor körülnézett, még kevésbé tudta mire vélni az egészet.

– Itt lesz, gyere! – jelent meg mögötte a fiú is, és már vonszolta is a barlang sötétje felé. A ruháján már bekapcsolta fényt.

A lány nehezen botorkált a sötétben a napfényhez szokott szemekkel, de mire a barlangot lezáró sziklafalig értek, már megszokta a ruha gyenge fényét.

– És most? – kérdezte. A fiú épp a jelet kereste a feje felett.

– Meg is van! – szólalt meg, majd odaállította szorosán maga mellé a lányt. A lábát a lenti jelre igazította, majd odanyúlt a kézlenyomathoz, és beletette a kezét.

A lány először megijedt a felerősödő fényektől, majd a teste felizzásától, de amikor ez véget ért, és újra ott álltak a sötét barlangban, a fiú időt sem hagyott neki felőcsúdni – azonnal intett, és elindult kifelé.

– Gyere!

Követte, de amint kiértek napfényre, a meglepetéstől szinte összecsuklott, ahogy elgyengültek a térdei. Tátott szájjal nézte a fiú hátát, és amikor a fiú megfordult, döbbsen arccal csak annyit tudott mondani:

– Neked... neked... miért vannak szárnyaid?

A fiú elmosolyodott.

– Fordulj meg! – mondta magabiztosan, de amikor a lány megfordult, ő is megdöbbsen. – De... de neked... neked meg miért nincs? – hebegte.

A lány most még furcsábban nézett rá:

– Talán mert enber vagyok?

– Én... akkor... ezt nem értem – bizonytalanodott el a fiú. – Mutasd a kezéd.

A lány odatartotta a kezét, de az ugyanolyan volt, mint előtte: neki öt ujja volt. Viszont, amikor meglátta a fiú kezét, egy halk sikollyal hátraugrott.

– Mi ez?? Miért van négy ujjad? – húzódott el tőle.

A fiú arcán a tanácstalanság tükröződött.

– Azt nem értem, hogy neked miért nincs. És szárnyad sem. Ebben a világban neked is kellene, hogy legyen...

Értetlen pillantás követte a szavait:

– Itt? Miért, most hol vagyunk?

A fiú sóhajtott egyet, és inkább megfogta a lány kezét, elindulva vele a sziklaárok túlsó vége felé. A lány elsőre kicsit viszolyogva húzta vissza a kezét, de aztán mégis engedett. Elkísérte az árok végéig, ahol a fiú felsegítette a sziklafalon, majd ő maga is kimászott.

– Nézz körül! – intett körbe. – Szerinted hol vagyunk?

– A szigeten – vágta rá a lány, de ahogy jobban szemügyre vette a tájat, elbizonytalanodott. – Vagy nem?

– De igen, ott vagyunk. Ott a hegycsúcs is. De valahogy mégsem ott...

A lány most már kezdett mérges lenni.

– Most szórakozol velem? Négy ujj van a kezeden, a hátadon meg szárnyak, és a sziget nem úgy néz ki, mint amikor eljöttünk a tótól. Te meg kitalálósdit akarsz játszani velem?

– Nem – hárított a fiú –, eszemben sincs! De én sem tudom, hogy mi ez az egész. Annyit tudok csak, hogy amikor elmentem fát vágni, és rátaláltam arra az árokra, átkerültem ide. És szárnyam lett. És négy ujjam. De most, amikor te is átjöttél, neked nem. És nem értem, miért!

– Talán mert én nem érintettem meg a falat?

– Hát... öööö... – gondolkozott el a fiú, majd zavartan elmosolyodott. – Még az is lehet.

– Akkor lépünk túl ezen, jó? Inkább mondd el, hol vagyunk most.

– Tényleg nem tudom. Ez egy másik világ, de mégis ugyanaz. Az egyetlen tippem, hogy ugyanott vagyunk, csak egy másik időben.

– És azon a kézlenyomaton keresztül jöttünk át?

– Miért ne? Olyan lehet, mint a teleport. Csak időben működik.

A lány elgondolkodott.

– És a szárnyak? Azt mivel magyarázod?

– Gyere, inkább megmutatom. Kapaszkodj belém! – intett a lánynak, aki zavarba jött, mert a szárnyaktól nem fért oda a fiú hátához. – Szemből gondoltam! – nevetett a fiú, miközben kitárta a szárnyait.

A lány átölelte, és közben ámulva nézte, ahogy a fiú hatalmas, mégis kecses szárnyai kifeszülnek, aztán verdesni kezdenek, lassan emelve őket a földről. Néhány szárnycsapás után már a magasban voltak.

– Húúú! – lelkendezett a lány, amikor megpillantotta alattuk a sziget egyre távolodó formáit. – Odanézz, ott a tó!

Még tovább emelkedtek, jóval a hegycsúcs fölé, és amikor a sziget már csak egy apró pontnak látszott alattuk, a fiú hátraszegte a szárnyait, és zuhanórepülésbe kezdett.

– Áááá! – sikított a lány az izgalomtól. – Ez fantasztikus!

– Odanézz! – szólalt meg a fiú a lány fejében, hogy az erős szélzaj ellenére is meghallja.

A lány óvatosan megfordította a fejét, és előre nézett, az óceán felé, majd amikor meglátta a szigetvilágot, csodálkozva fordult vissza a fiúhoz. Az arcán széles mosoly jelent meg, és lelkesen kérdezett vissza:

– Oda megyünk, ugye?

A fiú büszkén bólintott, aztán még jobban magához szorította a lányt, és célba vette a szárnyas emberek szigetét. Amire odaértek, a lány már felfedezte a sziget körül repdeső, többi szárnyas embert is.

– Akkor ezért vannak szárnyaid? – szólalt meg, most már újra szóban, miután földet értek az épületek közötti nagy, kockaköves téren.

– Szerintem igen – válaszolta a fiú, de a lány ekkor már nem volt mellette. Ahogy a lába földet ért, már szaladt is mindenfelé, felfedezni a dolgokat.

Lelkesen mutogatta a fiúnak, amiket látott, a fiú pedig hiába próbálta elmondani neki, hogy ő már járt itt, a lány meg sem hallotta azt. A fiú inkább ráhagyta: csak mosolyogva követte őt, és hagyta, hogy kalauzolja ebben a neki még újként ható világban.

Egyszer csak egy nagyon magas, fiatal szárnyas férfi állította meg a lányt:

– Tapa! Tavak dai, te hune aim-e? – kérdezte tőle. A lány értetlenül nézett rá.

A fiúnak ekkor esett le, hogy a lány nem érti a nyelvüket.

– Azt kérdezi, honnan jöttél, és mi a neved – fordított neki. – Szerintem azért kérdezi, mert neked nincsenek szárnyaid.

– A nevem? – nézett vissza rá csodálkozva a lány.

– Tudod, itt mindenkinek van egy neve, ami egyedi, és rá jellemző. Így különböztetik meg egymást. Először én sem értettem, de meg lehet szokni.

– És neked mi a neved?

– Én... – jött egy pillanatra zavarba a fiú – mindenkinek azt mondom, hogy Ingram Smith vagyok.

– Rendben. Akkor az én nevem pedig legyen... – gondolkozott el a lány, többször is megpróbálva egy-egy nevet formálni a szájával, de aztán egyiket sem mondta ki.

– Ugye, milyen nehéz? – nevetett fel a fiú.

– Legyen Eliaké! – vágta rá a lány végül, a semmiből.

A magas, szárnyas férfi erre odakapta a fejét. Valamit mondott a fiúnak, aki aztán a lány felé fordult:

– Azt kérdezi, hol hallottad ezt a nevet.

– Nem tudom – vont a lány a vállát –, csak úgy jött...

A fiú ezt tolmácsolta a szárnyas férfinak, majd beszélgetett még vele egy kicsit. Elmagyarázta neki, honnan jöttek, és hogy a lánynak miért nincsenek szárnyai. A férfi furcsa szerzetként tekintett rájuk, és látszott rajta, hogy most már inkább szabadulna tőlük, ezért amint tudta, udvariasan lezárta a beszélgetést, és elköszönt.

A lány nem törődött vele, és amint elment, már szaladt is volna tovább. A fiú állította le:

– Tudom, hogy minden érdekel, de vannak még más szigetek is, és mindent úgysem tudunk megnézni. Gyere inkább, mutatok még mást is – mondta kedvesen, de határozottan.

A lánynak nem kellett kétszer mondani: már csimpaszkodott is fel a fiúra, aki mosolyogva tárta szét a szárnyait, és indult el vele a többi sziget felé. A lány repülés közben ámuldozva nézte a sok kisebb-nagyobb szigetet, és közben végig magyarázta a fiúnak, hogy miket lát.

Először az óriások szigeteihez mentek. A lány le akart szállni, de a fiú megkérte, hogy bízson benne, és elégedjen meg azzal, amit a levegőből lát.

Ezután a korallzátonyok felé vették az irányt. Itt már leszálltak az egyik zátonyra, és a fiú maga mellé ültette a lányt. Ezután hangosan elkiáltotta magát:

– Twudrianoe!

A víz felől többen felkapták a fejüket, majd kisvártatva megérkezett Twudrianoe is, és kimászott melléjük a zátonyra.

– Elhoztam, látod? Nekem ő a párom – mutatta be neki a fiú a lányt, aki rámosolyogott a vízi emberre, de mivel nem értette a nyelvüket, inkább zátonyokat és a vízben élő embereket figyelte.

– Gyönyörű! Akkor most már érted, hogy miről beszéltem? – kérdezett vissza Twudrianoe.

– Most már értem – bólogatott a fiú, majd hálásan hozzátette: – Köszönöm!

Ezután újra felszálltak, és elindultak a szigetvilág belseje felé, ahol a törpék laktak. Nekik Palio, a szárnyas férfi állítása szerint több fajuk is létezett: az egészen apró, tenyérnyi méretű egyedek minden szigeten megtalálhatóak voltak, de a nagyobb, az emberekhez képes negyedakkora termetűek egy külön szigeten éltek.

A törpék birodalmának szigete első pillantásra lakatlannak tűnt, de a leszállásuk után szinte azonnal megjelent néhány egészen kis növésű, a testükhöz képest szokatlanul nagy fejfel rendelkező emberke, akik kérdőre vonták őket, hogy mit keresnek itt. A fiú elmondta nekik, hogy csak szeretnék megnézni a birodalmukat, de a törpéket ez nem hatotta meg: barátságtalanok voltak, és mogorván nyilvánították ki nemtetszésüket, hogy a fiatalok a szigetükre mertek lépni.

A fiú inkább nem akart konfrontálódni velük, ezért megfogta a lányt, és a levegőből nézték tovább, hogyan élnek a törpék. Odafentről még jobban is látszott, hogy az erdők fáinak magasabb pontjain, egyszerű kis faviskókban élnek, és a magasból egész másképp is festettek: a kis testükhöz társul nagy fejük, a mogorvaságukkal megspékelve inkább mókás, mint veszélyes kinézetet kölcsönözött nekik – mintha mérges kisgyerekek lettek volna.

A fiú ezután a lányra nézett, és az arcáról ugyanazt olvasta le, amit ő is gondolt: menjenek innen.

Most a szigetek központja felé fordultak, és egészen magasra emelkedtek, de a Palio által megnevezett Kormányzóság szigetét el sem tudták volna tévesztetni: az egyszerűen hatalmas volt, és szinte pontosan a szigetvilág közepén feküdt. Egy végeláthatatlan, égbe törő hegycsúcs magasodott rajta, melyet középtájon felhők öleltek körül, a tetején pedig, jóval a felhők felett, egy szabályos piramis állt, ami szinte mágnesként vonzotta a tekintetet csillogó, aranyszínű felületével.

A sziget felett átrepülve egyértelműen látszott, hogy az valóban egy központi hely. Minden faj képviseltette magát itt: voltak szárnyas emberek, óriások és törpék, és még vagy egy tucat olyan faj, amit korábban még csak nem is láttak. A sziget alsóbban fekvő részeit egy összefüggő, hatalmas város

borította, a törpéktől az óriásokig mindenkinek megfelelő méretű épületeket biztosítva.

A fiú a hegycsúcs lábánál, egy forgalmas téren szállt le. Egy hosszú, kőből kirakott, kanyargós lépcső vezetett fel innen a hegyre, a tér többi részét pedig épületek borították. Úgy tűnt, hogy ez valamilyen ügyintézésrel kapcsolatos hely lehet, mert mindenfelé keresztbe-kasul járkáltak az élőlények, de fizikai munkát szinte senki sem végzett, és nem láttak sem lakó-, sem étkezőhelyeket sem. A lány érdeklődését éppen ez keltette fel: a nyüzsgő tér forgataga és a különös élőlények.

– Felmegyünk? – kérdezte tőle a fiú, a hegycsúcs felé kanyargó lépcsőre mutatva.

A lány odanézett, de tekintete minduntalan a térre vándorolt vissza. Az ajkát harapva, kérlelőn nézett a fiúra.

– Jó, legyen! – adta meg magát a fiú. – Akkor én felmegyek, te pedig idelent nézel körül. Naplementekor itt, a lépcső aljában találkozunk. Így jó?

A lány vidáman bólintott, majd egy pillanattal később már messze is járt, a saját kis privát felfedezőútján. A fiú ezután kitérte szárnyait, és a levegőbe emelkedett. A lépcsőket követve repült felfelé, át a hegy körül húzódó felhőszávon, egészen addig, amíg el nem érte a csúcst. Néhány szárnycsapással még feljebb emelkedett, hogy a magasból is megszemlélhesse a piramist.

A hegytető bámulatos volt. Formára tökéletes kör alakú, és pontosan a közepén helyezkedett el a négyzet alapú piramis, melynek sarkai egészen a hegytető széléig értek. A teljes felületét aranyszínű lemezek borították, amitől a napfényben tükröződve egy csillogó, fémből készült épület hatását keltette.

Ezután szállt le a hegytetőre, éppen az épület elé. Szeretett volna bejutni, de hiába kereste a bejáratot többször is, újra és újra ellenőrizve a falakat, semmilyen nyílást nem talált rajtuk.

Már azon gondolkozott, hogy lehet, hogy ez nem is egy épület, hanem csak valamilyen emlékmű, amikor a semmiből megjelent előtte egy meghatározhatatlan színben tündöklő, félig áttetsző női alak. A nő vele egymagasságú volt, szintén rendelkezett szárnyakkal, és egy hosszú, földig

érő, fehér ruhát viselt. Az arca szépséges volt és szabályos, a szemei nagyok és sötétek, a haja pedig hosszú, jóval a vállai alá érő.

– Már vártalak. Gyere velem – szólt a fiúhoz kedvesen, de nem szavakkal: a hangja a tudatában visszhangzott.

A fiú egyből felismerte. Ott volt vele már az első nap, amikor rosszul lett a területen, ott volt, amikor szenvedett a chipjével, és vele beszélt közvetlenül azelőtt is, hogy átjutott a nagyvárosba. Az emlékek innentől már utat törtek maguknak az elméjében: ő segített neki megtalálni a gömböt is, az ő segítségével sikerült megértenie a jelentését, és ő volt az is, aki eltávolíttatta a chipjét az öreggel. A végén már csak nevetett: még az átjárót, odalent a sziklaárokban is ő segített megtalálni neki.

– Mindvégig te voltál az, igaz? – kérdezte tőle, de magyarázatot nem kapott, mert a nő azonnal elindult befelé; lépett kettőt, majd egyszerűen átsétált az épület falán. A fiú egy pillanatra megtorpant, de aztán követte: a falhoz érve behunyta a szemét, és ő is átlépett a falon.

Amikor bejutott, ámulva nézett körbe. Az épület belül egyetlen hatalmas tér volt, ami felfelé egészen a piramis csúcsáig ért. Bentről kifelé nézve a falak teljesen átlátszóak voltak, egy enyhe aranyszínű árnyalatot festve a odakintről belátszó tájképnek. Olyan volt, mintha a falak üvegből lettek volna, pedig a fiú odakintről még meg volt győződve róla, hogy az arany lemezek alatt szilárd struktúrája van az épületnek.

A bejáratnál balra asztalok álltak, mögöttük pedig különböző alakok ültek és tevékenykedtek. Egy részük a nőhöz hasonló, szárnyas ember volt, de voltak más, emberszerű lények is: akadt köztük pár óriás, néhány törpe, sőt volt még egy madárfejű, szárnyas alak, és egy négylábú, de felül félig emberi testű lény is. A legkülönösebb mégis egy óriási termetű, hüllőre hasonlító, hosszú nyakú, négylábú lény volt. A közös az volt mindegyikükben, hogy bár más színekben, de mindannyian a nőhöz hasonló, halvány, áttetsző fényben tündököltek – mintha nekik sem lett volna szilárd testük, hanem az csak valamiféle fényből állt volna. Amikor a fiú belépett, többen közülük felemelték a fejüket, de aztán nem fordítottak rá több figyelmet: visszafordultak ahhoz, amit éppen csináltak.

A nő a terem jobbra eső, hátsó részébe sétált, és leült az ott álló, nagy méretű asztal mögé, majd intett a fiúnak, hogy üljön le vele szemben. A fiú

most meg akart szólalni, de a nő csak felemelte a kezét, és a fiú száját nem tudták elhagyni hangok. Gondolatban szólt hozzá:

– Nincs szükségünk szavakra. Azok csak megtévesztenek minket. A gondolatok tisztábbak és pontosabbak.

A fiú bólintott, majd ráhangolódott a nőre. Olvasni akart benne, de a nő tudata ezernyi cikázó képet és gondolatot tartalmazó, végtelen tér volt, amibe egy pillanat alatt beleszédült – még hátra is hőkölt a tapasztalatától.

– Felesleges így olvasnod bennem. Amit bennem megtalálsz, azt megtalálsz magadban is, ha felszabadítod a tudatod. Ha tudni szeretnél valamit, inkább csak gondold rá, és hidd el, el fog jutni hozzám – hangzottak újra a nő szavai a fejében.

– Rendben, megpróbálok – gondolta a fiú, és a nő mosolyogva bólintott, hogy jól csinálja. – Örülök, hogy végre találkozhatunk. De hogyan tudtál beszélni hozzám, ha nem is egy időben élünk?

– Mi, a Bölcsek mindent látunk. Az elmúltat, a jelent és az eljövendőt is, minden síkon. Tudjuk, ki vagy, és azt is, honnan jöttél. Ismerjük a jövőnket, és a te jövődet is. Az életet is ennek fényében látjuk.

– Ismeritek a jövőt? Az én jövőmet is? Akkor ezért vagyok itt?

– Azért vagy itt, hogy felébredj. Mert ez az életfeladatod. Ezért történik veled minden.

A fiú elgondolkozott, de a nő egyből folytatta:

– Jövőként a lehetőségek teljes tárháza ismert, de a döntést minden öntudat maga hozza meg arról, hogy melyik utat választja a lehetségesek közül. Minden döntés egy másik út. Te, aki most itt ülsz velem szemben, azért vagy itt, mert a korábbi döntéseid egy olyan útra sodortak, aminek ez egy állomása. De, egy másik éned máshogy is dönthetett, és lehet, hogy egy párhuzamos valóságban ő továbbra is robotokat koordinál.

A fiú arca egészen elkomorodott. Most már egészen biztos volt benne, hogy a nő nem a levegőbe beszél.

– Akkor úgy kérdeszem: miért ez az életfeladatod?

– Mert ezt választottad magadnak.

– De...

– Megérttem, hogy nem érted. Sok olyan dolog van, amit én sem értek. A kettőnk közötti különbség mindössze annyi, hogy milyen szemszögből érzékeljük az egyetlen valóságot.

A fiú egy pillanatig elgondolkozott, és megint visszakérdezett volna, de a nő megint elejét vette a kérdésének:

– Ez a valóság odakint, az épületen kívül, az idő szemszögéből nézve hosszú évezredekkel korábban van, mint a te valóságod. Most mégis mindketten itt vagyunk: együtt, egyszerre. Amikor te megszületél, ez a szigetvilág már régen nem létezett, te most mégis itt vagy. Hogyan lehetséges ez?

– Hát... úgy, hogy visszautaztam ide, a múltba – vágta ki magát a fiú.

– De akkor én honnan tudhatom, hogy te mivel foglalkozol az otthoni életedben? Hogyan tudtam beszélni hozzád? Honnan tudhattam arról, hogy valóban ide fogsz jönni? Hiszen ezek mind a te döntéseid voltak, jóval azután, hogy én már nem létezem...

– Hát, azt nem tudom...

– Úgy lehet mindez, hogy az idő csak illúzió. Mindannyian a most pillanatában létezünk, csak mindegyikünk egy másik ablakon keresztül szemléli a valóságot: mindenki a sajátján keresztül. Ezen az ablakon át nézve pedig a múlt az, amit magunk mögött hagytunk, a jövő pedig az, ami még előttünk áll. A múlt az emlékezetünk, a jövő pedig a képzeletünk. Az, hogy ebbe az épületbe beléptél, már mindkettőnk számára a múltat jelenti. Neked viszont duplán is – kacagott fel a nő hangja a fiú fejében, majd folytatta:

– Az idő viszont, legalábbis amit közmegállapodás szerint annak hívunk, egy ugyanolyan szemlélő, mint bármelyikünk, csak éppen ő mindenki közös szemszögén keresztül néz át az ablakon. Az ő ablaka mindenki ablakának összessége. Számára a kollektív tudat emlékezete a múlt, annak képzelete pedig a jövő. Egyszerűbben talán úgy tudnám megfogalmazni, hogy az idő a kollektív emlékezet és a kollektív képzelet összessége. Mint egy nagy adattároló, ami a valaha élő összes ember minden tettét, emlékét, gondolatát, és persze képzeletét tárolja. Ez az Akasha Krónika.

A fiú tátott szájjal hallgatta a nőt. Az egész, így elmesélve, annyira egyszerűnek és világosnak tűnt.

– De most akkor az idő mégis létezik? Nem csak illúzió? – kérdezett vissza, rövid gondolkodás után.

– Az idő létezése maga az illúzió. Amikor az embert létrehozták, egy olyan tudatállapotba helyezték, ahol az érzékelése lineáris, és ebből önerőből nem, pontosabban csak nagyon-nagyon nehezen tud kiszakadni. Az ember ezzel az érzékeléssel együtt kapta meg az időt, és így képessé vált az emlékezésre és a képzeletre is azáltal, hogy a jelen pillanattól elkülönülten fogja fel a múltat és a jövőt. Ez az érzékelés tartja őt kordában, és hiteti el vele, hogy az élete csak addig tart, amíg az ideje le nem jár. A valóság azonban az, hogy az idő nem létezik... csak a fejedben.

– De akkor... hogy lehet megszabadulni tőle?

– Amíg emberek, vagyis a te esetedben emberek között élsz, majdnemhogyan sehogyan. Mert hiába is vetköznéd le az idő illúzióját, ha körülötted mindenki abban él; a velük való érintkezés minduntalan visszaránt abba az állapotba, ahol az idő jelen van – válaszolta a nő, majd megállt egy pillanatra, és felsóhajtott. Ezután folytatta:

– Egyszer már sikerült az emberiségnek megszabadulnia az időtől, vagy legalábbis az azt megelőző időtől: ez volt az, amikor az emberiség létrejött. Akkor ugyanis, bár erről nálatok senki sem tud, az emberiség Akasha Krónikáját kicserélték egy másikra, ezzel elindítva egy új időszámítást. Ti, emberek pontosan ezért nem emlékezhetek arra, hogy mi történt az Új Kor előtt: mert nincs a Krónikákban. Ez az információ rejtve maradt előletek. Azt viszont, hogy a Régi Kor Akasha Krónikája azután hová került, senki sem tudja.

– Te sem? – kérdezte csodálkozva a fiú.

– Én sem, hiszen te sem tudod. Az én időm egy még régebbi, még az emberiség előtti Akasha Krónika szerint zajlik, és bár a tiéd mindkettő szerint, mégsem vagyok képes kiolvasni abból sem. Az az információ nem került rögzítésre sehol.

Egy rövid időre most mindkettejük gondolatai elhallgattak. A nő nézte, ahogy a fiú kifelé bámul az épületből, a távolban nyüzsgő szigetvilágot figyelve, és érezte, ahogy cikáznak benne a kérdések, amikhez most már válaszok kapcsolódnak, a gondolkodása pedig lassan átalakul, a hallottaknak megfelelően.

– És a ti világotokkal mi történik ezután? Ti miért nem léteztek a mi időnkben? – tette fel a fiú a kérdést egy idő után.

– Ezt nem tudom biztosan. A te emlékeidben nem látom, én pedig csak a jövő lehetséges kimeneteleit látom. Azokat a döntéseket viszont, amik az általam érzékelt valóság jövőjét határozzák majd meg, még nem hozták meg. De, ettől függetlenül úgy érzem, hogy a világunk minden valószínűség szerint elpusztult. Többször is... – felelte szomorúan.

– És nem tudsz előre menni az időben, hogy megnézd? Hiszen ez csak érzékelés kérdése...

– Az a valóság csak a képzeletemben létezne. És te? Te nem tudsz visszamenni az időben, hogy megnézd?

– Lehet, hogy tudnék, de ahhoz az Akasha Krónikához meg én nem férek hozzá.

A nő elmosolyodott.

– Ha nem férnél hozzá, most nem lehetnél itt. Mégis hagyhattak egy átjárót a kettő között...

– Ha elmondod, hogy kell, megpróbálhatom. De, jól gondolom, ugye, hogy akkor ne jöjjenek vissza ide, és ne mondjam el neked?

– Ha elmondanád, azzal megváltoztatnád a mi jövőnket, ami viszont a ti múltatok, és ezzel szépen áthelyezné az egészet egy másik valóságsíkra. Pontosan úgy, ahogy egy döntés során áthelyeződik a valóságod.

A fiú ismét gondolkodóba esett, majd egy idő után megszólalt. Most nem gondolatban, hanem a saját hangján:

– Szeretném, ha megmutatnád nekem a múltatokat. Vagyis, mindannyiunk múltját.

A teremben ülők közül többen felkapták a fejüket a fiú hangjára, és rosszallóan felhőrdültek. A nő azonban felemelte a kezét, és leállította őket.

– Csak emlékezned kell rá! – szólalt meg most ő is a saját hangján, majd felállt az asztal mögül, odasétált a fiúhoz, és a homlokára tette a kezét.

A fiú sötétséget látott, amiben a tudata lebegett, és várakozott. Állt, és lélegzett.

Aztán egyszer csak megmozdult, és lassan mozogni kezdett. A mozgástól egy kis fény gyúlt benne, megvilágítva a környezetét, ami halványan, de

színesen ragyogott. Ahogy aztán egyre gyorsult a mozgása, a fénye is úgy lett mind erősebb, a környezete pedig egyre színesebb.

Ekkor a messzi távolban egy fénypont tűnt fel, ami egyre csak fényesedett, ahogy közeledett hozzá. Amikor odaért, már vakítóan fénylett, ő pedig észvesztő sebességgel haladt. Így csapódott bele a fényességbe – az azonban megállította, és belefagyasztotta a pillanatba.

Hirtelen mindent látott, és mindenre emlékezett – még arra is, amire ember nem is emlékezhetett.

Messziről, a Földön kívülről érkező, emberszerű élőlényeket látott, akik letelepedtek a bolygón, és aztán megalapították a szigetvilágot. Később újabb és újabb fajok csatlakoztak hozzájuk a világűrből, közösen benépesítve, és hosszú-hosszú időre felvirágoztatva ezt az új világot.

Aztán hirtelen sötétség borult rájuk: sok-sok fájdalmat és halált látott. A nőt is, aki vele szemben ült.

Ezzel párhuzamosan viszont születést: valami újnak a születését – és újjászületését. Láta a borzas hajú lányt és a csapzott fejű fiút, a felébredésüket, majd kiűzésüket a szigetről, aztán pedig az utazásukat a másik szigetre. Láta az első gyermekeiket, és érezte az elvesztésük okozta fájdalmat, de látta a boldogságot is, amit a többi gyerek születése okozott. Láta a második utazásukat a nagy szigetre, és azt is, ahogy gyermekeik különböző törzsekhez csapódva vezetni kezdi őket, és aztán az ő gyermekeik, és azok gyermekei útra kelve lassan benépesítik a kontinenseket, aztán az egész bolygót – szeretet, öröm, vér, veríték és fájdalom közepette.

Legvégül pedig látta magát. Magát, ahogy ott, az arany piramis közepén ül, az asztal előtt, és látja mindezt. Ekkor nyitotta ki a szemét.

– Köszönöm, Eliaké! – nézett egyenesen a nő csillogó szemébe. Egy ártatlan, borzas hajú lány tekintetét látta bennük.

A nő szemében megjelent egy könnycsepp, és elmosolyodva nézett vissza a fiúra:

– Én köszönöm neked!

A fiú ekkor felállt, átölelte a nőt, majd kísértelt az épületből. Kiérve a lépcsőkhöz ment, és gyalog indult el lefelé. Azon merengett, amit a múltjukról látott, amiben oly sok minden történt az emberekkel az első szigetre érkezésük óta. Arra ugyan nem kapott választ, hogy mi történt az

első emberpár előtt, de úgy érezte, hogy azt Akasha Krónika sem jegyezte fel – erre csak a barlangban talált, csillogó, téglatest alakú szerkezetből tudott következtetni.

Aztán eszébe jutott, amit a nő mondott neki az időről, és úgy érezte, talán meg is értette a lényegét: az érzékelés mindenképpen az övé, a szemléltőé. Így most csak tőle függött az is, hol tart a lépcsőn: még mindig lefelé sétál, vagy már leért az aljára.

Pontosan ekkor érkezett meg a lépcső aljára.

Körülnézett, és szinte egyből megpillantotta a lányt. Nem messze beszélgetett egy óriással, és bár az óriások nem tűntek annak a cseverészős fajtának, úgy látszott, a lány mégis rácaffolt erre. Közelebb lépve hallotta, ahogy a lány a saját nyelvükön magyaráz valamit az óriásnak, aki érdeklődve hallgatja, de közben láthatóan egy szót sem ért abból, amit a lány mond neki.

Amikor a lány észrevette őt, egyből odaszaladt hozzá. Átölelte, majd megfogta a kezét, és visszahúzta az óriáshoz.

– Gyere, be akarlak mutatni. Ez itt Akar – mutatta be az óriást. – Akar, ez pedig itt az én barátom.

– Ingram Smith vagyok. Örvendek, Akar! – mondta az óriásnak, már az itteni nyelven. Az óriás arca ettől láthatóan felderült, és viszont üdvözölte a fiút. Ezután udvariasan elmondta, hogy örült a lánnyal való beszélgetésnek, de még sok dolga van, ezért mennie kell. Aztán már köszönt is el, és odébbállt.

– Megjöttél és elzavartad, látod? – kacagott fel a lány, mire a fiú is elmosolyodott.

– Hazamegyünk? – kérdezte.

– Igen, de előtte egyél! – felelte a lány, és elővett egy almára hasonlító gyümölcsöt. A fiúban ekkor tudatosult csak, hogy reggeli óta egy falatot sem evett. Rávetette magát a gyümölcsre, és pillanatok alatt elfogyasztotta.

– Most már indulhatunk! – nevetett dolgavégezetten a lány.

A fiú ekkor átölelte őt, és felszállt vele. A lány még a levegőben is végig beszélt hozzá, az aznapi kalandjait mesélve, amikor pedig magasabbra értek, gondolati kommunikációra váltott: a történetek ezután így folytatódtak.

De ez nem volt a fiú ellenére. Ahogy átrepültek a szigetvilág felett, néha rápillantott a lány cserfes arcára, és ilyenkor mindig egy mosolyt kapott tőle. Jól érezte magát vele, és annak különösen örült, hogy a sok izgalom és aggodás után végre volt egy olyan napjuk, amikor kikapcsolódhattak.

Mire a szigetükhöz értek, már majdnem lement a nap. Egyenesen célba vették a sziklaárkot, majd lemásztak a barlangig, és a kézlenyomaton keresztül visszatértek a saját idejükbe. A fiú kicsit izgult, de végül minden rendben ment: eltűntek a szárnyai, újra öt ujjá lett, a lány pedig maradt, amilyen volt – és még mindig az átélt kalandokat mesélte.

Egyetlen probléma volt csak: bár egy egész napot eltöltöttek a másik idősíkon, a saját idejükbe visszatérve még mindig csak délelőtt volt. Visszateleportáltak a tóhoz, és a fiú egyből vett egy hús fürdőt, a lány pedig közben befejezte az ebéd elkészítését.

Ebéd után beszélgettek még egy kicsit, de a fiú hamar elaludt. A lány ekkor lefürdött, és aztán ő is odadőlt mellé.

Másnap reggelig aludtak.

49

– Ma már tényleg megcsinálom az ágyat! – tette meg az ígéretet a fiú a reggelinél. A lány csak mosolygott, de nem válaszolt.

Reggeli után viszont tényleg elindult, és az előző nap kivágott fákat a ház előtti rétre teleportálta. Ott megtisztította őket, méretre vágta, majd nekiállt, és összerakta az ágy keretét és a deszkázatot, végül pedig össze is szegelte a házban talált rozsdás, de használható szegekkel.

Ebédre el is készült vele. Büszkén mutatta a lánynak a művet, aki elismerően bólogatott, majd megkérdezte, hogyan akarja a kétszemélyes ágyat bevinni a faház kis ajtaján. Nehezen tudta megállni nevetés nélkül.

A fiú hangosan szitkozódott, és még ebédet sem evett. Nekiállt, leszedte az ágykeret egyik oldalát, valahogy bepréselte az ajtón, majd odabent újra összerakta. A lány nem szólt egy szót sem, de amikor a fiú elégedetten mutatta a már helyére rakott ágyat, csak annyit kérdezett tőle:

– Teleportálással nem is kellett volna szétszedni, nem?

A fiú először elvörösödött, és látszott, hogy mindjárt robban, de aztán mégis hangos nevetésben tört ki. Most már a lány sem tartotta vissza magát.

Miután kinevették magukat, a fiú leült, és elfogyasztotta az ebédjét. Ezután csinált még két széket, és megerősítette az asztalt is, majd kért egy kis időt a lánytól, és eltűnt.

A városba ment, néhány elterelő állomást beiktatva, majd ott, az éjszaka leple alatt keresett két üres lakást, és mindkettőből begyűjtötte a matracokat, takarókat és párnákat, és aztán az egész kupacot visszateleportálta a szigetükre, egyenesen a faházba. A matracokat az ágykeretbe igazította, aztán a takarókat és a párnákat is az ágyra tette.

Ezután kísértált a házból. A lány épp a napon sütkezett, és egy dalt dúdolgatott.

– Nagyon szép. Mi ez? – kérdezte tőle a fiú meglepetten.

A lány erre zavarba jött. Még egy kicsit el is pirult.

– Öööö... nem tudom. Csak úgy jött!

– Gyere, mutatni akarok valamit! – nyújtotta a kezét, majd bekísérte a lányt a házba.

Odabent a matracok láttán a lány egyből a fiú nyakába ugrott. Nagyon megörült, hogy végre kényelmesen alhat – rögtön ki is próbálta az ágyat.

– Hoznál nekem még egy-két dolgot? – kérdezte a fiútól visszautasíthatatlanul kérlelő szemekkel, majd rögtön egy listát sorolt fel neki. – ...és még a ruháimat is! – tette hozzá a végére.

A fiú az arcára erőltetett egy mosolyt, majd újra a nyakába vette a várost: különböző üres városi lakásokból összegyűjtötte a szükséges holmikat, majd visszateleportálta az egészet a szigetükre. Miközben a lány elpakolt, a fiú újból visszament, de most a lakásaikba.

Külön figyelt rá, de egyikük lakásánál sem voltak megfigyelő robotok. Ezen meglepődött, de ennek ellenére maradt az eredeti tervnél: összeszedte a ruháikat, de nem egyszerűen csak elhozta azokat, hanem üres lakásokból szerzett helyettük más, azonos méretűeket, és azokkal cserélte ki őket. Így, ha átkutatnák a lakást, nem fog feltűnni, hogy a ruháik időközben eltűntek.

Ezután ment vissza a szigetre, ahol már esteledni kezdett. Még elrendeztek mindent, majd leültek a tóparton, és elégedetten szemlélték az eredményt. Az új házuk végre otthonos lett, és most már kényelmes is.

50

A következő nap reggelén szakadt az eső. Bár az időjárás lehangoló volt, a tudat, hogy nem a ház előtti réten áznak szét éppen, már sokkal felemelőbb. Odabent múltatták az időt: a fiú az ágyon heverészett, a lány pedig az asztalnál ülve próbált az előző nap összegyűjtött gyümölcsökből valami reggelit készíteni.

A következő pillanatban Eliaké, a Bölcs nő alakja jelent meg az ajtóban. A fiú először meglepődött, de aztán már mozdult is, hogy üdvözölje, a nő azonban ekkor hangosan rákiáltott:

– Mennetek kell! Most azonnal! Pillanatokon belül ideérnek! – Azzal eltűnt.

A fiú a lányra nézett, de ő csak tovább tett-vett az asztalnál. Ekkor jött rá, hogy ő nem is látta a nőt.

– Öltözz fel gyorsan! – kiáltotta oda neki, majd felpattant, és elkezdte átvenni a ruháját. A lány meglepetten nézett rá, ezért még erőlesebben rászólt: – Most! Azonnal indulnunk kell!

A szavakra összerezzent a lány, de közben ki is tisztult a tudata. Ő is beleugrott a kezeslábasába, a fiú pedig két lépéssel mellette termett, megfogta a kezét, és egy pillanat múlva teleportálta is magukat onnan.

A házba ekkor rontott be két, kábító eszközzel felszerelt beavatkozó robot, a nyomukban egy kisportolt testalkatú, kék egyenruhás, sötét bőrű férfivel. A ház előtt további robotok biztosították a helyszínt, a tisztáson pedig szállító járművek várakoztak.

– Hová tűntek? – kérdezte meglepetten a férfi. – Az iménti jelentésben még azt kaptam, hogy itt vannak, a házban!

A robotok csendben várták az utasítást.

– Helyzetjelentést! – hangzott a parancs.

– A házon belül nincsenek élőlények. A ház környezetében sem látunk életre utaló nyomokat. A sziget további területeit még nem vizsgáltuk át –

adta le a jelentést az egyikük, miután a szigeten lévő összes többi robottal kommunikált.

– Hogy szökhettek ki? Nem vették körbe a házat? – kérdezett vissza a férfi mérgesen.

– A helyszín végig biztosítva volt, miközben a házban voltak. És azóta sem érzékeltünk semmi mozgást a közelben.

– Valahogy akkor is kiszöktek, nem? Talán az eső zavarta meg az érzékelésüket – mérgelődött tovább a férfi. – Valahol itt kell lenniük. Átkutatni az egész szigetet! És keressék meg a járművüket!

Azzal elindult kifelé, de az ajtóból még visszaszólt:

– Az egyikük itt marad őrszemnek! – Ezután felugrott az odakint álló, egyik szállító járműre, és a levegőbe emelkedett vele.

– Mi volt ez? – kérdezte suttogva a lány a fiútól. A sziklaárok mélyén, a kis barlangban bújtak el.

– Valahogy ránk találtak – válaszolta a fiú gondolati kommunikációval. – Még szerencse, hogy figyelmeztettek, és el tudtunk jönni.

– Ők azok, igaz? – kérdezett vissza a lány, most már ő is gondolatban. – De hogy találtak meg itt is?

– Fogalmam sincs, mert végig nagyon óvatos voltam. És tegnap, a lakásoknál nem is voltak robotjaik. Sőt, még a ruháink helyett is raktam másikat, és a matracokat is szándékosan másik lakásokból hoztam... – spekulált a fiú, majd egy rövid időre elhallgatott. – Hát persze! A matrac! – csapott a homlokára. – Nem hiszem el, hogy ennyire ostoba voltam!

A lány csendben figyelt. Nem értette.

– A matracban van egy vezérlő, ami az alvási fázisokat figyeli, és annak megfelelően állítja be a matrac egyes területeinek keménységét. Egy egész komplett alvásprogramja van – kezdte magyarázni a fiú –, és folyamatos kapcsolatban áll a Hálózattal...

– Úúúú, tényleg! – szisszent fel csalódottan a lány, felismerve, hogy azzal az egy kényelmes éjszakával lóttak is a remek kis rejtékhelyüknek.

– Sajnálom! Úgy látszik, túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen.

– Semmi gond – hajolt hozzá a lány, majd megsimogatta az arcát. – De most mit csináljunk?

– Valószínűleg átkutatják a szigetet. Éppen ezért, gyorsan el kell tűnnünk innen. Csak még azt nem tudom, hová... Valami olyan helyre kellene, amit nem ismernek.

– Át, a szigetvilágba, ahol tegnap voltunk? Az nem jó? Ráadásul a legjobb helyen vagyunk hozzá.

– Sajnos nem. Hiába lépünk át, akármennyi ideig is maradunk ott, ugyanebbe az időpontba fogunk visszaérkezni. Mintha el sem mentünk volna...

– Tényleg! – jött a csalódott válasz.

– Olyan helyre kell mennünk, ahol azelőtt még sosem jártunk. Adj egy kis időt... – felelte a fiú, majd leült a földre, behunyta a szemét, és megpróbált ellazulni. Ráhangolódott a szigetre, és gondolatban felszállt az égbe, és elkezdett szárazföldre után kutatni. Nem akart a közelben maradni, de el akarta kerülni a nagyobb szigeteket is.

Mivel hosszas keresgélés után sem talált semmi megfelelőt, új módszerrel próbálkozott: megpróbált visszaemlékezni, hogy előző nap, a szigetvilágban merre látta a legmagasabb hegycsúcsokat, amik talán az évezredek alatt sem süllyedtek teljesen az óceán szintje alá. Néhány ilyenre emlékezett csak, és az első természetesen a Kormányzóság szigete volt, de annak helyén a jelenben nem talált semmit.

Így ment ez tovább, amíg az egyik utolsó tippjénél észre nem vett valamit. Először fel sem tűnt neki, annyira kicsi volt, de amikor közelebbről is ráhangolódott, már sikerült megpillantania: egy kis szigetcsoport volt, hat apró, egymástól azonos távolságra fekvő, szabályos kör alakban elhelyezkedő szigettel. A szigetek még a levegőből is csak alig voltak kivehetőek, és elég messze helyezkedtek el mindentől.

– Tökéletes lesz! – gondolta, majd odanyúlt a lány kezéért, és a szigetcsoport egyik szigetére teleportálta magukat.

– Átkutattuk az egész szigetet, de nem találtunk élőlényt. Egy járművet viszont igen – jelentette a robot az izmos, kék egyenruhás férfinak, aki erre felkapta a fejét.

– Hol?

– A parton. Fából épült, egyszerű vízi közlekedési eszköz. Nem gépiesített.

– Nem az lesz az! Akkor még itt vannak a szigeten. Keressék tovább őket, és vonjanak be egy másik csapatot is, ami a sziget körül, egyre bővülő körben kutasson utánuk. Meg kell találunk őket! – utasította a férfi a robotot.

A hat sziget egyike, amire megérkeztek, egészen apró volt: mindössze egy vékony, homokos parti sávból és egy kisebb erdőből állt – kinézetre pontosan úgy nézett ki, mint a másik öt.

Nem akartak szem előtt maradni, ezért egyből bementek az erdőbe. Az, a kis mérete ellenére meglepően sűrű volt, annyira, hogy a fák lombjai alá csak szűrt fény jutott be. Odabent semmi mozgást nem láttak, és úgy tűnt, hogy a szigeten még csak állatok sincsenek.

– Gyere, ezt nézd meg! – kiáltott fel a lány egy idő múlva, mire a fiú odaszaladt hozzá. Az egyik fa törzsére mutatott: azon egy kézlenyomat állt, méghozzá pontosan ugyanúgy négyujjú, mint a sziklaárok végében lévő barlangban.

Egymásra néztek, és a fiú gondolkodás nélkül a kézlenyomatba helyezte a tenyerét. Enyhe bizsergést érzett, majd amikor elvette a kezét, a lenyomat vöröses színben kezdett világítani.

– Te is arra gondolsz, amire én? – kérdezte a fiú, de a lány még nem értette.

A fiú erre megfogta a kezét, és a szomszédos szigetre teleportálta magukat. Ott is bementek az erdőbe, és különválva nekiálltak kéznyomot keresni. Rövid keresgélés után itt is találtak egy fát, rajta egy kézlenyomattal, és a fiú ebbe is beletette a tenyerét. A nyom narancs színben kezdett világítani.

Ezután a következő, majd az azt követő szigetekre mentek. Mindenhol megkeresték a fát a tenyerlenyomattal, és a fiú mindegyikbe beletette a tenyerét. A kézlenyomatok színe mindenhol más volt: sárga, zöld, majd kék színben világítottak.

Az utolsó szigeten viszont alig találták meg a kézlenyomatot, mert ott a fák törzsét szinte teljesen befedte valamilyen sűrű növényzet. Végül erre is a lány talált rá – a növényzet alól éppen csak a kéznyom sarka lógott ki. Letépkedték róla a növényeket, majd a fiú ebbe is belehelyezte a tenyerét, mire a lenyomat indigókék és ibolya színben kezdett világítani.

Ekkor történt valami: azt még nem tudták, hogy micsoda, de mindketten határozottan érezték.

Amikor kisétáltak a sziget belső partjára, egyből megpillantották: az óceán vize örvényleni kezdett a szigetek között, és a közepén egy tölcsért hozott létre. A fiú rögtön elindult befelé a partról, de hiába volt sekély a víz, az örvénylés már ott, a partnál is majdnem elhúzta a lábát.

– Ezt látnom kell! – mondta izgatottan a fiú. – Várj meg itt, megnézem!

– Na, azt már nem! – vágott vissza erőlesen a lány. – Ne akarj már mindenből kihagyni! Engem is érdekel...

A fiú meglepődött a lányon.

– De... de veszélyes lehet. És nem akarom, hogy bajod essen.

A lány nem hagyta magát:

– És ami rám veszélyes, az rád nem? Ugyan már! Veled megyek, és kész!

Nincs apelláta!

A fiú ezzel nem tudott vitatkozni.

– Hát, rendben – fogta meg a lány kezét, és közvetlenül a tölcsér fölé teleportált vele. A levegőből persze így egyből beleestek az örvénylés közepébe, de arra nem számítottak, amit ott találtak.

Az örvény közepén ugyanis nem volt víz: a fiatalok az óceán fenekén, a puha homokban értek földet, ráadásul a saját lábukon. Az óceán vize fejmagasságig örvénylett körülöttük, a fiú pedig hangosan felnevetett a látványtól. Egyből odament az örvénylő vízoszlophoz, és belerakta a kezét, majd élvezte, ahogy a sodrás elhúzza.

– Gyere, próbáld ki! – kiáltott oda a lánynak a körülöttük zúgó víz keltette hangzavaron keresztül, de az ő arcán inkább riadalmat látott. – Jaj már, gyere!

A lány erőt vett magán, és elindult felé, de a lába ekkor elakadt valamiben. Leguggolt, hogy megnézzze, mi az: egy csapóajtó pántja volt, fövénnyel befedve.

A fiú azonnal mellette termett. Megkereste az ajtó széleit, majd együttes erővel lesöpörték róla a homokot. A csapóajtó közepéről egy kézlenyomat nézett vissza rájuk.

– Nem hiszem eeel! – nevetett fel újra a fiú, majd a lányra nézett: – Mehet?

A lány habozott, de végül bólintott. A fiú azonnal beletette a kezét a lenyomatba, és amikor érezte a bizsergést, a csapóajtó egy nagy szisszenéssel felpattant, ő pedig alányúlt, és felnyitotta.

Alatta egy lépcső vezetett lefelé. A fiú lelkesen lépett be, de a lánynak nehezen akaródzott elindulnia.

– Te akartál jönni! – piszkálta a fiú. – Mondtam, hogy veszélyes lehet. Félsz? Visszamenjünk?

Ez hatott. A lány felhúzta magát, és megindult utána, a fiú pedig visszanyúlt, és lecsukta maguk mögött az ajtót, majd be is húzta. Az egy újabb szisszenéssel bezáródott, utána pedig hallották, ahogy odafent megszűnik az örvénylés, és az óceán súlyos vize újra előnti a csapóajtó feletti fövenyt.

– Most már nincs visszaút! – nevetett fel ismét a fiú, de amikor bekapcsolta a ruháján a fényt, a lány arcán nem mosolyt látott, hanem aggodalmat. – Ne félj, ha volt bejárat, kijáratnak is kell lennie... valahol.

– Nagyon remélem! – nyelt egyet a lány.

– Nézd a dolog jó oldalát! Itt legalább biztos nem találnak ránk! – mosolygott még mindig a fiú, majd elindult.

A lépcső nagyon hosszan vezetett lefelé, de annyira, hogy mire elérték az alját, egészen elfáradtak. Odalent, a lépcső alján egy alagút húzódott, ami láthatóan nem természetes képződmény volt: a fala szabályos kör keresztmetszetben volt a sziklába fúrva. A fal mindenhol nedves volt, a levegő pedig párás és állott, de bőven elég oxigén volt odalent a lélegzéshez. Légmozgást nem éreztek.

A lánynak egyből az Aimeo szigetének hegycsúcsa alatti járat jutott eszébe. Nagyon remélte, hogy ez az út nem fog olyan sokáig tartani.

Nem lett igaza: az alagút még a lépcsőnél is sokkal hosszabb volt. Idővel már a visszafordulás vagy a teleportálás gondolata is megfogalmazódott bennük, de egyelőre még lebeszélték róla magukat. A visszaút fel sem merült igazán, a teleportálásnál pedig eldöntötték, hogy majd csak akkor, ha végképp kimerülnek.

Már majdnem a határán voltak, amikor történt valami: először csak egy kis légnyomást éreztek az arcukon, majd egy újabbat, de erősebbet, és ehhez már

egy derengő fény is társult távolban. Ez egy pillanatra felvillanyozta őket, de csak addig, amíg rá nem eszméltek, mi történik valójában: egy félelmetes sebességgel előre törő vízoszlop közelített feléjük.

A pánik egy pillanat alatt eluralkodott a lányon, a fiúból viszont előtört valami. Az összes érzékszerve pengeéles lett, az agya pedig egy pillanat alatt felismerte a helyzetet, számba vette a lehetséges menekülési útvonalakat, majd a keze önkéntelenül elkapta a lány kezét, és átteleportálta magukat a távolban derengő fényen túlra – a bizonytalanba.

A számítása bejött – amit viszont a fényen túl láttak, az a legmerészebb fantáziájukat is felülmúlta.

Egy elképesztően nagy és tágas, a szigetükkel összemérhető kiterjedésű, föld alatti barlang legszélén álltak. A hátuk mögött az alagút átlátszó fala húzódott, ami éppen mögöttük fordult vízszintesbe, és a fenti részéről még mindig zúdult lefelé benne a víz, teljesen elöntve a járatot.

– Nem is tudom, hol lennénk most, ha nem jövünk ki onnan – próbálta viccesre venni a fiú. – Olyan, mint valami hatalmas lefolyó.

A lány csak csóválta a fejét, de egyáltalán nem nevetett. Dacosan fordult el a fiútól, szemeit inkább az előttük álló barlangra szegezve.

Ami valójában nem is barlang volt, sokkal inkább egy föld alatti világ – egy szárazföld az óceán alatt. A fény felülről, a barlang boltíves mennyezetén lévő nyílásokból érkezett, és bár a fenti napfénynél jóval gyengébb volt, arra bőven elég, hogy megfelelően lássanak. A levegő párás volt, de kristálytisza és oxigéndús.

A növényzet kicsit a fenti világéra emlékeztetett, de csak szerkezetében. Odalent minden zöld volt, de szó szerint: az összes növény, még a fák törzsei és ágai is. Az egész lenti világot a zöld különböző árnyalataiban tündöklő fák, bokrok, és egyéb növények borították. A fű is egészen különleges volt: sűrű, vastag, rugalmas fűszálakból állt, amik szinte azonnal visszaegyenesedtek, amint leléptek róluk, ezzel egy érdekes, ruganyos járásérzetet biztosítva. A lány meg sem lepődött, amikor a fiú gyermeki lelkesedéssel kezdett fel-alá szaladgálni rajta, élvezve, ahogy rugóznak tőle a lábai.

Előttük a völgyben egy város terült el, és ez volt az egyetlen, ami ebben a világban a színeket képviselte. A házak egytől egyig színesek voltak, és a

szívárvány annyi színében pompáztak, mintha a festésnél az egyedüli cél az lett volna, hogy mindenkinek olyan színű háza legyen, amilyen senki másnak nincs. Mesebeli látványt nyújtott a sziklakkal körbevett, tisztán zöld természet, közepén az ezernyi színben tündöklő városkával.

Egymásra néztek, és a válasz egyértelmű volt: a város felé vették az irányt. Útközben lehetőségük nyílt jobban megfigyelni a város szerkezetét, ami egy nagy, kör alakú tér köré épült, aminek közepén egy aranyszínű piramis állt – pontosan olyan, mint a szigetvilágban, a Kormányzóság szigetén álló hegytetőn.

A térről hat, egymástól azonos távolságban induló út vezetett sugárirányban kifelé, a város széléig. A házak a tér körül, egyre növvő körök mentén helyezkedtek el: az első ház sor utcafrontja a térre nézett, a mögötte elhelyezkedő pedig a város széle felé, és így tovább, körkörösén távolodva kifelé. A házak szorosan az utak és egymás mellé épültek, és minden ház csak egy kis hátsó kerttel rendelkezett, ami szemre mindegyiknél hasonló méretű volt, ezzel sem törve meg az egyenletes mintázatot.

Közelebb érve a házak részletei is előtűntek: azok valamiféle sárszerű anyagból voltak gyúrva, és egytől egyig nagyon réginek hatottak, miközben mégis kiváló állapotban voltak. A fiú el sem tudta képzelni, mióta létezhet ez a világ, de ha csak a házak alapján kellett volna megmondania, biztosan legalább több tucat generációnyi időt mondott volna.

A városba érve pillantották meg először az itt élőket. Testfelépítésre emberinek tűntek, de külső jegyeik alapján mégis eléggé eltértek tőlük. A hátukon két szárnyyszerű uszony feszült, a nyakuk mindkét oldalán pedig egy-egy kopoltyúszerű bevágás látszott. A szemük sötét volt és a fejükhöz képest hatalmas, a szemhéjük pedig többretegű: a felső réteg alatt egy második, átlátszó réteg is húzódott. A szájuk és orruk kicsi volt, a füleik viszont nagyok és hátrahajlóak. Négy ujjuk között hárttyák feszültek, testüket pedig csillogó, sötét pikkelyek borították, ezzel is határozottan kételtű benyomását keltve.

Közelebb érve hozzájuk viszont azt tapasztalták, hogy félnek tőlük: ahogy meglátták őket, bemenekültek a házaikba, és a fiú hiába próbálkozott többször is beszédbe elegyedni velük, azok mindig elhúzódtak előle.

Ami viszont még ennél is különösebb volt, és csak ott, a városban tudatosult bennük, az a csend volt. Nem tudták, hogy ez nekik szól-e, vagy ez itt az általános állapot, de teljes volt a csend: sem gépek, sem állatok zaja nem hallatszott semerről, és az itteniek sem beszéltek – nem csak körülöttük nem, sehonnán sem hallatszott beszéd, de még csak suttogás sem. Ez még sokkal nyomasztóbb volt, mint amit a fiú a szárnyas emberek szigetén tapasztalt, a szigetvilágban.

Amikor a város közepén fekvő térre, a piramis lábához értek, a fiú elkiáltotta magát:

– Üdv nektek! – A hangja visszhangzott a föld alatti világ csendjében.

Halk mozgolódás hallatszott több helyről is, a reakció azonban elmaradt. Újra megpróbálta, de most a szigetvilágban használt nyelven:

– Tapa!

Erre már többen is megmozdultak. A közelben lakók kinéztek az ablakaikon, többek pedig, bátortalanul ugyan, de előbújtak a falak mögül. Az egyikük, egy idősnek látszó egyed lassan odasétált hozzájuk, és üdvözlésként a fiú mellkasára tette a kezét, majd gondolati úton köszöntötte őket:

– Üdvözöllek benneteket! Umio vagyok.

– Én Angram Smith, ő pedig itt Eliaké – válaszolta a fiú szintén gondolatban, mire az idős egyed összeráncolta a homlokát, és a tér közepén álló piramisra nézett, aztán kérdően vissza, a fiúra. A fiú bólintott, az idős férfi arcára pedig kiült a csodálkozás, és megcsillantak a szemei.

– Mi járatban errefelé? – kérdezte tőlük.

– A hat sziget közötti lejáraton át jöttünk – felelte a fiú. – De azt nem tudtuk, hogy idelent is élnek...

– Érdekes – vakarta meg a fejét az idős egyed –, azt az átjárót már nagyon rég nem használta senki. Főleg nem olyanok, akik nem a mi fajtánkból valók, hiszen pont ezért árasztjuk el időnként. Nagy szerencsétek volt, hogy nem fulladtatok meg!

Közben lassacskán a többiek is előjöttek rejtekeikből, és a város élete kezdett visszatérni a normális kerékvágásba. Néhány, főleg fiatalabb egyed kíváncsiságból még közelebb is húzódott hozzájuk.

– Elmeséled, hogy kik vagytok, és miért éltek idelent? – kérdezte a fiú.

Az öreg bólintott, majd belekezdett a történetbe:

– Azután jöttünk ide, hogy a fenti világ megsemmisült...

A fiú rögtön belevágott:

– Melyik? A szigetvilág?

Az idős férfi egy pillanatra zavarba jött, de aztán újra végigmérte a fiatalokat, és csak azután folytatta:

– Akkor kezdem onnan... A szigetvilág volt a bolygó utolsó aranykora. Egy nap aztán Gaia, Föld anyánk megfordult, és a feje tetejére állt mindent... Jöttek a Sötétség Napjai, és az összes sziget egyszerre süllyedt el. A Hatalmasok, akik addig lábon közlekedtek az óceánban, egyszerűen megfulladtak. Az Apróknak még ennyi esélyük sem volt. A Szárnyasok közül is csak azok éltek túl, akiknek sikerült elérniük az Új Szigetet, az egyetlen szárazföldet, ami a többi süllyedésével párhuzamosan emelkedett ki a Nagy Vizekből. A többiek addig repültek, amíg bírták erővel, és aztán sorra a vízbe hullottak. Egyedül a Víziek maradtak életben...

A fiú és a lány, illetve a körülöttük összegyűlő helyiek csendben, tágra nyílt szemekkel hallgatták az idős férfi történetét.

– Ezután mindenki, aki életben maradt, az Új Szigetre ment: a Víziek a partoknál, a Szárnyasok túlélői pedig a szárazföldön telepedtek le. Nem volt köztük olyan, aki ne vesztett volna el valakit, és mindenkibe kitörölhetetlenül beleégett a fájdalom... Mégis újrakezdték! – csillant meg idős férfi szemében a büszkeség és a remény. – Igen, újrakezdték, és a semmiből újra felépítették egy egész világot!

– De ez a világ már nem ugyanaz volt: a törés örökre beléjük égett. Onnantól fogva minden cselekedetüket ennek a kataklizmának rendelték alá, és hiába virágzott a világuk, hiába volt a páratlan technológiai fejlődésük, ha azt is csak arra használták, hogy görcsösen megpróbálják megváltoztatni Gaia természetét. És hogy miért? Azért, hogy soha többé ne történhessen meg újra az, ami a szigetvilággal történt. Kérdés nélkül mindenkit befogadtak, akiktől tanulhattak, sok új fajt telepítve ezzel a szigetre más világokból, és megindult a fajok közötti keveredés is. Többek között ennek az eredménye vagyunk mi is, a Vízi Szárnyasok.

– De ennek nem csak áldásos következményei voltak. Egy nap szövetségre léptek az egyik, korábban szintén a világúrból érkezett fajjal, akik olyan

félelmetes technológiai tudással rendelkeztek, hogy az őseink teljesen elvakultak tőle: még arról sem voltak hajlandóak tudomást venni, hogy ezt a fajt érzések híján csak és kizárólag a tudásvágy hajtja. Velük közösen alkottak meg egy gépet, amitől azt remélték, hogy képesek lesznek vele Gaia cselekedeteit irányítani.

– És, sajnos meg is próbálták... De a legfontosabbat kihagyták a képletből: a teremtés elsődleges forrását. Túl későn derült ki, hogy Gaiát nem lehet pusztán a technológiával irányítani, de amikor ez megtörtént, már nem lehetett visszafordítani a folyamatot, és minden elpusztult... egyetlen nap alatt. A gép által nyitott kapu beszippantotta a szigetet, lakóival együtt elnyelve az örök sötétségben, miközben olyan energiákat engedett be a földi síkra, amik elképzelhetetlen mélységekbe taszították a bolygó élőlényeit. A szigetről mindössze egy maroknyian tudtak csak elmenekülni: néhányan az őseink közül. Ők voltak az egyetlen túlélők.

– És velük mi történt? – kérdezte a fiú, rövid szünet után.

– Addig repültek és úsztak, amíg csak bírták. Aztán amikor már elég távol kerültek a szigettől, kerestek egy biztonságos helyet maguknak idelent, a víz alatt. Leköltöztek ebbe a barlangba, és itt alakították ki az új életüket, felépítve a mi világunkat. A barlang ideális volt a rejtőzéshez, mert az óceán alatt fekszik, messze a szárazföldtől. A fényt és a levegőt odafentről, a barlang feletti szigetek hegyeinek kráterein keresztül kapjuk, és ezen keresztül is tudunk kimenni a külső világba. Vagyis tudtunk, amíg tudtunk repülni...

– Ez szomorúan hangzik – válaszolt most a lány, aki egészen eddig némán hallgatta a gondolati kommunikációt.

– Ezért vagyunk mi a Csenedesek. Nem beszélünk; még azt is elfelejtettük már, hogyan kell. Csak őrizzük az emlékeket, generációról generációra továbbadva, és nem tudjuk, mi zajlik a fenti világban, vagy hogy egyáltalán létezik-e még odafent élet – folytatta az idős egyed, de itt megállt, és rögtön javította is magát: – Vagyis most, titeket látva, erre már választ kaptunk.

– De miért nem mentek el? Miért maradtatok itt? – érdeklődött most a fiú.

– Van nekünk egy prófeciánk. Ez a prófécia még azokból az időkől származik, amikor virágzott az élet a szigetvilágban. Az aranykorból... – sóhajtott egyet az öreg. – A prófécia szerint, ha egyszer minden elbukik, az

élők behúzódnak a földek és vizek alá, és várni fognak. Addig várnak majd, amíg megérkezik az, aki újra elhozza az aranykort a Földön.

A fiú elgondolkozott ezen.

– És az mikor lesz?

– Ezt talán attól kellene megkérdezni, aki a próféciát megjövendölte – nevetett fel az öreg a gondolataikban, majd a lányra nézett, de ő egyáltalán nem értette a célzást. A fiú annál inkább: sejtette, hogy kitől származhatott az eredeti prófécia.

De nem reagált rá. Élénken emlékezett még a beszélgetésére a Bölcs nővel, és arra is, hogy ő már akkor is érezte, hogy mindezek meg fognak történni, amikor még semmi jele nem volt annak. Az itteniek helyzetébe belegondolva viszont összeszorult a szíve, hogy egy ennyire őszinte, tiszta tudatú és érzelmű faj él idelelt már évezredek óta, várva valamire, ami talán sosem következik be. De mégsem kérdőjelezi meg a hitrendszerüket: teljesítik azt, amit a kötelességüknek éreznek, és őrzik az emlékét egy letűnt világnak. Felnézett rájuk.

– Nem bánnátok, ha – kérdezte hirtelen, majd fürkészőn a lányra nézett – itt maradnánk néhány napra? Szívesen megismernénk a világotokat. Odafent most amúgy sem túl biztonságos...

Bólogató arcokat láttak mindenhol.

– Nem, sőt! – válaszolta az idős egyed. – Nekem illett volna meghívnom benneteket. Most akkor ezt vegyétek is meghívásnak!

– Köszönjük, elfogadjuk! – válaszolták mosolyogva a fiatalok.

A fiatalok a következő napokat a barlangvilágban töltötték. A vendéglátóiktól kaptak egy saját kis házat a város szélén, és a napjaik azzal teltek, hogy bejárták az itteni világot: megismerkedtek az itt élőkkel, meséltek nekik a fenti életükről, a lentiek pedig bemutatták nekik a saját életüket. Sokat tanultak egymástól, de a legtöbbet egymásról – annyira különbözött a két világ, a sorsuk valahogy mégis hasonlított egymásra. A fiú sokat gondolkozott ezen, és többször is eszébe jutottak a Bölcs nő szavai, de még mindig nem sikerült teljesen megértenie azok jelentését.

A menedék viszont tökéletes volt. Mindketten jól érezték magukat, és a fiú látta a lányon, hogy mennyire feltöltődik attól, hogy naphosszat játszhat az

íteni gyerekekkel, és mennyire nyugodtnak tűnik itt, ahol végre teljesen biztonságban érezheti magát.

Az estéket együtt töltötték. Néha csak kifeküdtek a mezőre, fürkészni az eget a fenti nyílásokon keresztül, csillagok után kutatva, és elmélkedve a világok különbözőségein és hasonlóságain, de legfőkébb egymáson.

A lányban régóta ott motoszkált egy érzés, amit nem tudott megmagyarázni magának, de ami annyira vonzotta a fiúhoz, hogy amikor nem volt a közelében, már szinte kétségbeesettnek érezte magát. Kihasználta a lehetőségeket, hogy néha átölelje a fiút, vagy egy ilyen éjszakai beszélgetés során odabújjon hozzá, és sokszor csak úgy, lopva figyelte őt, reménykedve valamiben. Tudta és érezte, hogy tennie kellene valamit ezzel az érzéssel magában, de még nem állt rá készen, hogy kiöntse neki a szívét – úgy érezte, hogy előbb biztosnak kell lennie abban, hogy a fiú is hasonlóképp érez.

És érzett is. Ő sem beszélt róla, de mindig várta, sőt, ha tudta, meg is teremtette a helyzeteket, amikor a lány közelében lehet, és már hiányzott neki, ha akár csak egy rövidebb időn keresztül nem lehetett mellette, nem érezhette az ölelését, vagy legalább az érintését. Sosem érzett még ilyet, ami minden mást elnyomott benne, de még csak a közelítően sem – és nem akarta, hogy valaha is véget érjen.

Egyik éjjel, amikor már mindenki aludt, a lány nyugtalanul forgolódott, és egy idő után inkább felkelt, hogy járjon egyet. A fiú a város peremén érte utol: megfogta a kezét, és az egyik nyíláson keresztül felteleportált vele a fenti világba.

Amit ott találtak, mindkettejüket meglepte: odafent ugyanis nem volt semmiféle sziget, csak egy nagyobb zátony, éppen csak annyira magas sziklával, amiket az árapály nem tudott elönteni. A nyílások pedig, amiken keresztül a levegő és a fény lejutott a barlangba, a sziklák üregeiben voltak, kívülről szinte teljesen észrevehetetlen módon.

Ők az egyik ilyen sziklán álltak meg, és onnan néztek körül az éjszakában. Az égen milliárdnyi csillag ragyogott, a közepén pedig ott tündökölt a telihold, bevilágítva az egész óceánt, ami csendesen, szinte mozdulatlanul ringatózott. Enyhe szellő fújdogált, a levegő pedig tiszta volt, és olyan friss, amelyet napok óta nem érezhettek odalent. Hosszú, mély sóhajtással szívták tele a tüdejüket.

A lány szorosan a fiúhoz bújott, és átölelte, közben pedig hallgatta annak egyre gyorsabban lüktető szívverését. A fiú is visszaölelt, és kedvesen végigsimította a lány hátát, aki erre a fiúra emelte a tekintetét. A szemeiben vágyakozás tükröződött: pontosan az a vágy, amit a fiú is érzett.

A fiú ekkor lassan odahajolt hozzá, és megcsókolta. Annyira magával ragadta őket az érzés, hogy egészen addig fel sem fogták, mi történik, amíg a csókjuk véget nem ért. A lány ekkor ijedten a szájához kapott, de a fiú csillogó szemei megnyugtatták. A bizonytalanság tovatűnt a szívükből, és átadta a helyét a valakihez tartozás biztonságot adó érzésének.

Egy enyhe kis szellő támadt közöttük, ami magával hozott valamit: a változás izgalmasan bizsergető érzését.

56

Másnap reggel úgy döntöttek, hogy távoznak vendéglátóiktól. Már néhány napja érett bennük ez, de az előző éjszaka után felébredve elég volt egymásra nézniük, hogy tudják: ideje visszamenniük.

– Elmegyünk, Umio! – közölte a fiú az idős egyeddel, amikor reggeli után megkeresték őt a városban. – Köszönjük szépen a vendéglátást!

A férfi kedvesen mosolygott.

– Örülök, hogy megismerhettek benneteket! – válaszolta, majd átölelte a fiút, és aztán a lányt is.

De a búcsúzás ezzel nem ért véget: mire indultak volna, már egy kisebb csoport városlakó állt sorban a házuknál, hogy elbúcsúzzon tőlük, és a számuk egyre csak nőtt – meg is lepődtek, hogy mennyien kíváncsiak rájuk. Mindenki odament hozzájuk, és egy-két kedves gondolattal, öleléssel búcsúztak el tőlük.

Egészen a város határáig kísérték őket. Ott elmagyarázták nekik, hogyan juthatnak vissza az alagútba, és mennyi idejük van az újbóli elárasztás előtt, annak ellenére, hogy a fiú többször is elmondta, hogy nem így, hanem teleportálással fognak visszatérni.

A végén inkább rájuk hagyta, és a búcsú után gyalog indultak el arra a helyre, ahol a barlangvilágba érkeztek. Ezután arra a helyre teleportáltak, ahol a legvalószínűbbnek tartották, hogy nem keresik őket: a hat kis sziget egyikére.

– És most hová? – vetette fel a lány, miután leültek a sziget partján, a homokba.

– Nem tudom. Hiányzik a sziget – mélázott el a fiú. – És pont, mire minden kész lett...

– Nem igazság! – sóhajtott fel a lány. – De legalább mi... itt vagyunk egymásnak.

Most először próbálta előhozni az éjszaka történeteket. Megerősítésre várt.

A fiú azonban nem reagált, és csak bámulva nézte a maga előtt fodrozódó vizet – a gondolatai leragadtak a szigetüknél. A lány persze félreértette ezt, és a gondolataiban máris megjelent a félelem, hogy a fiú biztosan nem is úgy gondolta azt a csókot.

– Nélküled nem sokat érne az egész – szólalt meg végül a fiú.

A lány fejében a sötét gondolatok milliónyi darabra törtek, és a nap újra felragyogott.

– Mondj még ilyeneket, és máris nem fog hiányozni a sziget!

A fiú rámosolygott. Eszébe jutott a borzas hajú lány és a csapzott fejű fiú, ahogyan egymást támogatva építették fel az életüket, és alapítottak családot.

– Ahol te vagy, ott az otthonom is – szólalt meg ismét.

– Na jó, azért ne essünk túlzásokba – kacagott fel a lány, és magáról megfeledkezve folytatta: – Elég, ha azt mondd, szeretsz... – nyelt egyet elpirulva, majd gyorsan befejezte a mondatot: – velem lenni.

– Szeretek veled lenni – vágta rá széles vigyorral a fiú, mire a lány felhúzta az orrát, és kiöltötte rá a nyelvét.

Ezután hosszú ideig csak ültek egymás mellett, és a gondolataikba merülve nézték az óceán vizét.

– Ennyire nem tudjátok, mihez kezdjete? – szólalt meg egy hang a hátuk mögül, amire mindketten felkapták a fejüket.

Egy magas, vékony férfi állt mögöttük, aki éppen akkor sétált ki a sziget kis erdejéből. A hosszú, fehér, hátul copfba kötött haja és bozontos, fehér szakála jellegzetes kinézetet kölcsönzött neki, amit sötét, szúrós szemei csak még karakteresebbé tettek. Öregnek tűnt, de közben valahogy mégis időtlennek. Egy hosszú, világos színű, vékony kabátot viselt.

Leült melléjük. A fiú meg akart szólalni, de a férfi leintette:

– Nem kell! Tudom, kik vagytok.

Néma csend lett, a két fiatal pedig összenézett, az emlékeikben kutatva – elképzelésük sem volt, mikor találkozhattak a magas idegennel.

– Koncentráljunk a következő lépésre! – szakította meg őket az idegen. – Elmondom, hogy mi fog történni.

Értetlenül néztek rá.

– A mostani időpillanat egy fordulópont. Az események innen több irányba is mehetnek, és ez csak a döntéseiteken múlik. Egy biztos: őt el fogják kapni... – mutatott komoly arccal a lányra.

A fiú arcizmai megfeszültek, a keze pedig ökölbe szorult. A lány arcára kiült a félelem.

– Ezt el kell fogadnotok! A dolgok szükségszerűen történnek. Nem találtam olyan valós lehetőséget, amiben ne így történne. Azt viszont határozottan kérem tőletek, hogy ne menjetek vissza arra a szigetre!

– Hát hová menjünk? – kérdezte flegmán a fiú.

– Bárhova máshová. Csak oda ne!

– De ha mindenképp elkapják, nem teljesen mindegy?

– Az a nem mindegy, hogy mi történik azelőtt és azután, hogy elkapják – válaszolta sejtelmesen a férfi.

A fiú sértődött arcot vágott:

– Ezzel nem sokat segítettél, tudod?

– Nem számít. Azért jöttem, hogy megértsd, hogy a dolgok szükségszerűen történnek – válaszolta nyomatékosítva az idegen, majd felállt, biccentett egyet, és visszasétált az erdőbe.

Magukra maradtak. A fiú agya szélesebben járt, és próbálta megérteni, hogy mi volt az előző történés üzenete, a lány pedig magába fordulva, feszülten figyelte.

– És akkor... most? – kérdezte zavart mosollyal.

A fiú abbahagyta a gondolkodást, és határozottan a lányra nézett.

– Most visszamegyünk a szigetünkre – felelte összeráncolt homlokkal.

– De az előbb a férfi azt mondta, hogy bárhová, csak oda ne...

– Nem érdekel, mit mondott! Nem hagyom, hogy mások határozzák meg a cselekedeteimet!

– De... nem lesz ebből baj?

– Nem tudom. Csak remélni tudom, hogy nem.

A lányt ez egyáltalán nem nyugtatta meg.

– Ugye vigyázol rám? – kérdezte riadtan.

A fiú megsimogatta az arcát, és egyenesen a szemébe nézve válaszolt:

– Megígérem!

A lány sóhajtott egyet. A fiú megkérte, hogy maradjon a szigeten, ő pedig bekapcsolta a ruháján a beolvadó üzemmódott, és visszament a szigetre, felderíteni a terepet.

Úgy sejtette, hogy a Megfigyelők őrszemeket hagytak a szigeten, ezért amikor odaért, először a sziklaárok rejtett barlangjába teleportált, és onnan kezdett ráhangolódással robotokat keresni.

Meglepődött, amikor többszöri ellenőrzés után is mindössze egyet talált, a házuk mögött elbújva. Hosszan figyelte, mit csinál: a robot rövid időközönként egy titkosított jelet továbbított, miszerint nincs aktivitás a szigeten. A jel célja Aimeo szigete volt, és amikor a fiú gondolatban ráhangolódott arra a szigetre is, látta, hogy ott viszont egy egész csapat robot várta az itteni őrszem jelét.

Beavatkozott: átprogramozta a házuk mögött álló robotot, lekapcsolva az összes érzékelését, hogy csak egyetlen dolgot csináljon: folytassa tovább a jel kiküldését, miszerint továbbra sincs semmiféle aktivitás. Ezen felül még egy dolgot programozott bele: azonnal riassza őt, ha a másik szigeten lévő robotok elindulnának feléjük.

Ezután közvetlenül mögé teleportált, majd megfogta, és a sziget túlsó végébe vitte, egy kis erdő közepére, ahol egy fához kötözte. A robot ebből persze mit sem érzékelt: ő csak szorgalmasan küldte ki a jeleket, mintha még mindig ott állna a ház mögött.

A fiúnak egyetlen dolga maradt: a matracok. A házukhoz teleportált, és átprogramozta azokat is: úgy állította be, hogy maradjanak a Hálózaton, de ne reagáljanak semmire, mintha nem is használná őket senki.

A következő pillanatban újra az apró kis sziget partján állt, a lány mellett.

– Mehetünk. Gondoskodtam róla, hogy ne találjanak ránk.

– De... ott vannak még? – kérdezte félve a lány.

– Nincsenek – hazudta. Nem örült ennek, de valahogy meg kellett nyugtatnia a lányt.

– Rendben. Bízom benned. – A fiú ettől csak még rosszabbul érezte magát.

– Akkor menjünk! – Azzal megfogta a lány kezét, és a tó partjára teleportálta magukat.

Odaérve a lány első dolga az volt, hogy a forráshoz szaladt, és ivott belőle. A fiú is követte őt, és amint belekortyolt a vízbe, egyből megértette, miért érezte olyan furcsán magát eddig. De nem csak inni nem ittak reggel óta egy kortyot sem, hanem enni sem: a következő útjuk így a gyümölcsfákhoz vezetett, ahol alaposan megebédeltek. Végül leheveredtek a tó partjára.

– Nem tudom, meddig tudunk itt maradni – bökte ki a fiú egy idő múlva.

– Ezt meg hogy kell értenem? – nézett rá meglepődve a lány. – Azt mondtad, nincsenek itt.

A fiú zavarban volt.

– Nincsenek is, vagyis... – kezdett magyarázkodni, de aztán inkább vett egy mély levegőt, és bevallotta: – Na jó. Valóban nincsenek itt most, vagyis csak egyetlen őrszem, aminek átírtam a programját, és a sziget túlsó felében kikötöttem egy fához. Most is ott van, ahogy érzékelem, és küldi a jeleket a másik szigeten tartózkodó többieknek, hogy minden rendben... vagyis, hogy nincs mozgás.

– Akkor...?

– A robot egyből jelezni fog nekem, ha keresnének bennünket. Akkor szólni fogok, és azonnal továbbállunk. Rendben?

A lány bizonytalanul bólogatott.

– Nem sok esélye van, hogy az őrszem jelzése nélkül idejöjjenek; azzal csak elriasztanának bennünket. Ez most egy csapda, és azt várják, hogy belesétáljunk. Csak azt nem tudják, hogy már itt vagyunk.

– Értem. És meddig maradhatunk itt?

A fiú csóválta a fejét.

– Ez az, amit nem tudok. De, vissza akartam jönni ide, mert... ez a sziget a miénk! – sóhajtott fel. – De ígérem, holnap nekiállok, és keresek egy másik helyet, ahol nem találnak meg. Csak nem akarok egyfolytában menekülni. Velel szeretnék lenni, és kész... szóval, érted, na! – pirult bele egy kicsit.

A lány mosolyogva bólintott, majd a fiúhoz bújt, és befúrta magát annak keze alá, fejét pedig a mellkasára hajtotta.

– Szerinted vége lesz ennek valamikor? – kérdezte, egy rövid csendet követően.

– Igen! És ebben biztos lehetsz! – csillogtak a fiú szemei az elszántságtól. – Nem fogom hagyni, hogy az egész életünkre rányomja a bélyegét a zaklatásuk!

A lány sóhajtott egyet, és még szorosabban a fiúhoz bújott. Annak ellenére, hogy a veszély körbevette őket, e pillanatban mégis úgy érezte, hogy itt van a legnagyobb biztonságban.

Miközben így egymás mellett feküdtek, a fiút elnyomta az álom. A lány ekkor finoman kihámozta magát a karjaiból, és bement a házba, hogy előkeressen egy másik ruhát. Ezután visszament a tópartra, majd levette és kimosta az addig viselt ruháját, aztán pedig besétált a vízbe, és hátradőlve felfeküdt a víz tetejére. Élvezte, ahogy alulról a víz hűti, felülről pedig a nap melegíti a testét.

Időközben a fiú is felébredt, és amikor látta, hogy a lány nincs vele, ijedten ült fel.

– Gyere be te is! Nagyon jó a víz! – kiáltotta oda neki a lány, de most nem bukkott be testével a víz alá. Hagyta a fiúnak, hogy nézze őt.

– Megyek! – kiáltott vissza a fiú, aki láthatóan zavarba jött a látványtól. A vízparton, a lánynak háttal vetkőzött le, és félig oldalazva ment be a vízbe. Csak a hús víz segített neki, hogy a zavarodottsága elmúljon.

Megindult a lány felé, aki a nyakig érő vízben lebegve még ekkor sem bukkott alá, csak feküdt a víz színén, alig egy karnyújtásnyira tőle. A fiú lopva nézte őt, a lány pedig behunyta a szemét, és száját vékony résnyire nyitotta, várva a fiút, miközben az egész testén érezte annak bizsergető tekintetét.

Amikor a fiú ajkai először érintették a száját, gyengéden csókolt vissza, de a következő pillanatban mindketten mohón kaptak a másik után. Érezték, hogy átlépnek egy határt, de most egyikük sem parancsolt megálljt magának: engedtek az ösztöneiknek, és hagyták, hogy teljesen elragadja őket a hev, majd a víz hullámozásával együtt ringatózva beteljesítsék minden vágyukat.

– Szeretlek! – szólalt meg a lány sokára, amikor már a parton, a homokban feküdtek.

Még mindig a történetek hatása alatt álltak, és hosszasan vívódtak magukban, hogy beszéljenek-e róla, vagy, hogy egyáltalán szóba hozzák-e. A lány törte volna meg a csendet, de a fiú azonnal válaszolt:

– Én is szeretlek... – Majd végigsimította a lány arcát.

Többet nem beszéltek róla. Sokáig feküdtek még a parton, élvezve ezt a beteljesedett állapotot, az éjszakát pedig egymáshoz bújva töltötték a faházban. Most igazán boldognak érezték magukat.

VII: Törés

57

Egy napsugár ébresztette a fiút, ami az arcán kúszott végig. Mosolyogva nyújtózott egyet, aztán felült, és körbenézett. A lányt nem látta sehol.

– Biztos elment gyümölcsért – gondolta, és felkelt az ágyból. Azt tervezgette, hogy amint a lány visszaér, elmegy ellenőrizni a kikötözött robotot.

De a lány nem ért vissza, hosszabb idő után sem. Ő viszont már nem akart tovább várni, így inkább felöltözött, és a keresésére indult. Kiment a házból, körülnézett a tónál is, de ekkor már kezdte elfogni egy nyomasztó érzés: túl régóta nem került elő.

Ráhangolódott. Először nem sikerült, de aztán gyorsan megmosta az arcát a tóban, és felfrissülve újra megpróbálta. Másodszorra sem sikerült. Ráadásul, nem csak ráhangolódni nem tudott, de még a jelenlétét sem érezte. Sehogyan sem – a köztük lévő erős kapocs ellenére sem.

Most már kezdett pánikba esni.

Gyorsan a sziget végébe teleportált, ahol a robotot hagyta, de csak a földön heverő köteleket találta meg, a robot hült helyével. Egy pillanat alatt úrrá lett rajta a feszültség.

Gondolkozni sem tudott. Minden elővigyázatosság nélkül egyenesen Aimeo szigetére teleportált, ahol a többi robot várakozott előző nap, de annyira ideges volt, hogy még a beolvasó üzemmódot is elfelejtette bekapcsolni a ruháján.

De nem is lett volna rá szükség: a sziget teljesen üres volt. A robotok, a járművek, és minden egyéb, a Megfigyelőkhöz köthető dolog az utolsó szálig eltűnt. Most már remegett az idegességtől.

Megpróbált a lányra hangolódni innen is, de továbbra sem érzékelte. Sem a szigeten, sem a másikon, sem sehol máshol.

Az idegessége dühös kétségbeesésbe váltott. Visszament a szigetükre, ellenőrizte a tavat, a gyümölcsöst, a sziklaárkot, az erdőt, majd feltúrt mindent a házban, hogy nyomokat találjon, közben pedig összevissza csapkodva, hangosan mérgelődött. De hiába: nem talált nyomot, és a lány dolgai közül sem hiányzott semmi – egyedül csak a ruhája, amit előző nap viselt.

Fogalma sem volt róla, hogy mi történhetett.

Lekuporodott a földre, és megpróbálta átgondolni a helyzetet. Nagyon félt, hogy történt valami a lánnyal, főleg, hogy most már biztos volt benne, hogy a Megfigyelők rabolták el. De több dolgot még így sem értett, kezdve azzal, hogy miért nem jelzett neki a megkötözött robot, vagy, hogy őt miért nem rabolták el.

– Ennek így semmi értelme...

Összeszedte magát, és a robotgyárhoz teleportált. Aktiválta a ruháján a teljes testvédelmet, és semmivel sem foglalkozva egyszerűen besétált a gyár területére, egyenesen arra a részlegre, ahol korábban fogva tartották az idős nőt. Sorban nyitott be az összes helyiségbe, de mind üres volt – teljesen üres. Se asztal, se székek, és minden kitakarítva: mintha sosem használták volna őket fogdaként.

Ezután bejárta az egész épületet, átnézve az összes szintet, de semmi gyanúsat nem talált. Az viszont feltűnt neki, hogy a robotok ügyet sem vetnek rá, annak ellenére, hogy teljesen illetéktelenül járkál a gyárban. Ráhangolódott néhányukra: csak egy, a szokásos robotvezérlő volt bennük – nyoma sem volt speciális chipnek. Erre átnézte az összes robotot a gyár területén, de a helyzet ugyanaz volt: egyet sem talált közöttük, aminek lett volna speciális chipje. Az egész robotgyár „tisztá” volt.

Most már végképp nem értette. Túl kevés idő telt el a lány eltűnése óta, a gyár mégis úgy nézett ki, mintha sosem lett volna a Megfigyelők bázisa. Egyre tudott csak gondolni: arra, hogy azt már korábban elhagyták.

– A chipem! – csapott a homlokára. – Akkor léptek le, amikor az orvoshoz került a chipem!

Most a városba indult, a legnagyobb közösségi parkba, ahol a délutáni forgatagban csak úgy hemzsegték az emberek. Keresett egy nyugodtabb, félreeső helyet, aztán megfigyelő robotok után nézett. Egyesével hangolódott végig az összes, közelben lévő roboton, aztán kiterjesztette a keresést az egész városra is, de beigazolódott a féelme: egyáltalán nem talált megfigyelő robotot. Egy darabot sem. Nyom nélkül eltűntek.

A Hálózattal is megpróbálkozott: hosszan figyelt minden, nem szokványos aktivitást, de úgy festett, a Megfigyelők onnan is eltűntek.

És a lánynak még mindig nem volt semmi nyoma. Újra és újra megpróbálta a ráhangolódást, de még mindig nem érzékelte őt – mintha csak nem is létezne. Arra tudott – és akart – csak gondolni, hogy azért, mert valahová messzire vitték, ahol nem tud kapcsolatba lépni vele – a másik lehetőségbe belegondolni sem volt hajlandó.

– Nem nyelhetette el a föld! – mérgelődött fennhangon, majd nekiindult a város utcáinak.

Késő délutánig keresgélt, meglátogatva az összes lehetséges helyet, ahol a lány megfordulhatott, és mindent ellenőrzött, de nem talált semmit.

Ezután vett egy mély levegőt. Tudta, hogy hosszú út áll előtte.

Az útja a lakott terület legészakibb, óceán partján fekvő városába vezetett. Ennek több pontján is megkísérelte a lányra hangolódást, de azok rendre sikertelenek voltak. Megfigyelő robotokat is keresett, és a Hálózatra is felkapcsolódott, de semmi új nyomot nem talált.

Ezután dél felé indult, és folyamatosan átvizsgálta a nagyobb városokat. Tudta, hogy mind a több ezer városba úgysem jutna el ésszerű időn belül, ezért nagyjából néhány tucat városonként haladt. Mivel az enberiség hozzávetőleg azonos távolságra építette a városait, így egy átvizsgált várossal az összes környezőt is lefedhette, beleértve a köztük elterülő, nem lakott területeket is.

Egy idő után már csak gépiesen hangolódott: megérkezéskor először a lányra, majd a Megfigyelőkre, aztán a Hálózatra. Mire az utolsó, legdélebbi várost is elérte, a lelkiereje már a végét járta: egyenesen a lakásába teleportált, és hullafáradtan esett be az ágyba. Kimerült volt, csalódott, és a végletekig elcsigázott – de nem gondolt a legrosszabbra.

Másnap letöltötte a Hálózatról a bolygó ismert térképét, ami tartalmazta az enberiség által feltérképezett összes, lakott és lakatlan területet, majd alaposan áttanulmányozta az egészet. Hamarosan megszületett a döntés: keletről nyugatra fog haladni, hogy a Föld forgása miatt ezzel is időt nyerjen, és sokkal tovább legyen képes a nappali fényben keresgélni.

A lakatlan területek átvizsgálását a Nagy Kontinens legkeletibb pontjával kezdte. Északról dél felé, sávokban ellenőrizte a területet, a hideg éghajlati övtől a trópusi vidékek felé, egészen addig, amíg délen az óceán útját nem állta. Minden érkezési ponton körülnézett, a helyszínre hangolódott, majd a lányra, aztán pedig a Megfigyelők és robotjaik nyomát kereste.

Enberi életnek nyomát sem látta ezeken a területeken. A Régi Kor nyomait már teljesen eltüntették a robotok, az Új Korban pedig ezek a területek nem kerültek benépesítésre: az északi részeken egyébként sem volt ideális a környezet, a délebbi részekre pedig nem volt szüksége az enberiségnek, mert messze nem voltak annyian, mint a Régi Korban.

Addig folytatta a keresést sávonként nyugati irányban, amíg el nem érte az általuk is lakott, már átvizsgált területeket. Időközben, amikor már nem bírta, napszaktól függetlenül hazateleportált pihenni egy rövidet, majd onnan folytatta, ahol abbahagyta.

Így haladt végig a Nagy Kontinensen, majd az attól délre fekvő, főként sivataggal borított kontinensen, aztán pedig a bolygó déli féltékéjén fekvő Nagy Szigeten is. Ezt követően az óceán túlsópartjára, a sűrű, végeláthatatlan erdőkkel és magas hegyláncokkal borított Déli Kontinensre ment.

Több napnyi keresés után sem találta meg a lányt, de a Megfigyelőket sem. Ez felkavarta, de ugyanakkor meg is nyugtatta, mert így legalább abban biztos lehetett, hogy ha a Megfigyelők ennyire nyomtalanul el tudtak tűnni, akkor a lányt is ugyanígy el tudták tüntetni, és egyáltalán nem biztos, hogy valami végzetes történt vele. Valószínűbb volt, hogy velük van, de olyan helyen tartják fogva, ami elzárja őt a kapcsolatfelvétel elől.

Egyetlen, utolsó hely maradt már csak az egész Földön, amiben nagyon bízott: a Halott Kontinens.

65

Másnap délelőtt az eső hangja ébresztette. Hirtelen nem is emlékezett, hogy előző este vagy délután éppen melyik kontinens melyik pontját vizsgálta át, de ahogy lassan magához tért, eszébe jutott: már csak az utolsó lehetséges hely, a Halott Kontinens van hátra.

Lassan, gépiesen készülődött össze, néha önkéntelenül is a lányra vagy a Megfigyelőkre hangolódva, majd evett néhány émelyítően megszokott ízű energiaszeletet, és aztán útra kelt.

A Halott Kontinens északkeleti pontján kezdte. Az előző napok módszerét alkalmazva keletről nyugatra, azon belül pedig északról délre haladt, és így vizsgálta végig a kontinens egész keleti felét. A megtisztítandó várost természetesen elkerülte – nem akarta kockáztatni a találkozást az utódjával vagy a robotokkal, és biztos volt benne, hogy a Megfigyelők oda amúgy sem mennének.

Már kezdett elcsigázott lenni, amikor jóval messzebb, a kontinens nyugati, sziklás részein végre érzékelt valamit: amikor éppen megfigyelő robotokra próbált hangolódni, mintha észlelt volna egy gyenge jelet. Azonnal a jel közelébe teleportált, és egy hosszan elhúzódó, széles, de rendkívül mély szakadék alján három megfigyelő robotot és egy szállító járművet pillantott meg.

A torkában dobogott a szíve. Összeszedte a bátorságát, és a lányra hangolódott. Kétszer is ellenőriznie kellett, mert elsőre nem is akarta elhinni, de annyi sikertelen kísérlet után végre talált valamit: bár csak gyengén, de mintha érezte volna a robotok mellett a lány jelenlétét is.

Elöntötte az izgalom.

Rögtön aktiválta a ruháján a beolvadó üzemmódot, és a szakadék mélyére teleportált, nem messze a robotoktól. Azok lassan, háromszög alakban haladtak a szállító jármű körül, ami egy nagyobb méretű ládát szállított. Most újra ráhangolódott a lányra, és, ahogy számított rá, tényleg a ládába volt bezárva. Egy pillanatra dühös lett, hogy miért itt és így tartják fogva, de aztán

rájött, hogy valószínűleg azért, mert a Halott Kontinensen úgysem keresné senki, főleg nem egy szakadék mélyén.

Vett egy mély levegőt, és akcióba lépett. Ráhangolódott a robotokra és a járműre, majd lekapcsolta minden érzékelési és kommunikációs moduljukat, amitől azok készenléti állapotban mozdulatlanra dermedtek. Ezután kikapcsolta a ruháján a beolvadó üzemmódot, majd odaszaladt a szállító járműhöz, és felugrott rá. A ládához lépett, és felnyitotta a fedelét.

A lány feküdt benne – békés arccal, csukott szemmel, és ugyanolyan gyönyörűen, ahogy emlékezett rá. Amint meglátta, elgyengülten rogyott térdre: az összes felgyülemlett feszültség, izgalom, tehetetlenség és fájdalom ott, abban a pillanatban, egy hatalmas sóhajtással szakadt fel a lelke mélyéről.

Egy ideig mozdulni sem bírt: csak térdelt a láda mellett, és hálával nézte a lányt, mintha az egész világmindenséget látná benne. Megfogta a kezét, az arcához szorította, és közben behunyt szemmel a szerelmükön merengett, és a hihetetlen szerencsén, hogy végre megtalálta őt.

Csak sokára tudatosult benne, hogy a lány keze hideg. A többi, baljós jel is követte ezt: a mellkasa sem mozgott, és a szája is száraz, színtelen volt. A jelentésük azonban még nem jutott el a fiú tudatáig. Ő csak gépiesen ellenőrizte a lány pulzusát, és amikor nem tapasztalt életjelet, újra ellenőrizte.

Aztán finoman megrázogatta a testét – de nem mozdult. Kivette a ládából, majd gyengéden a földre tette, és elővette a kulacsát, hogy egy kis vizet locsoljon a szájára. Még finoman meg is pofozgatta az arcát, de a feje csak élettelenül oldalra billent.

Még ekkor sem tudatosult benne a valóság. Megfogta a lány vállait, és erősen rázni kezdte – a teste azonban csak mindenféle ellenállás nélkül mozgott a rázás irányába. Fölé térdelt, és kezével pumpálni kezdte a mellkasát, miközben a szájába levegőt fújt.

Az esze már sejtette, mi történt, de a szívének még idő kellett. Meghasonult arccal, elkeseredetten folytatta az újraélesztést, miközben a lánynak már több bordája is eltört, a teste pedig rongybabaként nyeklett az erős pumpálástól.

Ekkor kezdte felfogni. Még mindig nyomkodta ütemesen a lány mellkasát, de már egyre gyengébben. A felismerés lassan átjárta a testét, az elméjét, és most már a szívét is.

– Vége? – motyogta halkán maga elé.

Ijedt volt, és nem értette.

– Miért? – kezdte ismételni. – Miért?!

Kívülről látta magát, és egyedül volt. Most már teljesen egyedül.

Sokáig térdelt még csendben a lány teste felett, mire zakatoló gondolatai egészzé nem álltak össze. Ekkor felállt, és gondos, törődő mozdulatokkal felvette a földről a lány testét, és visszahelyezte a ládába, majd a ládát a sziklafal mellé vitte. Zavartan tért vissza a szállító járműhöz, és üres, réveteg tekintettel nézett a még mindig mozdulatlan robotokra.

Közben bekapcsolta ruháján a teljes testvédelmet, és a maximális erőkifejtést segítő funkciót.

Gépiesen kapcsolta vissza a robotok érzékelését, akik, miután felismerték, azonnal megindultak felé.

A robotok azonban nem voltak emberek. Nem voltak érzéseik, és ezekhez a helyzekhez az érzéseket szimuláló programjuk kevés volt: fogalmuk sem volt róla, mire képes egy ember hasonló helyzetben, ezért ugyanazt az általános protokollt követték, amit mindig – teljesen feleslegesen.

A fiú az első, közelébe érő robot burkolatát és vezérlőpaneljét egyetlen ütéssel semmisítette meg. A második robot, látva társa szanaszét hulló darabkáit, már ennek fényében próbált közelíteni hozzá, de a fiú ekkor egy hangos, elkeseredett düh táplálta üvöltésben tört ki, ami visszhangozva száguldott végig a kanyonon.

A robot most megtorpant. A fiú haragtól eltorzult arcát elemezve először hezitált, de aztán mégis megindult felé, miközben a harmadik robot mögé próbált kerülni, hogy bekerítsék.

A fiú ekkor elkapta a szemből érkező robotot, és fordulásból egyenesen a sziklafalnak vágta. A következő pillanatban mellette termett, és tiszta erőből ütni kezdte. Darabok váltak le a burkolatáról, aztán amikor teljesen felnyílt, a fiú kitepte belőle a vezérlőjét, és a feje fölé tartva, egy újabb ordítás

közepette összemorzsolta. Közben végig farkasszemet nézett a harmadik robottal.

Aztán felállt, és elindult felé. A szállító járművet, félúton, erőből a sziklafalnak rúgta, és csak ment tovább. A robot gyorsan adaptálódott a helyzethez, és hátrálni kezdett.

– Megállni! – üvöltött rá a fiú, vérben forgó szemekkel.

A robot tovább hátrált.

– Állj meg, vagy szétéplek téged is! – A hangja most már halkabb, de sokkal vészjóslóbb volt.

A robot még mindig hátrált.

A fiú ekkor ráhangolódott, és kikapcsolta a mozgásprogramját. De csak azt: a robot teljesen éber maradt, mindent érzékelt, de képtelen volt vezérelni a mozgató áramköreit. Egyszerűen lebénította.

Ezután odament hozzá, és megvetéssel teli, gyűlölettől szikrázó arccal nézett rá. A nézésétől a robotban valamiféle pánik keletkezett, de hiába próbált hátrálni – képtelen volt irányítani magát.

– Félsz? – kérdezte gúnyosan a fiú.

– Nincsenek érzéseim.

– Egy biztos van: félelemnek hívják.

A robot közben kiutat keresett, és vészjelzéseket küldött minden kommunikációs csatornán. Annak ellenére, hogy a fiú pontosan tudta: senki sincs a közelben, és távolról sem kommunikál velük senki.

– Tudod, hogy mi fog most következni?

– Elpusztítasz engem is – válaszolta a robot.

A fiú csendesen, de eszelősen nevetett fel:

– Ahogy mondod. Lassan, és élvezettel...

A robot még mindig küzdött.

– De nem most! – fejezte be a fiú a mondatot, mire a robot menekülési kísérletei hirtelen abbamaradtak, és az új információ fényében újraértékelte a helyzetet.

– Nem? – kérdezett vissza.

– Nem! – rázta a fejét a fiú. – Most visszamész, és elmondod azoknak, akik ideküldtek, hogy meg fogom keresni őket. És ha megtalálom, senki és semmi

nem fog tudni megállítani... – Azzal a többi robot szétroncsolt darabjaira mutatott.

– Értettem! Végrehajtom a parancsot – válaszolta a robot, mire a fiú visszaadta neki a vezérlését.

Azonnal elszelelt.

A fiú ekkor zuhant össze. Minden energiája kiszállt a testéből, és már csak arra volt képes, hogy utolsó erejéből elkússzon a sziklafal tövében hagyott ládáig, és ráhasaljon. Ezután végső kimerültségében egyszerűen elájult.

A képzeletében újra látta a lányt: a szigetükön éltek, a kis faházban. Boldogok voltak, és önfeledtek.

66

Másnap délelőtt volt, amikor a nap sugarai elérték a kanyon alját, és megvilágították a fiú arcát. Odakapott, hogy eltakarja a fényt, de a mozdulat felébresztette. Lassan nyitotta ki a szemét, és még lassabban tért magához. Először a nap melegét érezte az arcán, aztán kanyon alján átsuhanó szellőt, majd a port, amit felkavart. A robotok roncsait csak ezután pillantotta meg.

Már kezdett emlékezni, de még nem tudatosult benne, ami történt. Csak akkor, amikor kitapintotta a feje alatti ládát.

Sírva fakadt.

Hangos, megállíthatatlan zokogás tört fel belőle a lány emlékeinek nyomában, de bármit csinált és bárhová kapott, a lehetőségek ajtajai sorra zárultak be az elméjében, kizárva az újabb közös emlékeket. A lány meghalt.

Meghalt – visszhangzott a tudatában.

Nem tudott megbirkózni vele. Hosszan sírt, és még ezután is sok időbe tellett, mire összeszedte magát annyira, hogy cselekedni tudjon. Nehezen kelt fel a ládáról, és ügyetlenül vette a kezébe azt, hogy a szigetükre teleportálhasson vele. Itt megkereste azt a helyet, amiről a lány beszélt neki, majd ásott egy mély gödröt a két kis sírkő mellé. Aztán a házukhoz ment, és elhozta onnan a lány összes holmiját: a ruháit, a tárgyait, a takaróját, sőt még a széket is, amit neki készített – mindent, ami csak rá emlékeztette.

Levette a láda fedelét még egyszer, és leült a holttest mellé. Megfogta a lány kezét, az arcához tette, és csendesen újra sírva fakadt. Végiggondolta rövid, közös életüket: az első találkozást a gyógyító intézményben, az első beszélgetést, az első ölelést, az összeveszésüket, a menekülést, a közös utazásokat, a nevetését, a csókját és a szeretetét.

Ekkor eszébe jutottak a magas, ősz férfi szavai, aki határozottan kérte, hogy ne jöjjenek a szigetre, de emlékezett arra is, hogy azt is mondta: a lányt mindenképpen el fogják kapni. Kételyek gyötörték, hogy mi történt volna, ha mégsem jönnek ide, de akárhogy is próbálta, mégsem tudta magát okolni. Valahol mélyen belül tudta, hogy ez elkerülhetetlen volt – ha máshová

mennek, talán kaptak volna még egy kis időt együtt, de előbb vagy utóbb ugyanez történt volna. Ezt határozottan érezte.

– A dolgok szükségszerűen történnek – csengtek a fülében az idegen szavai, aminek a jelentését csak most értette meg.

Felkelt, bezárta a ládát, és a gödörbe helyezte, majd szépen elrendezte körülötte a házból hozott holmikat. Ahogy lapátolta vissza a földet, úgy temette el magában a közös emlékeiket, és vele együtt a szívét is. Szerelmes volt, de elvették tőle. Kinyitotta a szívét, de kitépték belőle őt.

A végén egy facsemetét ültetett a sír fölé. A fa vékony kis törzsébe egyetlen szót karcolt bele: „Eliaké”.

Ezután felállt, letörölte a könnyeit, megerősítette a szívét, és előre nézett. Elszánt volt.

Még egyszer, utoljára körbepillantott a szigeten, és elbúcsúzott tőle.

Amikor hazaérkezett a városi lakásába, egyenesen a tisztálkodó helyiségbe ment. A ruháit bedobta a tisztító gépbe, aztán beállt a kabinba, és magára engedte a tisztító programokat – egyiket a másik után. Le akart mosni magáról minden rosszat, ami az elmúlt időszakban történt.

Sokkal később, amikor úgy érezte, elég, kilépett a kabinból, és eldőlt a kanapén. Hosszan feküdt ott, de aztán mégis felkelt: nem akart a szomorúságába temetkezni. Meg akarta érteni, hogy miért történt az egész, mert úgy érezte, ezzel tartozik a lány emlékének.

És volt egy kötelessége is: az öregek.

Ráhangolódott az idős nőre, és egy rövid üzenetet küldött neki: „Találkoznunk kell.”

Miközben felöltözött, a válasz is megérkezett: „Várlak. Most már megtalálász minket.”

Újra ráhangolódott, de most már látta a környezetét is. Összpontosított, és teleportált.

Egy erdő szélén álló, kis fakunyhóhoz érkezett. A kunyhó egészen bent, a fák alatt állt, és így, estefelé már szinte teljesen láthatatlan volt. Nagyon réginek tűnt: a falait teljesen benőtték a növények.

A fiú az ajtóhoz ment, és kopogtatott. Bentről meghallotta az öregember felhorkanását, majd az idős nő kedves hangját is, aki egy pillanattal később már ott is állt előtte az ajtóban. Amint a tekintük találkozott, a nő azonnal látta, hogy nagy a baj, a fiú pedig bármennyire is próbált erősnek látszani, egy pillanat alatt összetört. Patakokban kezdtek folyni a könnyei.

– Meghalt... – zokogott. – Elvesztettem.

A nő odalépett hozzá, és átölelte. Magához szorította, és csitította, amennyire csak tudta. Megjelent az öregember is, akinek arcán aggodalom és együttérzés látszott. Ő is átölelte a fiút.

– Elkapták... Végeztek vele... Nem értem... Nem tudtam megvédeni... – buktak ki a fiúból az összefüggéstelen gondolatok.

Az öregek betámogatták a házba, és leültették a kanapéra. Két oldalról mellé ültek, de továbbra sem szóltak hozzá, csak hagyták, hogy feltörjenek belőle az érzések, és kiadhassa azokat magából.

Hosszú idő telt el, mire a fiú valamennyire megnyugodott. Az idős nő ekkor szólalt meg:

– Sajnálom... – mondta, mire az öreg együttérzően hozzátette: – Én is.

– Mi történt pontosan? – kérdezett rá a nő. Úgy érezte, a fiú talán már képes lesz beszélni róla.

– Miután megmentettelek, visszamentem hozzá. Akkor még minden rendben volt, és én csak még jobbra akartam tenni. De elkövettem egy hibát, és ránk találtak... a matrac miatt. Menekülnünk kellett, és elbújtunk, de amikor előjöttünk, hiába figyelmeztettek, hogy ne menjünk vissza. Én akartam! És elrabolták... – kezdett bele a fiú, még mindig összefüggéstelenül.

Az öregek bólogatva próbálták kihámozni belőle, mi történhetett valójában.

– Mindenhol kerestem... Én tényleg mindent megpróbáltam! Bejártam az összes kontinenst, és... a Halott Kontinensen találtam rá. Robotok őrizték a ládát. Én... először azt hittem, hogy végre megtaláltam és újra boldolgok lehetünk, de csak ott feküdt, és... amikor megláttam, hogy halott... Én... Én nem tudtam... nem tudtam felébreszteni! – tört ki újabb zokogásban.

Az öregember kezei ökölbe szorultak. Már épp meg akart volna szólalni, de az idős nő megelőzte.

– Most nyugodj meg! – simogatta a fiú hátát. – Most ez a legfontosabb. Minden más ráér később – fordult az öreg felé szigorú tekintettel, aki erre visszaereszkedett a kanapéra.

Miután egy kissé megnyugodott, a fiú letörölte a könnyeit, és az öregekhez fordult.

– Megkeresem őket. Tudni akarom, miért csinálták, mielőtt... – villant meg a harag a hangjában.

– Nem! Kérlek, ne hagyd, hogy a bosszú eluralkodjon rajtad – állította le az idős nő.

– De megölték, érted? Egyszerűen megölték! – csattant fel a fiú. Az öregember egyetértően bólogatott.

– De ez akkor sem hozza vissza őt! Csak megöli a te lelked is – folytatta a nő.

– Az már halott. Meghalt vele együtt...

– Ma éjszakára itt maradsz velünk! Elmeséled pontosan, hogy mi történt, mi pedig segítünk neked átgondolni a dolgokat. És, ha holnap reggel még mindig ezt akarod csinálni, nem fogok az utadba állni.

A fiú nem ellenkezett.

Az idős nő ezután felállt, és nekilátott, hogy valami vacsorát készítsen. Amíg készült, az öregember maradt a fiúval, de a fiú csak ült, és nézett maga elé. Néha, amikor megszólalt, foszlányokat mesélt csak, időnként pedig kitört belőle a harag és a gyűlölet, vagy egyszerűen csak sírásban tört ki, minden előzmény nélkül.

A vacsora csendben telt. Utána még beszélgettek, és a fiú ekkor nagyjából elmesélt mindent, majd az idős nő megágyazott neki a kanapén, és lefektette. Ott maradt mellette, amíg álomba nem merült.

– Valamit kezdenünk kell vele – mondta később az öregembernek. – Ilyen állapotban nem engedhetjük el.

– Tudom – bólogatott az öreg. – Így csak kárt tenne magában.

– Így van. Itt kell tartanunk, legalább még egy napig.

– Uram, visszatért az egyik robotunk, aki a holttestre vigyázott – lépett be a nyurga, kék egyenruhás férfi a hatalmas az irodába.

– Remek, remek! – hallatszott az elégedett hang az íróasztal mögül. – És milyen hírt hozott?

– A fiatal ember megtalálta a fiatal nő holttestét. De... sajnos, a hírnök kivételével megsemmisítette a többi robotunkat. Pusztá kézzel – válaszolta a férfi, a mondandó közepétől már halkabban.

– Ennyi? – kérdezte egykedvűen az egyén az iroda hátsó részéből.

– Nem. Üzenetet is küldött a robottal.

Rövid csend következett, majd íróasztal mögül mérgesen csattant fel a hang:

– És el is mondja, hogy mi volt benne?!

A nyurga férfi összekapta magát, és zavartan folytatta:

– Ööö elnézést, igen. Az, hogy meg fog keresni minket. És, ha megtalál, semmi sem fogja megállítani...

– Ha-ha-ha! – nevetett fel harsányan a hang. – Állok elébe!

– Tegyük óvintézkedéseket?

– Emiatt? Ne nevetessen – jött a gúnyos válasz. – Már annak is örülnék, ha egyáltalán megtalálna minket.

67

A fiú korán, még hajnalban kelt fel. Azelőtt el akart indulni, hogy az öregek felébrednek, de ők éberebbek voltak nála: miközben megpróbált nesztelenül kisurranni a házból, az öregember utána szólt.

– Ugye nem akar szó nélkül elmenni?

– Nem, én csak... – válaszolta zavarodottan a fiú – ki akartam menni levegőzni.

– Levegőzni, mi? – nevetett fel az öreg. – Na, várjon, kimegyek magával én is. Rám is rámfér egy kis friss levegő.

Az öreg felöltözött, és a fiú után ment. Kint még meglehetősen hűvös volt, az aljnövényzetet pedig mindenütt sűrű harmatcseppek borították. A friss, párás levegő egy kicsit ki is józanította a fiút.

– Higgadtnak kell maradnom! – mondta az öregnek, miután elindultak, az erdő szélén haladva.

– Örülök, hogy rájött... Megértem, hogy nehéz hideg fejjel gondolkozni egy ilyen eset után, de ha maga is odaveszik, azzal senkinek nem tesz jót.

– Tudom... Alaposan át kell gondolnom, hogy mit akarok, és csak azután szabad cselekednem.

– Így van! Mi pedig segíteni fogunk ebben. De, kérem, legalább még egy napot maradjon! A saját érdekében.

– Rendben! – bólintott a fiú, ellenkezés nélkül.

Most egy ideig csak csendben sétáltak egymás mellett, a tájat figyelve. Messze voltak a lakott területektől, de még azoktól a területektől is, ahol növénytermesztés folyt. A fiú örömmel nyugtázta ezt: így legalább az öregek miatt nem kell aggódnia.

– És van ötlete, hogy magát miért nem rabolták el? – vetette fel az öreg egy idő múlva.

– Fogalmam sincs, de ezen már én is gondolkoztam. A chip, amit átadtam az orvosnak, jó sok fejfájást okozhatott nekik, ha felszámoltak mindent, és elmenekültek a gyárból. Erre mégis őt – csuklott el a hangja – ölték meg, és

nem engem. Rám meg ügyet se vetettek. Nem is értem, miért nem végeztek mindkettőnkkel a szigeten, amíg aludtunk. Sokkal egyszerűbb lett volna...

Az öregember összeráncolta a homlokát.

– Tudja – kezdett bele óvatosan, végig a fiú reakcióit figyelve –, ha abból indulunk ki, hogy ők mindent tudatosan tesznek, akkor ezzel az egészszel céljuk kellett, hogy legyen.

– De micsoda?

– Ha tényleg olyan okosak, akkor pontosan az, amit tenni fog.

A fiú most elgondolkozott.

– Akkor ez... egy csapda?

Az öreg bólogatott.

– Sajnos, elég valószínűnek tűnik. Különben minek vitték volna a holttestet a világ túlsó felére, miközben csak három robot őrizte, mindenféle háttértámogatás nélkül? Maga egy egész éjszakát átaludt a kanyonban, és mégsem ment magáért senki?

A fiú elgondolkozott.

– De, én... nem értem. Az a céljuk, hogy én találjam meg őket?

– Így van!

– De akkor csak követnem kellett volna a robotot, nem?

– Az túl egyszerű lett volna. Nem hiszem, hogy ha követte volna, akkor valóban elvezeti magát hozzájuk.

A fiú most már végképp nem értette. Az öreg sóhajtott egyet, és megpróbálta rávezetni:

– Gondoljon csak bele! Számtalanszor elkaphatták volna, de nem tették. Nehezen megtalálható helyen vigyáztak rá, és olyan robotok, amiket könnyen legyőzött. A robotok ráadásul nem álltak kapcsolatban velük, hogy ne tudja lenyomozni őket. Mit mond ez az egész magának?

A fiú hosszan gondolkodott, mire rájött.

– Megvan! – kiáltott fel. – Azt akarják, hogy én találjam meg őket, de úgy, hogy közben azt hiszem, meglepem őket. Igaz?

– Pontosán! Ezzel akarják elaltatni a gyanakvását. Tudják, hogy menni fog, de azt akarják, hogy magabiztosan menjen oda, azt gondolva, hogy meglepi őket. Nyakatekert, de zseniális megoldás. Ezzel akarják gyengíteni magát. Ez pedig csak egyet jelenthet: félnek magától.

A fiú meglepődött, majd kínjában felnevetett ezen. Az öreg viszont továbbra is komoly arcot vágott.

– Nézze, tudom, hogy nem fogom tudni lebeszélni magát erről. Biztos vagyok benne, hogy megkeresi őket, de kérem, nagyon kérem, készüljön fel rá! Ismerje meg az ellenfelet, mielőtt harcba indul ellene! Most van egy lépéselőnye: ők nem tudják, hogy maga rájött a tervükre. Ők azt hiszik, hogy a magabiztosságtól elvakítva fog odamenni. Biztosra veszem, hogy nyomokat fognak hagyni magának, de csakis olyat, amit nehéz észrevenni.

– Igen, igaza van! Tényleg el fogok menni, és tényleg nem tud lebeszélni róla – válaszolta a fiú, majd hálásan nézett az öregre. – De maga nélkül belesétáltam volna a csapdába. Köszönöm!

Az öregember most valamennyire megnyugodott. Úgy érezte, hogy a fiú most már talán nem fog hirtelen ötlettől vezérelve cselekedni.

– Menjünk vissza! – intett a ház felé. – De erről odabent egy szót se!

Mire visszaértek, az idős nő már reggelivel várta őket. Csendesen megreggeliztek, majd a fiú az öregekhez fordult:

– Tudom, hogy aggódnak értem, és köszönöm! Jót tett a reggeli séta, és ez a beszélgetés is, de most már úgy érzem, készen állok a folytatásra.

– Biztos vagy benne? – kérdezte az idős nő.

– Igen. Már tisztábban látok. Nem mondom, hogy nem fog rámtörni a szomorúság vagy a harag, de attól, hogy itt búslakodok, biztosan nem lesz könnyebb.

A nő bólogatott.

– De ugye nem fogsz semmi butaságot csinálni?

A fiú arcán egy egészen apró, kaján mosoly jelent meg. Egy pillanatra újra a régieknek látszott.

– Remélem!

A nő ettől megnyugodott.

– Akkor jó. Mert szavadon foglak!

A fiú most már szélesen mosolygott. Jó érzéssel töltötte el, hogy ez a két öreg tényleg törődik vele.

– Köszönöm! – mondta, azzal megölelte az öregembert, és aztán az idős nő is.

Elbúcsúzott tőlük, majd célba vette a várost.

Gyalog indult el, hogy kiszellőztethesse a fejét a természetben, és bízott benne, hogy közben eszébe jut valami ötlet, hogy mi legyen a következő lépés. Meg akarta fogadni az öregember tanácsát, és felkészülni a Megfigyelőkből, de egyelőre azt sem tudta, hol keresse őket. Megpróbált a fejükkel gondolkozni, hogy a helyükben hol helyezné el a nyomokat, de ahogy az ötletek záporoztak, úgy vetette el őket egyesével – mindegyik vagy túl nyakatekert volt, vagy pedig túl egyszerű.

– A lakása! – állt meg hirtelen egy mező közepén, az arca pedig a felismeréstől falfehérre váltott. Ekkor jött rá, hogy nem csak, hogy a lány lakása lenne a leginkább logikus helyszín erre a célra, de az az egyetlen olyan hely is a bolygón, ahol nem kereste őt, amióta eltűnt.

Azonnal odateleportált.

A nappaliban körbenézve mindenhol a lányra emlékeztető dolgokat látott – erőt kellett vennie magán, hogy el tudja kezdeni a keresést.

A hálókabinból indult. Átkutatta az ágyat és a szekrényeket, majd kiment a nappaliba, és ott is átnézett mindent. Ezután az étkezőt vette célba, végül pedig a többi helyiséget vizsgálta át, de sehol sem talált semmit, ami akár csak egy kicsit is gyanús lett volna. Arra sem utalt semmi, a lakást más is átkutatta volna, mert minden pontosan úgy nézett ki, mint amikor legutóbb itt járt, és elvitt magával néhányat a lány ruháiból.

Ezután leült a kanapéra. Folyamatosan járt az agya, de kifogyott az ötletekből, és rendre csak a történetek jutottak eszébe. Nagyon hiányzott neki a lány. Egy tátongó ürességet érzett magában, de a legrosszabb mégis a tudat volt, hogy bármit is csinál, bárhogy is bosszulja meg őt, az a lányt már nem fogja visszahozni. Ő már nincs többé.

Elkeseredett volt, és végtelenül szomorú.

A szoba atmoszférája lassan megváltozott: először elsötétült, majd kavarni kezdtek benne a színek, aztán kivilágosodott, végül pedig vakító fehérséget öltött. A fiú egy teljesen homogén, fehér térben találta magát, egy fehér kanapén ülve – nyoma sem volt lány nappalijának.

Ekkor odalépett mögé valaki, és gyengéden megfogta a vállát.

– Szia! – szólalt meg Eliaké, a Bölcs nő ismerős hangja. A fiú hatalmasat sóhajtott tőle.

Hátrafordult, és valóban a nő állt mögötte: gyönyörűen, sugárzóan.

– Emlékszel még arra, amit az időről mondtam neked? – kérdezte a fiútól, miközben leült mellé a kanapéra.

– Igen. Vagyis nem. Vagyis... nem tudom, mire gondolsz – felelte a fiú zavarodottan.

– Hogy az idő illúzió...

A fiú szemében ekkor megjelent egy könnycsepp.

– De ez sem hozza vissza őt nekem. Nagyon-nagyon hiányzik...

– Tudom – simogatta meg a fejét a Bölcs nő. – De, ha úgy vesszük, talán mégis. Keresd meg magadat, és megtalálod őt is.

A következő pillanatban egy úttest szélén állt. Összezavarodott: már azt sem igazán értette, hogyan került a lány nappalijából abba a vakító fehérségbe Eliakével, de hogy aztán onnan hogyan jutott ide, azt már végképp nem. Megpróbált küzdeni ellene, de aztán elengedte: annyira valóságos volt az egész, hogy úgy érezte, úgysem lenne képes *kijutni* innen.

Inkább körülnézett, hova került: az úttest két oldalán vastag törzsű, magas fák sorakoztak katonás rendben, mögöttük pedig nagy, takaros házak álltak egymás mellett, rendezett előkertekkel. Az utcán gyerekek szaladgáltak, az úttesten pedig elhaladt néha egy-egy kerekas fémdoboz. A környezetből azonnal felismerte a Régi Kor világát, és bár a helyszín nem hasonlított a nagyvárosi forgataghoz, a messzeségben azért mégis feltűntek a város magas épületei. Az idő napos volt, és meleg: az emberek rövid ruhákat viseltek.

Önkéntelenül is az egyik, utca túloldalán álló ház felé vette az irányt. Miután átvágott a rendezett, zöld gyepen, egyenesen a kétszintes, fehér épület bejáratához ment. Ott megállt egy pillanatra, és hezitált, de végül benyitott.

Egy tágas, világos nappaliba érkezett, kanapéval, asztalokkal, és a hátsó falon egy nagyobb nyílással, amiben felaprított fa hevert. Balra egy nagyobb étkező állt, a bejárattal szemben pedig egy lépcső vezetett felfelé, a felső szintre.

– Szia, Ingram! Ilyen korán hazaértél? – szólalt meg egy hang odafentről, majd egy pillanattal később a hozzá tartozó fiatal nő is megjelent a lépcsőfordulóban.

A hang hallatán a fiú először megdöbbsen, de amikor meglátta a hang forrását, az érzései végképp összekuszálódtak. A lépcsőn álló nő kísértetiesen hasonlított a lányra: ugyanaz az arc, ugyanazok a szemek, ugyanaz a mosoly – csak itt még társult hozzá hosszú haj, csillogó függők a fülben, és egy divatos, női ruha is.

– Ööö – maradt tátva a fiú szája, mire a lány kacéran felnevetett.

– Ööö...? – nézett rá a nagy szemeivel, majd integetni kezdett. – Itt vagyok, helló!

A fiú erre magához tért. A szája is becsukódott.

– Szia! Igen... – ennyit bírt csak kipróbálni, de úgy tűnt, ez is elég: a lány lelibbent a lépcsőn, a nyakába ugrott, és megsókolta.

– Ha már ilyen korán végeztél, menjünk el kirándulni! Kérlek...

A fiú csak bólintani tudott.

– Szuper! Akkor gyorsan pakolok valami ennivalót, és indulhatunk is! – csicseregte a lány, majd eltűnt a konyhában, a fiú pedig addig körbejárt a házban.

A nappali valóban tágas volt – akár egy kisebb csoport is kényelmesen elfért volna benne. Nem is értette, hogy az embereknek miért van szüksége ekkora házra, de mivel a szomszédos házak sem tűntek kisebbnek, arra gondolt, hogy itt talán ez a szokás.

Most a farakást tartalmazó fali nyíláshoz lépett. Talált felette néhány képet: az egyikén egy magas, kéttornyú épület lépcsőjén állt a lány tiszta fehérben, kezében egy csokor virággal, mellette pedig valakivel, aki nagyon hasonlított órá – csak éppen haját viselt, és egy fekete, elegáns öltözetet.

– Készen is vagyok! – kiáltotta a lány a konyha felől, majd újra eltűnt a lépcső mellett, amíg a fiú a bejárati ajtóhoz ért.

És várt. Aztán még egy kicsit, de a lány továbbra sem került elő, így inkább felment a felső szintre, hogy ott is körülnézzon. A lépcső tetején egy folyosó nyílt, két irányba, végig ajtókkal. Sorban benyitogatott: a legközelebbi egy tisztálkodó helyiségbe vezetett, a mellette lévő pedig szintén.

– Minek kettő? – vakarta meg a fejét, majd benyitott a következőn: itt csak dobozok voltak egymásra pakolva. A vele szemközti szoba pedig teljesen üres volt.

A folyosó végén lévő szobának nyitva is volt az ajtaja: ott egy nagy, dupla ágyat fedezett fel, előtte egy plafonig érő, elhúzható tükörrel, ami mögött ruhák sorakoztak. Ezután visszalépett a folyosóra, és az utolsó szoba felé indult, ami a folyosó másik végén állt.

A besötétített szoba világossárga faláról kedves ábrák néztek vissza: vidám felhők, mosolygós napocska, és egymással játszadozó csillagok. Az ablak alatt egy kisebb, rácsos ágy állt, ami felett néhány kis, színes figura lógott lefelé. A szoba végében egy négykerekű, fogantyús kocsi állt, rajta egy nagy méretű, mosolygós medvére hasonlító, szőrös állattal. Egy dolgot furcsállott: mindenütt vastagon állt a por, mintha már nagyon régen nem jött volna be ide senki.

– Jössz már? – zökentette ki a gondolataiból a lány türelmetlen hangja odalentről. Egyből elindult lefelé.

A lány már az ajtóban állt, egy kosárral a kezében, és vidáman nevetgélve sürgette a fiút az indulásra.

– Jövök már, jövök! – gyorsította meg a lépéseit.

Amikor kiértek az udvarra, a lány meglepetten nézett körül.

– Hát az autód? Azt hittem, azzal megyünk!

– Gyalog jöttem – felelte, de érezte, hogy nem ez a jó válasz.

– Honnan? A város túlsó feléből? Na jó, mókamester, akkor megyünk az én kocsimmal – válaszolta a lány, majd miután befejezte a matatót a bejárat ajtójánál, megnyomott egy gombot a táskájából előhalászott, kis eszközön, mire a melléképület ajtaja lassan felnyílt. Odabent egy négykerekű fémdoboz állt, amiről a fiú most már végre azt is megtudhatta, hogy autó a neve.

A lány közben kinyitotta az autó hátsó ajtaját, betette a kosarat, majd az első ajtóhoz ment, és beült. Az autó lassan kigurult az épületből, a melléképület ajtaja pedig lecsukódott mögötte.

– Nem szállsz be? – nézett a fiúra, miközben ujjaiával az előtte lévő keréken dobolt.

A fiú a lány mögötti ajtóhoz ment, és megpróbálta kinyitni.

– Mi van veled, Ingram...?

A fiú erre elgondolkozott, majd a lány melletti ülést meglátva átment az autó másik oldalára, és rövid matatás után kinyitotta az ottani ajtót. Beült, de csak második próbálkozásra sikerült megfelelően becsuknia az ajtót, majd a biztonsági övvel vívott rövid küzdelem után már készen is állt az utazásra.

A lány lassan kitolatott az úttestre, majd meghúzott egy kart, amitől az autó megindult előre. A fiú egy szót sem szólt közben, csak figyelte, hogy mi történik.

– És... mi volt ma a munkában? – kérdezte a lány kicsit később.

– Minden rendben volt – válaszolta a fiú, szemét végig az úttesten tartva. A hangjából enyhe félelem köszönt vissza: nem érezte magát biztonságban ebben a szerkezetben, ilyen nagy sebesség mellett. A lány rutinja azonban idővel megnyugtatta, sőt, még élvezni is kezdte az utazást.

– Tudom, nem beszélhetsz róla, de... még mindig azon a projekten dolgozol? – tette fel a következő kérdést a lány.

– Ööö... igen! – válaszolta, de belegondolt, vajon mit mondana akkor, ha beszélhetne róla.

– Nem vagy valami beszédes – ingatta a fejét a lány, aztán inkább megnyomott egy gombot az előttük lévő készüléken, amitől egy mély férfihang szólalt meg minden irányból. Elmondta a várható időjárást, majd egy dallam csendült fel – egy nő kezdett énekelni.

A fiút teljesen elvarázsolta az énekhang. Nem nagyon hallott még zenét, ez a dallam mégis annyira megragadta, és még ismerős is volt neki valahonnan. Sokaig nem értette, honnan, de amikor a mellette ülő nő is dúdolgatni kezdte, rájött: ezt a dalt dúdolta a lány is a szigetükön, amikor visszatért hozzá a városból, a matracokkal...

Miközben elmerengett ezen, észre sem vette, hogy már rég a városon kívül járnak. A táj itt dombosra váltott, majd egy idő múlva a lány letért az útról, és az egyik magasabb hegy felé vette az irányt.

– Itt is vagyunk! – szólalt meg, amikor felértek a hegyre. Ezután kiszállt az autóból.

A fiú követte.

– Hozd a kosarat, és menjünk fel teljesen – intett a lány.

A fiú rövid ügyetlenkedés után kivette a kosarat az autóból, és utána eredt. A hegytetőre érve leültek egymás mellé.

– Hát nem gyönyörű? – lelkesedett a lány, a völgyben fekvő, mélykék színű tavacskára mutatva.

– De, gyönyörű... – válaszolta a fiú mosolyogva. – Pont, mint te.

A lány egy pillanatra elpirult, majd a kosárért nyúlt.

– A sonkásat kéred, vagy a szalámisat? – kérdezte zavarában.

A fiú nem szólt egy szót sem, csak nézte a lányt – mintha a saját szerelmét látná.

– Akkor a sonkásat kapod – válaszolta a lány nevetve, majd integetni kezdett a fiú arca előtt: – Valami nagyon nem oké veled ma. Minden rendben?

A fiú gondolatai még mindig a szerelmén jártak. Égetően fájt neki, ami vele történt, de az, hogy most itt lehet, valamelyest enyhítette az érzést. El akarta, és pillanatokra el is tudta hinni, hogy ez itt a valóság – és azt kívánta, bárcsak örökké tartana.

Egy csörgő hang, majd a lány szólongatása térítette magához.

– Nem veszed fel?

Most már észbe kapott. Követte a hang forrásához társuló rezgést, majd kivette a nadrágja zsebéből a kis készüléket, és a képernyőn megnyomta a zöld gombot. Önkéntelenül is a füléhez emelte.

– Mr. Smith, üdvözlöm! Elnézést a zavarásért, de azonnal be kellene jönnie – hangzott egy távoli férfihang a készülékből.

– Üdvözlöm! – válaszolta automatikusan. – Hova?

– Elnézést! Alfredson vagyok, a kutatás-fejlesztésről. Szükségünk van a segítségére. Megint megpróbálnak behatolni a hálózatunkba.

– Kik? – kérdezgett tovább.

– A múltkori csapat, de Mr. Smith, ezt ne telefonon beszéljük meg. Kérem, sürgősen jöjjön be!

– Rendben, de... nincs autóm.

– Nem számít, magáért küldök valakit. Hol van most? – kérdezte a hang türelmetlenül.

– Ööö... nem tudom. Valahol a hegyekben. Várjon csak... – mondta a telefonba, majd a lányhoz fordult: – Hol is vagyunk pontosan?

A lány elmagyarázta neki, a fiú pedig továbbította ezt a vonal túlsó végén várakozó férfinak. Ő erre csak annyit mondott, hogy fél órán belül ott lesz érte valaki. Ezután elkészönt.

– El kell menned? – kérdezte a lány, miután a fiú visszatette a készüléket a zsebébe.

– Igen. Valami gond van.

A lány erre odaült mellé, és átkarolta a vállát. A fejét a fiú vállára hajtotta.

– Nem baj! Már annak is örülök, hogy végre el tudtunk jönni ide.

Szeretlek, ugye tudod?

– Én is szeretlek! – ölelte át a lányt.

Csendben nézték a tavat, és közben mindketten gondolkoztak valamin. A fiú azon, hogy miért van itt, és vajon hová kell most mennie, a lány pedig egyszerűen csak örült neki, hogy együtt lehetnek. Bár jobban örült volna, ha tovább tudnak maradni, de nem bosszankodott emiatt: tudta, hogy ha igazán fontos, a fiú úgyis őt helyezi a munkája elé, és nem fordítva.

Nemsokára egy fekete limuzin jelent meg az autójuk mellett. A sofőr egy rövidet dudált.

– Menned kell! – sóhajtott fel a lány.

– Köszönöm! – nyögte ki a fiú, majd a lány szemébe nézett, és megcsókolta. A csókban nem csak a búcsúzás volt, hanem a hála is, hogy újra láthatta őt – még akkor is, ha ez nem is pont neki szólt.

Az autóhoz ment, és beült a sofőr mellé. A motor felbőgött, és a kerekek sűrű port vertek fel, ahogy megfordultak, majd elindultak lefelé a hegyről.

A sofőr nem úgy vezetett, mint a lány, és az autója is sokkal gyorsabb volt a lányénál: pillanatok alatt a főúthoz értek, majd arra ráfordulva eszeveszett sebességgel indultak meg a város felé. Egyszer még egy kék-pirosan villogó, hangosan szirénázó autó is követte őket egy darabig, de a sofőr ekkor a készülékén keresztül beszélt valakivel, mire a szirénázó autó lemaradt.

A város peremére érve egy nagy, magas kerítéssel körbevett épület-komplexumhoz hajtottak. A bejáratnál a sofőr váltott néhány szót a területet őrző emberekkel, majd behajtott a kapun, és az egyik épülethez ment.

Amikor a fiú kiszállt a kocsiból, egy középkorú férfi várta az épület előtt.

– Végre, Mr. Smith! Már nagyon vártuk. Jöjjön... – köszöntötte egy kézfogással, majd elindult befelé. A fiú követte.

– Ugyanaz a kísérlet, ugyanaz a mintázat; és ugyanúgy nem tudunk vele mit kezdeni, mint korábban – tájékoztatta a férfi, már az épület folyosóján

haladva. – Egyszerűen túl sokan vannak. Több száz szálon próbálkoznak, a világ legkülönbözőbb pontjairól, de közben minden szál másképpen dolgozik, és szinte lehetetlen azonosítani őket. Hihetetlenül összehangolt, precíz munka: a szálak önmagukban is nagyon kifinomult támadásokat hajtanak végre, amik egy átlagos rendszerrel pillanatok alatt elbánnának. Így együtt viszont végzetes: majdnem hogy azt csinálnak, amit akarnak – mondta vészjóslóan a férfi, majd megnyugtatóan hozzátette: – De a belső rendszereket szerencsére még nem érték el.

Ekkor beléptek egy széles, vastag ajtóval lezárt terembe, ahol tucatnyi fehér köpenyes férfi dolgozott az asztaloknál, kijelzők mögött. A fiú leült az egyik asztalhoz, és vett egy mély levegőt: fogalma sem volt róla, hogy mit tegyen, de mégis úgy érezte, hogy ez magától fog jönni. Amikor mintegy megfigyelő pozícióba helyezkedett az elméjén belül, a testét és tudatát mintha az igazi Angram Smith vette volna át.

Egy pillanattal később már azon kapta magát, hogy ujjai gépelni kezdenek az előtte elhelyezkedő, gombokat tartalmazó táblán, a figyelme pedig a kijelzőre téved, és az aktív hálózati kapcsolatokat böngészi. Egyesével ellenőrizte, hogy melyik kapcsolaton keresztül milyen támadások zajlanak, és hamar kirajzolódott előtte, hogy mindegyik kapcsolat más módon ugyan, de valamilyen rendszer-feltörési feladatsort hajt végre – többségében egészen kifinomult módszerekkel.

A fő problémát az okozta, hogy túl sok szálon próbálkoztak a betöréssel, és képtelenség volt mindegyikre kellő figyelmet fordítani. Először arra gondolt, hogy megpróbál visszatámadni az egyikre, de aztán inkább csak rákapcsolódott, és megnézte, honnan jön. Az eredmény nem lepte meg: egy egyszerű, otthoni számítógép volt a túloldalon, különösebb védelem nélkül – a tulajdonosa valószínűleg még csak nem is tudott róla, hogy feltörték, és erre használják a gépét.

Egy távolról irányított vírust talált a gépen, a távoli kapcsolatot követve pedig egy újabb ártatlan gépbe futott bele, ugyanezzel a vírussal megfertőzve. Így követte visszafelé a nyomokat, amíg egy nagyobb, kifejezetten anonim hálózati elérést biztosító szolgáltató hálózatához nem ért. Ide rögtön bejelentkezett egy korábban feltört, rendszerszintű azonosítóval, és tovább

követte a nyomokat visszafelé, egészen addig, amíg egy tűzfalba nem ütközött.

A tűzfal teljesen zárt volt. Megpróbálkozott a gyakoribb feltörési módszerekkel, de hatástalannak bizonyultak: még azt sem tudta kideríteni, hogy a tűzfal milyen operációs rendszeren működik. Megpróbált most egy másik, majd egy harmadik szálát is végigkövetni, de az ugyanúgy fertőzött gépek láncából állt, a végén ugyanezzel a tűzfallal.

– Összegzem – szólt a teremben lévőkhöz: – A támadó egy ismeretlen tűzfal mögül próbálkozik, közel egy tucatnyi gépen keresztül elrejtve a nyomait. Már a köztes gépekre telepített vírusok is profi munkának tűnnek, a tűzfal viszont zseniális: mindössze egyetlen kapcsolatot enged kifelé, befelé pedig teljesen zárt. Elképzelésem sincs, hogyan irányíthatják így, de valószínűleg valamilyen más csatornán keresztül. Úgy fest, hogy valamilyen teljesen egyedi rendszert használnak.

– Egy speciális célgép, aminek annyi a feladata, hogy tűzfalként funkcionáljon? – kérdezett vissza az egyik teremben ülő, szakállas férfi.

– Igen, ez a gyanúm. És ha saját operációs rendszere van, akkor nem is ismerhetjük a gyengeségeit. Viszont, nem hagyjuk ennyiben! Helyezzék aktív állapotba a zombihálózatot! – utasította a terem hátsó végében ülőket.

– Már megtörtént. Aktív az összes hálózat – felelte az egyikük, egy egészen magas, fiatal, vörös hajú férfi.

– Az összes? Mind a százmillió gép? – nevetett fel a fiú, de látva, hogy rajta kívül senki sem nevet, inkább ő is abbahagyta.

– Igen, az összes – válaszolta az előbbi férfi.

A fiú megköszönte a torkát.

– Ennyire egyelőre nem lesz szükség. Csak az első vonalas, nagy sávszélességű zombigépekre van szükségem. A többiről csatlakozzanak le! – Az előbbi férfi visszafordult a kijelzője felé, és vadul gépelni kezdett.

A fiú ekkor belépett az elsődleges zombihálózatra, és kiadott egy parancsot, hogy támadják meg az egyik ilyen speciális tűzfalat – aztán pedig figyelte az eredményt. A tűzfal előtti hálózatok sorra omlottak össze, kiütve ezzel azt az egy támadót, de szinte azonnal, újabb gépekről indultak teljesen új, további támadások a saját hálózatuk felé.

– Összegzem – szólalt meg újra a fiú. – Úgy gondolom, hogy a tűzfalaik kis sávszélességű hálózatokon vannak elhelyezve, és egyszerű eszközökön futnak. Inkább minőségi, mint mennyiségi támadást hajtanak végre. Ahhoz, amit csinálnak, elég valamilyen népszerű, kisebb teljesítményű, tömeggyártott eszközt használni, amire aztán készítenek egy egyszerű, de jól megírt tűzfal operációs rendszert, majd felcsatlakoznak vele a hálózatra, és csatornaként használják. Így, ha a végpontok el is hullanak, egyszerűen eldobják azokat, és üzembe állítanak helyettük újakat, valahol máshol.

– Akkor mi a teendő most? – kérdezte az egyik férfi.

– Módosítom az egyik vírusunkat, hogy a támadásokat automatikusan visszakövesse, és ha egy ilyen speciális tűzfalba ütközik, küldje rá a zombihálózatot, és üsse ki azt. A tűzfalaik reményeim szerint kézzel telepítettek, így ha elég sokat kilövünk, talán kifogynak belőlük... Önök közben készítsék fel a zombihálózatot, és erősítsék meg a védelmét. Amint készen vannak vele, küldjék le a frissítést a gépekre – válaszolta.

A férfiak ezután a kijelzőikbe mélyedtek, a fiú pedig elővette egy korábban írt vírusának kódját, és nekiállt kiegészíteni azt egy olyan funkcióval, ami a behatoló kapcsolatot visszafelé követve feltöri az egyes állomásokat, amíg a speciális tűzfalhoz nem ér. Sokat gondolkozott rajta, hogyan azonosítson egy olyan tűzfalat, amit nem lehet azonosítani, de végül úgy döntött, hogy ha a vírus nem boldogul az ismert sebezhetőségek kihasználásával, akkor speciális tűzfalnak minősíti a célpontot. Ezeknek a címét aztán begyűjti, és továbbítja a zombihálózatuk felé.

A kód néhány órán belül elkészült. Még egyszer ellenőrizte a működését, aztán megerősítést kért a többiektől, hogy a zombihálózat felkészült-e a támadásra, majd feltöltötte a vírust a hálózatukra.

A vírusok azonnal reagáltak: elindultak visszafelé a támadást végző szálakon, egyesével feltörve és megfertőzve a köztes állomásokat, majd visszakövették a kapcsolatokat egészen a speciális tűzfaláig. Ezek címét aztán eljuttatták az erre a célra létrehozott, publikus tárhelyre, és amikor az összes cím rendelkezésre állt, a zombigépek támadásba lendültek, és megcélozták a speciális tűzfalakat.

Az ellentámadás mindössze néhány pillanatig tartott: a támadó tűzfalak sorra szakadtak le a hálózatról, ezzel rövid idő alatt teljesen megszüntetve a

feléjük irányuló támadásokat. Mivel az akció összehangolt volt, a támadó fél egyszerre fogyott ki a tűzfalaiból, és hirtelen nem is tudott újabb támadást indítani.

Ekkor egy üzenetet kapott, ismeretlen feladótól: a tartalma mindössze egy anonim csetszolgáltató és egy csetszoba címe volt. Nem ellenőrizte a levelet, mert sejtette, kitől érkezhetett, és biztos volt benne, hogy az a valaki kellő körültekintéssel járt el.

Így egyszerűen csak belépett a megadott csetszobába. Ott egyvalaki tartózkodott rajta kívül.

– Szép védekezés! – szólította meg a csetpartnere.

– Szép támadás! – válaszolta neki.

– Legközelebb elkapjuk!

– Nem hiszem. Ahhoz ennél az erőtlen próbálkozásnál többre lesz szükségük – próbálta felbosszantani a fiú.

– Majd meglátja...

– A profik a piszkos munkát nem vírusokkal végeztetik. Látszik, hogy okosan csinálja, és próbál nyomtalan maradni, de még bőven van mit tanulnia. Ide úgy sosem fog bejutni, ha csak a vírusait javítgatja helyett, hogy megpróbálna saját maga behatolni. – A lekezelés szándékos volt: ki akarta hozni a sodrából a partnerét.

Közben végig figyelte az aktivitást a saját hálózaton. Észrevette, hogy néhány újabb próbálkozás aktíválódott, de kitűnt közülük egy, ami a többitől eltérő módszereket alkalmazott, és azoknál lassabbnak is tűnt – mintha nem csak vakon próbálkozna, hanem gondolkodna is. Ez volt a kulcs – a többi szál csak elterelésnek kellett.

Újra aktiválta a saját vírusát, és ráengedte a támadó vírusokra, hogy begyűjtsék az újabb tűzfalak adatait. A támadást azonban még nem indította el.

– Most tényleg próbálkozik? – kérdezte a csetpartnerétől. – Ne nevetessen!

– Az nevet, aki utoljára nevet – jött a válasz.

A fiú közben már a kézi próbálkozást követte végig. Hamar kiderült, hogy itt nincs beiktatva speciális tűzfal, hanem azt egy, ugyan komoly biztonsági

szinttel rendelkező, de nem feltörhetetlen számítógépről hajtják végre. Ezen pedig már át tudott jutni, és le tudta követni a támadás forrását – a valós forrását. Amint ez megvolt, azonnal visszavonta az összes vírust, hogy ne hagyjon semmi nyomot.

A valódi forrás címének kiderítése innen már gyerekjáték volt. A különleges beavatkozó csoportot hívta hozzá, nekik továbbítva a címet.

– Miért csinálja? – próbálta közben szóval tartani a csetpartnerét.

– Mert meg akarom szerezni a hozzáférést!

– A hozzáférést? Mégis mihez?

Ezután hosszabb szünet következett, majd egy újabb üzenet érkezett a csetszobába.

– Megtalált engem? De hogyan?!

Egy ideig nem érkezett újabb üzenet. A fiú már kezdett volna elégedetten hátradőlni, amikor mégis megjött:

– Ha azt hiszi, hogy a katonáival valaha is el tudnak kapni, óriásit téved! Én mindenhol ott vagyok, és ott is leszek! – azzal a csetpartnere kilépett a beszélgetésből.

Ebben a pillanatban újból elöntötték a hálózatukat a támadások, de olyan, a korábbihoz képest is óriási mértékben, ami már komoly aggodalomra adott okot a fiúnak.

– Azonnal elvágni a belső kapcsolatot! – kiáltott fel a teremben ülők felé, akik rögtön cselekedtek. – Első három zombihálózatot élesíteni! Szóljanak, ha kész!

Közben újra aktiválta a vírusát, és elindította a nyomkövetést. A vírusok végighaladtak az egyes szálakon, begyűjtötték a speciális tűzfalakat címeit, amiket csak úgy ontottak a publikus tárhelyre.

– Zombihálózatok kész! – kiáltott fel valaki a terem túlsó végében.

– Visszatámadni! – hangzott el a fiú szájából, majd egy rövid időre teljes csendbe borult a terem. A zombigépek teljes támadást indítottak, a tűzfalak pedig sorra buktak el.

Hamarosan elhalt az összes támadás.

68

A lány kanapéján eszmélt fel. Kábán nyitotta ki a szemét, és lassan eszmélt rá a környezetére. Az átéltek jártak a fejében, de leginkább a lány – olyan jó volt újra látnia, még akkor is, ha valójában nem is az ő szerelme volt.

Az övé meghalt – csak ez visszhangzott a fejében.

Szomorúan hajtotta vissza a fejét, és csak merengve nézett maga elé. Odakint sötét éjszaka volt, ő pedig egyedül volt. Még mindig nehezen fogadta el.

A távolabb álló tartósító készüléket méregette. Azon gondolkozott, hogy nem feketélt itt örökké, és ennie kellene valamit, de nem bírta rászánni magát a felkelésre. Helyette inkább csak bámulta a készüléket, a tartalmán merengve, miközben eszébe jutottak az öregember szavai arról, hogy a Megfigyelők nyomokat fognak hagyni neki.

A tartósító készülék tetejére ekkor egy egészen apró házilégy szállt le. A fiú először csak bambán figyelte, de aztán kapcsolt: a klimatizált, szűrt levegőjű lakásokban semmi keresnivalója nincs egy ilyen állatnak. Ráhangolódott, és amint jobban megvizsgálta, máris látta, hogy az nem is állat, hanem egy robot – egy egészen apró megfigyelő robot.

– Ez lesz az! – ujjongott magában, teljesen megfeledkezve a korábbi szomorúságáról. A fejében rögtön összeállt a kép, de nyugodtnak kellett maradnia, hogy az arca ne áruljon el semmit arról, ami benne zakatolt. Már tudta, mit kell tennie.

Felkelt a kanapéról, majd elment tisztálkodni, aztán pedig a tartósító készülékhez ment, és kivett belőle egy energiaszeletet. Amikor beleharapott, „véletlenül” észrevette a legyet, majd egészen közel hajolva hozzá azt is, hogy az egy robot. Az őszinte meglepetés színlelése után az apró robot felreppent, ő pedig követni kezdte: először a lakáson belül, aztán pedig az utcára kilépve.

A kihalt éjszakai utcán csak egy saroknyit kellett mennie. Ott egy szállító jármű és egy beavatkozó robot várt, ami, a fiút meglátva azonnal reagált, a fiú

azonban gyorsabb volt nála: pillanatok alatt hatástalanította, aztán kiszedte belőle a vezérlőjét.

A szállító járművel folytatta az utat. Kiadta a parancsot az indulásra, a robot pedig magától megindult az előre beállított cél felé. A fiú biztos volt benne, hogy a Megfigyelők nem véletlenül hagyták nyitva ezt a kiskaput, de végig kellett játszania a játékokat.

Sokkal később, már bőven napkelte után értek a célállomásra: a lakott területektől délre eső, sivatagos kontinens déli csücskére, egészen az óceán mellé. Ott egy másik robot várt, aminek az üzenetet kellett továbbítania, ki tudja, hová.

A fiú ezt a robotot is hatástalanította. Átszállt a szállító járművére, kivette a vezérlőjét, majd lelökte a robotot a járműről, és azzal folytatta tovább az útját.

Ez az utazás nagyjából feleannyi ideig tartott, mint az előző, de végig az óceán felett. Ahogy haladtak egyre délebbre, úgy lett egyre hidegebb, a fiú pedig később már kénytelen volt a fejevédelmét is aktiválni, mert a nagysebességű haladás mellett majd lefagyott az arca – még a ruha temperáló funkciójának is nehézséget okozott kompenzálni ezt a fagyos levegőt.

Valamikor délután értek a hatalmas, hóval borított szárazföld fölé. A fiú nem is értette, hogy kerül az ide, amikor az enberiség térképein semmiféle ilyesmi nem szerepel a bolygó déli sarkán. Értetlenül állt előtte, hogy a Gép miért nem engedélyezte ezt a kontinenst a köztudat számára, ha egyszer az összes többi részletesen ismert volt – még a Halott Kontinens is, pedig oda egyszerű emberek még csak be sem tehették a lábukat.

Ott, ahol beléptek a szárazföld fölé, néhány hegyvonulat emelkedett ki a sík hóvidékből, és a fiú azt találgatta, vajon melyik lesz az úticéljuk. A középsőre tippelt, és igaza lett, miután kiolvasta a szállító járműből. De nem várta meg a megérkezést, hanem megváltoztatta a célt: a közelbe, az egyik hegy lábához irányította a járművet.

Amikor leszállt róla, ellenőrizte a környéket, de se életjelet, se robotokat nem talált a közelben. Most elővette a második robot vezérlőjét, kiolvasta belőle, hogy mit kell tennie, amikor ideér, majd aktiválta azt a programot. A

vezérlő egy közepes hatótávolságú, kódolt jelzést küldött ki, amit megadott időközönként ismételt.

Hamarosan meg is érkezett a válasz: a közeli hegy oldalában fekvő barlang szájában megjelent két megfigyelő robot. Felvették a kapcsolatot a fiú kezében tartott robotvezérlővel, majd miután megbizonyosodtak a hitelességéről, átvették tőle a „hozott”, de valójában a fiú által kitalált üzenetet, miszerint a városban egyelőre nem jártak sikerrel, és ezért a robot visszatér a másik kontinensre.

A barlang szájában álló két robot erre elidult visszafelé, a fiú pedig rögtön beolvadó üzemmódra váltott, majd mögéjük teleportált, és követte őket. Nem volt veszélyérzete: egyrészt tudta, hogy a képességei segítségével úgymint tudja védeni magát, másrészt mióta elvették tőle a lányt, már nem érdekelte igazán, hogy mi fog történni vele.

A barlang bejárata egy tágas, mesterséges folyosón keresztül vezetett enyhén lefelé, de rövid gyaloglás után egy nagy, masszív fémajtó zárta le. A robotok előtt persze kinyílt az ajtó, és így a fiú is beosonhatott mögöttük.

Odabent nagyon meglepődött. Ő egy barlangra számított, de helyette egy teljesen kivilágított, fehérre burkolt, széles és magas folyosórendszert talált a túloldalon, számtalan, a folyosókról nyíló helyiséggel. A hely egy tökéletesen kiépített épület-komplexum volt a hegy belsejében.

Az erős fénytől ösztönösen a falhoz lapult, de aztán rájött, hogy felesleges: a folyosókon fel-alá járkáló robotok ügyet sem vetettek rá, tehát működött a beolvadó üzemmód. Egyedül arra kellett figyelnie, hogy ne ütközzön neki egyik robotnak sem.

Így haladt a folyosókon előre, követve a két megfigyelő robotot. Azok egy ideig egyenesen haladtak, majd az egyik megnyíló folyosónál balra fordultak, aztán egy idő múlva megálltak az egyik, jobb oldalon álló, nagy ajtó előtt, és bementek rajta. A fiú megpróbált ráhangolódni az ajtó túloldalára, de valami nem volt rendben: nem működött a hangolódás.

Így várnia kellett, de nemsokára nyílt az ajtó, és kijött rajta az előbbi két robot – ő pedig beosonhatott mögöttük.

– Szóval, mégis idetalált! – szólalt meg egy érces, dörgő hang a tágas helyiség sötét hátsó részéből, egy íróasztal mögül.

A fiú egy szót sem szólt, csak óvatosan körülnézett, hogy tartózkodik-e rajtuk kívül még valaki az irodában. Egyedül voltak.

– Magához beszélek! – szólalt meg újra a hang, most már erélyesebben.

A fiú nem látta a sötétbe vesző alakot. Ennek ellenére továbbra is csendben maradt.

– Meddig akarja ezt játszani? – jött az újabb kérdés, most már kifejezetten mérgesen.

– Eddig – szólalt meg végül, majd kikapcsolta a ruháján a beolvadó üzemmódot.

– Most biztos azon gondolkodik, hogyan tudtam észlelni, igaz? – nevetett fel az erős hang. – Úgy, hogy én mindent látok. Már a maga születése előtt ezt csináltam... és a halála után is ezt fogom csinálni.

– Annyira mindent lát, hogy a chipem végül a Gépnél landolt, és ezért át kellett költözniük ide, nem igaz? – szúrta oda neki a fiú.

Az illető felnevetett:

– Én el sem mozdultam innen. Egyébként csak azt az egy bázist kellett megszüntetnünk, azt is csak elővigyázatosságból. A chip mellesleg sosem került a Géphez. Volt egy kis... véráldozat, de végül nálam „landolt”.

A fiú nem válaszolt. Hosszú csend következett.

– Akkor csak hallgasson, mint az a lány... – vetette oda flegmán az egyén, mire a fiú kezei ökölbe szorultak. – Őt külön élvezet volt megölni. Nézni, ahogy a félelem teljesen előnti a szemét, és amikor tudatosult benne, hogy nincs tovább... azok a kitágult pupillák... Tudja, mik voltak az utolsó szavai?

– Nem, de gondolom, elmondja – válaszolta a fiú, de nagyon meg kellett erőltetnie magát, hogy higgadt tudjon maradni. – Hiszen teátrális elemek nélkül nem az igazi az előadás, nemde?

– Rendben. Igaza van. Maga nem az rabszolgám, hogy félnie kelljen tőlem – felelte higgadtan a hang. – Egyébként a lány nem tudott mondani semmit, mert egyszerűen agyonvágtuk magasfeszültséggel. Még mindig érzem azt a kesernyés, égett hússzagot.

A fiú nyelt egyet.

– És ez vár magára is... De, gondolom, magát ez sem hatja meg.

– Nem igazán... Nem ezért jöttem.

– Tudja, pontosan ez az emberek gyengesége: az érzelmeik. Elárulják és sebezhetővé teszik őket. Mert ne ringassa magát illúziókba: chip nélkül maga is csak egy ember. A chip az, ami az embert valami nemesebbé teszi, érdekes módon éppen azzal, hogy kiöli belőle azt, amitől emberi. Hogy valami sokkal tökéletesebb legyen belőle: egy érzelmek nélküli biológiai robot. Egy mestermű. A Gép mesterműve.

A fiú nem válaszolt.

– A sors furcsa fintora, hogy a Gépet éppen az emberek alkották meg. Azért, hogy aztán megfossza őket attól, ami emberré teszi őket – nevetett fel az érdes hang.

– Sokáig tart még a monológ? – kérdezte szemtelenül unott arccal a fiú, mire az íróasztal mögött ülő egyén szava elakadt.

– Hm – válaszolta nyugodt hangon. – Nem, befejeztem. Halljam, mit szeretne tudni? Válaszok, mert tetszik a stílusa.

– Miért kellett megölnie őt?

– Azért, amiért magát is meg fogom. Mert veszélyeztetik az inkognitomat.

– És ennyi? – kérdezett vissza meglepetten a fiú.

– Valami magasztosabbat várt? Régen az emberek egy falat kenyérért is képesek voltak ennél sokkal nagyobb borzalmakra. Ahhoz képest ez teljesen normális.

A fiú ismét csak hallgatott.

– Magának fogalma sincs róla, hogy milyenek az emberek, igaz? De, tudja, mit? Ma jó napom van. Megengedem, hogy megtapasztalja.

Ekkor kinyílt az iroda ajtaja, és két robot lépett be rajta. Az egyikük egy pillanat alatt elkábította a fiút, a másik pedig még estében elkapta. Ezután kivitték, és átvitték egy másik helyiségbe, ahol odaláncolták egy padlóhoz rögzített székhez, majd magára hagyták.

Amikor felébredt, egyedül volt a helyiségben. Feleszmélve egyből megpróbálta kiszabadítani magát, de a kezei és a lábai túl erősen oda voltak láncolva a székhez – annyira, hogy még a ruha maximális erő kifejtését segítő funkciója is kevés volt hozzá.

Mivel képtelen volt a helyiségen kívülre hangolódni, így nem tudott teleportálni sem – kifelé legalábbis. A helyiségen belül viszont gond nélkül működött: egy pillanattal később már ott is állt a szemközti fal mellett, a láncaitól megszabadulva. Az ajtó azonban zárva volt, így többször is körbejárta a helyiséget, hogy valami más kijáratot keressen.

Az egyik hátsó sarokban ekkor észrevett egy csillogó tárgyat. Odament, és amikor felvette, megint összeszorult a szíve: a lánynak adott medál volt az. Felnyitotta, és valóban: a régi kép nézett vissza belőle, amit az idős nő a kedves, barna lánynak hívott.

– Itt volt... – nyelt egyet, majd erőt vett magán, és eltette a medált.

Ezután aktiválta a ruháján a beolvadó üzemmódot és a védelmet, majd beállt az ajtó mellé, várva, hogy valaki érte jöjjön. Amikor hamarosan nyílt az ajtó, ő rögtön kisurrant rajta, körbepillantott, és megcélozta a folyosó távolabbi végét, majd odateleportált. Ott ugyanúgy elnézett mindkét irányba, majd a folyosó jobbra eső végét választotta, aztán onnan ugyanezzel a módszerrel teleportált tovább, folyosóról folyosóra – láthatatlanul.

Arról azonban fogalma sem volt, hogy hol van. Mivel minden folyosó ugyanúgy nézett ki, még csak viszonyítani sem tudott. Az a lehetősége maradt, hogy addig teleportálgat a folyosókon, amíg rá nem talál a kijáratra. Amikor aztán odaért, ugyanúgy csapdában maradt: nem tudott kifelé hangolódni a teleportáláshoz.

Az élet közben teljesen leállt a folyosókon: az összes robot alapállapotba kerülve megállt, a világítás egészen halványra váltott, az ajtók felett pedig piros betűkkel megjelent a „Biztonsági zár” felirat. Csend lett, és mozdulatlanra dermedt minden. Ő pedig bent ragadt az épületben.

– Maga szívósabb, mint gondoltam! – hallotta az íróasztal mögött ülő egyén hangját visszahangozni a folyosókon elhelyezett hangszórókból. – De lebecsül. Még mindig lebecsül...!

Lapított, bár ő sem tudta, hogy miért.

– Azt hiszi, kijuthat? És ha kijutna, hová menne? Vissza az életébe? És mit fog csinálni? Mi lesz holnap? És azután? – zengett a hangszórókon keresztül.

– Ha kijutok, megadom a Gépnek a koordinátáit. A többi már nem az én dolgom – válaszolta dacosan.

– A Gép... Látja? Ennyire nem ismer. Azt hiszi, félek a Géptől, közben pedig csak szeretném elkerülni, hogy le kelljen győznöm. Szükségem van rá.

– Mégis mihez? Sakkipartnernek? – vágott vissza, pedig fogalma sem volt róla, hogy mi az a sakk.

Valami kezdett megváltozni benne – mintha nem lett volna teljesen ura a saját tudatának.

– Úgy is lehet mondani. Talán ő az egyetlen, aki méltó ellenfél lenne.

– Én vagyok az egyetlen méltó ellenfeled! Ez a harc közöttünk zajlik, Jezabel! – tört ki belőle. A szavakat, bár az ő száján keresztül, de már nem ő mondta. Mintha átvette volna a tudatát valaki, aki nála hatalmasabb.

– Á, felismertél végre? És fel is fedted magad! Remek, nagyszerű! Ébredezz csak... Ébredj fel, és emlékezz rá, hányszor győztelek már le!

– Azok csak csaták voltak! Nem számítanak. Ez itt a háború! – válaszolta a határozott jelenlét a fiún keresztül, teljesen más hangon és hanglejtéssel. – És ezt elveszítéd!

Ekkor egy tompa ütést érzett a tarkójánál, majd egy erős szorítást. Megpróbált kiszabadulni, de elszédült az ütéstől, és már hiába küzdött: a tudata lassan elveszítette a kontrollt, és elájult.

Az íróasztal előtt tért magához, egy székhez kötözve. A kezeire, a lábaira, a lemeztelenített felsőtestére és a fejére is vezetékek voltak erősítve, amik a háta mögé vezettek. Először nem értette, hogy voltak képesek áttörni a ruhája védelmét, de aztán csak lemondóan sóhajtott: elszámította ezt az egészet a túlzott magabiztosságával. Azt hitte, elég lesz a ruhája és a képességei, pedig az öregember előre felhívta a figyelmét rá, hogy ismerje meg az ellenfelet, mielőtt harcba indul ellene – hát, ő ezt kihagyta.

– Most meg foglak ölni! – szólalt meg a szoba hátsó, sötét végéből Jezabel érces, kimérten nyugodt hangja.

– Engem nem tudsz megölni! – válaszolta a fiú, még mindig zavarosan, de már a saját hangján. – Legfeljebb a testem.

– Nekem az éppen elég. És bárhogy küzdesz is, előbb vagy utóbb meg kell értened, hogy kettőnk harca mindig ugyanúgy fog végződni. Mert sosem fogsz legyőzni!

– Pedig hidd el: egyszer legyőzlek! És akkor örökre véged!

– De nem most! – csapott az asztalra Jezabel. – Most szenvedni fogsz, és lassú halált halsz...

A fiú ekkor egy kattanást hallott, majd ezzel párhuzamosan érezte, ahogy a testén végigfut egy elektromos ingerület. Az érzés ahhoz hasonló, mint amikor belenyilallt egy felismerés – csak ez kellemetlen volt. Összerándult tőle egy pillanatra, de az ingerület szinte azonnal abbamaradt. Fellélegzett.

– Nem is volt annyira vészes – gondolta elsőre, de mire a következő gondolat megformálódhatott volna a fejében, újabb ingerület futott végig rajta. Ez most már sokkal erősebb volt, és hosszabb ideig is tartott. Újra összerándult tőle a teste, és hosszú pillanatokig csak mereven rángatózott, amíg az impulzus meg nem szűnt.

Az asztal mögül nevetést hallott, amit egy még erősebb áramütés követett, összemossa a testében érzett fájdalmat a nevetéssel. Ez most hosszú ideig tartott, és hiába próbált ellenállni neki, nem bírta legyűzni. A végén csak egy egészen rövid ideje maradt feleszmélni, aztán rögtön követte az újabb, még erősebb áramütés.

Amikor az is véget ért, hangosan zihált, és levegőért kapkodott. Az izmai még mindig rángatóztak, stimuláció nélkül is. Érezte, hogy az arca eltorzult már, a nyála pedig az ölébe folyt. A gondolatai minduntalan összegabalyodtak a fejében. Próbált szabadulni, de reménytelennek tűnt: még a végtagjainak mozgását sem tudta kontrollálni.

Újabb áramütés következett, aztán még egy és még egy. A szünetekben próbált összpontosítani, hogy kiteleportáljon a székből, de már képtelen volt uralni a gondolatait. Amikor az impulzus hatása alatt állt, a teste megfeszült, amikor pedig az abbamaradt, csak önkéntelenül rángatózott.

A tiszta pillanataiban emlékek száguldottak végig az elméjén, és ekkor olyan dolgokat is meglátott, amikre nem is emlékezhetett – mint például a születése. Láta, ahogy egy kedves, vékony nő tartja a karjában, és mosolyogva becézgeti. Láta a gyerekeket, akikkel együtt cseperedett fel, és köztük a lányt is, a kedves, életvidám mosolyával. Láta a helytállását az első munkanapján, és minden egyes robotot, akivel együtt dolgozott. Minden feladatot, amit elvégzett. Láta, amikor az élete fordulatot vett: az első álmát, majd az izzadt ébredését. A gyógyító intézményt és a találkozást a lánnyal.

Az idős nőt és az öregembert. Aztán újra a lányt, és a közös kalandokat. Majd a lány keresését, aztán pedig a halálát. A holttestét a ládában. Érezte a hideg kezét.

Újabb áramütés következett. A teste ismét megrázkódott, az elméje pedig már kezdett szétfolyni. Összpontosítani próbált, és csak a lányra gondolni.

Ez az áramütés azonban már nem ért véget. A fiú kusza érzékszervein át égett szag szivárgott be az agyába, a testét pedig egy minden eddiginél elviselhetetlenebb, égető fájdalom járta át. Tiszta erőből ordított, de közben minden erejével arra koncentrált, hogy éber maradjon. Meg akarta élni az érzést, amit a lány is érzett.

Mindent beleadott, de az is kevés volt. A teste nem bírta már, az agya pedig szinte kérlelte, hogy engedje el. Az akarat mégis tovább küzdött. A legutolsó erőfeszítésével még képes volt a száját a görcs ellenére megformálni, hogy egy végső ordításban kiejtse rajta az egyetlen nevét, aki még megmaradt neki:

– Eliaké!

Ezután elsötétült és véget ért minden.

VIII: Út

69

Síri csend volt.

A távolból halk csobogás hallatszott, aminek hangja lassan belemászott a fiú tudatába, és lágyan magához térítette. Egy kis patak partján feküdt, a kövér, zöld fűben, és a bőrét gyengéden simogatta a napsütés és a lágy szellő.

A testét egy könnyű, finom tapintású lepel borította. A teste, a kezei és a lábai is mind sértetlenek voltak, és a lelkét sem nyomasztotta semmi. Nem voltak rossz gondolatai. A lány jutott eszébe, de az emléke megnyugvással és örömmel töltötte el a szívét. Könnyűnek érezte magát – testileg és lelkileg is.

Lassan felült, de nem állt fel; csak mosollyal az arcán bámulta a csörgedező patakvizet, és élvezte ezt a különös könnyedséget. Arra gondolt, hogy utoljára talán akkor érzett ilyet, amikor még chip volt a fejében, de aztán átgondolta, és nem: talán akkor érezte ezt, amikor még kisgyerek volt, és gondtalanul játszottak a többi gyerekkel a kommunában.

Megint elgondolkozott rajta, hogy végre felkel a földről, de még mindig nem tudta rávenni magát. Túlságosan jó érzés volt itt ülnie: maradni akart, és élvezni ezt a könnyed, kellemes, ideális környezetet, ahol minden annyira természetes volt.

Még az is, hogy odalépett hozzá Eliaké, és leült mellé.

– Tudom, az illúzió... – nevette el magát, meglátva a nőt. – De most nem ezért jöttél, igaz?

– Nem, én... – kezdett bele a nő, de meg kellett állnia: egy ideig ő is elmélázott a patak csobogásán. – Olyan jó itt lenni...

– Ugye? Ez itt egyszerűen... Örökre itt tudnék maradni.

A nő erre összeráncolt szemöldökkel pillantott rá.

– De még van dolgod... ugye, tudod?

– Tudom, persze. Csak ott minden olyan nehéz, itt meg... annyira természetes. Annyira... tökéletes.

– De visszamész, ugye?

– Ez nem választás kérdése – felelte a fiú komoly arccal. – Vissza *kell* mennem.

A nő megnyugodva bólintott, a fiú pedig folytatta:

– Tudom, hogy sok mindent nem értek még. Próbálkozom, hogy megértsem, de most már inkább csak hagyom, hogy a dolgok megtörténjenek. Azt sem értem igazán, ami itt és most történik, de... mégis érzem, hogy mi a helyes.

– Ugye, tudod, hogy nagyon szeretlek?

– Tudom. És én is nagyon szeretlek – válaszolta elmosolyodva a fiú. – Bár, az az igazság, hogy jelen pillanatban mindent csak szeretni tudok. Talán éppen ezért olyan nehéz rávenni magam...

– Segítsek? – kérdezett vissza a nő, majd betűzte: – *I-l-l-ú-z-i-ó*. A többi csak elhatározás kérdése.

Mindketten felnevettek.

– Csak még egy kis időt adj... annyira jó itt! Ha visszatérek, megint minden olyan nehéz lesz.

A nő bólintott, majd közelebb húzódott a fiúhoz, és a vállára hajtotta a fejét. Egy szót sem beszéltek, csak nézték együtt a kis patakot, és élvezték ezt a hosszú pillanatot, amiben mindketten lassan feltöltek.

Egy idő múlva a fiú sóhajtott egy nagyot, és a nőre nézett.

– Készen állok! Vissza akarok térni.

Egy óriási belégzéssel tért magához. A szája megtelt homokkal, amitől egyből köhögni kezdett – ez térítette magához annyira, hogy feleszméljen, és aztán körülnézzon. Mindenfelé végeláthatatlan homokdűnéket látott.

A nap magasán járt, és perzselőn tűzött, ő pedig a forró homokban feküdt. Nyelni próbált, de a szája porzott, a torka pedig égett. A teste gyenge volt, az izmai remegtek, a csuklóin, bokáin, és a mellkasán pedig vörösre égett a bőr. A halántékán is.

Megpróbált felegyenesedni, de a karjai remegtek az erőltetéstől, és a teste minduntalan visszahullott a homokba. Még a csontjai is fájtak. Ezeket a sérüléseket a ruhája sem tudta helyrehozni, mert végig volt szaggatva rajta, a

felsőtestéről pedig teljesen le volt vágva – így a nap még a bőrének azon részeit is megégette, ahol eredetileg nem is voltak égésnyomok.

Megerőltette magát, hogy emlékezzen rá, hogy került ide, de bárhogya is próbálta, az utolsó emléke az volt, hogy ül a széken, az irodában, és elviselhetetlen fájdalmat érez. Halványan derengett ugyan még neki, ahogy Jezabel arra utasít valakit, hogy dobják ki a testét a sivatagban, de ennél többet nem tudott előhívni. Ezután már csak a megkönnyebbülés jött, és aztán minden elsötétült.

A teste szakította meg a gondolatait: figyelmeztette, hogy el kell indulnia, különben nem fogja sokáig bírni ebben a forróságban.

– Vízet! – nyöszörögte, de csak a száraz homok ízét érezte.

Újra erőt vett magán, és valahogy feltérdelt, majd egy újabb nekiveselkedéssel fel is állt. Bizonytalanul ugyan, de legalább már állt – ebben a helyzetben ezt is haladásnak érezte.

Fogalma sem volt róla, merre induljon. Megpróbálta betájolni az irányt, de mindenfelé csak homokdűnéket látott, és még a Napra sem hagyatkozhatott, mert nem tudta, melyik féltéken van.

– Akkor arra! – mutatott maga elé, majd a testét megdöntve megindult. Bizonytalanul, meg-megrogyva tántorgott el a legközelebbi homokdűnéig, a végén már négykézláb kúszva fel a tetejére. Felérve azonban semmi mást nem látott, mint homokot. Minden irányban.

– Tovább! – biztatta magát, majd a maga mögött hagyott lábnyomok irányát követve célba vette a következő homokdűné. Ott újra körülnézett, de ismét csalódnia kellett: onnan is csak dűnéket látott. Fáradt volt, és pihenni akart, de nem tehetette: tudta, hogy akkor elaludna, aztán pedig kiszáradna.

Ekkor eszébe jutott a teleportálás. Egészen felvillanyozódott a gondolattól, hogy egy pillanat alatt otthon lehet a lakásában, ihat egy pohár friss, jéghideg vizet, aztán meg beállhat a forró zuhany alá, és rendbehozathatja a sebeit a kabinnal, majd az egésztest megkoronázhatja egy kellemes alvással a saját ágyában. Nem is értette, miért nem jutott ez eszébe előbb.

Egyből a lakására hangolódott, és elindította a teleportálást – de nem történt semmi. Összeszedte magát, és újra megpróbálta, de hiába. Ezután közelebbi, látható célpontokkal próbálkozott, de minden kísérlete kudarcba fulladt.

– Teleportálás kilőve – sóhajtott fel lemondóan. – Biztos az áramutések miatt...

Könnyebben fogadta a csalódást, mint gondolta. Csak megvonta a vállát, és már indult is tovább. Közben újabb ötlete támadt: üzen az öregeknek. Ha sikerülne kapcsolatba lépnie az öregemberrel, ő biztosan kitalálna valamit, és eljönne érte. Már hangolódott is rá, és lelkesen próbálta a kapcsolatfelvételt, de valami gond volt: egyszerűen nem érezte őt. Megpróbálta az idős nővel is, de hiába: vele sem sikerült felvennie a kapcsolatot.

– Hangolódás is kilőve – állapította meg szomorúan.

Úgyhogy továbbindult. Lassan, bizonytalanul haladt dűnére fel, majd dűnéről le, miközben úgy érezte, hogy a nap annyira erősen süt, hogy szinte felporzseli a bőrét. A fájdalmat még csak-csak elviselte, a szomjúsággal viszont egyszerűen nem tudott mit kezdeni. A por és a homok belülről égette a testét, és tudta, hogy ez magától nem fog elmúlni – csak egy pohár tiszta, friss víztől.

A következő dűne tetejéről aztán meglátott valamit.

– Hah! – kiáltott fel lelkesen, kezét a szemei fölé tartva, a távolban álló fát nézve. – Ahol fa van, ott víznek is kell lennie!

A víz gondolata újult erővel töltötte fel, és lépteit megsziporázva indult lefelé a dűnéről, majd mászott fel a következőre. Innen még közelebbinek látta a fát, ezért még jobban rákapcsolt, és amikor a következő dűne tetejére ért, fa már egészen közel került: már csak néhány homokdűnényi távolságra volt tőle.

Erőt vett magán, és még gyorsabban haladt. Már csaknem rohant, látva, hogy a fa szinte karnyújtásnyira van csak, a tövében pedig egy tiszta vízű, hűs forrás fakad. Szaladt, miközben a dűnék fogytak, a fa pedig egyre csak közeledett. Már csak ezt látta maga előtt: a hömpölygő, kristálytiszta patakot a narancsoktól roskadozó fa hűs árnyékában.

A következő homokdűne tetején aztán összerogyott. Lihegett párat, de felpfozta magát, feltápáskodott, és újra megindult a jéghideg folyó és a sűrű, burjánzó narancserdő felé. Úgy érezte, hogy az már az orra előtt van. Nem adhatja fel.

Már esteledett, mire elkezdett beszivárgni a gondolataiba, hogy a fa talán nem is létezik, és a folyó is csak egy délibáb. Innen már csak néhány dűnényi távolságot kellett megtennie ahhoz, hogy ezt a tudata is elfogadja.

Ekkor összerogyott, és elájult.

70

Az éjszakai hideg térítette magához. A sivatagban annyira hideg volt, hogy a csillagos ég alatt egyenesen vacogott a hiányosra szabdalt ruhájában. A ruha vezérlője viszont még működött – így támadt egy ötlete: levette a lábairól a ruhadarabot, és összekuporodva a testére terítette azt, majd bekapcsolta a temperálás funkciót.

Így már jobb volt, de még mindig nem az igazi: bármennyire is próbálta összehúzni magát, valahogy mindig maradt olyan testfelülete, ami kilógott a ruhája foszlányai alól. Újabb ötlet jött: a feje kivételével beásta magát a homok felszíne alá, a ruhát pedig a homokra terítette. Így már nem fázott – a homokon keresztül sokkal egyenletesebb volt a hőleadás.

Hamarosan el is nyomta az álom.

Akkor ébredt fel, amikor a nap már melegíteni kezdte a sivatagot. Rögtön kibújt a homok alól, és a felszínére fekvé hagyta, hogy kellemes napsugarak átmelegítsék a testét is, de a kellemes érzés hamar megváltozott: árnyék híján újra kezdte felváltani az égető fájdalom.

Ekkor egy apró kis állat szaladt el mellette. Amikor megállt a feje magasságában, alaposan szemügyre vehette: barnásfekete színű volt, sárga, ízelt lábakkal, két ollószerű csáppal, és egy hátára visszakunkorodó farokkal. Az állat nem időzött sokáig – hamar továbbindult a lábfejének irányába. Apró, ízelt lábait egymás után szedegetve szaladt előre homokon, és a lábaknak ezt az ütemes mozgását figyelve a fiú önkéntelenül is átmozgatta a sajátjait.

Ez az, amit nem kellett volna. Bár nem tudhatta, de a kis állat ezt támadásnak vette, és azonnal belemart a combjába. Ettől felszisszent, mire az állat visszahőkölt, majd megfordult és elszaladt.

A lábához kapott, és rögtön elszorította a marás helyét. Ösztönösen összenyomta, hogy a méreg kifolyjon a bőre alól, és miután sikerült

valamennyit kipréselnie a sebből, reménykedett benne, hogy talán nem sok maradt a testében.

A csípés azonban hamar elkezdett bepirosodni. Sebtében magára kapta a ruháját, és rögtön útnak indult. Hiába sejtette, hogy a mozgástól majd a méreg is gyorsabban terjed szét a szervezetében, nem volt más választása: ha aznap sem sikerül vizet találnia, méreg ide vagy oda, mindenképpen ott pusztul el a sivatagban.

Idővel egyre jobban kimelegedett. Akkor lett biztos benne, hogy valami nincs rendben, amikor a lábai kisvártatva megmerevedtek, amit a kezeinek önkéntelen rángatózása követett. Először még próbált nem foglalkozni vele, de aztán az ajkai és a szemhéjai is rángani kezdtek.

A méreg gyorsan hatott: a szíve már összevissza kalapált, tűzforró teste pedig a maradék folyadékot is kiizzadta magából, amit a sivatagi forróság pillanatok alatt elpárologtatott a bőréről. A szája és a tüdeje porzott a szárazságtól, miközben egész testében égető fájdalmat érzett.

– Vízet! – suttogta hangosan, de csak homok volt. Ameddig a szem ellátott. Összeesett.

Önkéntelenül rángatózva próbált a homokba kapaszkodva felállni, de a teste minduntalan visszahullott – már nem engedelmeskedett neki.

A hátára fordult, és felordított:

– Ennyi?!

A csend volt a válasz – és a forróság.

– Ennyit tudsz csak?! – ordított újra, miközben már nem tudta, kihez beszél.

A Nap feljebb kúszott az égen.

– De még mindig élek! – nevette ki. Nem volt hajlandó elfogadni a valóságot, pedig tisztában volt vele: az utolsókat rúgja.

A Nap még erősebb sugarakkal válaszolt. Perzselte a fiú bőrét, ami már pecsényevörösre égett, de hiába égette szanaszét a testét, a lelkével nem bírt: a lelke élt, és követelte magának az életet.

– Mindig élni fogok! Mindig, érted? – kiabálta eszelősen.

A forróság már az elméjébe hatolt.

– Nem... tudsz... elpusztítani.....! – üvöltötte hosszan, de ordítása erős köhögésbe fúlt. A szája szélén vércseppek jelentek meg.

Csend lett.

Ekkor két alak tűnt fel a messzeségben. Csak homályosan látta őket, a távoli homok felett úszó délibábként, de úgy tűnt, mintha a vívódnának valamin. Próbálta kivenni a szándékukat, de mélyen belül már érezte, hogy ők nem megmenteni jöttek – csak tanúnak, hogy ne múljon el nyomtalanul. Csodára várt, de már nem volt mibe kapaszkodnia. Csak önmagába.

Minden erejét összeszedve, esetlenül tápáskodott fel még utoljára, miközben a két alak néma együttérzéssel figyelte a végső tusáját, ahogy szétszakadt ruhájában, vérző szájával, rákvörös bőrével felegyenesedik, majd remegő térdeivel nem törődve kihúzza magát, és kezét a szívére téve, büszkén az ég felé néz, aztán hangosan felordít, teljes egész lelkét a végsőig beleadva, amíg tüdejéből az utolsó légbuborék is elfogy:

– Éleeeeeeeeeeeeeeeeeek!

Ezután összeesett. Újra fel akart még kelni, de hiába tombolt a lelke, a teste végleg feladta – a lélek pedig test nélkül ebben a világban nem létezhetett. Lassan elöntötte az elfogadás hűsítő melege, az elméjén pedig átszágulhattak élete legszebb képei, amik az egyetlen igaz érzésben csúcsosodtak ki, amit emberként érezhetett.

A teste még néhány pillanatig rángatózott, majd egy végső sóhajással megnyugodott. Csak a csend maradt utána – a fagyott csend a forró, száraz napon.

A tiszta akarás azonban mégis utat tört magának. A két alak némán egymásra nézett, a bal oldali pedig bölintott egyet. Az égre fátyolfelhők úsztak be, pillanatok alatt besűrűsödve, a sivatag pedig sötétbe borult. Csepegni kezdett az eső.

Csendesen indult, de egyre csak erősödött, eláztatva a homokot, rajta a fiú élettelen testével. Az esőcseppek végigfolytak a bőrén, gyengéden hűsítve a fájdalmas sebeket, és végigfolytak az arcán is, megtisztítva azt a vértől és kosztól.

A teste egy pillanatra megrándult, majd újra elernyed. Aztán a szemhéja követte, majd a szája és a végtagjai. Az esőcseppek lassan, kitaróan

ébresztették, amíg egyszer csak egy mélyről jövő sóhajtás tört fel belőle, ami visszahozta az életbe.

Kacagni kezdett. Fájt neki a nevetés, és fájt neki minden, de mégis ki kellett adnia magából a felismerést, amit átélt. A hátára fordult, tölcsért formált a kezéből a szája elé, aztán csak hosszan nyelte az esőcseppeket, miközben a testét végre újra elkezdte átjárni a víz, és vele az élet.

Nevetve tápászkodott fel, és indult el a szakadó esőben. Lassan, botorkálva jutott a következő dűne tetejéig, és aztán ott újra felkacagott. Nem tudta megmagyarázni, amit lát, de annyira természetesnek hatott, hogy képtelen volt megkérdőjelezni azt – inkább csak egyszerűen elindult felé.

Amikor odaért, néhány banánfa, és egy, a fák között elterülő tavacska fogadta. Először ivott belőle, aztán megmosta benne az arcát, majd bele is mászott egy csokor banánnal, amit az egyik fáról szedett le. Semmin sem gondolkozott – csak elfogadta, amit az élet adott neki.

Időközben a felhőzet szakadozni kezdett, és a nap is kisütött megint. Már nem égette a fiú bőrét – nem volt hatalma felette.

71

Másnapra sokkal kevésbé érezte magát elesettnek.

Reggelire megevett néhány banánt, aztán körülnézett az oázisban. A tó túloldalán, az egyik fa tövében felfedezett egy nagyobb méretű, műanyag kulacsot – még a fedele is rendesen zárt. Talált széles, erős tartású leveleket is: ezekből egy ernyőt fabrikált, és egy rövid kötelet, a szállításhoz.

Amikor végzett, bemászott a vízbe. Ellazult, és újra megpróbálta a ráhangolódást az öregekre, majd a teleportálást, és bármit, ami a gyalogszernél hamarabb kijuttathatja a sivatagból. Bár egyik sem működött, ez mégsem szegte kedvét: próbált pozitív maradni.

A legforróbb órákat pihenéssel, és sebeinek gyógyításával töltötte. A ruhája megmaradt darabjait a teste sérült és égett részeire helyezte, és folyamatosan gyógyíttatta vele azokat. Mire késő délutánba fordult az idő, már egészen rendbejött.

Mégis úgy döntött, hogy aznap már nem indul el. Nem érezte még késznek magát arra, hogy az éjszakát a sivatagban töltsse, ezért a hajnalt választotta indulási időpontnak, és korán lefeküdt aludni.

Másnap még csak az ég alja kezdett világosodni, amikor felébredt. Már sokkal jobban érezte magát, így gyorsan összepakolta az útravalót, teleitta magát vízzel, és megevett annyi banánt, amennyit csak bírt. Aztán elindult, a nappal ellentétes irányban – ahogy eddig is.

Most könnyebben haladt, ráadásul a dűnék idővel egyre alacsonyabbak lettek, és a lába alatti homok is egyre kevésbé volt süppedős. A sivatag képe is megváltozott: síkabbá vált, az egyhangúságát pedig érdekes, homokból épült képződmények és sziklák dobták fel. Egyvalami azonban változatlan maradt: a forráság.

Ez ellen a napernyővel és a vízzel védekezett. A legforróbb órákban nagyobb sziklák árnyékában pihent, a vizet pedig már az elejétől fogva

beosztotta, éppen csak annyit fogyasztva belőle, amennyire feltétlenül szüksége volt a szervezetének – a többi éjszaka pótolta.

Az első két napot még különösebb probléma nélkül átvészelte, az utána következő éjjelen viszont elfogyott a vize: az éjszaka közepén felébredt, és félálomban gondolkodás nélkül lehúzta a maradékot, aztán visszaaludt.

A reggeli ébredés után szembesült ezzel. Banánból ugyan volt még néhány darab nála, de a nedvességet már azokból is kiszívta a nap, ezért nem tartogatta tovább azokat sem. Tudta, hogy kísérti a sorsot, de mégis felszabadította a tudat, hogy csak egy lehetősége maradt.

Egész nap haladt – csak a déli órákban állt meg egy rövid időre. Jól beosztotta az erejét, és hiába volt már a nap közepén nagyon szomjas, mégis bírta. A mélypont délután jött el, amikor már csak nagyon nehezen mozgott, de ezen is átlendült valahogy, és sikerült egészen napnyugtáig haladnia. Miután a nap lebukott, a szomjúságot sem érezte annyira, és haladni is gyorsabban tudott.

Addig akart menni, ameddig bírta – csak akkor keresett menedéket, amikor már nagyon hideg volt. Bevacolta magát egy nagy szikla mellé, és amíg a ruha valamennyire átmelegítette a testét, a helyzetén gondolkozott. Mégsem félt: nyugodtan aludt el.

75

A következő nap reggelén kimerülten ébredt, a gyorsan melegező sivatag pedig hajszoalta, hogy mihamarabb induljon el.

Lélekben már felkészült egy újabb nehéz napra, de mindössze fél délelőtnyi gyaloglás után a sivatag hirtelen véget ért, és zöld növényzetbe váltott. Először fel sem fogta, amit lát, kábán folytatva az útját, de amikor eljutott a tudatáig, hogy valahol itt víznek is kell lennie, máris felélénkült. Hamarosan egy szabályos kövekkel kirakott, keskeny csatornába ütközött, ami csordultig volt telve vízzel.

Mohón vetette rá magát, és azzal sem törődött, hogy a víz nem volt éppenséggel kristálytiszt. Szüksége volt a folyadékra, de fegyelmezte magát, és szakaszosan ivott, amíg úgy nem érezte, hogy elég. Ezután bemászott a csatornába felfrissülni, és feltöltötte belőle a kulacsát is.

A parton folytatta útját, követve a vizet folyásirányban, észak felé. Menet közben bármerre nézett, a csatorna túlsópartján szinte csak megtisztított területeket látott. Valami hatalmas település állhatott ott.

Még dél sem volt, amikor egy érdekes épületegyütteshez ért. A formát már távolabbról felismerte, hiszen látta a Kormányzóság szigetén és a föld alatti világban is, de itt nem egy, hanem rögtön három piramis állt.

Hatalmasak voltak, főleg a tőle legtávolabb eső. Irdatlan méretű, egymásra rakott kövekből épült fel, és először nem is értette, hogy a Régi Kor emberei hogyan voltak képesek egy ekkora építményt felépíteni, ráadásul ilyen pontosan. De aztán elgondolkozott azon is, hogy a robotok vajon miért nem semmisítették meg őket: talán az itteni terület koordinátora úgy ítélte meg, hogy a piramisok nem emberi eredetűek.

A legérdekesebb építmény mégis a középső piramis előterében álló szobor volt. Egy négylábú, ülő állatra hasonlított, valamilyen emberszerű fejfel. Először felmászott rá, bejáratot keresve rajta, de miután nem talált semmit, körbejárta. A mancsai előtt megállva most a szobor fejét nézte: annak arca a

távolba meredt, szemeivel a messzeségbe tekintve. Nagyon erős érzés kerítette hatalmába arról, hogy a szobornak valamilyen különleges jelentősége van.

Miközben ezen morfondírozott, egy ismeretlen, mély férfihangot hallott megszólalni:

– Nézz rám!

Megijedt, és azonnal körbenézett, de nem találta a hang forrását – mégis úgy hallotta, mintha az a szobor felől érkezett volna.

Amikor felnézett rá, a szobor arca már egyenesen őt nézte. Beleborzongott a pillantásába, amitől a gerincén végigszágulzott egy ingerület, és a következő pillanatban már egy teljesen más helyszínen találta magát.

Délután volt – a nap már az útja vége felé járt.

Egy nagy, széles mező közepén állt. A mező végében egy nagyobb, fából készült épület állt, jobbra mellette pedig egy ház. A faépület előtt egy érdekes jármű pihent, hatalmas hátsó kerekekkel, attól balra pedig egy bekerített terület, benne néhány háziállattal. Mellettük egy széles, sűrű erdő húzódott.

– Szia, Angram! – szólította meg valaki a háta mögül.

Egy magas, vékony férfi volt az, bozontos, fehér szakállal és copfba kötött hajjal. Óriásinak látszott, és ahogy lenézett rá a mosolygós szemeivel, valahogyan ismerősnek is tűnt – de nem tudta előhívni, honnan.

– Tudod, miért vagyok itt? – kérdezte, miközben leguggolt hozzá.

De ő teljesen megnémult az ijedtségtől. Földbe gyökerezett lábakkal állt, és hiába akart elszaladni, nem tudott – a lábai nem engedelmeskedtek. Amikor lenézett rájuk, megértette, miért: a lábai egészen vékonyak voltak, mint egy gyereké. Kisfiú volt.

Gyermekien rázta meg a fejét.

– A barátnőd miatt jöttem – folytatta a férfi. – Akit az iskolából ismersz.

Még mindig bénultan állt, de most már ránézett a férfire.

– Kedves lány, igaz? – kérdezett tovább az idegen.

Önkéntelenül is bólintott egyet.

– Szerintem is. Nem olyan érzés, mintha mindig ismerted volna?

– De, és van egy teknősbékája is – szólalt meg most már.

– Igen, tényleg, emlékszem... – sóhajtott egyet a férfi.

– Megmutatta, és olyan gyorsan meg tudja ám enni a salátalevelet! – lendült bele a kisiú.

– Angram, figyelj rám, kérlek! – váltott komoly hangra a férfi, majd egyenesen a szemébe nézett. – Ha egyszer majd valami rossz dolog történik ezzel a lánnyal, ígérd meg, hogy mellette leszel, és mindenben segíteni fogod. Rendben?

A kisiú bólogatott, de közben visszakérdezett:

– Milyen rossz? Meghal a teknőse?

– Úgy is lehet mondani – mosolyodott el a férfi. – Csak legyél mellette. Szüksége lesz rád.

Megint bólogatott.

– Jól van, elég lesz már! – nevetett most már a férfi. – És Angram: holnaptól megváltozik az életed. Tudom, hogy nehéz lesz, de szeretném, ha elfogadnád, ami történik. Fontos, hogy tudd: a dolgok szükségszerűen történnek. Ezt nem győzőm elégszer elmondani.

A kisiú még tovább bólogatott, a férfi pedig megsimogatta az arcát.

– Megjegyezted, amiket mondtam? – kérdezett rá még egyszer.

– Igeeeeeeeeeeeen!

– Rendben. Akkor én most megyek! – Azzal felállt, és búcsúzóul még játékosan összekócolta a kisiú haját, majd elsétált az erdő felé.

A kisiú egyedül maradt, és a teknősbékán kezdett gondolkodni: azt fontolgatta, hogy megkéri az anyukáját, hogy vegyen neki is egyet. Amint a gondolat megszületett, máris rohanni kezdett a ház felé.

– Anyaaaaaaaaa, anyaaaaaaaaa! – kiabálta az egész mezőn át.

Egy fiatalabb nő lépett ki a házból. Feltűnően vékony volt, sápadt, beesett arccal, a fején pedig egy kendőt viselt. A felé szaladó kisiút meglátva azonban elmosolyodott, és kitárt karokkal, leguggolva várta. Amikor a kisiú odaért hozzá, átölelte, és magához szorította. A fiú odabent ugyanazt az ölelést érezte, amit a kisiú – és eszébe jutott róla az a kedves nő, aki születése után a kezében tartotta.

– Anya, anya, nekem is lehet teknősöm? – lihegett izgatottan a kisiú.

– Teknősöd? De hát minek az neked, kisfiam? – kérdezett vissza a nő, szeretettel a hangjában.

– Mert kell! Eszembe jutott, hogy kell, és etetném én is salátával.

– Majd meglátjuk! De most gyere vacsorázni! – Azzal megfogta a kisfiú kezét, és elindult vele befelé, a házba.

Miután leült az asztalhoz, az édesanyja tányért tett elé, és kimerte a vacsoráját.

– Várj még vele! Forró! – intette óva a nő.

A kisfiú türelmetlenül nézte az asztalra tett tányért, ahogy az ételből felfelé száll a gőz. Nagyon éhes volt már, de hozzányúlni nem mert: jól emlékezett rá, milyen, amikor megégeti a száját. Azzal játszott, hogy az étel fölé tette a kezét, majd elvette, majd újra odatette, aztán újra elvette, hátha az végre már kihűlt.

Ezután a lábait lengette az asztal alatt. Az édesanyját nézte a konyhában, majd a szoba felé pillantott, majd vissza az ételre. Újra ellenőrizte a hőmérsékletet a kezével, aztán felnézett a szemközti falra, majd megint a tányérjára.

A fiú odabentről erővel kapta vissza a kisfiú tekintetét a falra – egy képet vett ott észre. Amikor a kisfiú szemein keresztül újra meglátta, még a lélegzet is beléfagyott: a kép egy négylábú, emberfejű szobrot ábrázolt, a háttérben egy piramissal.

Most már emlékezett a kisfiú emlékeire. Ez volt az a szobor, amiről folyton kérdezgette az édesanyját, aki mindig elmesélte neki, hogy ez a Szfinx: egy oroszlán testű, emberfejű alak, ami Egyiptomban van, már többezer éves, és egy hatalmas kincset véd a mancsaival, amit alatta helyeztek el. A kisfiú sokszor kérte az anyukáját, hogy mesélje el újra a történetet, és mindannyiszor, amikor hallotta, a kincsről álmodozott, hogy egyszer majd elmegy oda, és kiássa.

– Most már ehetsz! – szólalt meg a nő a konyha felől, amitől a fiú feleszmélt. Átengedte a terepet a kisfiúnak, aki mohón kezdett bele a vacsorájába.

Vacsora után az édesanyja odaült az ágy szélére, és addig simogatta a kisfiú arcát, amíg az álomba nem merült. A fiú ugyanazt érezte, amit a kisfiú: boldog volt.

Reggel, amikor felébredt, már kivilágosodott odakint, és kukorékoltak a kakasok. Kiugrott az ágyból, és rögtön odaszaladt a másik ágyhoz, amiben az édesanyja aludt. Odafeküdt mellé, majd azt csinálta vele, amit ő szokott, amikor fel akarja kelteni.

– Ébredj, édesem! – mondogatta neki, miközben az arcát puszilgatta. – Ébredj, hétalvó!

A nő azonban nem mozdult.

Finoman megböködte a vállát, és közben egyre hangosabban noszogatta:

– Ébresztő, álomszuszék! Hasadra süt a nap! – De a nő továbbra sem reagált.

Leugrott az ágyról, és a konyhába szaladt. Tanácstalanul járkált fel-alá, majd újra visszament az ágyhoz, és odahajolt a nő arcához.

– Anyukám, édes anyukám, kelj fel! – mondta hangosan a fülébe, miközben a szája már sírásra görbült.

Reszketett.

– Anyukám! Ébredj fel, anyukám! – kiabálta zokogva, miközben tiszta erőből rángtatta a nő élettelen testét. – Édes, drága anyukám, jó kisfiú leszek, csak kelj fel, légy szíves!

Ekkor egy idősebb férfi rontott be a házba: az orvos volt az. Pillanatok alatt felismerte a helyzetet, az ágyhoz szaladt, és a síró kisfiút finoman, szeretettel választotta le az édesanyjáról, majd az ajtóhoz vitte.

– Anyukád most nagyon mélyen alszik, Angram. Meg kell vizsgálnom – mondta neki. – Te addig várj meg odakint, és játssz egyet!

– De megígérte, hogy kapok teknőst! – zokogott a kisfiú.

– Kapsz is, de most menj ki szépen, amíg megvizsgálom anyukádat – kérte az orvos.

A kisfiú nehezen ment ki, és odakint is csak álldogált egy ideig, amíg a figyelmét el nem vonta az állatok karámja. Odament, és megszámolta őket, ahogy az anyja szokta, majd megszámolta őket újra.

Hamarosan egy autó futott be, amiből egy középkorú nő szállt ki. Egyenesen a karám fakerítésén támaszkodó kisfiúhoz sietett.

– Szervusz, Angram! – szólította meg.

A kisfiú értetlenül nézett az ismeretlen nőre, de az megfogta a kezét, és egyenesen a ház tornácához vezette, majd leült vele a hintapadra.

Ekkor lépett ki a házból az orvos, és finoman megrázta a fejét a nő felé. A nő arca egyből szomorúra váltott, de aztán megkeményítette magát. Intett az orvosnak, hogy menjen oda hozzájuk.

– Ingram, anyukád elment... – kezdte halkán, mire a kisleány összerezzen, és megrázta a fejét. – Egy távoli helyre, ahonnan mindig figyelni fog téged.

A kisleány befogta a füleit, és sírni kezdett. Még mindig rázta a fejét.

– Ingram, anyukádnak jobb így. Már nagyon beteg volt, tudod? – szólalt meg most az orvos, hogy a kisleány egy ismerőstől is hallhassa az igazságot.

– Nem! Nem! Neeem! Az én anyukám nem halt meg! – kiabált vissza a kisleány sírva. – Az én anyukám teknőst vesz nekem! Megígérte! Teknőst...

A nő most átölelte, és csitítani próbálta:

– Biztos vagyok benne, hogy megkapod majd a teknőst, Ingram.

– De nekem az anyukámtól kell! Tőle akarom, mert ő ígérte meg! – küzdött zokogva, miközben mindenfelé csapkodott, hogy kiszabaduljon az ölelésből.

– Csak az anyukámat akarom, mert csak őt szeretem! Titeket nem!

Nehéz volt elterelni a figyelmét, és csak lassan nyugodott meg. Még aznap elvitték a háztól, és ideiglenesen a nőhöz került, aki semmiképp sem szeretette volna, hogy a házban maradjon: már így is éppen elég volt neki a sokk, ami talán örökre beleégett az emlékezetébe.

Néhány nappal később egy fiatal házaspárhoz került: a férfi mérnök volt, a nő pedig háztartásbeli. Kicsit távolabb laktak ugyan, de a kisleány ugyanabba az iskolába járhatott. És a teknőst is megkapta tőlük, ami valamelyest segített neki elterelni a figyelmét a történetekről, és persze ott volt a kislány is, akinek szintén volt egy teknőse. Az édesanyját egyre ritkábban emlegette, és lassacskán hozzászokott az új életéhez. Sok időt töltött az új apukájával, akinek volt egy különös gépe, ami iránt élénk érdeklődést mutatott: egy dobozból, egy gombokkal ellátott, lapos táblából és egy nagy képernyőből állt.

A fiú újra a Szfing lábánál találta magát. Most már felismerte a szobrot, és emlékezett arra is, amit a kisleány édesanyja mesélt: a kincsre a mancsai alatt. Kétkedett ugyan a történet valóságában, mégis úgy érezte, hogy kell, hogy legyen mögötte valami.

Alaposan megvizsgálta a Szfinx mancsait, és közöttük álló, négyzet alapú kőemlékvényt, de nem talált rajtuk semmi érdemlegeset. Aztán a két mancs közötti, hátsó részen elhelyezkedő kőtáblához ment, ami tele volt mindenféle képi jellel és szimbólummal. Megpróbálta megfejteni azokat.

Először a tábla tetejére vésett szárnyak tűntek fel neki: hasonlóak voltak ahhoz, amiket a szárnyas emberek viseltek a szigetvilágban. Alattuk két, egymásnak háttal ülő Szfinx-oroszlán helyezkedett el, velük szemben egy-egy emberalakkal, amik arccal az oroszlánok felé néztek. A tábla többi részén számtalan kisebb, rendszertelenül ismétlődő jel szerepelt – valamilyen ismeretlen írás.

Hirtelen visszakapta a fejét az emberi alakokra: a szemük pontosan egy vonalban volt az oroszlánokéval, és egyenesen egymás szemébe néztek. Az emberalakok tartottak valamit a kezükben, amit az oroszlánok felé nyújtottak – mintha felajánlanák nekik. A fejtartás, az egyenes szembe nézés, az adomány mind-mind a tiszteletet sugározták.

„Nézz rám!” – jutott eszébe a mondat, amit korábban hallott, és egyből felnézett a távolba meredő szoborra. Ahogy nézte, már ő is tiszteletet érzett: önkéntelenül is meghajtotta a fejét a Szfinx előtt.

Lenyűgözte a monumentális szobor annak hatalmas testével, hosszú mancsaival, nagy szemeivel, a homlokán a kidudorodással, ami... A tekintetét hirtelen visszarántotta a kőtáblára. Most vette csak észre, hogy a rajta szereplő alakok mindegyikének homlokán van egy kígyó, éppen ott, ahol a Szfinx fején a dudor – biztos volt benne, hogy ott is a kígyó erodálódott az idők alatt ilyenné.

De ettől még nem jutott előbbre. Most újra a kőtáblát vizsgálta, hogy vajon mit akarhat az még mondani neki, de minduntalan csak a tisztelet ugrott be neki: az adomány, a szembe nézés, a fejtartás...

– A főhajítás! – kiáltott fel, majd egészen ledermedt a felismeréstől.

A főhajítás a tisztelet jele. A legnagyobb tiszteleté pedig a teljes főhajítás, amikor a homlok a földet érinti. Pontosán ott, ahol a kígyó van...

Kiugrott a szobor mancsai közül, és távolabbra szaladt. Hosszan mérleget, hogy az ülő Szfinx alak homloka hol érintheti a földet, mert most már biztos volt benne, hogy ez a pont különleges jelentőséggel bír.

Kézenfekvő megoldás volt, hogy a mancsai végében álló, kis kőemelvény pontosan azért került oda, hogy jelezze ezt a helyet, de hiába keresgélt, sem az emelvényen, sem pedig körülötte nem talált semmit: se egy jel, se pedig egy nyílás sehol – hiába kapart körbe mindent.

Már azt gondolta, hogy megint zsákutcába került, amikor feltűnt neki, hogy a Szfinx feje milyen aránytalanul kicsi a testéhez képest. Újra a kőtáblához ment, és az megerősítette: azon valóban nagyobbak voltak az oroszlánok fejei. Megint ellenőrizte a távolból: a hatalmas szobornak éppen annyival volt kisebb a feje, hogy az eredeti, nagyobb fejből ezt a kisebbet ki lehessen faragni.

Hosszasan méregette, hogy mekkora lehetett az eredeti fej, és amikor már biztos volt benne, kiszámította, hogy azzal együtt hova kerülne a Szfinx homloka egy főhajtásnál: néhány lépéssel a kis kőemelvény elé...

Már tudta, mi a teendője: letérdelt a földre, háttal a szobornak, majd felvette a Szfinx ülő pozícióját, és addig mozgolódott, amíg a homloka közepe éppen a megfelelő pontba nem került. Ezután a fejét a földhöz érintette – ugyanott és ugyanúgy, ugyanabba az irányba nézve, ahogy a Szfinx. Ugyanannak megadva a tiszteletet.

Ekkor egy egészen kis örvény keletkezett az érintési ponton, ami először csak a homokot kavargatta, majd egyre nagyobbra nyílt, és már egy egészen magas, henger alakú, kavargó homokoszlopot hozott létre. Felkelt a földről, és közben figyelte, ahogy a homok egyre jobban összeáll, és egy ragyogó, szikrázó fényoszloppá válik, ami pontosan olyan széles, mint az ő teste.

Ekkor hátrafordult, és felnézett a Szfinx arcára. Az már nem a távolba révedt, hanem újra mindkét szemével egyenesen őt nézte.

– Lássuk! – mosolyodott el, majd belépett a fényoszlopba. A fény pillanatok alatt átjárta a testét, majd milliónyi darabra robbantotta szét.

Egy sötét, meleg, fojtogatóan dohos helyiségben eszmélt fel.

Bekapcsolta a ruhája maradékán a fényt, majd a gyenge fénynél körbenézett: egy apró szobányi méretű, kocka alakú kamrában volt, amelynek falai szorosan illeszkedő, vágott kövekből voltak kirakva. Sem ajtó, sem ablak nem volt a helyiségen, de még csak egy apró nyílás, vagy egy lazább kő sem, sehol – hiába tapogatta végig az összes falat. Nem is értette, hogy ha ennyire

zárt a hely, honnan érkezhetsz oda levegő, de amikor érezni kezdte, hogy egyre nehezebben lélegzik, rájött: sehonnan.

– Kell, hogy legyen kijárat! – törte a fejét, hiszen ha a fényoszlop erre a helyre hozta, akkor ki is kell, hogy tudjon jutni innen valahogy. De nagyon gyorsan kellett cselekednie: a levegője egyre csak fogyott, és úgy tűnt, hogy ez a rejtvény időre ment.

Az agya villámsebesen járt: összefüggéseket keresett, különböző kulcsszavakat próbált ki, segítséget is kért, de sehogyan sem történt semmi. Még a hangolódást és a teleportálást is megpróbálta, de az sem működött. Közben egyet tehetett csak: próbált kisebb adagokban levegőt venni, hogy minél tovább bírja.

Újra átnézte a falakat, hátha talál akár csak egy apró kis rést is, de nem – és már egyre kevesebb oxigén maradt a levegőben. Most mélyebb lélegzetvételekre váltott, hogy még többet juttathasson a tüdejébe, de csak egyre erősödő nyomást érzett a mellkasán. Kezdte valós lehetőségként elfogadni, hogy talán tényleg meg fog fulladni. Túl gyorsan történt minden.

Az esze tudta, hogy pánikolnia kellene, odabent, mélyen belül mégis egy erős, megnyugvással járó érzés jelent meg benne. A teste küzdött, de a szíve nem akart ellenállni. Most már nem.

Az utolsó erejével még lefeküdt a földre. A tüdeje ekkor már égett belülről, és oxigén híján csak a reflexek lélegeztették a testét. Behunyta a szemét, és a lányra gondolt, miközben a fejében lassan figyelte a szívdobbanásait.

Amikor elhallgatott, elengedte magát.

Ekkor hirtelen zúgás támadt, és néhány kőköcka megmozdult előtte, majd azok lassan hátracsúsztak, és ezzel megnyitották a falat. A helyén levegő áramlott be, amiből a tüdeje legmélyebb bugyrain keresztül lélegzett be egy akkora, hogy szinte beleszédült. Utána még egy ideig a földön kellett maradnia, hogy időt hagyjon az elméjének, hogy ráeszméljen, mi történt. Ezután kelt csak fel, és ment a nyíláshoz.

A levegő ugyan hűvösebb volt a nyíláson túl, de ugyanolyan dohos. A járat falait itt nem szabályos kövek borították, hanem szerte mindenhol kisebb, éles szikladarabok álltak ki belőle, az alján pedig törmelék hevert. Az átmérője csak annyira volt magas, hogy a négykézláb éppen elfért benne, és

bár tartott tőle, hogy ez később rosszabb is lehet, nem volt más választása: a kamrából ez volt az egyetlen kiút.

Így elindult.

Alig haladt egy keveset, máris zajt hallott a háta mögül: a kamrát lezáró kövek visszacsúsztak a helyükre, és a folyosó lezáródott.

– Akkor már csak egy út van... – sóhajtott, majd folytatta a mászást.

Az itteni levegő kevésbé terhelte meg a szervezetét, mint a kinti forróság, de a mászás nagyon megerőltető volt: a kiálló szikladarabok és a törmelék összevissza nyomták a térdait és a tenyereit. Egy hosszabb etap után meg is kellett állnia, mert a térdait ugyan védte a ruha, de a tenyerei felsebesedtek, és azokkal kezdenie kellett valamit. A hátára fordult, levette a ruháját, majd a kezeire húzta, és várt, amíg az valamennyire helyrehozza a tenyerein a bőrt. Közben legalább volt ideje inni egyet, és aztán pihenni is.

Az idő múlásáról nem sok fogalma volt, de egy idő múlva egész szépen rendbejöhettek a tenyerei. Ekkor visszavette a ruháját, hasra fordult, majd újra elindult előre.

Az alagút hamarosan szűkülni kezdett. A szűkebb járatban is elért még, de már csak hason kúszva. Így viszont a kiálló sziklák már nem csak a tenyerét és a térdait, hanem a mellkasát, a hasát és a könyökét is összevissza karcolták. Ráadásul, a szűk járatban már a hátára sem tudott fordulni, sem pedig a ruháját levenni, hogy időnként rendbehozassa vele a sérüléseket.

Később újra megállt. Óvatosan, féregmozgással csúsztatta előre a kulacsot a szájáig, de miután ivott, és vissza akarta zárni a kupakját, az elgémberedett ujjai véletlenül elejtették azt, és az összes maradék vize kifolyt.

– Hogy az a...! – De inkább nyelt egyet, és próbált pozitív maradni.

Ekkor robajt hallott maga mögül, a távolból, majd egy porfelhő úszott végig az alagúton, ami belepte az egész testét. Mire a por leült, már tudta, mi történt: beomlott az alagút mögötte. Még a gondolatba is beleborzongott: mi van, ha éppen a felette tornyosuló, rettentő sziklatömeg omlik rá, és nyomja össze egyetlen pillanat alatt a törékeny testét?

Inkább a lehető leggyorsabban elhessegette magától a gondolatot, és mászott tovább. Valahol még örült is annak, hogy a döntést meghozta helyette az alagút, mert így, most már víz és élelem híján, a háta mögött a

beomlott járattal csak egyetlen lehetősége maradt: hogy előbb ér az alagút végére, mint a saját életéére.

Másnap viszont már nem így gondolta. Az alagút időközben többször is beomlott mögötte, és már levegő is csak alig volt már a járatban. Mindene csupa vér volt, és mindenhol fájdalom lüktetett a testében. A tudatát teljesen szétszabdalta a kiszámíthatatlan, viszonyítási pont nélküli környezet, és hiába gondolta, hogy a sivatag szárazsága kemény próbatétel volt, rá kellett jönnie, hogy ez az alagút még keményebb. Odafent legalább látott valamit, és tudta érzékelni az időt is, idelent viszont teljes volt a bizonytalanság: minden pillanatban ott lebegett a feje felett, hogy a beomló alagút bármikor végezhet vele.

És még csak ekkor érkeztek a pókok. Először nem is értette, hogy mi az a simogató érzés az arcán, de amikor a kezével odanyúlt, és meglátta, hogy mik azok, undorodva próbálta lesöpörni magáról őket. És ezek a pókok nem csíptek, hanem haraptak: az egész testét, mindenütt, nem kímélve a véres sebeit sem. Belemásztak a szájába és a fülébe, és annyian voltak, hogy képtelen volt megszabadulni tőlük. Ráadásul folyamatosan érkezett az újabb és újabb utánpótlás.

Ordított a fájdalomtól, de nem csak a pókok miatt: a kimerültség, a vízhiány és az éhség is legalább annyira kilátástalanná tette a sorsát. Mit nem adott volna egy csepp vízerért, vagy egy kicsivel szélesebb alagúterért, ahol nyújtózhat egyet. Eszébe jutott a korábbi kamra, ami ehhez képest egy szeretnivaló menedék volt – még levegő nélkül is.

A pókok azonban, ahogy jöttek, úgy álltak tovább: szinte feleszmélni sem tudott, és újra ott volt a csendes, levegőtlen alagútban – egyedül.

Lassan összeszedte az erejét, és megindult tovább, de nem jutott sokáig: most valamilyen törmelék állta az útját. Amikor közelebb kúszott, és megérintette, rögtön felfordult tőle a gyomra: egy emberi csontvázat tartott a kezében – és még kikerülni sem tudta.

Kénytelen volt legyűrni a viszolygását, és kisebb darabokra törni, majd egyesével maga mögé adogatni a csontokat, mert csak így fért el a szűk

járatban. Intő jel volt ez: láthatta, hogy meddig jutottak előtte, és ahogy a dolgok álltak, már ő sem számított semmi jóra.

És valóban: alig hagyta maga mögött a csontváz darabjait, hamarosan fázni kezdett, majd szédülni, a teste pedig remegett. És hányt is.

– A pókok mérge... – sóhajtott fel lemondóan.

A hatás rövid idő alatt sokszorosára nőtt. A gyomra elviselhetetlen fájdalommal kezdett görcsölni, de a szűk alagútban képtelen volt felhúzni a lábait, hogy enyhítse azt. A hányás sem maradt abba, sőt, hamarosan már epét hányt. A bőre égett, de annyira, hogy legszívesebben letépte volna magáról, a szíve pedig elképesztő sebességgel kalapált. Most értette meg, miért ott volt a csontváz.

Erőt vett magán, és addig forgolódott a járatban, míg a hátára nem tudott feküdni – így valamennyire enyhült a fájdalma is. Nem akarta elhinni, hogy így lesz vége, pedig lassan meg kellett barátkoznia a gondolattal. De nem volt rá képes, és nem azért, mert nem állt készen bármire, hanem azért, mert ennek így semmi értelme nem volt. Ő mindent megtett eddig, mindent végigcsinált, és nem is egyszer vagy kétszer, hanem minden alkalommal a maximumot adta – még most is.

Hamarosan fuvallatot érzett a feje irányából, majd zajt hallott. Megpróbált háton fekvé felfelé nézni, hogy mi lehet az, de mire meglátta volna, már meg is tapasztalhatta, a saját bőrén. Patkányok voltak azok – éhes patkányok.

Százával jöttek, és mindenét ellepték. Kis fogaikkal húscafatokat tépdestek le a testéről, amit szinte egyben nyeltek le, hogy aztán azonnal téphessék is a következőt. Dühös, vinnyogó hangjuktól visszahangzott a járat, de csak addig, amíg volt mivel meghallja azt – azután már csend lett.

Akkor halt meg, amikor a fájdalom szintje túllépte az élni akarását. Az utolsóig várta a megváltó pillanatot, de nem jött el. A halál patkányok képében érkezett, amik a pókok mérgezte húsát apró cafatokként elfogyasztva semmisítették meg az egész lényét.

A halál azonban csak egy állapot volt.

Amikor meghalt, csak a test-tudata szűnt meg, ő maga viszont nem. Ő ottmaradt a járatban, és kívülről nézte végig, ahogy a patkányok az utolsó

fatig elfogyasztják a testét, csak a halványan pislákoló ruháját, meg néhány maroknyi csontot hagyva maguk után.

A tudata viszont élt, még mindig, és rövid hezitálás után egyszerűen tovább kezdett mászni: most már mindenképp meg akarta tudni, hogy mit rejt az alagút vége. Arról ugyan fogalma sem volt, hogy most, a teste nélkül akkor kicsoda is ő valójában, de már nem fájt semmiye, sokkal jobban elért az alagútban, és még látott is – annak ellenére, hogy a ruháját hátrahagyta.

Idővel rájött, hogy másznia is felesleges, hisz nincs teste: lebeghet is. Így sokkal gyorsabban haladt, és hamarosan el is érte az alagút végét, ami egy masszív, kövekből kirakott falból állt. Ezen pedig, fizikai test nélkül, már könnyen átlebeghetett.

A fal túloldalán egy kamra állt, ami megszólalásig hasonlított arra a levegőtlen helyre, ahonnan indult. Még a teste is ott feküdt a földön – holtan, mozdulatlanul. Hosszan nézte, mire tudatosult benne, miről is szólt ez az egész, és ekkor egyszerűen odalebegett a test fölé, és lassan elfoglalta benne a helyét.

Amikor felült, hangos kacagásban tört ki. A kamra közben fénybe borult, ami addig erősödött, amíg vakító fehérségbe nem öltöztetett mindent, és ekkor egy villanással eltűnt onnan, hogy aztán újra egy alagútban találja magát.

De ez már egy másik alagút volt: ez fényből állt, és másznia sem kellett benne, mert vitte magával a testét – úgy, hogy bár érezhetően mozgott, mégis, mintha csak egy helyben állt volna.

Amikor meglátta az alagút végét, behunyta a szemét, és mindenre felkészült – csak arra nem, hogy amikor újra kinyitja, már szilárd talajon fog állni.

IX: Megérkezés

76

Márpedig ez történt. Amikor kinyitotta a szemét, egy kis, zöld tisztás tárult elé, amit egy erdő ölelt körül, de egy olyan különleges erdő, hogy az első pillanatban fel sem igazán fogta, amit lát.

Ez az erdő ugyanis hatalmas volt. A fák többször akkorák voltak, mint amikkel eddig találkozott, és nem csak az erdő, de az aljnövényzet is hatalmasra nőtt. A színek is mások voltak: a növényzet alapszíne zöld, de olyan rózsaszínes és lilás árnyalattal keveredve, amilyen színt még nem is látott. Úgy festett az egész, mintha valami különös fény járná át az itteni növényeket, de közben beléjük is ivódna. Még a talaj is más volt: szürkés színű, de ugyanúgy átitatva ezzel a fénnel.

Nem értette, hová került.

Most felnézett az égre, de annak csak a színe hasonlított az otthonira – annál sokkal mélyebb tónusú volt. A fehér felhők narancs árnyalatban úsztak az égen, az égbolt pedig olyan volt, mint naplemente idején – de közben egyáltalán nem tűnt úgy, hogy naplemente lenne. Inkább, mintha egyszerűen csak ilyenek lennének itt az általános fényviszonyok.

A levegőt pedig szinte harapni lehetett. Már a belégzése is mámorító érzés volt, majdhogynem érezni lehetett az ízét, de közben friss életerővel töltötte fel a testét, és kiélesítette az érzékeit is. Úgy gondolta, hogy az otthoninál itt biztos, hogy oxigéndúsabb a levegő, de ez önmagában még nem magyarázta a jelenséget. Ugyanazt érezte belégzéskor, mint a növényeknél: mintha a levegőt is átjárná az a láthatatlan „élet”, ami a színekben, illatokban, ízekben és érzésekben épülne bele a valóságba, valami *többet* adva az érzékelőnek.

Izgatott volt. Ellenállhatatlan vágyat érzett rá, hogy megszemléljen, megtapogasson és megkóstoljon mindent. Gyermeki lelkesedéssel térdelt le a fűbe, szagolgatta végig a kisebb növényeket, és még meg is kóstolta őket. Odaszaladt egy óriási fához, és végigsimította a kérget, majd hozzásimult az

arcával is: a barna színű, sárgás-kékes árnyalattal kevert kéreg nedves volt, és közben puha is. Letépett egy levelet a közeli, színes bokorról, és a szájába tömködve összerágta, miközben élvezte, ahogy a hűvösen friss, édeskés íz szétterjed a szájpaddlásán keresztül. Két kézzel túrt a földbe, és a tenyerein szétterítve mélyen beleszagolt: hűsítően savanykás, mégis édes illata volt, valami olyan frissességet árasztva, hogy kedve lett volna megenni. A földet. Egyszerűen nem is értette.

Inkább elindult. Miközben befelé haladt az erdőbe, a környezetét figyelve lépten-nyomon újabb rácsodálkozásokkal nyugtázta ezt a különös világot, amiben egyetlen dolog zavarta csak: hogy itt minden óriási. De szó szerint – vagy ő vált törpévé.

Hamarosan rájött, hogy egyik sem: az erdő hatalmas fáai között megpillantott egy azokhoz képest apró, de éppen az ő méretének megfelelő kunyhót. Egyszerű volt, fából épült, ahogy az öregember vagy az idős hölgy háza, és talán kicsit még hasonlított is azokra. Néhány nagyobb bokor között állt.

Odament, és bekopogott az ajtón. Az ajtóban hamarosan egy középkorúnak tűnő, teljesen emberi megjelenésű férfi jelent meg, aki a fiúnál valamivel alacsonyabb volt. Erőteljes arcvonásokkal rendelkezett, napbarnított bőrrel, és hosszú, hátul összefogott hajjal. A magányba beletörődött szemei egyenesen a fiúra meredtek.

– Tapa! – köszöntötte.

A fiú nem jött zavarba a szigetvilág nyelvétől, de valamiért mégis inkább a sajátján köszönt vissza:

– Üdv!

A férfi arcán meglepetés látszott:

– Üdv! De rég hallottam ezt a nyelvet...

A fiú bólintott, majd tétován, zavart félmosollyal várt az ajtóban.

– Elnézést! – kapcsolt a férfi. – Kérem, jöjjön be! Még be sem mutatkoztam: Bill Curtis vagyok – nyújtotta a kezét. A fiú arcán megkönnyebbülés látszott. Bemutatkozott ő is.

A ház belül nagyjából úgy nézett ki, mint amire számított: egy légtér, egy kis konyharésszel és egy nagyobb szobával, a hátsó részen pedig egy

leválasztott helyiség – a tisztálkodási lehetőség. Ami nagyon tetszett neki, hogy a ház hátsó fala végig, a padlótól a plafonig ablakokból állt, így a mögötte elterülő erdőt szabályosan behozta a lakásba. A színek viszont már kevésbé voltak lelkesítőek: a kinti világ izgalmas szín-kompozíciói helyett odabent minden szürkére és barnára volt festve.

– Kérem, foglaljon helyet! – mutatott a férfi az étkezőasztal felé. – Kér valamit inni vagy enni?

– Igen! – kiáltott fel a fiú, de hirtelen meg is lepődött a hangerején, ezért visszavett: – Kérnék, ha lehet.

A férfi erre töltött egy nagy pohár vizet, majd elővett mellé egy almát.

Utóbbira pillantást sem vetve, a fiú egyből rávetette magát a vízre. Hatalmasakat kortyolt belőle, de annyira mohón, hogy a víz egy része még ki is csordult a szája két szélén. Az ízét csak azután fogta fel, miután már letette a poharat: dús, édeskésen tiszta, és hűvös – pont, mint az erdő növényei.

Ezután az almára nézett. A kezébe vette, de a meglepetéstől először azt sem tudta eldönteni, hol kezdje meg – az ugyanis majdnem akkora volt, mint a feje. Kinézetre többé-kevésbé megegyezett az otthoni fajtával, leszámítva a felszínén húzódó rózsaszínes-lilás színárnyalatot, és persze a méretét.

Beleharapott, de az íze is más volt: sokkal jobb. Százszoros zamattal és édesen fanyarabb ízzel. Azonnal habzsolni kezdte, de úgy, hogy még az arcát is összekente vele.

– Éhesnek tűnik – szólalt meg a férfi, és komor arca elmosolyodott a látványtól. – Maga meg mióta nem evett?

– Régóta – felelte a fiú, gyorsan egy újabbat harapva, majd rágás közben folytatta: – Hosszú volt az utam idáig. Nagyon hosszú. És, mint látja, cseppet megéheztem.

– Igen-igen, látom – mosolygott még mindig a férfi. – És honnan érkezett? Odafentről?

A fiú szája megállt a rágásban. Leeresztette az almát az arcától, majd meglepetten nézett a férfire.

– Fentről...?

– Tudja, odafentről... a Földről – jött a válasz, teljes természetességgel.

– Igen, a Földről érkeztem, de hogyhogy fentről? – A fiú most már teljesen leeresztette az almát, közben pedig lenyelte a szájában lévő falatot.

- Elnézést, csak ritkán beszélgetek másokkal. Nyilván nem tudja, hol van.
- Hát nem – emelte vissza az almát a szájához, gyanakvóan figyelve a férfi választát. – Hol is vagyunk most akkor?
- Agarthában. A lenti világban. Egy világban, ami a Föld belsejében van.
- Tessék? – nézett a férfire úgy, mintha kételkedne a beszámíthatóságában.
- Maga miről beszél?
- Arról, hogy a bolygó belül üreges. Csak erről odafent, az emberek között nem tud senki. Azok csak élnek az önző kis életüket, nem törődve semmivel, és ha valaki ezt mondaná nekik, kinevetnék. Hiszen a *tudomány* csak azzal foglalkozik, amit lát, vagy látni akar: a többit pedig félresöpri. Ha pedig valami nagyon nem illik az elfogadott képbe, akkor még nevetség tárgyává is teszik – hallatszott a keresés a férfi hangjában.
- Hm. Maga mikor érkezett ide? – gyanakodott még mindig a fiú. Bár nagyon is érdekelték az itteni világ részletei, úgy érezte, előbb meg kell ismernie a férfi történetét, mert sem az általa elmondottak nem passzoltak a fenti világra, sem az Üreges Föld elmélete nem hangzott túl meggyőzően.
- Már vagy 25 éve... A vietnámi háború után – sóhajtott fel a férfi. – Elegem lett az erőszakból. A korából ítélve maga ezt már nem élte át, de örüljön is neki: az egy értelmetlen pusztítás volt. Odamentünk megölni egy csomó embert a saját hazájában, közben pedig megölettünk töméntelen amerikai katonát azért, hogy bebizonyítsuk, hogy mi vagyunk a jobbak. Pedig nem voltunk mások, csak ostobák. Én pedig nem akartam tovább így élni.
- A fiú zavarban volt, mert fogalma sem volt arról, hogy mi az a vietnámi – de akárhogy is, nem akarta megszakítani a férfi meséjét.
- És hogyan jutott le ide?
- Egy nagy barlangrendszeren keresztül. Talán ismeri is, a Mamut-barlangról beszélek. A háborúból visszatérve sehogy sem találtam a helyem, ezért eldöntöttem, hogy beutazom az országot, és megismerem a nevezetességeit. Ha már a hazám, amiért harcoltam, legalább ismerjem, nem igaz? Szóval, éppen egy barlangi túrán vettem részt, amikor lemaradtam a csoporttól, mert megálltam könnyíteni magamon. Aztán persze egyből utánuk eredtem, de annyi járat volt, és... eltévedtem. Egy ideig keringtem összevissza, míg végül beleestem egy mély gödörbe, aztán csak zuhantam. Zuhanás közben arra gondoltam, hogy talán jobb is lesz így, de egyszer csak

lelassult a zuhanás, és ne kérdezze, hogyan, de onnantól már csak felfelé kellett másznom. És itt kötöttem ki; vagyis nem pontosan itt, de végül itt telepedtem le. Ez az erdő hasonlít az otthonomra, ahol felnőttem.

A férfi története meggyőzőnek tűnt – olyannyira, hogy a fiú egészen belefeledkezett, és még azt sem vette észre, hogy a férfi időközben befejezte azt. Enyhén sértődött pillantást kapott érte, de amikor ezt észrevette, rögtön feltette a következő kérdést:

– Jól értem, hogy elege lett az emberekből? Sosem akart visszamenni?

– Nem – válaszolta a férfi morcosan. – Minek mennék? Anyám még a háború előtt meghalt, az apámat pedig sosem ismertem. Más családom nem volt. A nőket meg már odafent sem értettem... És maga? Mi a helyzet magával? Maga miért jött le ide?

– Nálam ez nem választás kérdése volt. De, röviden: elege lett a fenti emberekből, megölték a számomra legkedvesebb nő, engem pedig megkínóztak, majd kidobtak a sivatagban. Onnan keveredtem le ide.

– A piramisoktól, igaz? Mondták, hogy ott is van egy lejárát. De az elég rázós út volt, nem?

– Mondjuk úgy, hogy nem egy sima gödörbe esés – mosolyodott el a fiú.

– Akkor, ahogy az elmondásaiból hallom, az elmúlt években sem változtak meg az emberek – folytatta a beszélgetést a férfi.

– Azt nem tudom. Én a maga háborúját nem ismerem, de még csak nem is hallottam róla. Abból, amit elmondott, csak nagyjából tudok következtetni arra, hogy mikor került ide, de azóta odafent nagyon sok idő telt el.

– 25 év annyira sok, hogy elfelejtenek egy ilyen hosszú háborút? Hát mi lett az emberekkel?!

– Bill, odafent nem 25 év telt el... – kezdte a fiú óvatosan, figyelve a férfi reakcióját.

– Akkor 30, a fene sem tudja már... – legyintett a férfi. – De az sem olyan sok idő, hogy elmúljon egy ilyen háború emléke.

– Annál is sokkal több – folytatta a fiú határozottan, nem engedve a férfinak az újabb közbevágást. – Nem sokat tudok a maguk világáról, mert én már egy másik korban születtem. Mi az önök világát Régi Kornak hívjuk, és eltöröltük még az emlékét is. Annyit tudok csak, hogy az emberek akkoriban majdnem kipusztították magukat, ezért úgy döntöttek, hogy eltemetik a

múltat, és tiszta lappal létrehoznak egy új világot. Ez az emberek világa, amiben én is élek. Egy Gép irányítja az életünket, mi pedig teljes harmóniában élünk egymással... és a természettel.

A férfi az elején még félbe akarta szakítani, de a végére már csak csendesen ült, és hallgatta, amit a fiú mesél. Láthatóan elmélyedt a gondolataiban, és próbálta megemészteni azt, hogy az ő valósága már a régmúlt homályába veszett.

– A mi világunkban egyáltalán nincs semmiféle erőszak – folytatta a fiú. – Leszámítva az én esetemet.

– Akkor az egy szép, boldog világ lehet! – mormogta a férfi, maga elé meredve.

– Boldog? – nevetett fel a fiú. – A külső szemlélő számára talán igen, de az emberek ezt belül nem így élik meg. Nálunk ez a természetes állapot, de igazából csak azért, mert az emberek érzései teljesen el vannak fojtva. Olyanok vagyunk, mint a hangyák: optimális szerveződésben élünk, csak éppen azt, amitől emberek lennénk, elvettük magunktól. Miközben nem is tudunk róla...

– A fiú maga is meglepődött a kimondott szavain.

– Valamit valamiért... nemde?

– Szerintem ez akkor is túlságosan nagy ár érte. Láttam más világokat, ahol úgy voltak boldogok, hogy közben ezt meg is élték. Az volt az igazi! Még akkor is, ha pusztulás lett a vége...

– Na, majd ha meglátja az itteni világot!

A fiú izgatottsága azonnal felébredt.

– Miért, milyen?

– Színes. És maradjunk is ennyiben. Szeretném, ha inkább magától tapasztalná meg, nem pedig az én előítéleteimmel átítatva. Talán rájött már, hogy nem véletlenül lakom egyedül az erdőben.

A fiú először vissza akart kérdezni, de aztán rájött, hogy igaza van: tényleg jobb, ha saját maga fedezi fel.

– Na, jöjjön, adok magának valami rendes ruhát – nézett végig rajta a férfi.

– Ahogy látom, a sajátja már eléggé viseltes.

Először el akarta hárítani az ajánlatot, de aztán belátta, hogy tényleg szüksége lenne ruhára: így, a koszos, félig leszakadt ruhájában mégsem mehet mások közé.

A férfi közben előkeresett neki egy nadrágot és egy hosszú ujjú inget.

– Remélem, ezek jók lesznek magának. Nekem nagyok – nyújtotta át őket.

A fiú levetkőzött, aztán felvette a nadrágot, és hozzá az inget is – pont a mérete volt mindkettő. A gombokkal kicsit nehezen boldogult elsőre, de a férfi segített neki, és miután rájött a funkciójára, a többivel már könnyen elboldogult.

– Már csak egy cipő kellene. Várjon, kereselek egyet! Valahol itt kell lennie... Meg is van!

A fiú nézegette a pár cipőt, majd leült a kanapé szélére, és megpróbálta felhúzni.

– Várjon már, zokni is kell alá! – szólt rá a férfi. – Ahonnan maga jött, ott nem viselnek cipőt?

– Nem – ment a tömör válasz. – És inget sem. Mindenki ugyanazt az egész testet borító viseletet hordja, csak ez itt már szétszakadt.

– Praktikus. De nekem ilyenem nincs, a cipő alá pedig zokni kell. Ezt vegye fel – nyújtott át egy pár zoknit.

A fiú azzal is szerencsétlenkedni kezdett: nem értette, mire való. A férfi végül megelégtelt, és maga húzta fel a zoknit a fiú lábára, aztán a cipőt is, sőt, még be is kötötte neki.

– Legközelebb menni fog egyedül is, ugye?

A fiú zavarba jött, ezért inkább felállt, és járkált egy kicsit a szobában.

Furcsán érezte magát az új ruhájában: a régi tökéletesen rásimult a testére, ez viszont folyamatosan dörzsölte itt-ott. És a cipőt sem érezte kényelmesnek – a ruhájának talp-kiképzése sokkal jobb volt.

A férfi eközben megindult az ajtó felé, majd megállt ott.

– Azt javaslom, hogy menjen el a városba – kezdte az útbaigazítást, a távolba mutatva. – Abban az irányban van, de azért nem kell annyit gyalogolnia: a völgyben van egy közlekedési pont, ahol tud magának fuvart fogni.

A fiú meglepetten állt a szoba közepén, és először kicsit meg is sértődött rajta, hogy a férfi szinte ki akarja dobni, de aztán belegondolt, és rájött, hogy úgysem akart volna maradni.

– Köszönöm! – válaszolta, és inkább nem kérdezte meg, hogy mi az a fuvar.

– Nincs mit! Remélem, sikeres útja lesz – mondta a férfi búcsúzóul, majd egy rövid, de kínos csend után a fiú kilépett az ajtón.

– Egy világ a bolygó belsejében? – tűnődött, miközben a férfi tanácsát követve elindult az erdő kitaposott ösvényén. Továbbra is kételkedett ebben: a férfi mégiscsak egyedül élt az erdőben, ráadásul ennek saját bevallása szerint is önmaga volt az oka.

De aztán inkább elengedte ezt, és a természetet figyelte. Az erdő fáinak magassága még mindig ámulatba ejtette, és kicsit úgy érezte tőle magát, mintha törpe lenne az óriások világában. Azért reménykedett is, hogy nem csak ez vár rá – végül is, a férfi is hozzá hasonló méretű volt, sőt, még alacsonyabb is nála.

Időközben az erdő ritkulni kezdett, és ahogy kiért belőle, az aljnövényzet fűre váltott. Igaz, az a derekáig ért, néhol kicsit még magasabbra is, de azért az ösvényt így is megtalálta, ráadásul most már a szeme elé tárulhatott az itteni táj úgy is, hogy a kilátást nem takarta semmi.

A látvány pedig egyszerűen lenyűgöző volt. Ameddig a szem ellátott, dombok és völgyek váltották egymást, rétekkel, erdőkkel és termőterületekkel színesítve. A földek érdekes színekben pompáztak: az alma- és narancsföldeket felismerte, de voltak lila, világoskék, rózsaszín és aransárga színek is a távolban – és persze mindent átjárt az a különös fény, amit az erdőben tapasztalt. Balra, a távolban egy havas hegyvonulat húzódott, jobbra pedig, a messzeségben egy tenger vagy óceán, aminek előterében egy óriási város terült el.

A tekintete ezután az égre szegeződött, és ekkor megértette, hogy ez a világ tényleg merőben más, mint az, ahonnan érkezett. Az égen egy hatalmas, a Földénél sokkal nagyobb, de halványabb fénnel világító nap ragyogott, ami a mérete miatt mégis közel ugyanolyan világosságot csinált, mint amihez hozzászokott. A nap színe viszont nem fehér, hanem valami egészen világos, sárgás-kékes-vöröses árnyalatú volt, és úgy tűnt, mintha mozdulatlanul állna az égen.

– Akkor mégiscsak a bolygó középpontjában helyezkedik el? – tanakodott magában a fiú. – De... így hogy van itt éjszaka?

Időközben leért a völgy aljára, és megpillantotta azt a helyet, amiről a férfi beszélt: egy ríktó színű, kör alakú, lapos terület volt az – el sem lehetett tévesztetni.

Szilárd burkolat borította, a felszíne pedig piros és sárga csíkokban világított, egészen halványan. Amikor viszont rálépett, a fénye felerősödött, és a piros-sárga vonalak egymást váltva villogni kezdtek, jelzést adva arról, hogy valaki megérkezett ide. Úgy gondolta, hogy ez valamilyen felvevőhely lehet, és az erős, látványos színek valószínűleg az égen közlekedő járműveknek jeleznek.

És igaza is lett: hamarosan egy lapos, tányér alakú jármű jelent meg felette. Teljesen hangtalanul ereszkedett le hozzá, majd megállt a közlekedési pont felett, egy helyben lebegve. A jármű fényes, csillogó felületén érdekes jelenség látszott: olyan volt, mintha a jármű a tengelye körül egyszerre forogna mindkét irányba. Éppen próbálta megfejteti, hogy az alsó és a felső része forog-e egymással ellentétes irányban, vagy maga a jármű vibrál úgy, hogy az forgásnak látszik, amikor egy kérdést hallott a fejében.

– Tapa! A város felé mész? – Olyan érzése volt a kommunikációnál, mint amikor Eliakéval beszélgetett a Kormányzóság szigetén. Ugyanúgy is válaszolt:

– Tapa! Igen, arra tartok.

A jármű erre egy fényoszlopot bocsátott ki, ami lassan közelített feléje, majd amikor elérte őt, hirtelen könnyűvé tette a testét, és felemelte. Nemsokára már a jármű belsejében ült, egy lény jobbján. A jármű közben felemelkedett, és elindult.

A lény valamivel magasabb lehetett nála, már amennyire azt ülő testhelyzetből meg tudta állapítani. A koponyája hátranyúló volt, a feje pedig az övéhez hasonlóan teljesen kopasz. A szemei nagyok voltak, oldalra elnyúlóak és éjfeketék. Az arcához egy egészen kicsi száj társult. A bőre zöldeskéknek látszott, de közben áttetszőnek is: olyan volt, mintha nem lenne teljesen szilárd, és nem is csak az anyagi síkon lenne jelen.

– Honnan érkeztél? – kérdezte tőle a lény.

– A Földről. Mármint...

– A felszínről, értem – válaszolta a lény, majd titokzatosan hozzátette: – Én messziről. Csak átutazóban vagyok.

A fiú nem erőltette a beszélgetést. Meg is volt szeppenve, és próbálta helyrerakni magában, hogy valószínűleg Bill Curtis igazat mondott, és valóban a Föld belsejében vannak. Egy idő múlva érezte, hogy a lény olvasni próbál benne, de amikor ő próbálta meg olvasni a lény tudatát, egy minden eddig tapasztaltnál erősebb falba ütközött, és a próbálkozásai csak a saját elméjét gyengítették. Inkább letett róla.

Időközben az óceán partján fekvő város már látótávolságba került, így inkább arra koncentrált. Hatalmas volt: hatalmasabb bármelyik városnál, amit eddig látott, a Halott Kontinens megtisztítandó városát is beleértve. Konkrétan egy kisebb kontinensnyi területet ölelt fel, a szerkezete mégis sokkal lazább volt, mint az eddig megszokottak: az épületek között sok helyen látott nagy zöldterületeket, kisebb erdőket, de úgy, hogy ezek nem váltották a lakott területeket, hanem bele voltak épülve a városba.

Az épületek sem voltak egységesek. Az egészen kicsitől az óriási méretig mindenféle előfordult, formára pedig még ennél is változatosabb képet mutattak: látott például egy nagyon magas, égbe törő, hegyes épületet, aminek tetején egy nagy, tányérszerű lakórész volt. Egy másik épület egyetlen hatalmas gömb volt, valamilyen fényvisszaverő anyaggal borítva, ami a napsugarakat minden irányba szétszórva csillogott. Megint egy másik épület egy hegyére állított kúp alakját vette fel, aminek a fiú végképp nem értette a funkcióját. De nem csak ennek: próbált rendszert találni az épületek elhelyezkedésében, de képtelenség volt: mintha „csak úgy” épült volna fel a város.

Egyvalami viszont kirívóan szembetűnő volt: a színek. Az épületek ugyanúgy mindenféle színűek voltak, mint a víz alatti barlangvilágban, és bár nem tűntek tervezettnek, a sok különböző formájú és méretű épület miatt itt még jobban érvényesült a hatás, ezzel egy valódi színekavalkádot adva a városnak. Most értette meg, mire gondolt Bill Curtis az erdei faházban, amikor arról beszélt, hogy ez a világ színes.

Az épületek között széles utak vezettek, amiken mindenféle méretű és formájú járművek közlekedtek, de többnyire csak rövid távolságokra – az út nagyobb részét az égen haladva tették meg. A város egét ezer meg ezer, az övékhez hasonló légi jármű szelte át keresztbe-kasul, ami elsőre közlekedési

káosznak tűnt, de jobban megfigyelve mégsem: a repülő járművek egyáltalán nem zavarták egymást a haladásban.

– A város melyik részére vigyelek? – kérdezte a lény, amikor már jócskán a város felett jártak.

A kérdés visszazökkentette a fiút. Még át sem gondolta, hová is szeretne menni ebben a hatalmas városban.

– Talán a... központba? Van központ? – válaszolt végül kérdéssel.

– Inkább odaviszlek, ahová menned kell – felelte a lény sejtelmesen.

A fiú bólintott, a jármű pedig elkanyarodott, és a partok felé vette az irányt. Átrepült a város felett, majd egy óriási, aranyszínű piramis felé vette az irányt, ami egy kör alakú tér közepén terült el. A jármű a térre, a piramis bejárata elé ereszkedett le.

– Veled vagyunk! – sugározta a tudatába a lény elköszönésként, majd meg sem várta, hogy a fiú mit válaszol, a fényoszlop segítségével egyszerűen letette a térre. Aztán elhajtott.

A fiú csak egy pillanatra gondolkozott el a hallottakon – a figyelmét már a piramis vonta el. A forma már ismerős volt, a mérete pedig talán a fele-harmada lehetett a sivatagban látottnak. A felszíne arany színben csillogott, akárcsak a Kormányzóság szigetének piramisáé, de ennek az épületnek egy magas, széles bejárat nyílt az oldalából. Miközben odasétált, a tér apró, emberi tenyér méretű kockakövekkel kirakott burkolatát figyelte. Minden kő más színű volt, és hunyorogva nézve egészen érdekes színekavalkádót varázsolt a térre, jól kiemelve belőle a piramis arany színét.

Amikor odaért, átsétált a bejáraton. Az épület belülről is hasonló volt Eliaké piramisához: a falak itt is átlátszóak voltak, szintén egyfajta arany színárnyalatot adva a kintről beszűrődő fénynek, viszont belül teljesen üres volt. Egyetlen dolgot kivéve: a tér középpontjában egy kis emelvény helyezkedett el, amin egy halvány, kékes színű valami mozgott.

Odalépve látta meg, hogy ez egy láng. A színe azonban nem a megszokott volt, hanem sötétkék és világoskék keveréke, egészen halvány árnyalatban. Elsőre úgy tűnt neki, hogy talán nem is valóságos, de amikor óvatosan beletette a kezét, hűvöset érzett.

– Szép, ugye? – hallott a háta mögül egy erős, ércesen dörgő, de mégis kedves hangot. – Ez az Élet Lángja.

Hátrafordult, és egy magas, nála legalább kétszer magasabb, emberszerű lény állt előtte. A bőre középkék színű volt, a szemei pedig mélykékek; a haja rövid és fehér, az arca pedig sima, határozott arcúval. Megnyerő mosolya mögül szabályos, fehér fogak világítottak, a testét pedig egy földig érő, aranszínű lepel fedte. A megjelenése és kisugárzása egy bölcs, de ugyanakkor vidám személy benyomását keltette.

– Kinek az életéé? – kérdezett vissza meglepetten. Még köszönni is elfelejtett – mondjuk a férfi is.

– Mindenkié, fiam. Mindenkié – válaszolta mosolyogva a férfi.

– Az itt élőké?

– Nem csak az itt élőké... a felszínen élőké is. Mindenkié, aki a bolygóhoz tartozik.

A fiú elgondolkodott.

– És mi van, ha a láng kialszik? – tette fel a bugyuta kérdést.

A férfi újra elmosolyodott, de továbbra is kedvesen válaszolt.

– Akkor a bolygó nem tud életet adni többé. Sem neked, sem nekem, de még az állatoknak sem.

– És... te vigyázol rá?

– Ha úgy vesszük, igen. Örvendek, Oun vagyok! – nyújtotta a kezét a fiú felé, miközben leguggolt hozzá.

A fiú zavartan nyújtotta az övét. A tenyere szinte elveszett a férfiében.

– Én is örvendek! Angr... – hezitált, majd megköszörmelte a torkát. – Vagyis... az Angram Smith-et szoktam használni.

A férfi biccentett.

– Szóval, akkor te vagy a láng őre? – terelte vissza a témát.

– Agartha helytartójaként igen, ez is a feladataim közé tartozik. De a lángot nem kell annyira őrizni. Nem is lehet csak úgy eloltani, mert nagyrészt nem anyagi síkon létezik. Ráadásul saját tudata van.

– A lángnak? Saját tudata?

– Igen. Ő egy önálló entitás, mint te vagy én. Önfenntartó. Gaia tudatában él, de mégis független tőle. Ő az élet előfeltétele és fenntartója. Ha akarsz, kérdezhetsz is tőle...

A fiú máris fellelkesült. Fejében záporozni kezdtek a kérdések, és már majdnem választott is egyet, amikor a férfi hozzátette:

– ...de nem fog válaszolni! – nevette el magát.

A fiú csalódott képet vágott.

– Ne haragudj, ezt nem hagyhattam ki! Még mindig túl komolyan veszed a dolgokat. Mondjuk, odafentről érkeztél, így nem is csoda. Te még mindig azt hiszed, hogy te irányítod az életed, igaz?

A fiú válasz helyett csak kérdőn bámult a férfire.

– Az élet irányít téged. Ez a láng, ez a te életed: vagyis, pontosan ilyen. Néha lassabban, néha gyorsabban lobbog, mint ahogy az élet is. Nem te létezel, csak ez a láng; amit te létezésnek fogsz fel, az csak ennek a lángnak a pillanatnyi remegése. Ez hozza az összes változót az életedbe, te pedig csak megéled azokat. És azt hiszed, irányítod, pedig dehogy... De ezt egészen addig úgysem fogod megérteni, amíg meg nem éled.

– Valóban nem értem – bólogatott fancsali képpel a fiú.

– Tudom, és ne haragudj rám ezért. Nem kioktatás akart lenni, csak egy cseppnyi keserűség a részemről. Nem éled meg az életet, de ne hidd, hogy csak te nem: ez sajnos általános... mondhatni, természetes. Bárcsak ne így lenne, és mindenki megélné az életét, annak teljes valójában.

– Taníts meg rá! – csúszott ki a fiú száján, ezzel önmagát is meglepve.

A férfi felkapta a fejét.

– Tényleg ezt akarod?

– Azt hiszem... igen. Miért ne? Végül is, mit veszíthetek?

– Jogos. Amit elveszíthettél, már úgyis elveszítetted. Szóval, te jó alany vagy. Akkor kezdjük is: arra kérlek csak, hogy engedd el magad, és hagyd, hogy megtörténjen.

– Rendben, jöhet! – mosolyodott el magabiztosan a fiú, miközben tekintete a fellobbanó lángra vándorolt. Szerette volna, ha végre valami igazán valóságos, de jó dolog történik vele.

Egy ütést érzett a mellkasán. A gondolataiban még mindig a láng kékes fénye járt, és az, hogy most valami jó dolgot fog átélni, de lassan elkezdett kivilágosodni körülötte a tér, és egy homályos alakot látott maga felett. Egy újabb ütés következett. Az alak képe élesedni kezdett: egy nagydarab,

csapzott, szakállas férfi volt, gyöngyöző homlokkal, apró, sötétbarna szemekkel, zilált tekintettel. Megint egy újabb ütest érzett, amitől azonnal felült.

Egy tó partján volt. Az eddig felette guggoló férfi hatalmasat sóhajtott, majd a térdelésből hátraült a földre. A kezeivel a hajába túrt, az arcán pedig végtelen megkönnyebbülés látszott.

– Mi történt veled? – kérdezte tőle. – Már azt hittem, meghalsz.

– Nem, én – nézett vissza kérdőn a férfire –, én nem tudom, mi történt.

– Az történt, hogy elájultál. És azt hittem, meghalsz! – folytatta aggódó szemekkel a férfi, majd újra felsóhajtott: – Hú, barátom, marha nagy szerencsénk volt! A feleséged kinyírt volna, ha elpatkolsz itt nekem.

– A fele...? – kérdezett volna vissza, de befejezni már nem tudta.

A levegő szinte tépte az arcán a bőrt.

Odafent, az égben volt, és szabadesésben zuhant a föld felé, óriási sebességgel. Önkéntelenül is kapálózni kezdett, de ettől csak pörögni kezdett a teste, ezért újra szétette a kezeit és lábait, hogy stabilizálja magát. Fogalma sem volt róla, hogy miért ezt csinálja, de nem sok ideje maradt gondolkodni: vészesen közeledett a föld felé.

Egy pillanat múlva éles, szaggatott sípolás ütötte meg a fülét, és miközben keresni kezdte a hang forrását, megpillantott a ruháján egy sárga kampót. Megfogta, és rövid hezitálás után erősen meghúzta. Suhogó hangot hallott, majd egy hirtelen rántást érzett felfelé.

A következő pillanatban egy erdőben találta magát. A levegő fülledt és párás volt, a nap pedig erősen sütött át a fák ágai között. Egy ismeretlen, rossz érzés öntötte el.

A távolból halk susogást hallott, és a fejét odakapva látta, hogy nem messze tőle mozognak az aljnövényzet levelei. Egy narancs-fekete csíkos, négylábú állat bukkant fel belőlük, és egyenesen feléje tartott. Ideje sem maradt reagálni – az állat máris ott termett mellette, és azonnal ráugrott.

Ugrás közben lelassult az idő: részleteiben látta az állat egyesével megfeszülő izmait, ahogy a levegőben repül felé, aztán a nyíló szájából kivillanó fehér, tűéles fogait, majd a szemeiben azt a szikrázó tüzet, ami neki

szólt – mert ő volt az áldozat. Amikor az állat fogai az arcához értek, egy pillanatilag még érezte is a kesernyésen bűzös lehelletét.

– Itt nem feket, uram! Fagyos az idő, jöjjon velünk a melegedőbe. Kérem! – beszélt hozzá a távolból valaki.

Kinyitotta a szemét, és felnézett: egy fekete egyenruhás férfi állt felette. Ahogy lassan magához tért, felismerte, hol van: látta az utca fényeit, az úttest két oldalán halmokba rakott havat, az autó villogó fényhídját, és a hozzá beszélő férfi arcát, és a lehelletét is, ami a szavai után kis felhőkként távozik a hideg levegőbe.

Hirtelen fájni kezdett, és kezével önkéntelenül is a kabátja zsebéhez nyúlt. Amint az ujjai elérték a laposüveg tetejét, megnyugodott.

– Nem, köszönöm! Vigyázni fogok – válaszolta.

– Maga tudja! De, kérem, próbáljon nem megfagyni. Nagyon hideg éjszakánk lesz – hagyta rá az egyenruhás aggódo hangon, majd elsétált.

Ekkor elővette a zsebéből a flaskát, lecsavarta a kupakját, és meghúzta: az erős ital pillanatok alatt szétáradt a testében, és belülről szinte azonnal melegíteni kezdte. Visszacsavarta a kupakot, eltette az üveget, majd újra összekuporodott, és magára húzta a kartonlapokat. Hallgatta az utca zaját, miközben az ital melegsége lassan álomba ringatta.

Új helyszínre került. Felfogni azonban nem tudta, hol van, mert egy nyílveaszó repült felé, és egy pillanattal később már erős szúrás is érzett a mellkasán. A teste megrándult, ahogy a nyíl beléhatolt, majd lassan utat tört magának a bordái között.

A nyíl hegyének jéghideg érzete azonnal kiélesítette az érzékeit, és ez a pillanatnyi löket segített ráeszmélnie a körülötte zajló eseményekre. Hozzá hasonló ruhájú, verekedő és harcoló emberek vették körül, akik fehér-piros ruhás emberekkel küzdöttek – és ölték egymást.

Amikor a nyílhegy végül megállt benne, langyos elgyengültség száguldott végig a testén, és megállította a pillanatot körülötte. Minden mozgással együtt.

Egy hosszanti csíkos, téglavörös színű, poros pályán rohant – teljes erejéből. Érezte, ahogy minden izma csúcsra van járátva, és, ahogy az előbb megfagyott pillanat újraindult, neki éppen csak annyi ideje maradt cselekedni, amíg a teste még egy lépést tett korábbi, öntudatlan lendületéből.

Tiszta erőből koncentrált, és kapcsolódott bele a futásba, hogy a következő lépéseket már a saját akarata segítségével tegye meg. Mindent beleadott, a tudatát az egyetlen dolognak alárendelve: a célnak – csak ez lebegett a szeme előtt. Egészen a következő pillanatig.

A cél a semmibe tűnt, ő pedig egy folyó partján találta magát. Az izmait még mindig megfeszítve tartva bámulta a gyors folyású, széles folyót, ahogyan egyre sötétebb árnyalatot vesz, a sötétedő éggel együtt. Nagy vihar volt készülóban, mindenhol dörgött az ég, de az eső még csak kis cseppekben hullott. Az erős szél viszont már mindent felborzolt.

Most egy villanást látott, majd az ég egy fülsiketítőt dörrént. Riadtan nézett körül, hogy merre meneküljön, de csak egyetlen lehetőséget látott: a folyót. Rohanni kezdett felé, majd egyenesen belegázolt, és még érezte, ahogy a lábait a jéghideg víz lelassítja, de a következő pillanatban már máshol volt.

Egy verem alján. Odafentről huhogó mantrázás és dobszó hallatszott, és felnézve, a verem szájában néha megvillant egy-egy félmeztelen, festett testű, sötét bőrű férfi. Volt, amelyik le is nézett a verembe, egyenesen rá, és teljesen átszellemülve figyelte őt. A legtöbbször azonban csak a verem mellett ropogó tüzet bámulták, aminek vörös fénye a gödör falán is táncolt.

A huhogás hirtelen elhallgatott, és ekkor egy rántást érzett a kezén. Ekkor tudatosult benne, hogy a feje felett, a csuklójánál összekötözött kezeinél fogva húzzák kifelé, és ahogy a lába elvált a verem aljától, a teste megfeszült, és ütemesen kezdett emelkedni felfelé.

Amikor a feje kibukkant a veremből, vagy száz félmeztelen, fehér csíkokkal bemázolt testű ember nézett farkasszemet vele. Lassan, egyszerre mozdultak körbe, a tűz körül, és halkán, ütemesen újra huhogni kezdtek, miközben végig őt nézték – minden szempár. A szemekben látszott, hogy készülnek valamire. Valamire, ami vele kapcsolatos.

– 5... 4... 3... – hallotta a feje mellől a távoli, recsegő női hangot.

Nehezen tudott mozogni, mert le volt rögzítve, de maga előtt számtalan gombot, feliratot és világító jelzést látott, körülötte pedig több, fehér ruhába öltözött, a fejükön üvegszerű gömböt viselő ember ült, hozzá hasonlóan ülésekbe szíjazva.

– 2... 1... Start! – folytatódtak a számok, a végén pedig lassú robajlás hallatszott valahonnan odalentől, majd egy végtelen erő teljesen az ülésbe préselte. Minden erősen rázkódni kezdett, és ahogy oldalra tekintett, a kis ablakon át az egyre távolodó földfelszín látta, ahogy emelkedtek.

Az előtte lévő gombok, kapcsolók, és visszajelző fények hirtelen villogni kezdtek, először sárga, majd vörös fénnel, miközben különböző hangmagasságú, éles, szaggatottan sípoló hangok hallatszottak.

Ránézett a mellette ülőre, akinek arcán az üveggömbön keresztül is egyértelmű rettegés, tanácstalanság, és halálfélelem okozta pánik ült. Aztán egy újabb, fülsiketítő robbanás következett, majd a végtelenül vakító fény, és a csend.

Egy autóban találta magát, amit ő maga vezetett. Éjszaka volt, és az előtte elterülő, kivilágított út szinte üresen állt. Két oldalt házak és épületek sorakoztak, néhol pedig keresztutcák szakították meg az egyenes úttestet.

Most felnézett a középen lévő tükörbe: kéken és vörösén villogó, élesen szírenázó autók követték. Megmarkolta a kormányt, és még erősebben lenyomta a jobb oldali pedált: az autó gyorsult, ő pedig az ülésbe nyomódott.

Hirtelen egy embert pillantott meg maga előtt, az út közepén sétálva. Túl közel volt már, és a férfi ekkor még észre sem vette őt. Beletaposott a fékbe, mire felvisítottak az autó gumijai, de már hiába: a felgyorsuló érzékelése részleteiben mutatta meg a lelassult gyalogos felismerését, miután teste az autó elejének csapódott, majd megbicsaklott, arca pedig a szélvédőnek ütdöve betörté azt.

A következő pillanatban egy utcán sétált. A fejében gondolatok keringtek egy lányról, ami a boldogság vidám és reményteli érzésével töltötte el a szívét. Emlékezetében az esti randevújuk járt, és a nem sokkal korábbi elválásuk. A lány arca, a mosolya, az illata, a nevetésének hangja – délután

még nem is gondolta volna, hogy éppen ez, a sokadik próbálkozás lesz sikeres. Az eddigi randevúk kudarca után már reménykedni sem mert ebben.

De most, a húga javaslatára találkozott vele, és annyira jól sült el, hogy jobb már akarva sem lehetett volna. Okos, szép, és talán ő is tetszett neki. És remélhetett is, hiszen engedte, hogy hazakísérje, sőt, még azt is hagyta, hogy megcsókolja. Talán végre már, ennyi idő után, jobbra fordul a sorsa...

Ekkor vette észre, hogy egy autó fényszórói világítanak a szemébe. Az autó túl nagy sebességgel érkezett, és már annyi ideje sem maradt, hogy rendesen felfogja, mi történik. Amikor az ütközés kilökte alóla a lábait, és testét a motorháztetőre csapta, egy pillanatra megláthatta a sofőr arcát: rémült volt, ahogyan ő is. Aztán a feje koppant az üvegen, és már csak a lány kedves arcát látta, akivel ezt a csodálatos estét töltötte.

Amikor kinyitotta a szemét, szinte az egész rokonsága ott állt az ágy körül. Egy férfi prédikált valamit a lábánál.

– ...segítsen meg téged az Úr a Szentlélek kegyelmével! Szabadítson meg bűneidtől, üdvözítsen téged, és erősítsen meg jóságosan! – kántálta, miközben a körülötte állók, főleg a nők, halkán sírdogáltak.

Megmozdulni nem bírt, de megszólalni sem – a szemét is csak résnyire volt képes nyitva tartani, pedig nem érzett fájdalmat. Látta a kezeit, amibe csövek vezetnek, és a kézfején a ráncos, öreg, foltos bőrt is. Könnyűnek érezte magát – szinte lebegett. A gondolatai tiszták voltak. Talán kaphatott valami fájdalomcsillapítót.

Hirtelen fényességet látott. A fényességből lassan elősétált rég elhunyt felesége, fiatal alakjában, és magához hívta. Most már ő sem érezte magát öregnek: boldogan, szaladva indult meg felé, hogy újra átölelhesse.

– Elég lesz? – hallotta újra Oun, a kék bőrű férfi erős, érces hangját.

De kellett még idő, hogy magához térjen. Émelygett a sok hirtelen váltástól, és csak lassan tisztult ki előtte annyira a kép, hogy felfogja, hogy újra a piramisban áll, a kék láng előtt.

– Azt hiszem, igen – válaszolta, még mindig pihegve. – Ez így nagyon... tömör volt.

– Ilyen az élet, barátom – nevetett fel a férfi –, ha nagy dózisban kapod. Na, gyere, dolgunk van! – azzal elindult kifelé a piramisból.

A fiú nehezen kapcsolt, de aztán megindult a férfi után.

– Hová megyünk?

– Van egy találkozási pont. És, amíg odaérünk, elmesélem neked a történetünket.

A fiú még mindig csak bukdácsolt, és próbálta feldolgozni az imént átélt élményeket, a kék férfi viszont láthatóan nem zavartatta magát: öles léptekkel vágott át a színes kövekkel kirakott téren, és közben beszélt, nem is igazán törődve azzal, hogy a fiú lemaradt.

– Agartha sokkal régebbi a felszíni világnál... – hallotta a fiú az egyre távolodó hangot, mire a férfi után kiáltott:

– Várj már meg!

A férfi feleszmélt, és megállt.

– Bocs, igaz! Neked nincsenek ekkora lábaid. Oda fogok figyelni.

– Köszönöm! – fújt egyet a fiú, mikor odaért mellé. – Meséld tovább...

A férfi megköszönte a torkát, és újrakezdte:

– Szóval, Agartha már sokkal régebben benépesült, mint a felszín. Az elsők, akik sok-sok-sok évvel ezelőtt ideérkeztek a Földre, vagyis a föld alatti világba, egy galaxiskutató faj egyedei voltak. Ők ugyanezt a környezetet, és ugyanezt a Központi Napot találták idelent, amit ma is láthatsz. A bolygó felszíne ekkor még lakhatatlan volt az emlős életformák számára, de a kutatók nem is letelepedni jöttek: ők csak feltérképezték a bolygó akkori állapotát, feljegyezték, hogy a felszín lakhatatlan, de a bolygó belseje benépesíthető, és elküldték a jelentésüket, hogy aztán az adatok felkerüljenek a Galaktikus Térképre. A nevet is ők adták Agarthanak.

A fiú érdeklődve bólogatott. És most már a tempót is tudta tartani Ounnal.

– Azaz, mégsem egészen – váltott hangnemet a férfi –, mert van egy legenda, miszerint a legelső, aki Agartha földjére lépett, valójában egy ember volt... Igen, egy ember: az Univerzum legősibb faja. Furcsán hangozhat, de a legenda szerint az első lakható bolygót maga a Forrás készítette az első gyermekének, akit Embernek nevezett. Ez volt a tökéletes teremtmény, aminek képességét az Egytől kapta, azzal a feltétellel, hogy egyből kettő teremtsen. És ez a kettősség az, ami mozgásban tartja az Egy Valóságot: a polarizáló erő,

a férfi és a nő, ami mindig egyesülni próbál önmagával, és miközben az egységre törekszik, megismeri önmagát.

– A... farkába harapó kígyó?

A férfi elégedetten bólintott.

– Látom, azért tanultál valamit. Igen, részben az Ouroboros is ennek a szimbóluma, de egy másik aspektusból. Az előbbi legendához viszont azt azért meg kell jegyezni, hogy mielőtt az emberek odafent – mutatott a lába alá – megszülettek, soha senki nem találkozott emberrel az Univerzumban, csak a legendából ismerték őket... vagy még onnan sem. Szóval, egyáltalán nem biztos, hogy ez valaha is létezett...

A fiú bólogatott, hogy folytassa, miközben éppen egy sor magas üvegépület között haladtak el.

– Agartha első lakosai az én őseim voltak. A mi bolygónk, a Tiipä akkor élte az utolsó ciklusát, és már a megsemmisülés határán állt. A Galaktikus Térképet böngészve találtunk a Földre, ahogy néhány más, lakható bolygóra is. Csapatokra oszlottunk, és a mi csoportunk ide, Agarthába menekült, és vette birtokba ezt a csodálatos világot. A felszín ekkor már kevésbé volt zord, és megjelentek rajta az emlősök is, de mégsem a felszínt választottuk, hogy ott magától fejlődhessen ki az élet. Idelent pedig szigorú szabályok szerint éltünk: óvtuk a környezetet, amit azóta is próbálunk a lehető legkevésbé terhelni. Tiszteletben tartjuk Gaiát és a földi életet, és nem akarunk beleavatkozni a fenti emberek életébe sem: ők egy más vonalon születtek, más pályán mozognak, és amióta egyedül uralják a bolygó felszínét, különösen ügyelünk rá, hogy ne változtassuk meg az életpályájukat. Mi idelent, a többi betelepült fajjal és az átutazókkal együtt láthatatlanok vagyunk számukra. És ez így van jól.

Közben ráfordultak egy másik utcára, ami a part felé vezetett. A házak itt alacsonyabbak voltak, de sokkal jobban elterülőek. A fiúnak úgy tűnt, mintha ezek valamiféle alkalmi szállások lennének, mert szinte mindegyik épület ugyanúgy nézett ki, de közben mégis a legkülönbébb népségek tartózkodtak bennük.

Látott Ounhoz hasonló, természetes lényeket, de más fajokat is: a szigetvilágból ismerős szárnyas embereket, és onnan származó óriásokat, törpéket is, ahogy ahhoz hasonlókat is, aki idehozta őt a járművén az erdőből.

A város lakossága elég vegyesnek tűnt, főleg itt, a partok mentén, ahol a fiú sejtése szerint a városba látogatók és az átutazók tartózkodtak.

– Amint látod, itt, Agarthában elég sok faj képviselteti magát.

Néhányukkal már találkozhattál korábban, a szigetvilágban tett látogatásod során, és igen: ők valóban onnan származnak. Amikor a fenti világok megsemmisültek, nem mindenki pusztult el: egy részük lejött ide, és itt kezdett új életet – folytatta a férfi a fiú megállapításait, és a fiú már rögtön kérdezett volna vissza, de a férfi megelőzte: – Igen, természetesen a Csendeseket leszámítva, akik az óceán alatti barlangba menekültek. Ők egyébként nem tudnak Agartha létezéséről.

A fiú nem értette, honnan tudhatja a kék férfi, hogy ő járt a szigetvilágban vagy a Csendeseknél, de az egész annyira természetesnek hangzott a szájából, hogy inkább nem is akarta félbeszakítani.

– Agartha ugyanakkor egy bolygóközi állomás is – folytatta közben a férfi.

– Sok csillagutazónk van, akik csak megpihennek itt, két állomás között, de vannak olyanok is, akik kikapcsolódásra vágnak egy, az övéktől távoli galaxisban. A Föld a Galaktikus Térképen azzal a megkötéssel szerepel, hogy csak a belseje közelíthető meg, és csak úgy, hogy a felszíni élet azt ne vegye észre. Sokszor pont ez a legnehezebb, főleg egy nagyobb űrhajó esetén... Mert régen, amikor az emberek még fejletlenek voltak, ez nem okozott különösebb gondot, de manapság már egyre nehezebb elrejtenuk a létezésünket a fejlett társadalom elől.

– Pedig sikerül: mi, emberek például semmit sem tudunk a létezésükről. De egyébként, miért is nem feditek fel magatokat? – tette fel a fiú az egyértelmű kérdést.

– Mert nem tehetjük. A fentiek egy teljesen más életpályán mozognak, a fejlődés egy korábbi szakaszában. Addig, amíg maguktól nem állnak készen a galaktikus kapcsolatfelvételre, nem avatkozhatunk bele a sorsukba. Ez is egyike az Univerzum törvényeinek.

A fiú ezzel nem tudott vitatkozni, úgyhogy inkább nem kérdezett vissza. Elmerengett azokon, amiket a férfi mondott, és aztán egy másik kérdés jutott eszébe:

– És az emberek? Ők hogyan születtek?

– Hát te tényleg semmire nem emlékszel? – kérdezett vissza nevetve a férfi. – Amikor ott voltál Aimeo szigetén, abban a föld alatti barlangban, a csillogó, téglatest alakú szerkezetnél... ott mit találtál? Vagy mit olvastál ki annak a két kócos fiatalnak a történetéből? Mit mondanak a megérzéseid?

A fiú maga elé meredve, szótlanul lépdelt. Tudta, hogy a kirakós darabkáit már megtalálta, de valahogy eddig sosem gondolkozott el azon, hogy mi is történt ott valójában.

– Az embereket... – kezdte bátortalanul – úgy csinálták?

A férfi sóhajtott egyet, majd vigyorogva bólintott:

– Megy ez neked, ha akarod.

– De kik? És miért? – kérdezett vissza a fiú.

Oun erre összeráncolta a szemöldökét, és leguggolt a fiúhoz. Komoly arccal, mélyen a szemébe nézett:

– Ezt is tudod, mert benned van. De ezt nem árulhatom el, mert neked kell rá emlékezned.

A fiú vissza akart kérdezni, de a férfi megrázta a fejét, és csendre intette. A fiú engedett, és aztán továbbindultak a part felé. Most éppen egy olyan utcában tartottak, aminek két oldalán alacsony, szabályos gömb koronájú fák álltak, rajtuk lila, szintén gömb alakú terméssel. A fiú gyümölcsre tippelt – ránézett a férfire, aki bólintott, ő pedig leszedett közülük néhányat, az egyik fa alsóbb ágairól.

A gyümölcs nagyjából akkora volt, mint a fenti világ narancsa. A puha, lila héján belül rendkívül lédús, rózsaszín gyümölcshússal rendelkezett, a közepén pedig egy szintén gömb alakú mag állt. Az íze nagyon édes volt, egészen leheletnyi savanyú beütéssel. Miután megette, egy kicsit bele is bódult az érzésbe.

– Ízlik? – kérdezte a férfi, majd ő is szedett belőle néhányat. – Az egyik legfinomabb gyümölcs Agarthában, de csak itt terem meg: a víz közelsége kell neki. Túl sokat ne egyél belőle, mert elbódít.

Már késő volt: a fiú bambán mosolygva, csendben kóválygott mellette. Eltartott egy ideig, mire kitisztult a feje annyira, hogy eszébe jusson, hol is tartottak.

– És mi történt azután, hogy az ember megjelent a Földön?

– Elkezdődött a káosz... – válaszolta keserűen a férfi. – Elsüllyedt a szigetvilág. Aztán a második is megsemmisült.

A fiú értetlenül nézett rá, mire a férfi megállt, és máshonnan kezdte:

– Az első emberek még kiszámíthatóak voltak; nem olyanok, mint a későbbiek. Ők egyszerű, betanítható, önálló akarat nélküli élőlények voltak, pontosan úgy, mint az állatok; annyi különbséggel, hogy még az állatoknál is könnyebb volt idomítani őket. Az erőviszonyokat annak a bizonyos fiatal párnak a megjelenése borította fel... Ők már mások voltak: öntudatra ébredtek, és megjelentek bennük az érzések is. A folyamat pedig innentől fogva megállíthatatlanul zajlott: ahogy elkezdtek keveredni az addigra már máshová is áttelepített első emberekkel, az ő domináns génjeik kerekedtek felül, hozzájuk hasonló utódokat létrehozva. Talán furcsának hangzik, hogy egyetlen emberpár képes megváltoztatni egy egész fajt, de bizony ez az igazság: az első emberek egymás közt képtelenek voltak a szaporodásra, de az újakkal igen, így idővel az első emberek egyszerűen eltűntek a föld színéről.

– De akkor... mi van a szigetvilággal? – A fiú még nem tudott túllendülni azon, hogy az miért semmisült meg.

– Az emberiség akkor született, amikor az első szigetvilág elsüllyedt. A második idején pedig az emberi faj még csak gyerekcipőben járt. Egy nagyobb szigeten éltek, távol, teljesen szeparáltan a szigetvilág lakóitól. Kezdetben még csak nem is tudtak róluk, azok pedig kerülték a kapcsolatot az emberekkel, mert nem akartak beleavatkozni a fejlődésükbe. Akkoriban még több különböző faj élt a bolygón, és messze nem az ember volt az uralkodó közülük – válaszolta a férfi, miközben kiérték a gyümölcsfaerdőből, és éppen hatalmas üvegházak között folytatták az útjukat.

– És a többi faj... sosem avatkozott bele az emberek életébe?

– De, azért volt rá példa. A korai időkben az embereknek nagy szükségük volt tanításra és útmutatásra, és útjuk a kíváncsi természetük miatt idővel keresztezte a szigetvilágban élő fajokét. Ők pedig nem ellenkeztek: kitanították a hozzájuk tévedő embereket, akik aztán a sajátjaikhoz visszatérve átadták ezt az új tudást. A Földön élő fajok így terelgették az emberiséget a helyes úton, amire szükség is volt: enélkül az emberiség valószínűleg már rég elpusztította volna önmagát.

A fiú felsóhajtott:

– Miért ilyen erőszakos az emberiség?

A kék férfi megállt egy pillanatra, együttérzően a fiúra nézett, majd szeretetteljes hangon folytatta:

– Egyrészt, mert ilyen a természete: a teremtője természete. A másik okról viszont nem ők tehetek: a szigetvilág végső bukása volt az, ami rájuk is kihatott. Ekkor egy olyan erős negatív erő jelent meg a Földön, ami az ő sorsukat is megváltoztatta. A felszínen egyedül ők maradtak a életben, de még túl fejletlenek voltak ahhoz, hogy ezt kezelni tudják. Ekkor kezdődtek a háborúk, a hódítások, és a séma mindig ugyanez lett: együttélés, társadalom, fejlődés, hatalom erősödése, terjeszkedés, világégés. Újra és újra, mindegyik társadalmukban.

– Az emberiség már vagy tucatszor került a kihalás szélére, és minden egyes alkalommal ahelyett, hogy felfelé indult volna el, még tovább süllyedt lefelé, az anyagi világba. Számodra felfoghatatlan, de az egységtudat, amit ti, enberként odafent tapasztaltok, régen teljesen természetes volt. A szeretet, az érzések, az egyként cselekvés, a kollektív tudatosság mind-mind az emberiség részei voltak, de ezek idővel szép lassan eltűntek, ahogy az emberiség sorra vesztette el a saját magával vívott háborúkat, és süllyedt egyre mélyebbre és mélyebbre. Többször kellett komolyan a segítségükre sietni és megmenteni őket: ilyenkor egy fejlettebb faj egyedei tettek látogatást az embereknél, akik persze istenekként tekintettek rájuk, de legalább hittek nekik. Aztán volt, hogy a galaxisból érkezett segítség, és olyan is, amikor mi magunk mentünk fel rendet tenni.

A fiú elkerekedett szemekkel hallgatta a férfit, de valami nem hagyta nyugodni:

– Korábban azt mondtad, hogy az Univerzum törvénye szerint nem szabad beavatkozni az emberek életébe. Akkor mégis miért történt ez a sok beavatkozás?

– Mert különben elpusztultak volna. A szabály csak egy dolog: azt hiszem, te sem tudnád szótlanul végignézni, hogy a hozzád tartozó *gyermek* tudatlanságból elpusztítja önmagát. A legtöbb beavatkozás egyébként a Galaktikus Tanács tudtával és engedélyével történt. Volt viszont egy pont ebben az agóniában, amikor a Tanácsban is megelégték az egészet. A sok

beavatkozást egy utolsó zárhatta le, amitől mindenki azt remélte, hogy sikeresen pályára állíthatja az addigra már teljes sötétségbe merült emberiséget, még mielőtt az végleg elpusztítja önmagát. Te, enberként már nem tudhatsz erről, de az átlalatok Régi Kornak nevezett társadalom jól emlékezett rá, mert évezredek át megőrizte az emlékét. Jézusnak hívták... vagy Mohamednek, esetleg Buddhának, attól függően, hogy melyik területen bukkant fel. A Tanács célja az volt ezzel a jelenséggel, hogy elvesse az emberekben az egységtudat csíráját, amit addigra már teljesen elfelejtettek. Különbféle isteneket imádtak, a saját sorsukat pedig mindig valami felsőbbrendű számlájára írták, mindenkit okolva érte, csak éppen magukat nem. De a Jézus-jelenség működni látszott: sikeresen túlélte az évezredek, ami persze ugyanúgy háborúkkal, öldökléssel és pusztítással telt, de közben azért a fejlődés is töretlenül haladt előre. Ez az időszak volt az emberiség utolsó, írott történelme, amit az Akasha Krónika eltűnése, majd az enberiség megszületése követett. A többi pedig már számodra is történelem.

– De mi történt a Régi Kor végén? – kérdezte a fiú, miután a gondolataiban rendezte a férfi által elmondottakat. Közben a part felé vezető hosszú, egyenes útra fordultak. Az út végén már az óceán látszott.

– Akkorra az emberiség már erősen túlfejlődött technológiailag, legalábbis a saját lelki érettségéhez képest. Rendelkeztek olyan fegyverekkel, amivel nem csak magukat, de az egész bolygót is képesek voltak elpusztítani, és képesek voltak az űrutazásra is, még ha csak kezdetleges módon is. Ez pedig, így már nem csak őket veszélyeztette.

A férfi megint megállt, és a fiúra nézett, mintha azon hezitálna, hogy elmondjon-e neki valamit. Végül belefogott:

– Az utolsó beavatkozáskor volt egy feltétel: ha az emberiség további külső beavatkozás nélkül képes elérni a globális ciklus végét úgy, hogy közben nem pusztítja ki önmagát, akkor továbbléphet a fejlődés útján. Bár a kezdetekkor erős volt a kétely, az emberek mégis újra és újra meglepetést okoztak. Számptalan szörnyűség történt a Jézus-jelenség megjelenését követő évezredek alatt, de az emberiségnek valahogy mindig sikerült túllendülnie rajta, ráadásul önerőből. A ciklus végéhez közeledve két nagy világégést is átéltek, mégis a maguk számára győztesen kerültek ki belőlük, mert képesek voltak rá, hogy tanuljanak belőle. Az Univerzumban ekkor már mindenki ünnepelt,

aki követte a fejlődésüket, és úgy tűnt, hogy semmi nem állhat az útjába annak, hogy a bolygó felszínén végre újra béke legyen. Úgy, mint a kezdetekben...

A fiú már sejtette a választ.

– Látom az arcodon, mire gondolsz: csak majdnem sikerült. Újabb háborúk törtek ki a békéért, az embereket pedig korábban soha nem látott mértékben kezdték manipulálni, hogy végleg átvegyék felettük az uralmat. A sötétség a fény köntösében borult az emberekre, miközben, bár ezt ők nem tudták, elérték a ciklus végét, és még mindig életben voltak. A folyamat ezért beindult, és járványként söpört végig az embereken, az arra érdemeseket továbbengedve a magasabb valóságok felé, míg a másik felük ott maradt, abban a világban.

– Ezután mindenki, még mi idelent is, arra számítottunk, hogy az ott maradtak rövid úton véget vetnek mindennek, de megint nem így történt... és erre itt áll előttem az élő bizonyíték: te. Pedig hidd el, nem történt külső beavatkozás, de valahogy mégis újra képesek voltatok megváltozni. Tanultatok a hibáitokból, eltöröltétek a múltat, és még mindig éltek! Ráadásul békében, erőszak és háborúk nélkül.

– És érzések nélkül... – vágta rá a fiú.

– De éltek! – vágott vissza a férfi. – És ez a lényeg! Mert hiába változik minden, ha az élet állandó marad.

Időközben odaértek a parthoz. A fiú gondolatait eddig annyira kitöltötte az Ounnal folytatott beszélgetés, hogy csak most először nézett az óceán felé. A látvány úgy elbűvölte, hogy még azt is elfelejtette, amiről egy pillanattal korábban beszéltek: a napsugaraktól tündöklő vízfelület beszippantotta a tekintetét, és ámulva nézte a mélykék alapszínű, zöld és arany árnyalattal átítatott, végeláthatatlan víztömeget. A parton fújdogáló langyos szellő térítette csak magához, ami valami különlegesen friss, földöntúlian édes illattal bírt.

Ekkor egy hatalmas, éjfekete úrhajó ereszkedett le előttük az óceán fölé, teljesen hangtalanul. A hajó lapos volt és tányér alakú; hasonló ahhoz, mint amin a lény a városba hozta a fiú – csak éppen óriási méretben. A közepén meghatározhatatlan színű, vibráló fény futott körbe, az alapszíne pedig

annyira fekete volt, hogy szinte elnyelte a környezetéből a fényt, és nem is látszottak határozottan a körvonalai.

– Ők kik? – kérdezte a fiú a kék férfitől, megilletődötten forgatva a fejét. Próbálta befogadni az előttük lebegő űrhajó méreteit, de az akkora volt, hogy még a férfihez hasonló, magas lényekből is több ezret el tudott volna szállítani.

– A családot – felelte a férfi.

– A csa...? – kérdezett volna vissza a fiú, de egy belső hang azt súgta neki, ne tegye: úgyis rájön majd. Egy kérdést azért még feltett: – Már régóta akartam valamit kérdezni. Te honnan ismeresz engem ilyen jól, hogy ennyit tudsz rólam?

A férfi széles mosollyal válaszolt:

– Te is ismeresz engem. Csak most még nem emlékszel rá.

Az űrhajó oldalán ekkor egy fényes pont jelent meg, ami pillanatok alatt a fiú méretére nőtt, majd egy fényoszlop sugárzott ki belőle, egyenesen feléje. Ő még egyszer ránézett Oun vidám, mosolygós arcára, aki egy bólintással jelezte neki, hogy menjen, majd belépett a fényoszlopba. Végig a férfit nézte, miközben a fényoszlop az űrhajóba szállította őt.

Odabent síri csend volt, és félhomály. A fekete árnyalatú falak kifelé átlátszóak voltak, és homályosan, de azért jól láthatóan rajzolták ki a kívül elhelyezkedő város épületeit, sőt, még a kék férfit is, ahogy még mindig a parton áll, és mosolyog.

De a belső falak is ezzel a tulajdonsággal bírtak: a távolabbi tárgyakat homályosabban, a közelebb esőket viszont élesebben láttatták, attól függően, hogy hány fal helyezkedett el közöttük. Odalépve hozzájuk azonban egyből láthatóvá váltak, ezzel is megakadályozva azt, hogy valaki nekik menjen. Amikor pedig a fiú hozzáért az egyik falhoz, azon egy színes hullám futott végig, az érintés helyéből kiindulva.

Az űrhajóban egyébként senki sem várta őt – ez meglepte, és egy kicsit zavarba is hozta, főként, hogy a kék férfi szerint a családjáról volt szó. Megpróbált nem fennakadni ezen, ezért inkább úgy döntött, hogy akkor majd ő keresi meg az űrhajó utasait. Elindult az előtte húzódó folyosón, útközben

pedig a falakkal játszott: az ujjait végighúzva rajtuk mindenfelé színes hullámokat hozott létre.

A folyosó végén egy nagy terem állt. Itt már nem volt csend, és nem is volt egyedül: odabent nála valamivel magasabb, testükön szürke-kék színű kezeslábas ruhát viselő, tejfehér bőrű, kék szemű, fehér hajú lények tartózkodtak. A körvonalaik ugyanúgy elmosódottak és áttetszőek voltak, ahogy azt már korábban másnál is látta, de ezt leszámítva teljesen emberi megjelenésűek voltak. A terem különböző pontjain álltak, miközben egymással beszélgettek. Róla tudomást sem vettek.

A terem valamiféle irányítóközpontnak tűnt. Néhány pontján térbeli ábrák és jelek látszottak, amik valamilyen holografikus módon jelentek meg, csak úgy, a levegőben, az ott-tartózkodók pedig ezeken az ábrákon keresztül követték az úrhajó és a környezet adatait – mintha így vezérelnék a hajót. A teremben ugyanis semmi más nem volt: sem vezérlőegység, se egy gomb vagy kar, vagy bármilyen más eszköz, amivel irányítani lehet.

– Az úrhajó irányítja saját magát – lépett oda hozzá egy vele egymagasságú, hosszú, fehér hajú, középkorú nő, majd kedvesen rámosolygott. – Szervusz! Örülök, hogy újra látlak.

A nő valahonnan ismerősnek tűnt neki, de képtelen volt előhívni, honnan. Zavartan mosolygott vissza:

– Ööö... szervusz!

Most már a többiek is felé fordultak, és a szívükre tett kezükkel üdvözölték őt, de olyan természetességgel, mintha csak nemrég találkoztak volna. Ő viszont ennél azért többet várt volna: lehet, hogy csak azért, amit Oun mondott, de ezt, hogy mindössze távoli köszöntéseket kapott, kicsit csalódásként élte meg.

– Nem erre készültél, én megértem – szólalt meg újra a nő. – Talán még ünneplésre is. De hidd el, a szívünk belül ünnepel, hogy újra láthatunk. Csak még nem emlékszel ránk. Túl régen jöttél el otthonról, és túl hosszú utat tettél meg.

A fiú gyanakvóan pillantott rá.

– Majd szép lassan feloldódsz – folytatta a nő. – A lényeg, hogy most végre újra itt vagy köztünk. Hazajössz velünk?

– Haza? – kérdezte a fiú. – De nekem odafent van a hazám... – mutatott az ég felé, aztán összezavarodott, és inkább lefelé mutatott: – Vagyis, odafent.

– Nem, nem oda, hanem hozzánk: az igazi otthonodba. Haza, a bolygónkra, Eiára...

A fiút ekkor egy fura érzés fogta el: mintha egy pillanatra átvette volna a tudatát valaki nála hatalmasabb – pontosan ugyanazt érezte, mint amikor Jezabel irodájában megjelent benne valaki, és helyette válaszolt. Most is így történt: ez a tudat válaszolt a nevében a nőnek.

– Gyermekek, az én otthonom nem nálatok van. Igaz, nem is itt, a Földön. Az én otthonom mindenhol van. De, szívesen látnám Eiát újra... – A fiú ezután visszakapta a saját öntudatát.

A nő bólintott, az űrhajó pedig lassan a levegőbe emelkedett, majd elindult az óceán felett. Gyorsulni kezdett, de közben a hajón belül a fiút a legkisebb erőhatás sem érte: ő úgy érezte, mintha az űrhajó maga mozdulatlanul állna, és csak a körülöttük lévő tér mozogna.

A föld alatti óceánt gyorsan elhagyták, majd egy gomolygó felhőrétegen át a déli pólusnál, a havas hegyláncok közt emelkedtek a felszínre. A fiú ámulva nézte a bolygó kék óceánokkal és barna-zöld szárazföldekkel tarkított felszínét, és ahogy elhagyták a légkört, úgy vált a bolygó egyre kisebb és kisebbé. Hamarosan már csak egy aprócska pont volt a sötét űrben, majd az is eltűnt.

Az űrhajó eddig átlátszó falai közben egészen lassan fénybe borultak, és a hajó formája is nyúlni kezdett. Odabent azonban továbbra sem lötytyent volna ki még egy színültig töltött pohár sem, annyira mozdulatlan maradt minden.

– Ez most kicsit kellemetlen lesz! – szólt oda neki a nő, és a fiú pillanatokkal később meg is tapasztalhatta, hogy a nő miről beszélt. Egy magas frekvenciájú, sípoló hang jelent meg a térben, ami az űrhajó fényesedésével párhuzamosan erősödött, és mire a fényesség elérte a maximumát, már mindent teljesen, kizárhatóan átítatott. Még a tudatába is beleivódott.

A fények egyszer csak hirtelen kialudtak, és teljesen sötét lett – a sípoló hang is megszűnt. A sötét azonban nem csak a szemnek szólt, hanem minden érzékszervnek: a fiúnak konkrétan olyan érzése volt, mintha teljesen

megszűnt volna körülötte minden, és kikerült volna az őt körülvevő térből – a testét is hiába kereste a kezeivel, mert még csak kezei sem voltak.

Már pánikolt volna, de az érzés nem tartott sokáig: hamarosan a valóság visszatért, és minden újra ugyanolyan lett, mint előtte – a sötétséget is felváltotta a korábbi félhomály. A teremben mindenki ugyanott állt, ahol előtte, és ha nem éli át, a fiú el sem hitte volna, hogy bármi is történt.

– Ne ijedj meg, kérlek! – fogta meg a kezét a nő. – Időt is váltottunk közben.

Ekkor kinézett az úrhajóból, és az ő gyönyörű otthonát, Eiát látta a messzeségben. A bolygó ragyogott az aranykék színben csillogó óceánjaival, sárgás-rózsaszínes felhőivel, zöldeskék kontinenseivel, és persze ott tündökölt mellette Eió is, a kisebb bolygó, ami párban mozgott Eiával. A bolygóknak két napja volt: a kékesfehér Ré és a vörösés Rá, amik mindkét bolygót bevilágították, kivéve az éjszakai sávokat, és ahol Eió árnyékot vetett Eiára.

Most, ebben a pillanatban újra eszébe jutott minden. Magára nézett, és most már ő is ugyanolyan szürke-kék kezeslábast viselt, mint a többiek. A fejéhez kapott: azt hosszú, dús haj borította. Bár ellenőrizni nem tudta, de biztos volt benne, hogy az arca is megváltozott.

A fiú emléke ezzel párhuzamosan halványulni kezdett benne – minél inkább próbálta életben tartani, annál jobban. A fiú emlékeinek helyét most már az itteni lényének emlékei töltötték fel: a családja Eián, a gyermekei, a barátai – az itteni élete.

Ekkor jött rá arra is, hogy miért indult el.

– A benépesítési program! Hát persze! – csapott a homlokára. Ránézett Kírrára, a mellette álló középkorú nőre, és rámosolygott. A nő visszamosolygott rá, ahogy a többi teremben tartózkodó is. A testük körvonalai már nem voltak elmosódottak, és most már valódi tartalma volt a mosolyuknak.

– Üdv itthon, Anrá! – rikkantott oda neki Tikré a terem másik végéből. – Szóltunk a családnak is, hogy érkezel.

Nevetett. Mintha egy mázsás kő szakadt volna le a szívéről azzal, hogy felismerte régi-új önmagát, és újra azonosulhatott vele. Visszatért: vissza az ő

igazi valóságába, az ő igazi családjához. És alig várta, hogy végre találkozhasson velük.

Végig türelmetlenül járkált, amíg az úrhajó Eia légkörébe nem ért, és meg nem kezdte az ereszkedést a nagy kontinensen. Az ő igazi otthonában.

Már a városát is látta. A magas, fehér épületeket, a sok-sok gömb alakú házat, a közöttük elterülő, zöldeskék növényzettel borított területeket, és az elmaradhatatlan, aranyszínű utakat mindenhol. Végre hazatért.

Elsőként szállt ki az úrhajóból a leszállási ponton. A szemével azonnal az összegyűlt kis tömeget pásztázta, majd széles, boldog mosollyal nyugtázta, amikor végre felismerte párját, Eliét. Kitárt karokkal, tiszta erőből kezdett rohanni felé, ahogy a lány is, amint észrevette őt.

Amikor félúton találkoztak, egymás nyakába ugrottak, és hosszú, végtelen pillanatokig csak ölelték egymást – semmihez sem volt fogható ez az érzés. Végre hazatért, és újra a kezében tarthatta Eliét, annyi homályba vesző idő után.

Sokáig tartott, míg végre engedett az ölelésük, hogy aztán kézenfogva elinduljanak a kijárat mellett található teleportálási pontig. Beléptek a piros körbe, majd egymásra nézve elmosolyodtak, egy pillanattal később pedig már az utcájukban álltak, a város szélén.

– A házunk! – kiáltott fel lelkesen a fiú, ahogy meglátta az otthonukat, a takaros kis fehér, gömb alakú házat. – Ez is mennyire hiányzott! És semmit sem változott.

A ház bejáratában két gyerek jelent meg.

– Peá! Ana! Sziasztoook! – kiáltotta, és már rohant is feléjük. A gyerekek is sikítva szaladtak az apjuk felé, és odaérve egyenesen a nyakába ugrottak. A fiú felkapta mindkettőt, és összeborulva puszilgatták egymást.

– Hogy megnőttetek! Mennyire kicsik voltatok még, amikor elmentem! – ölelte őket boldogan, és a gyerekeknek sem akaródzott kiszállni az ölelésből.

Elié mosolyogva várt egy ideig, majd egyesével leszedte Anrá nyakáról a gyerekeket.

– Gyertek, menjünk be! – indult meg a ház felé a gyerekekkel, akik le sem vették a szemüket az apjukról, de Anrá arcáról sem lehetett letörölni a vigyort, ami azóta ragadt rá, amióta először meglátta Eliét.

A házba lépve újabb emlékek rohanták meg a fiút. Úgy érezte, mintha már vagy ezer éve hagyta volna itt a családját, most mégis minden ugyanolyannak tűnt, mint amikor elment: a kedvenc fotelje, a törött lábú asztalka, a kanapé, amin annyit éjszakáztak Eliével Peá születése után, és a konyha, ahol a Elié sorra készítette a kedvenc ételeit – sőt, a sarokban még a kis Ana járókája is ott volt, pedig láthatóan már jó ideje nem volt rá szüksége. Bárhová nézett, minden apróság egy-egy emléket hozott fel benne.

A gyerekek még mindig körülötte ugráltak, és kérték, hogy meséljen nekik.

– Gyerekek, apátok nagyon hosszú útról érkezett haza. Most pihennie kell, és majd holnap mesél nektek – szólt rájuk Elié határozott, de kedves hangon.

– Menjeteink inkább tisztálkodni, aztán lefekvés! – Azzal a gyerekek nagy sóhajtozások közepette eltűntek a ház hátsó részében.

– Végre itthon! – huppant bele elégedetten a foteljébe a fiú.

A lány odalépett hozzá, fölé hajolt, és hosszan megcsókolta.

– Szia, Elié! – szólalt meg a csók után mosolyogva.

– Szia, Anrá! – mosolygott a lány is. A fiú boldogan nézte: a lány gyönyörű arca semmit sem változott.

Ezután sóhajtott egy mélyet, és körbenézett a szobában. Minden a helyén volt.

– Szándékosan – mondta a lány. – Azt mondták, hogy ez segíti a visszaállásod. Mármost, ha minden úgy marad, ahogy akkor volt, amikor elmentél.

– Mennyi ideig voltam távol? – kérdezte meg óvatosan a fiú.

– Amennyit látsz a gyerekeken. 4 évig. Nagyon hiányoztál nekik – sóhajtott fel a lány, majd a fiú ölébe ült, és átölelte, hogy a mellkasára hajthassa a fejét. – És nekem is...

– Te is nekem, Elié – simogatta meg a hátát a fiú.

Hosszan ültek így, egymást ölelve. A csendet csak a gyerekek hátulról hallatszósó sikoltozása törte meg néha.

– Milyen volt odaát? – kérdezte a lány egy idő múlva.

– Hosszú... – A fiú még nem állt készen az erről való beszélgetésre.

Időközben a kis Peá szaladt be a szobába, és beugrott a fiú ölében ülő lány ölébe. Egyszerre ölelte át mindkettejüket.

– Apu, apu, milyen volt odaát? – kérdezte lelkesen az apjától.

A fiú nem is hallotta a kérdést: a szemei azt méregették, hogy kislát mekkorát nőtt, mióta elment. Akkor még egészen kicsi volt, és pösze is, most meg már teljesen tisztán beszél. Magához húzta, és megpusztilgatta a fejét.

– Apuapuuuuu, énisénis! – vágatott ki most a ház hátsó részéből a kis Ana. Ő is az ölükbe ugrott.

– Kisbogaram! – ölelte szorosan magához a fiút.

– Leszakad a szék! – kiáltott a kisfiú egy hirtelen reccsenéstől, és inkább kiugrott a fotelból. Elié is felállt. Csak a kislány maradt az apja ölében.

Mindenki felnevetett.

– Apu, mesélj már! – követelte Peá kitartóan a fiútól.

– Apu ma már nem mesél, kislát. Menjetez szépen aludni a hógoddal! Kint mindjárt besötétedik – szolt a gyerekekre a lány.

– De előtte puszi apunak! – vágta rá a fiú, mire Ana átölelte és megpusztilgatta, és aztán Peá következett. Miután mindketten elbúcsúztak, egymás után vonultak el a hátsó szobák irányába.

Elié elkíserte őket, majd miután lefeküdtek, visszatért a fiúhoz.

– Kérsz valamit enni? A kedvenc salátádat csináltam. Jöhet?

A fiú szájában összefutott a nyál. Jól emlékezett a salátára: azt senki sem tudja olyan jól csinálni, mint az ő Eliéje.

– Hogyne jöhetne! – vágta rá széles mosollyal, amitől a lány felvidult, és boldogan merített a fiúnak egy adagot.

– Menj ki a teraszra, olyan szép idő van. Mindjárt jövök én is.

A fiú felállt, és a ház hátsó része felé vette az irányt. A folyosóról egyesével benézett a gyerekek szobájába: már mindketten elégedetten szuszogva aludtak, mosollyal az arcukon.

Tett egy kis kitérőt a mellékhelyiség felé, aztán pedig a folyosó végén kiment a hátsó teraszra, és leült. A teraszról éppen Eiót látta, ahogy annak szélét egy egészen kis sávban még bevilágítja Rá, az egyik napjuk. A sáv lassan tűnt el, aztán Eió sötétbe borult.

– Miért ülsz a sötétben? – kérdezte Elié, amikor megjelent a tányérokka. Rágondolt, és az asztal környezetében fényleni kezdett a levegő.

– Köszönöm! – válaszolta a fiú, miközben a lány letette elé az ételt.

– Hozok innivalót is!

A fiú közben az ételen merengett. Ez volt a kedvence: az *arje* nevű, kékes színű, golyó formájú, zsenge levelekből álló saláta, Elié speciális öntetével – jobbat el sem tudott volna képzelni.

A lány közben visszatért, két pohárral a kezében. A fiúval szemben ült le.

– Jó étvágyat!

– Neked is! – emelte a szájához az első golyócskát. Szétharapta, és máris érezte, ahogy a növény zsenge levelei szétnyílnak a fogai alatt, és az enyhén fanyar íze szétárad a szájában. Az öntet édeskés íze kiválóan ellensúlyozta ezt.

– Tökéletes! – közölte gondolatban a lánnyal, miután lenyelte az első falatot. – Akárcsak te.

A lány fehér bőre elpirult, és még a fejét is lehajtotta.

– Azt mondták, inkább szóban beszélgessek veled, mert odaát azt szoktad meg – hárította a gondolati kommunikációt. – A kedvenced is ezért csináltam: hogy segítse a visszatérésed. Bár, mondjuk, azt hiszem, egyébként is ezt csináltam volna.

– Köszönöm! Tökéletes választás!

– Nagyon kemény volt odaát? – érdeklődött óvatosan a lány.

– Nagyon... De nem tudom ezt most elmondani. Még nem. Túlságosan... – hezitált – hosszú volt, és nagyon hozzám nőtt.

– Elhiszem. Mondták, hogy te ott nem annyit éltél, mint amennyi idő itthon eltelt...

– Nem. De a nagy részére már nem is emlékszem. Sőt, lassan már arra sem, amire akár még emlékezhetnék is. Valahogy kezd az egész a feledés homályába veszni. De közben meg... az érzés itt van bennem. Persze, aztán lehet, hogy idővel ez is el fog múlni.

A lány most megfogta a kezét az asztal felett.

– Most már itthon vagy... velünk. Biztonságban.

A fiú mosolyogva bólintott, majd csendben folytatták az étkezést. Amikor befejezték, Elié odahúzta székét a fiú mellé, és a vállára hajtotta a fejét. Lekapcsolták a fényt a teraszon, és együtt nézték a sötét, csillagokkal teli eget, miközben hallgatták a bolygó lélegzését, ami a széllel együtt lüktetett.

A lány szólalt meg végül:

– Gyere, most már menjünk be. Kezd hűvös lenni – kezdte el összeszedni a tányérokat és poharakat, majd elindult velük befelé. A fiú felnézett még egyszer az égre, és aztán követte őt.

Odabent a tisztálkodó helyiséget vette célba. Kiszólt a konyhába a lánynak, hogy megfürdik, majd levetkőzött, és beállt a víz alá.

Sokáig csak engedte a fejére és a testére, és élvezte, ahogy a kellemesen meleg víz felfrissíti a gondolatait. Közben az emlékeiben kutató odaátról, de egyre több falba ütközött, és ahogy lehajtott fejjel a lábain végigcsorgó vizet nézte, úgy érezte, mintha vele együtt az emlékei is eltűnnének a lefolyón keresztül.

Rövid idő múlva megjelent a lány. Egy szót sem szólt, csak leengedte magáról a ruháját, és aztán bemászott mellé. Már épp megszólalt volna, amikor a lány a szájára tette a mutatóujját, és megcsókolta őt. A fiú erre átölelte, végigsimította a nedves hátát, és aztán visszacsókolt, majd hagyta, hogy a lány szorosan hozzásimuljon. Miközben a víz tovább mosta le róla az emlékeket odaátról, a lány segített visszahozni az ittenieket.

77

A fiú nyugtalanul aludt. Éjszaka többször is felriadt, de amikor észrevette, hogy Elié ott fekszik mellette, minden alkalommal megnyugodott.

Fáradtan, zavartan ébredt. Nem emlékezett az álmaira, csak arra, hogy összevissza álmodott mindenfélét, és ezek nagyon nem jó érzést hagytak benne maguk után. Elié már nem volt mellette az ágyban: a nappali felől hallotta őt és a gyerekeket.

Lassan felkelt, és kitámolygott utánuk ő is. Amint a gyerekek meglátták, egyből rohantak is felé, de a fiú most legszívesebben a nyugalomba menekült volna előlük. A fejében kavargtak a gondolatok, és ehhez most már betársultak a gyerekek gondolati üzenetei is, ahogy az apjukat akarják, és kérdezzetik az utazásáról.

Elié állította le őket.

– Hagyjátok apátokat, hadd ébredjen fel nyugodtan! Ne aggódjatok, bőven lesz még alkalmatok beszélgetni vele. – A gyerekek szófogadóan visszahúzódtak.

A fiú leült a foteljébe.

– Jó reggelt! – köszöntötte a lány egy kedves mosollyal. – Jól aludtál?

– Nem – válaszolt vissza morcosan. – Nagyon nem.

– Semmi baj! Ez ilyenkor természetes. Mondták, hogy...

– Azt nem mondták, hogy adj egy kis időt? – csattant fel a fiú mérgesen, mire a lány hátrahőkölt. Az arcán meglepettség látszott.

– De igen... – válaszolta csalódottan.

– Ne haragudj, Elié! – bánta meg rögtön a fiú. – Csak nagyon nehéz a visszarázódás. Nem haragszol, ha reggeli után elmegyek egy kicsit sétálni, hogy rendezzem a gondolataimat?

– Nem, dehogy – válaszolta a lány megértően. – Mondtá... – de azonnal kapcsolt, és inkább lenyelte a mondatot.

– Köszönöm! – vetett rá egy hálás pillantást a fiú, majd csak ült a fotelban, maga elé bambulva, amíg a lány hozott neki egy gyümölcsöt reggelire.

Gépiesen beleharapott, de amikor annak lédús zamata szétáradt a szájában, valamit megmozdított benne. A kedvence volt az: az *aké*. Gyorsan újra beleharapott, és aztán élvezte, ahogy a gyümölcs íze eszébe juttatja a gyerekkorát, és lassan megnyugtatja az idegeit.

Mire a gyümölcs elfogyott, már teljesen visszarázódott a valóságba. Vidáman lépett a lányhoz, és egy hosszú csókkal engesztelte ki, majd felvette a gyerekeket is a földről, és egyesével, hosszan megölelgette őket. A gyerekek vidáman gurgulázva nevettek: nagyon szerették az apjukat.

Miután feltöltődött a sok öleléstől, a szobába ment, és átöltözött.

– Majd jövök! – köszönt oda a családnak nem sokkal később. – Szeretlek benneteket!

– Vigyázz magadra! – válaszolta a lány. Kedves mosollyal próbálta leplezni az aggodalmát.

– Sziaaapuuuuu! – zengték a gyerekek kórusban.

– Sziasztok! – felelte a férfi nevetve, majd a kijáráthoz ment, és a ház falán megjelenő, félig áttetsző ajtónyíláson keresztül kilépett az utcára.

A dombtető felé vette az irányt. Menet közben mélyen magába szívta a friss, párás, reggeli levegőt, és élvezettel nézte, ahogy a harmat cseppjei nagyobbik napjuk, Ré kékesfehér fényét táncoltatják megannyi kis csillogó pontban – Rá, a másik napjuk még nem kelt fel a bolygó ezen részén.

Elmélázva nézte a domboldalon katonás rendben sorakozó, fehér gömbházakat, mint amilyen az övék is volt, és bár otthon érezte magát, de mégsem úgy, ahogyan várta: valami hiányzott neki. Nem tudta megfogalmazni, hogy micsoda, hiszen itthon volt, a gyerekeivel, a szerelmével, és itt volt mindene, de mégis hiányzott neki valami. Kutatni próbált az emlékeiben, felidézni az odaát töltött időt, de csak foszlányokat tudott előhívni, és azok is csak semmitmondó emlékek voltak: napbarnított bőrű, félmeztelen, ágyékkötőt viselő, huhogással kommunikáló lényekről, négykerekű fémdobozokról, fehér kezeslábasban egy parkban pihenő, kopasz emberekről, és mindenféle szárnyas, óriás, törpe lényekről egy hatalmas szigetvilágban. De azt, hogy ezek mit jelentenek, már képtelen volt az emlékezetébe idézni.

Úgy döntött, hogy meglátogatja az ügynökséget, ahol jelentkezett a küldetésre. Az ötlettől lelkes lett, hogy talán így többet is megtudhat, ezért gyorsított a léptein, és a legközelebbi teleportálási ponthoz érve határozottan lépett be a piros körbe.

A város hivatali negyedébe teleportált. Itt mindenhol fehér, oszloposan az ég felé törő, magas épületek álltak, melyeknek az oldalait félig átlátszó üveglapok borították. Közöttük feltűntek a szokásos gömb-épületek is, de itt ezek is nagyobbak voltak, mint az otthona lakóépületei. Az utcán néhány ismerőst is látott, akiket fejbiccentéssel vagy a szívére tett kézzel üdvözölt. Hogy honnan ismerte őket, nem tudta előre megmondani: csak akkor bukkantak fel benne az emlékek róluk, amikor meglátta őket.

Az ügynökség épületéhez érve egy pillanatra elfogta a kétely, hogy belépjén-e. Azon gondolkozott, hogy vajon nem reagálja-e a túl a dolgot, és nem lenne-e okosabb várnia néhány napot, mielőtt segítséget kér, de aztán döntött: ha már eljött időig, akkor végig is csinálja.

Vett egy mély levegőt, és belépett az épületbe a nagy, áttetsző kapun keresztül. Odabent kedves mosollyal üdvözölte egy fiatal hölgy, és nem is kellett elmondania, miért jött, a nő máris mutatta, hogy merre menjen, és közben intézte a találkozóját is.

Az épület hátsó részén található kék színű körhöz irányította. Belelépett, majd egy pillanattal később kiszállt belőle az épület megfelelő szintjén, ahol már várta egy férfi. A férfi vele egymagasságú volt, hosszú, csúcsos szakállal és rövid, égnek állított hajjal. A füleiben egy-egy zöld színű követ viselt.

– Üdv, Anrá! Emré vagyok – köszöntötte, a szívére tett kézzel.

– Üdv! – köszönt vissza a fiú is.

– Örülök, hogy látom! Kérem, jöjjön velem – invitálta be egy közeli irodába.

Belépve leültette egy süppedős fotelbe, majd ő is leült vele szemben.

– Hát, visszatért... – kezdte a férfi. – A beszédet vagy a gondolati átvitelt preferálná inkább?

– Ha lehet, inkább beszéljessünk. Az valahogy kevésbé tűnik idegennek.

– Rendben, és kérem, ne aggódjon! Teljesen természetes, amit most átél. A visszatérők nagy része hosszú napokig küzd azzal, amivel most ön.

– Mire gondol? – kérdezett vissza meglepetten a fiú. – Mivel küzdök?
– Alvási zavarok, bevillanó képek, hirtelen hangulatváltozások, a kívülállóság érzése, és az űr a gondolataiban a múltra vonatkozóan, amit nem tud betölteni, mert nem tud emlékezni – darálta le gépiesen, de végig mosolyogva a férfi.

– Tényleg nem tudok emlékezni... De miért?

– Mielőtt erre válaszolnék önnek, szeretnék valamit kérdezni. Tudja, hogy mi történt önnel a benépesítési programban?

– Miért ne tudnám? – vágott vissza kicsit sértődötten a fiú.

– Többen nem tudják, mint gondolná! Ezért is kell ellenőriznem. Kérem, válaszoljon... – erősködött a férfi.

A fiú rá akarta vágni a választ, de elakadt a szava. Többször is nekifutott, de minden alkalommal csak nyökögni tudott.

– Hát, én... ott voltam, és... ööö... azt csináltam, hogy... – próbálkozott, de csak egyre feszültebb lett tőle. – Ne nyaggasson már! Most épp nem emlékszem rá pontosan. Tudom, csak... csak most nem tudom előhívni.

– Rendben, semmi gond! – próbálta nyugtatni a férfi. – Majd én segítek. Elmondom, mit is csinált valójában.

A fiú bólintott.

– Ön önként jelentkezett a programba, 4 évvel ezelőtt. Egészen pontosan 4 éve és 25 napja – kezdte a férfi. – Ennek a programnak a célja, hogy távoli civilizációk fejlődését segítsük elő azzal, hogy a bolygóikon élő, a fajukhoz tartozó fizikai testekbe inkarnálódunk, és életeket élünk le bennük. Így szerzünk tapasztalatokat, amiket aztán a következő ott töltött életeinkben kamatoztatva segíthetjük az ottani életformák fejlődését. Belülről. Egyként közülük.

A fiú ámulva hallgatta, és ahogy a férfi beszélt, úgy kezdtek visszatérni az emlékei a kiválasztásról, az oktatásról, amit elutazás előtti napokban kapott, a bemutatókról a célállomást illetően, és Eliéről, ahogy annyira próbálja meggyőzni, hogy ne menjen.

– Jó, nagyon jó... Látom, kezd visszatérni az emlékezete – nyugtázta mosolyogva a férfi, majd folytatta: – Az ön útja a Földnek nevezett bolygóra vezetett, ahol akkoriban volt születőben egy új faj, az ember.

Az ember szó hallatán egy furcsa bizsergés futott végig a gerincén. Nem emlékezett rá, és nem is tudta felidézni a részleteket, de azt határozottan érezte, hogy ez igenis jelentőséggel bír.

– Anrá, ön kiváló munkát végzett! – szakította ki a gondolataiból a férfi hangja. – Már az első inkarnációja után felajánlottuk önnek a hazatérés lehetőségét, de ön úgy döntött, hogy marad. És aztán újra és újra ugyanígy döntött.

A férfi itt megállt egy pillanatra, és kinézett az iroda ablakán. A másik napjuk, Rá ekkor kelt fel a látóhatáron, és vörösös fényét hozzáadva Ré világos tónusához, átszínezte Eia felszínét.

– Sokáig maradt, Anrá. Nagyon sokáig. Talán túl sokáig is – sóhajtott a férfi. – Rengeteg életet élt le a Földön, és mindegyik után egyre kevésbé akart hazatérni. Bevallom, már aggódtunk: többeket veszítettünk el így. Az emberi inkarnáció tudatszintje túlságosan sűrű és anyagi a mi világunkhoz képest, az érzések pedig annyira valóságosak, hogy a gyengébb öntudatú egyedeink idővel képesek teljesen elveszíteni a kapcsolatot velünk, és ott ragadnak.

A fiú csak szóltanul bámult maga elé.

– Na de, ez már a múlt! Ön visszatért, és újra köztünk van! – váltott vidám hangnemre a férfi, de a fiú nem tudott osztozni ebben. Az ő gondolataiban csak egy nagy űr tátongott az elmúlt 4 év helyén.

Bátortalanul tette fel a kérdést:

– És... mikor emlékezhettek majd azokra a dolgokra?

A férfi nyelt egyet. Ez egy kritikus pont volt, ezért a lehető legmegértőbb arcát vette magára.

– Semmikor, Anrá... Sajnálom. Annak ott vége lett. Az nem volt valóságos, csak olyan, mint egy álom. Pontosabban: az a valóság csak ott volt érvényes. Az ön valósága viszont ez a valóság: Eia valósága. A párja, Elié, és a gyerekei, Pea és Ana. Ők a valóság.

– De hiányérzetem van! Csak egy nagy ürességet érzek! És maga azt akarja mondani, hogy nem tudhatom, hogy mi történt ott velem?

A férfi vett egy mély levegőt.

– Sajnálom, de nem. Csak összezavarná, és még inkább fennállna a veszélye annak, hogy elveszítjük.

A fiú nem hagyta magát. Egyenesen a férfi szemébe nézve kérdezett:

– Ön tudja, hogy mi történt ott velem?

– Nem, én sem tudom – rázta a fejét. – Ez az információ okkal van rejtve, még előlünk is. Mi is csak úgy tudhatnánk meg, ha visszamegyünk, és kiolvassuk az ottani emlékeiből.

Egyáltalán nem győzte meg a fiút, aki ráadásul kételkedett is az őszinteségében.

– De akkor azok, akikkel együtt utaztam az űrhajón, hogyan emlékezhetnek odaát is az itteni életükre? – tette fel a logikus kérdést.

– Úgy, hogy ők nem vesznek részt a programban. Ők nem léteznek mindkét valóságban. Nekik nincs ottani énjük, csak az itteni. Így az ő emlékeik folyamatosak.

A fiú újra feszültté kezdett válni.

– Emré, ön volt odaát? Van fogalma róla, mit érzek most?

– Nem voltam. Sajnálom. De fogalmam azért van róla: sokakkal beszéltem, akik visszatértek onnan. És azt is sokszor láttam már, ami most önnel történik.

– Sokra megyek velem! – gondolta bosszúsan a fiú, nem is törődve azzal, hogy a férfi is hallja a gondolatait.

– De Anrá, szinte mindenki helyre jött közülük, és sikeresen visszaintegrálódtak a társadalomba. Igaz, volt, akinek több időre volt szüksége, de a családja sokat tud segíteni önnek ebben.

– És ha nem megy? Akkor mit csináljak?

– Akkor majd beszélünk róla újra. De, kérem, higgye el nekem, hogy azok alapján, amit én látok, bizton állíthatom, hogy nem lesz probléma önnél. Ön erős, és lehet, hogy a folyamat egy kicsit tovább tart majd, de idővel egy szép emlékként fog visszatekinteni erre az egészre.

A mondandó végén a férfi felállt a fotelból, mire a fiú is felállt. Érezte, hogy ideje mennie.

– Köszönöm! – mondta a férfinak, majd elindult kifelé. Emré még egészen az épület bejáratáig kísérte, ahol a szívére tett kézzel köszönt el tőle, a fiú pedig kilépett a régi-új városa utcájára.

Egy ideig csak barangolt. Nézte az utcán mászkáló fajtársait, akik boldognak és céltudatosnak tunktek: rajtuk nyoma sem volt annak a szomorú csalódottságnak, amit ő érzett most. Kívülállónak érezte magát – a saját

otthonában. Nem is értette, hogyan kerülhetett ebbe a helyzetbe, de arra már emlékezett, hogy mielőtt elment, figyelmeztették erre: ha túl sokáig marad, nehéz lehet a visszatérés, és az újbóli beilleszkedés.

Az utcákat róva sokat gondolkozott ezen, és megpróbált hozzászokni a tényhez, hogy mostantól ez lesz az új otthona. Nehezen ment, és azt figyelte meg magán, hogy bár semmilyen konkrét emléke nem volt odaátról, valami mégis elementáris erővel húzta vissza abból a valóságból. A gondolatait, a szívét és az egész lelkét.

Ekkor nézett körül újra: már nagyon messzire elsétált. Először bepánikolt, de az ösztönei jól működtek, és egész úton hazafelé tartott. Már azon a dombon járt, aminek a túlsó oldalán laktak, így a hátralévő utat lábon fejezte be.

– Sziasztok! – köszönt be.

Amikor a házba belépve Elié megpillantotta, az arca egy szemvillanás alatt megváltozott: az aggodalma szertefoszlott, az arcvonásai pedig kisimultak.

– Végre! – lélegzett fel. – Anrá, már nem tudtuk, hol vagy. Elindultál sétálni egyet, most meg már délután van. Hol voltál egész nap?

– Elmentem az ügynökségre, mert válaszokat akartam. De aztán csak további kérdéseket kaptam – válaszolta csalódottan a fiú. – A gyerekek?

– A szobájukban játszanak. Ki sem találod, hogy mit: benépesítéset. Peá az utazó, Ana pedig a kapcsolattartója. Bolondok... – nevetett most már felszabadultan a lány.

Ettől a fiú is elmosolyodott. A gyerekek szobájához ment, és a bejáratán keresztül figyelte, ahogy Peá éppen széles kézmozdulatokkal küzd valamivel, a kis Ana pedig egy ezüst színű, csillogó dobozban ülve nézi mindezt.

– Apuuuuu! – kiáltotta fel Peá, amikor meglátta az apját. A kislány is odafordult, és elsikította magát: – Apuapuapuuu!

A férfi nem tudott nem mosolyogni – a gyermekeit látva máris elfelejtette az ügynökségen történeteket. Bement hozzájuk a szobába, és leült közéjük.

– Apu, én a Kikiki bolygóra mentem, és a zöld vargokkal harcolok – magyarázta a kislány teljes átéléssel, egyetlen levegővétellel. – Ők egy olyan faj, akik zöldek, nyálkások, és el akarják foglalni a másik bolygót, Kokokót, ahol a

kék tekerék élnek, akik barátságosak. Én most egy tekere vagyok, aki azért utazott oda, hogy legyőzze a vargokat.

– Én pedig az összekötő vagyok, aki segít neki a csatában – tette hozzá a kis Ana a doboz belsejéből. – Látod? Nekem még ilyen védelmem is van! – mutatott büszkén a dobozra.

A fiú most már nevetett. Élettel és vidámsággal töltötte meg a gyerekei közelsége, és csak most jutott el igazán a tudatáig, hogy mennyire is hiányoztak neki a kis lurkók. Ana még nem is beszélt, amikor elment, Peá pedig csak egy kisgyerek volt – most meg már akkorát nőttek, hogy Peá lassan kész legény lesz. – Elié jól nevelte őket – sóhajtott fel.

Egy ideig még játszott a gyerekekkel, hosszasan hallgatva a meséjüket, aztán kiment a hátsó teraszra, a párjához.

– Jobban vagy? – kérdezte tőle Elié.

– Hogy is lehetnék rosszul ilyen gyönyörűségek mellett? – csókolta meg a lányt, mielőtt leült mellé.

Nem beszélgettek. Csendben ültek egymás mellett, és nézték a horizont mögött lebukó Rét, ahogy annak világos fénye lassan eltűnik, Rá vörösés árnyalatú fényét hagyva maga után. Esteledett.

Elié ekkor felállt, és bement a házba. A fiú kintről hallotta, ahogy tisztálkodni küldi a gyerekeket, majd a konyhában tüsténkedik. Egy idő múlva újra megjelent.

– A gyerekek lefekvéshez készülődnek. Gyere, köszönj el tőlük!

– Jövök! – ugrott fel, majd bement a gyerekekhez, és egyesével megölelte és megpuszilgatta őket, jó éjszakát kívánva nekik.

Ezután kiment a nappaliba, ahol a lánnyal közösen elfogyasztották a vacsorájukat. Utána megvárta, amíg a lány végez a tisztálkodással, majd ő maga is elment.

Az éjszaka megint nyugtalanul telt. Egy csapzott fejű, barna bőrű, félmeztelen fiúról, és egy borzas hajú, gyönyörűséges lányról álmodott, akik egy szigeten élnek, és próbálnak boldogulni.

78

Még csak hajnalodott, amikor felriadt. Eltartott egy ideig, amíg rájött, hol van, de ebben sokat segített neki az ágyban mellette szuszogó Elié szépséges arca – a látvány lassan, de biztosan visszahúzta a valóságba.

Óvatosan felkelt, hogy ne ébresszen fel senkit, majd kísértalt a ház mögötti teraszra, és leült az egyik székbe. Az eget figyelte, ahogy az alja lassan fehéredni kezd, ahogyan Eió mögül megjelennek Ré első napsugarak az égen, bevilágítva az ő bolygóját, Eiát.

Elmerengett Eión, a kisebbik bolygón, ami együtt mozgott az anyabolygóval, Eiával, folyamatosan kísérve útján. Eión a napkelte pont fordítva működött: ott Rá kelt fel először Eia mögül, vörös fényével bevilágítva a bolygó fiú felé eső felszínét. És bár Eió is ugyanúgy lakott bolygó volt, amikor családot alapítottak Eliével, valahogy mégis természetes volt nekik, hogy ők az anyabolygót, Eiát választják a letelepedésre.

– Jó reggelt! Hát te? – hallotta meg a lány hangját a háta mögül.

– Szia! Csak elmerengtem – válaszolta hátrafordulva, majd megcsókolta a közben odalépő párját.

– Jól aludtál, Anrá? – kérdezte a lány, kis aggodalommal a hangjában.

– Hát nem – nevetett fel kínjában a fiú –, de lassan már kezdek hozzászokni.

A lány megsimogatta a hátát, miközben a fiú folytatta:

– De nagyon jó itthon lenni veletek. És egyre jobb. Abban reménykedem, hogy idővel majd elhalványul ez a furcsa üresség bennem, és a helyét kitöltik az új emlékek. Csak sajnós az még nem most lesz. De, legalább már haladok...!

– Az a lényeg! – biztatta a lány, majd megfordult, hogy elinduljon befelé. – Kérsz reggelit?

– Igen, de Elié... – fogta meg a kezét a fiú. – Tudod, min gondolkoztam? Meglátogatnám Ekkét és Airát.

– Na, ez jó ötlet! Nem is tudják még, hogy visszaértél, igaz? Akkor reggeli, aztán irány Eió! – bátorította a lány, majd eltűnt a házban.

A fiú elégedetten sóhajtott. Nagyon szerette ezt a lányt: ők annyira illettek egymáshoz, és ezt már az első pillanatban tudta, amikor még gyerekkorukban, a nevelésben először meglátta őt. Emlékezett rá, ahogy kisfiúként csak állt ott, lefagyva, és azt gondolta, hogy még sosem látott ilyen szép mosolyt, és ilyen csillogó szemeket. Már akkor szerelmes volt Eliébe, amikor még azt sem tudta, mit jelent ez, és azóta, hogy felnőttek, nem hogy alábbhagyott volna ez az érzés, hanem csak még tovább erősödött. Elié az, aki mindig és igazán mellette van, és valóban megérti őt – mindenben. És pontosan ezért szégyellte magát, amikor néha azt az űrt érzi, mert a szíve nem akar űrt érezni – a szíve csak Eliét akarja.

– Kész a reggeli! – hallotta a kiáltást bentről.

Feltápaszkodott, és elindult befelé. A gyerekek már az asztalnál ültek, és ő is csatlakozott hozzájuk, de előtte még mindkét gyerek homlokára nyomott egy-egy puszit. Elié közben az asztalra tette a sült lepényt, majd ő is leült közéjük. Csendben ettek, amit csak a gyerekek kuncogása szakított meg néha, ő pedig időnként lopva Eliére pillantott – a lány ilyenkor csillogó szemekkel nézett vissza rá.

Reggeli után még játszott egy kicsit a gyerekekkel, és aztán összekészülődött.

– Vigyázol magadra, ugye? – kérdezte tőle aggódva a lány, amikor már a kijáratnál állt.

– Vigyázok magamra, szerelmem! – válaszolta, majd átölelte őt. A gyerekek is odaszaladtak hozzá, mire felkapta őket, hogy négyen egyszerre ölelhessék meg egymást.

Az utcára lépve egyenesen a teleportálási pont felé vette az irányt. Belépett a piros körbe, megadta az érkezési helyszínt, majd egy pillanattal később már Eióról figyelte Eia fehéres árnyalattal megvilágított felszínét.

Régen járt már itt, de jól emlékezett rá, hogy merre kell mennie. Remélte, hogy Airáék nem költöztek el, de aztán belegondolt, és rájött, hogy az lenne az igazi csoda: hiszen mindenük az a ház volt.

Hamarosan meg is találta. A kis gömbház formára ugyanolyan volt, mint a többi, de csak formára: a külső falára körben három vízszintes, kék csík volt festve, alul pedig az egész piros színű volt. Aira mindig is az egyediséget kereste – Ekké pedig mindenben követte őt.

A bejáráshoz lépett, majd miután az áttetszővé vált, beköszönt rajta. Hamarosan megjelent Aira, és ahogy meglátta a fiút, határozott arcélei a meglepődöttön át az örömteliig egyetlen pillanat alatt végigszágulhattak.

– Ekkkééééééé! – kiáltotta el magát a ház belseje felé a nőiesen telt, idősebb hölgy, hangját alulról indítva, lassan a visításig emelve. Közben a fiú nyakába ugrott: – Anrá! Édesem! Visszatértél?

Bentről topogás hallatszott.

– Anrá az? Visszatért? – hallatszott egy meglepett, reszelős férfihang, majd pillanatokkal később megjelent a hozzá tartozó öreg, szikár, szakállas férfi is. Mosolyogva kiáltott fel: – Anráááá!

– Gyere be, fiam! – invitálta máris befelé a nő, majd zsémbesen az öreg felé fordult: – Ekké, menj már arrébb! Nem férünk el.

A férfi felnevetett, és odébb ugrott. Amint a fiú belépett a házba, a férfi is átölelte.

– Mikor jöttél vissza? – kérdezte tőle, miközben helytel kínálta a fiút.

– Csak két napja... vagyis, másfél.

– Jaj, de örülök neked! Végre, hogy itthon vagy! – hallatszott a konyha felől a nő öblös hangja, aki máris nekiállt valami ételt készíteni a fiúnak. Az éppen csak elhelyezkedett a kanapén, mire az étel már meg is érkezett, egy határozott instrukció keretében: – Egyél, olyan sovány vagy!

A fiú elmosolyodott, és a kezébe vette az Aira által készített édességet.

– Nem is tudtam, mi hiányzott! – dicsérte meg a nőt, miután beleharapott.

– Ezt senki sem tudja olyan jól csinálni, mint te.

Az idős nő elmosolyodott, majd szigorú tekintettel az öreg felé fordult:

– Látnod, te meg sosem értékeled, amit kapsz!

A férfi felnevetett, és bozontos, ősz szakálla mögül előbújtak a fehér fogai. A szemei csillogtak az örömtől, és még a szemeit körülölelő megannyi ránc is mind mosolygott.

A fiú szeretettel nézte őket. A férfi és a nő nagyon régi barátai voltak, sőt, valójában ők nevelték fel, miután a szülei odavesztek egy küldetésen – amiről

azóta sem tudott semmit. Aira és Ekké a szülei jóbarátai voltak, ezért is vették magukhoz őt. Bár sokat akkor már nem kellett foglalkozniuk vele, hiszen már nagyfiú volt, de a szülei elvesztésének átvészelését, és az életre való felkészítést mégis nekik köszönhette. Nagyon szerette őket.

– Mesélj, milyen volt? – kérdezte Aira, miután befejezte az evést.

– Hosszú! És nehéz... – kezdte a fiú, majd felszabadultan elnevette magát:

– És nem emlékszem rá!

– Mi sem! – nevette el magát az öreg férfi is.

– És hogy vagy most? Most, hogy visszatértél – kérdezte aggódó hangon a nő.

– Hát... voltam már jobban is. Nehezen megy a visszaállás... Elmentem az ügynökséghez is, de megnyugtattak, hogy ez normális. Csak az az üresség... amit belül érzek... az egyszerre félelmetes és kiábrándító. Vannak pillanatok, amikor egyszerűen nem is tudom, hogy én én vagyok-e.

– Hát, igen... – sóhajtott egy nagyot a nő –, sajnos ilyenkor ez a normális. Amikor mi voltunk odaát Ekkével, nekem is nagyon nehéz volt a visszatérés. Ha akkor nincs mellettem Ekké, talán nem is sikerült volna – nézett hálás szemekkel a férfire.

– És ti emlékeztek onnan bármire is? – kérdezett vissza a fiú. Tudott arról, hogy az öregek is voltak odaát, még azelőtt, hogy ő hozzájuk került volna, de erről sosem meséltek neki.

– Nem. Semmire. De néha, amikor álmodok, a mai napig visszatérnek onnan képek – válaszolta Aira.

– Milyen képek?

– Arcok, helyzetek... Életek, érzések... mindenféle ilyesmi. Nem tudom őket összerakni, mert csak foszlányok. És ébredés után a többségét el is felejttem.

– És nálad, Ekké? – fordult most az öreghez a fiú. – Nálad hogy ment ez?

– Nekem könnyebben, de én nem is voltam ott annyi ideig, mint Aira.

Annnyit én ki sem bírtam volna... Neki nagyon nehéz volt: voltak olyan pillanatai a visszatérés után, amikor erővel kellett visszatartanom attól, hogy újra visszamenjen.

– Ismerős érzés – mormogta a fiú. – És Aira... azóta sosem akartál visszamenni?

– Anrá, édes kicsi Anrá... – sóhajtott fel ismét a nő, majd egészen közel hajolt a fiúhoz, a két kezébe fogva az arcát. – Minden nap vissza szeretnék menni.

A fiú meglepődött. Ekké is. Mindketten kikerekedett szemekkel néztek a nőre.

– Jól van, na! Most hazudjak? Nem emlékszem semmire, de az álmok azóta sem szűntek meg, és az érzések sem. Tudom, hogy itt a helyem, de valami mégis visszahúz. Még mindig, ennyi év elteltével is – vallotta be a nő.

– De... ezt miért nem mondtad nekem soha? – kérdezte csalódottan, legörbült szájjal az öreg férfi.

– Jobb lett volna neked attól, ha tudod, hogy a párod máshová vágyik? Csak azt hitted volna, hogy nem szeretlek, közben pedig dehogynem. Nem másvalakire vágyom odaátról, hanem csak van ott még valami befejezetlen dolgom. Így érzem, és kész! De te ezt honnan is tudnád... nem élted át.

– De, kedvesem – válaszolta higgadtan, szeretettel a hangjában a férfi –, nagyon is értem. Az elején én is éreztem ezt, de persze nem ilyen erősen. Csak nekem azzal, hogy téged átsegítettelek a visszatérés utáni nehézségeken, szépen el is múlt ez az érzés. Betöltöttem az űrt veled. És semmiért nem hagynálak el újra.

Az idős nő csillogó szemekkel nézett a férfire.

– Köszönöm, Ekké! – simogatta meg szőrös arcát.

Ezután a fiúhoz fordult:

– És veled mi lesz?

– Még nem tudom. Most, amikor azt mondtad, hogy befejezetlen dolgod van odaát, akkor éreztem a visszatérés óta először valamit arról, hogy mi bajom lehet. Nem emlékszem, hogyan és miért jöttem vissza, de az elmúlt napok nyugtalan érzése most kezd kivilágosodni. És igen, egyre határozottabban érzem, hogy nekem is egy ilyen befejezetlen dolgom van odaát.

A nő megértően bólogatott.

– De nem akarom itthagyni Eliét – folytatta szomorúan a fiú. – Még csak most jöttem vissza, és nagyon szeretem. Tényleg nagyon.

Aira az öreg férfire pillantott.

– Tudom, miről beszélsz – mondta, majd megfogta a fiú kezét. – De neked kell eldöntened, hogy azt akarod-e tenni, amit én tettem, vagy a saját utadat járn.

A fiú bólogatott, majd tanácsot kért:

– Neked mi segített itt maradni?

– Nekem Ekké. És te...

– Én? – csodálkozott.

– A szüleid akkor tűntek el, amikor a legmélyebb ponton voltam. Aztán egy nap Ekké beállított veled, és elmondta, hogy eltűntnek nyilvánították őket, te pedig árván maradtál... Sosem felejttem el azt a pillanatot, amikor megláttalak vele a bejáratnál: ez adott új értelmet az életemnek. Úgyhogy, kicsi Anrá, te voltál az, aki segített nekem itt maradni... És meg ne kérdezd: egy pillanatig sem bántam meg!

– De akkor miért nem mentél vissza azután, hogy már a saját lábamra álltam?

– És akkor ki főzött volna Ekkének? – nevetett fel. – Akkor már rég túl voltam a nehezen. Már nem láttam értelmét, tudod? És nem akartam itt hagyni azt a valakit, aki az egész életét arra áldozta, hogy én boldog legyek. – Mindkét öreg szeme mosolygott.

– Nem könnyíted meg! – mondta morcosan, de szintén mosolyogva a fiú.

– Nem is ez a célom, Anrá! A döntést nem hozhatom meg helyetted. De azt tudd, hogy akárhogy is döntesz, mi támogatni fogunk benne. És vigyázunk Eliére meg a gyerekekre, amíg távol vagy.

– Úgy beszélsz, mintha már tudnád, hogyan fogok dönteni – vágott vissza gyermeki daccal a fiú.

A nő ismét felnevetett.

– Mert jól ismerlek, Anrá. És nem csak ebből az életedből... – csúszott ki a száján, amitől hirtelen meglepődött. Ekkor egy lélegzetvételyire megállt az idő kettejük között, és a lelkeik valahogy összekapcsolódtak, mindkettejükben felhozva valami megfoghatatlan érzéshalmazt.

– Ööö – nyökögött a fiú a meglepetésről, mire lassan magához tért. – Köszönöm, Aira! És neked is, Ekké! – fordult a férfi felé.

– És mit fogsz tenni? – kérdezte meg a nő.

– Meg fogod tudni! – válaszolta a fiú, egyre magabiztosabban.

– Hát, akkor sok szerencsét hozzá! – bólogatott az idős nő. – És pusziljuk Eliét, meg a gyerekeket!

– Csatlakozom! – tette hozzá az öreg férfi.

Ezután kikísérték a fiút, és egy öleléssel búcsúztak el tőle.

A fiú nem ment egyenesen haza, hanem sétálni indult Eión. Fiatalkora egy részét itt töltötte, ráadásul éppen ebben az utcában, és jóleső érzéssel töltötte el a séta az ismerős környéken. Magányra volt szüksége, és időre, hogy átgondolhassa és megemésztthesse azokat, amiket Airától hallott. Nemhogy nem könnyítette meg a dolgát a döntésben, de egyenesen megnehezítette, mégis hálás volt neki: egyre biztosabb volt benne, hogy pontosan az fog történni vele, aminek történnie kell.

Hosszas sétálgatás után végre hazafelé vette az irányt. Keresett egy teleportálási pontot, majd Eiára teleportált, az utcájukba. Besétált a házba, és szájon csókolta a meglepett Eliét.

– De vidám valaki! – mondta mosolyogva a lány.

– Jó volt újra látni őket – felelte a fiú, de közben határozottan próbálta leplezni a vívódását.

– És, segített megválaszolni a kérdéseidet? – kérdezett vissza Elié, mintha megérezte volna ezt.

– Azt hiszem, igen.

A délután további részében a fiú sokat játszott a gyerekekkel – sokszor csak úgy a kezébe vette, és összevissza puszilgatta őket. A lány örült: ez volt az ő Anrája. Valahogy azonban mégis volt egy megmagyarázhatatlan, rossz érzése a fiú túláradó boldogságát látva.

Amikor a gyerekek végre lefeküdtek, és elcsendesedett a ház, a fiúnak szegezte a kérdést:

– Mi a baj, Anrá?

– Semmi, miből gondolod hogy van valami? – színlelt meglepődöttséget a fiú.

A lány erre összeráncolta a homlokát. A fiú engedett:

– Jól van, rendben! Igen, beszélgettem Airával. Ő ugyanezt élte át, miután visszajött. És azóta is átéli, minden egyes nap. Ekké persze nincs így vele, de ő

nem is volt annyi ideig odaát. De Aira... – hezitált egy pillanatig, majd kibökte: – Aira a mai napig visszamenne.

A lány arcán meglepetés, majd szomorúság, végül pedig a lemondás látszott.

– Visszamész? – kérdezte csalódottan.

– Nem tudom. Megijedtem attól, hogy az egész életemet úgy éljem le, hogy valami máshová húz, és bármennyire is boldog vagyok veled, bármennyire is szeretlek, belülről mardos ez az érzés. Érted, szerelmem? – fordult felé őszinte arccal, mire a lány szemének sarkában megjelent egy könnycsepp.

– Szóval visszamész – szólalt meg, még csalódottabban.

A fiú felsóhajtott, de nem válaszolt, csak megölelte a lányt. A lány mindkét kezével átölelte a fiút, és magához szorította. Fejét a fiú mellkasának nyomta, hallgatva annak szívverését, közben pedig halkán sírdogált. Nem okolta a fiút, csak... Anrá elképzelni sem tudta, milyen nehéz volt neki egyedül. Csalódott volt és dühös, de ezeken egy sokkal erősebb érzés kerekedett felül benne: az aggodalom.

Aznap már nem hozták fel ezt a témát.

79

És másnap sem. A következő nap reggelén a fiú elővezette, hogy menjenek el közösen kirándulni, amiben persze a gyerekek egyből benne voltak, így Elié is engedett: mást úgysem tudott volna tenni.

A nagy tóhoz mentek, ami régen Elié és Anrá kedvenc helye volt. Sok időt töltöttek ott együtt, és rengeteg közös emlékük fűződött a helyhez. Amíg a gyerekek fürödtek a vízben, és csúszós-mászós gyerekjátékokat próbáltak ki a parton, addig Elié és Anrá csendben üldögélt egy padon.

Most sem beszéltek – beszéltek helyettük az érzéseik. A fiú belül nagyon vívódott, hogy melyik kezébe harapjon, a lány pedig csalódott volt, de sehogy sem tudott igazán haragudni a fiúra – túlságosan szerette őt. És persze, hogy ott akarta tartani, maga mellett, de úgy érezte, azzal alá is írná mindkettejük sorsát: a fiút lassan, de biztosan felemésztené vele, még akkor is, ha Anrá soha nem vetné ezt a szemére. És ezt nem akarta. Nem tudta, mi lenne a jó megoldás, de egyre biztosabb volt benne, hogy ebbe már nem is tudna beleszólni, mert a döntés már megszületett.

– Visszamegyek – bökte ki éppen ekkor a fiú, mintha megérezte volna, hogy mi jár a lány fejében. – Vissza *kell* mennem.

– Tudom – nézett rá a lány, majd potyogni kezdtek a könnyei. A gyerekek szerencsére távol voltak, és nem látták ezt.

– Be kell fejeznem, szívem – ölelte át a fiú Eliét, aki odabújt hozzá, de nem bírt megszólalni: csak bólogatott.

Csendes szomorúság telepedett rájuk. A távolból érkező gyerekzsivaj is egészen elhalkult a fejükben.

– De sietek vissza! – vetette fel a fiú, és amikor belegondolt ebbe a lehetőségbe, egészen felvillanyozódott tőle.

A lány sírása is abbamaradt, és felkapta a fejét.

– Tényleg? – kérdezte szipogva.

– Igen! – válaszolta a fiú, most már lelkesen. Hiszen nem is kell újra olyan hosszú időre elmennie. Ha lezárta a dolgait, azonnal jöhet is vissza, és nem kell újabb 4 évre nélkülöznie a családját.

– Akkor így... nem is leszel olyan sokáig távol? – sóhajtott egy mélyet a lány. Egy mázsás kő szakadt le a mellkasáról, már a gondolattól is.

– De nem ám! – válaszolta mosolyogva a fiú. – Csak megyek, elintézem, amit kell, és jövök is!

Elié megtörölte a szemeit. A rövid távollét ötletét még el is tudta fogadni.

A gyerekek ekkor szaladtak oda hozzájuk. Mintha megéreztek volna valamit.

– Apunak vissza kell utaznia – bökte ki a fiú egyenesen. A gyerekek kis szája egyből legörbült, és már pityeredtek is volna el, amikor a fiú magához ölelte őket. – Semmi baj, gyerekek! Apu most nem lesz olyan sokáig távol. Csak visszamegy, elintéz valamit, és már jön is.

Ez még mindig nem győzte meg a kicsiket. Vártak még valamire.

– Addig majd átmentek Airához és Ekkéhez is játszani, jó? – jött az ötlet.

Ez már hatott.

– Jóóóó! – válaszolták kórusban, majd elkezdtek ugrálva sikítani: – Aira, Aira, Aira! Hurrá!

Most már Elié is elmosolyodott. Már nem látta borúsán a jövőt: reménnyel telt meg a szíve, és örömmel nézte a gyerekeket, akik még egy ideig ugrándoztak, aztán, ahogy sötétedni kezdett, lassan elindultak hazafelé.

80

– Vigyenek vissza! – mondta a fiú másnap teljes határozottsággal az ügynökség épületében Emrének, a csúcsos szakállasnak. – Vissza akarok menni. Most!

A férfi megilletődötten próbált hárítani:

– Ez nem így megy. Az ilyesmit megelőzi egy komoly tervezés, felkészülés, és...

A fiú azonban hallani sem akart róla:

– Nem érdekel! Vigyenek vissza most! És pontosan oda, ahonnan eljöttem – kötötte az ebet a karóhoz.

– De... – próbált védekezni a férfi, ám a fiú újra a szavába vágott:

– Nézze, én önként voltam odaát. És maga mondta, hogy kiváló munkát végeztem, és sokat tettem értük. Az emberekért, a társadalmukért. A családomnak és a szeretteimnek pedig közben nélkülöznie kellett engem, és még annak a lehetősége sem volt kizárt, hogy örökre ott ragadok. És most maga komolyan azt akarja mondani nekem, hogy ezért az a jutalmam, hogy nem mehetek vissza, és nem zárhatom le azt, amit ott félbehagytam?

A férfi sóhajtott egyet.

– Rendben, Anrá, igaza van: tényleg nem tagadhatom meg ezt öntől. Visszavisszük, még a mai napon – ígérte meg. – De várnia kell, mert ez tényleg nem olyan egyszerű, és pontosan ki kell számítanunk az érkezési pontot. De azt most, előre megmondom, hogy pontosan oda és akkorra egyáltalán nem biztos, hogy vissza tudjuk vinni. Ez ebből a távolságból szinte lehetetlen. Azt viszont megígérhetem, hogy megteszünk mindent.

– Köszönöm! Ez elég nekem – válaszolta a fiú megnyugodva.

Ezután Emré kiküldte a folyosóra. Sokáig várt, és közben többször is távkommunikált Eliével, akit minden alkalommal megnyugtatóan, hogy nem lesz baj, és megígérte, hogy hamar vissza fog térni hozzá – annak ellenére volt szüksége erre a lánynak, hogy szinte az egész éjszakát átbeszélgették, és

reggel is hosszan búcsúzkodtak. Úgy döntöttek, hogy a lány nem kíséri el: úgy csak még nehezebb lenne az elválás.

Amikor Emré újra megjelent, akkor is éppen beszélgettek. A férfi türelmesen megvárta, amíg elbúcsúzik Eliétől, majd megkérte a fiút, hogy fáradjon ki a felszállóhelyhez. Ahogy kiért, megérkezett Kirra is, és csodálkozva üdvözölte őt.

– Szóval te vagy az, aki miatt berángatták a személyzetet! – ugratta a fiút. – Magánút, mi?

A fiú elszégyellte magát: nem is gondolt rá, hogy ez másokat is érint.

– Ne haragudj, én... – kezdte a mentegetőzést. – Vissza kell mennem, és ez nem várhat.

– Semmi baj, Anrá! Csak tréfáltam. Ez a dolgunk – válaszolta a nő mosolyogva. – Pillanatok alatt megjárnuk, és mi már a saját ágyunkban alszunk ma éjjel. Legrosszabb esetben holnap.

– Köszönöm! Hálás vagyok érte – mondta a fiú, miközben a nő az úrhajóba tessékelte.

Miután odabent mindenki elfoglalta a helyét, és az úrhajó is megkapta a felszállási engedélyt, felemelkedtek. Ahogy lassan távolodtak Eia felszínétől, úgy törtek elő a fiúból az érzések, és velük együtt a bizonytalanság is. Legyűrte őket, de nagyon kellett összpontosítania, hogy ne gyengüljön el. Szerette Eliét, jobban, mint valaha, és most már minden kétség elszállt belőle: mihamarabb vissza akart térni, amint lerendezte a dolgát a Földön. Ezt sulykolta magába.

– Nem tudom, hogyan győzted meg őket, de nagyon pontos koordinátákat kaptunk. Azután néhány nappal fogunk visszaérkezni, hogy eljöttél, és pontosan oda – szólalt meg az időközben mellé lépő Kirra.

Az úrhajó ekkor felgyorsult, a fiú pedig újra hallani kezdte azt a magas frekvenciájú sípolást, ami egyre csak erősödött, miközben az úrhajó kezdett megnyúlni, és ezzel párhuzamosan egyre világosabb fénybe borult.

Amikor a hang megszűnt, a teljes sötétség beköszöntével a fiú összezavarodott. Egyáltalán nem tudta, hol van, és hiába próbált valami viszonyítási pontot találni, nem járt sikerrel. Semmi sem volt körülötte, sőt, még a teste is megszűnt létezni.

– Megérkeztünk! – szólt oda vidáman Kirra a fiúnak, aki ekkor még éppen csak kezdett feleszmélni. A sötétség már elmúlt, és az űrhajóból kifelé bambulva látta a csillagokat, a közeledő Naprendszert, és annak központjában a Napot. Végül, a távolban megpillantotta a kék bolygót, a Földet is.

Az emlékezete, ha lassan is, de visszatért. Tanácstalanul és értetlenül nézett a mellette álló nőre, de az csak mosolygott. A fiú agyán egy pillanatra átfutott, hogy tudhat valamit, amit ő nem.

– Hol vagyok? – szólalt meg kérdőn, egyenesen a nőre nézve.

– Hát hol lennél? Ott a Föld – mutatott a nő a kék bolygóra. – Megyünk vissza Agarthába.

– Nem emlékszem, mi történt – válaszolta a fiú zavartan.

– Nem emlékszel, hogy együtt jöttünk el onnan?

– De-de, arra igen. Arra is, hogy beszálltam, elindultunk, és aztán minden fényesedni kezdett, majd egy sípoló hangot hallottam, és aztán sötét lett. És amikor újra kivilágosodott, itt voltam – felelte a fiú, összeráncolt homlokkal próbálva összerakni a kirakós darabkáit.

– Igen, újra itt vagyunk. Mi ebben a furcsa? – kérdezte nevetve a nő.

– De... mi volt az a sötétség? – Úgy érezte, hogy egy nagy űr tátong benne ebből az időszakból.

– Átléptünk egy féregjáraton, és aztán visszajutottunk ide. Ez itt, az űrben mindennapos – nyugtatta a nő, de a fiú még mindig gyanakodott.

Ez azonban lassan elmúlt, ahogy egyre közeledtek a Föld felé, majd a déli póluson átlépve Agarthába jutottak. Ekkor már kezdte az egész utazást egy kalandként felfogni, és amikor újra megpillantotta az óriási várost, már teljesen elmúltak a kételyei, és alig várta, hogy földet érjenek, és végre belevethesse magát a Belső Föld titkainak megismerésébe.

Az űrhajó közben lassan leereszkedett az óceán partjára, ahonnan indult, és a fiú már látta, hogy a parton ott várja Oun, a magas, kék férfi. Amikor kiszállt, a férfi odalépett hozzá, és vidáman átölelte:

– Nos, barátom, meg akartad tapasztalni az életet. Remélem, sikerült! – mondta nevetve a fiúnak.

A fiú értetlen arcot vágott, mire a férfi felnézett az úrhajó oldalában álló Kirrára, aki szigorú tekintettel nézett vissza rá, és közben erősen ingatta a fejét.

A férfi azonnal korrigált:

– Vagyis, megtapasztalhattad, hogy milyen az űrutazás! – A fiú arcáról erre eltűnt az értetlenség, a férfi pedig fújta egyet.

– Már eltelt 100 nap! – borult ki Elié Airák házában. – Hol van már? Azt ígérte, hogy hamar visszatér. Mi történhetett vele?

– Nyugodj meg, kedvesem! – próbálta nyugtatni az idős nő. – Ott másképp telik az idő. Biztos, csak kicsit elhúzódik a dolga, de hidd el, ha megígérte, akkor jönni is fog!

– Tudom, de már nem bírom! – válaszolta kétségbeesetten a lány. – Egyszer már elveszítettem, és már majdnem lemondtam róla, amikor visszatért. Még egyszer nem bírnám elviselni ezt.

– De nem fogod elveszíteni, Elié! – nyugtatta tovább határozottan a nő. – Anrá erős, és vissza fog jönni. Hidd el!

A lány csak rázta a fejét.

– Nem! Utánamegyek – bukott ki belőle.

Az idős nő egyenesen a szemébe nézett, de abban csak mély elszántságot látott: azt, hogy a lány ezt már eldöntötte. Ezért nem is ellenkezett vele.

– Azért hoztam el a gyerekeket, hogy vigyázzatok rájuk, amíg én visszamegyek Anráért – mondta Elié határozottan. – És ne is próbálj meg lebeszélni róla!

A nő felsóhajtott. Ránézett Ekkére, akinek a gyerekek éppen a hátát próbálták megmászni, majd visszanézett a lányra.

– Rendben, Elié. Tedd, amit tenned kell! Miattuk pedig ne aggódj – fogta meg a lány kezét.

A lány átölelte őt, és halkán a fülébe suttogta:

– Köszönöm.

– Lehetetlent kér tőlem! – rázta a fejét később Emré az ügynökségen. – Maga tényleg utána akar menni? De hiszen még sosem járt ott! Így mégis hogyan helyezzük be? És egyáltalán, mikorra?

– Nem tudom! Oldja meg – válaszolta halkan, de nagyon határozottan Elié. – Ha őt át tudta küldeni, akkor engem is át fog tudni. Magára bízom, hogyan, de biztos lehet benne, hogy addig innen nem mozdulok, amíg nem mehetek Anrá után.

A férfi feladóan sóhajtott.

– Azt már látom, hogy magukat hasonló fából faragták. És elég keményből... – nevetett. – Rendben, átküldjük. Valahogy megoldjuk. De ezt nagyon elő kell készítenünk. Várjon rám itt, de előre szólok: lehet, hogy sokáig fog tartani.

– Bármeddig is tart, megvárom – válaszolta a lány összeráncolt szemöldökkel, elszánt arccal.

A férfi ezután eltűnt, és csak sokkal később tért vissza. Az arca komoly volt, és a lány elsőre nem is tudta leolvasni róla, hogy jó vagy rossz híreket hozott.

– Mindent kiszámoltunk. Bárhogy próbáltuk megoldani, mindenképpen belekavarnánk a történések menetébe. Egyetlen lehetőségünk van csak, így azt fogjuk követni. Biztosan készen áll rá? – kérdezte, teljes komolysággal a hangjában.

A lány nem válaszolt, de nem is volt rá szükség: tekintetében a tökéletes bizonyosság tükröződött.

– Rendben. Akkor kérem, fáradjon a leszállóhelyhez.

– Köszönöm! – sóhajtott fel a lány, majd elindult. Lesétált a leszállóhelyhez, majd az úrhajó mellett várakozott, amíg megérkezett a személyzet. Velük szállt be az úrhajóba.

– Ne féljen, minden rendben lesz! – mondta neki egy nő, aki Kirra néven mutatkozott be.

Az úrhajó ekkor felszállt, és miközben a lány az egyre távolodó Eia és Eio kettőst figyelte, a gyerekeire gondolt: Peára és Anára. Aztán Airára, és az ígéretére, hogy vigyáz rájuk. Aztán pedig Anrára: arra, hogy hamarosan újra találkozhat vele, átölelheti, és aztán együtt térhetnek vissza az otthonukba.

Hamarosan fényesedni kezdett az úrhajó, és mintha furcsán megnyúlt volna. Ezzel párhuzamosan egy magas, egyre erősödő, sípoló hang hallatszott, majd hirtelen minden elsötétült. Egy ideig csak állt a sötétségben, és még a lélegzését sem hallotta.

Amikor újra világos lett, először a nőt, Kirrát pillantotta meg, aki megnyugtatóan mosolygott rá. Az űrhajón kívül teljesen megváltozott a környezet: egy másik világba kerültek. A messzeségben egy ragyogó csillagot látott, és néhány kisebb, kevésbé fényes pontot. Az űrhajó az egyik felé közeledett nagy sebességgel, majd amikor közelebb ért hozzá, láthatóvá vált egy barátságos, gyönyörű szép kék bolygó, fehér felhőkkel.

Egyenesen a bolygó légkörébe repültek, egészen a felhők alá – de a földig nem ereszkedtek le. A lány több apró kis szigetet látott maguk alatt, egy nagy, kék óceán közepén. Az egyiken sok apró, mozgó pontot látott, a másikon viszont csak egyetlen egy mozdulatlant – egy fa tövében.

Ekkor a mellette álló Kirrára nézett, aki bólintott, majd a gondolataiban csak annyit közölt vele:

– Minden rendben lesz. Jó utat, Eliaké!

Most az előtte megnyíló fényoszlopba lépett, ami lassan levitte egészen a földre, arra a kis szigetre, ahol a magányos pontot látta a fa mellett. Odalépett hozzá, majd lefeküdt mellé a fűbe, és megfogta a kezét.

Aztán ránézett a mellette fekvő, napbarnított bőrű, csapzott fejű, riadt fiúra, és mindent elfelejtett.

X: Keresés

82

Idilli környezetben járt álmában a fiú: egy gyönyörű szigeten, egy számára oly kedves lánnyal töltötte az időt, egész nap kézenfogva sétálgatva, beszélgetve, a napot követő estén pedig szerelmesen összebújva a kis tó partján, és boldogan, egymás karjaiban nyugovóra térve. Még álmában is mosolygott tőle.

Egy velőtrázó, földöntúli ordítás rengette meg a házat. Az utána maradó csendben rohanó léptek zaja hallatszott, majd a szoba ajtaját feltépve megjelent a magas, kék bőrű férfi, aki a fiú ágyához szaladt, és letérdelt mellé. A fiú csukott szemekkel, verítékben úszó homlokkal kapálózott, sziszegett, és jajveszékelve ordított fel újra és újra.

– Ébredj fel! – rázogatta a férfi, de miután nem reagált rá, néhány pofonnal próbálta magához téríteni.

A fiú erre már kinyitotta a szemét, de amikor meglátta az ágya mellett magasodó, még térdelve is hatalmas férfit, hátrahőkölt, és egészen a falig hátrált az ágyon. A szemeiben őszinte rémület látszott.

– Ki... ki vagy te? – kérdezte kétségbeesetten, majd körbepillantott a szobában, és értetlenül nézte a hatalmas méretű bútorokat és az ágyat, amiben még vagy egy tucat ember elfért volna rajta kívül. – És... hol vagyok?

– Agarthában vagy, a házamban. Oun vagyok, Agarthá vezetője – válaszolta röviden, de határozottan a férfi. – Egyszerűen csak rosszat álmodtál. Lélegezz mélyeket, és próbálj megnyugodni!

A fiú bólogatott, és megfogadta a tanácsot. A mély levegővételek valóban segítettek neki, és lassan tisztulni is kezdett a tekintete.

– Most már rendben vagy? – kérdezte tőle a férfi, miután már látszott, hogy végre magára talált.

– Azt hiszem... – fújta egy nagyot. – Álmodtam valamit, és annyira... valóságos volt. De amikor felébredtem, rájöttem, hogy már meghalt... és ez... fáj.

– Semmi baj! Megviselt a sok környezetváltozás. Ezt nem könnyű megszokni... Le kell lassítanod kicsit, és minden rendben lesz.

– Nem kell... most már jól vagyok.

– Hagylak még egy kicsit, hogy rendesen fel tudj ébredni, aztán gyere ki, és adok valami ennivalót ebédre. – Azzal a férfi kiment a szobából.

A fiú egyedül maradt, és közben újra eszébe jutott az álma – és a lány. Feltörték benne az emlékek, amiket az elmúlt, sivatagban és Agarthában töltött napok intenzív eseményei teljesen a háttérbe szorítottak, de most, hogy kicsit egyedül maradt, újra visszatért belé a fájdalom. Nem fojtotta el, de érezte, hogy még nem áll rá készen, hogy feldolgozza – helyette inkább elrakta magában, és aztán feltápaszkodott az ágyból, hogy kimenjen a nappaliba, a magas férfihez.

– Gyere, hoztam neked egy különleges gyümölcsöt – mosolygott rá a férfi az étkezőasztaltól. – Az a neve, hogy *aké*. Csak egy nagyon távoli helyen terem meg... – Azzal átnyújtotta a fiúnak.

– Köszönöm! – vette el a fiú, majd leült, és beleharapott. A zamatába azonnal beleborzongott, és az egész teste libabőrös lett tőle. Sosem látott még ilyen gyümölcsöt korábban, de mégis úgy érezte, hogy ez egyszerűen tökéletes. Ahogy ette, az íze egy sosem ismert otthon érzését hozta el számára, amitől az éjszaka szomorú emlékek elillantak, és a lelke lassan megnyugodott. Mire végzett vele, már készen állt az aznapi kihívásokra.

– Ez jól esett! – fordult mosolyogva Oun felé.

– Egészségedre! – válaszolta vigyorogva a férfi, miközben hozott egy pohár vizet a fiúnak.

Miután megitta, a fiú hezitált egy kicsit, majd kibökte:

– El kell mennem...

A férfi továbbra is vigyorgott:

– Tudom! És azt is, hová fogsz menni!

A fiú értetlenül nézett rá. Még ő sem gondolta át, hol, de el akarta kezdeni a Belső Föld világának felfedezését.

– Van egy hely Agarthában, amit mindenképpen meg kell látogatnod – közölte a férfi teljes természetességgel. – Mégpedig az Emlékek Kútja. Ide kell elmenned.

– Az Emlékek Kútja? – kerekedtek el a fiú szemei. – Az meg micsoda? Valami látványosság?

– Nem, sőt: a legtöbb itt élő nem is tud róla. Azt meg, hogy hol található, csak néhányan tudják.

– Köztük te is, igaz? – mosolyodott el.

– Így van. Egyike azon előjogoknak, amik a vezetőséggel járnak.

– És miért kell elmennem oda?

– Sok a kérdés... mert kell, és kész! Ha odaérsz, majd megtudod.

A fiú bólintott, hogy megértette.

– Hát jó! És merre van ez a kút?

A férfi erre körbenézett, és csendesebb hangon folytatta:

– Az Emlékek Kútja itt, a kontinensen, a bolygó középvonalán helyezkedik el, a Nagy Hegyek között. Hogy pontosan hol, azt nem lehet meghatározni, mert csak ott és akkor fedi fel magát, ha valaki a közelébe ér. És akkor is csak annak, aki arra érdemes.

A fiú kicsit hitetlenkedve fogadta az útbaigazítást: nem igazán győzték meg a férfi szavai arról, hogy neki valóban oda kell mennie.

– Tudom, mire gondolsz, de felesleges élcélődnöd. A kút ott van, és neked meg kell látogatnod! – zárta le a férfi határozottan, majd hozzátette: – Egy darabig elvisz téged egy barátom. Onnantól viszont gyalog kell menned.

– Miért? – kérdezett vissza a fiú ismét.

– Azért, mert azt a területet nem lehet semmilyen géppel megközelíteni.

A fiú már tette volna fel a következő kérdést, de ekkor Oun szúrósan nézett rá, ezért inkább becsukta a száját.

– Rendben. Mikor indulok?

– Most, barátom! – állt fel az asztaltól a férfi, majd intett neki, hogy kövesse.

Együtt léptek ki Oun házának ajtaján, ami egy aranszínűre festett, gömb alakú épület volt, egy nagyobb domb tetején elhelyezkedő utcában. Errefelé a legtöbb ház gömb alakú volt, és miközben haladtak, a fiú csupa magas, a

férfihez hasonló, kék bőrű lényt figyelt meg mindenfelé, akik minduntalan feléjük biccentettek.

– Ők a fajtársaim – válaszolta Oun a fiúnak, de a fiú ekkor már mással volt elfoglalva.

Az óceán irányába nézett, felismerve az aranyszínű piramist, ahol először találkozott a férfivel, aztán a szemével végigkövette onnan az utat egészen a partig, amit aznap jártak be, amikor felszállt a nagy űrhajóra.

– Erre gyere! – szólt oda neki közben a férfi, majd balra fordult az egyik utcán.

A fiú tekintete még mindig a várost fürkészte. Azt próbálta összerakni a fejében, hogyan juthatott el a magas férfi lakásába. Az utolsó emléke az volt, hogy leszálltak az űrhajóval, és találkozott a férfival.

– Amikor tegnap visszaérkeztem... Nem emlékszem pontosan, de... mi történt utána?

A férfi hátrafordult, és elnevette magát.

– Az nem tegnap volt, hanem tegnapelőtt. Annyira kimerült voltál, hogy csak néhány sarkot tudtál a saját lábadon jönni, aztán mondtad, hogy álljunk meg egy pillanatra. Aztán egyszerűen elájultál. Én felvettelek, hazavittelek és ágyba tettelek, de azt nem gondoltam volna, hogy majdnem két napig fogsz aludni.

A fiú nem emlékezett semmire, és azt sem értette, hogy mitől lehetett ennyire fáradt – hiszen az utazás nem is tartott sokáig.

– Ne agyalj annyit ezen! – dorgálta meg a férfi. – Az utazás viselt meg. A szervezeted nincs felkészülve arra, hogy féregjáratokon át utazgasson az űrben. Természetes, hogy kimerülsz.

A fiú megvonta a vállát, és inkább nem kérdezett többet. Tovább követte a férfit, miközben jobbra fordultak, egy tisztás felé.

A tisztáson egy űrhajó állt, magányosan. Ennek most más alakja volt, mint amiket korábban látott, és azokkal ellentétben nem kör, hanem inkább hosszúkas, a szélei felé ellaposodó formával bírt. Az elején egy sötétített ablaksor helyezkedett el a középvonal felett, a jármű felületének többi részét pedig valamilyen ezüstös színben csillogó burkolat borította. Kicsivel a talaj felett lebegett.

Odaérve a magas férfi elkiáltotta magát:

– Tsääd!

Egy kis idő múlva megjelent egy lény az úrhajó mellett. Nem hasonlított sem a kék férfire, sem a fiúra, sem pedig bármilyen más, korábban látott életformára. Magas volt, de közel sem annyira, mint a férfi – talán másfélszer olyan magas lehetett, mint a fiú. A bőre szürkés-zöldes színű, sötétebb árnyalatú és sima felületű volt, a teste és a végtagjai rendkívül vékonyak, a feje pedig óriási, hátranyúló koponyával. Nagy, éjfekete szemek ültek az arcán, amikhez aránytalanul kis szája és fülek párosultak. Egy ezüstös színű kezeslábast viselt.

Bár túl sok érzelmet nem lehetett leolvasni róla, a lény arca egyértelműen megváltozott, amikor meglátta a kék férfit. Egyáltalán nem szólalt meg: gondolati úton kommunikált, de úgy, hogy azt a fiú is érzékeli.

– Oun, öreg barátom! – köszöntötte a férfit. – Jó, hogy újra látlak.

– Tsääd, barátom, de rég láttalak! – válaszolta a férfi hasonlóképp, majd odalépett a lényhez, és megölelték egymást.

Ezután a fiú felé fordult:

– Ez itt egy nagyon régi barátom, Tsääd. Ő fog elvinni a Nagy Hegyekhez. A lény biccentett, mire a fiú is köszönt.

– Örvendek! – bólintott, de közben önkéntelenül is az járt a fejében, hogy a lény micsoda groteszk látványt nyújt a vékony testével, és a hozzá társuló, hatalmas fejével. Nem akart ítélni, csak elmélázott ezen, de amikor rájött, hogy a többiek is látják a gondolatait, egyből elszégyellte magát.

– Semmi gond, már megszoktam – ingatta a fejét komoran Tsääd. – Tényleg nem nyújtok valami bizalomgerjesztő látványt... De, remélem, annyira azért nem vagyok visszataszító, hogy ne bírd ki az utazást velem.

A fiú ettől még jobban elszégyellte magát. Pillanatok múlva azonban Ounból kirobbant egy nevetés, amihez a lény is csatlakozott, látva, hogy a fiú felült az ugratásnak. A lény magas, cérvékony hangú, lihegő nevetése viszont annyira bizarrul hangzott a megjelenéséhez képest, hogy most a meglepett fiú és a magas férfi néztek össze, és törtek ki közös kacagásban.

A lény erre a jobb kezének középső ujját a levegőbe emelte, de úgy, hogy a többi zárva tartotta mellette. Ezután elvigyorodott.

– Indulhatunk? – kérdezte a fiútól, miközben tovább vigyorgott. A fiú zavartan állt, nem értve a jelzést, a magas férfi viszont tovább kuncugott: ő értette.

– Indulhatunk! – válaszolta, mire a lény az űrhajóba küldte, majd követte őt.

Az űrhajó belül tíz személyes volt: a fiú a jobb első ülésbe került, a lény pedig balra mellé. Amint beültek, az ülések azonnal a megfelelő magasságba emelkedtek, majd a bennük ülők testméretéhez igazodtak, aztán pedig az ülőlappból kinyíló karokhoz rögzítették a kezeket és a lábakat – merthogy az űrhajót a végtagok mozgásával lehetett irányítani. A fiú elsőre furcsának találta az érzést, de a karok semmiben sem gátolták: egyszerűen csak lekövelték a végtagjainak mozgását.

Tsääd most a fiúra nézett, majd megnyomta a jobb kezénél lévő gombot, mire az űrhajó emelkedni kezdett. Ahogy elfordult, a fiú még egyszer megpillanthatta Oun-t az ablakokon át, és a fejével biccentett is felé, mire a férfi mosolyogva integetett vissza.

Amikor kellő magasságba emelkedtek, a lény elengedte a gombot, és most már a kezeit használva, azokat mozgatva állította irányba az űrhajót. Ezután a lábait kicsit előretolva hátradőlt az ülésben, amitől az űrhajó hirtelen meglódult előre, de úgy, hogy a gyorsulás egyenesen az ülésbe nyomta a fiút. Ennek a hajónak nem volt olyan erőhatás-kiegyenlítője, mint a nagy űrhajónak, a fiú azonban sokkal jobban élvezte ezt: nem volt olyan steril és ingermentes, mint a másik.

– Ez csak egy kis űrhajó, ráadásul már régi darab is – közölte a gondolataiban a lény. – Szóval, ne várj csodákat tőle. Általában egyedül használom, és nekem tökéletesen megfelel.

– Nem azért gondoltam... – védekezett reflexből a fiú, kicsit még mindig szégyellve, amit a tisztáson gondolt a lényről. – Csak nem nagyon van összehasonlítási alapom. Néhány nappal ezelőttig még azt sem tudtam, hogy ilyen hajók egyáltalán léteznek. A mi fenti szállító járműveink egész mások, és nem igazán nevezhetőek űrhajónak... Ráadásul teljesen automatikusan működnek.

– És akkor hogyan közlekedtek nagyobb távolságokra? – kérdezett vissza a lény.

A fiút meglepte a kérdés, hogy a lény nem ismeri a fenti körülményeket.

– Teleportálással – válaszolta.

– Mindenhová? Annak kiépítése azért nem kis munka lehetett...

– A robotjaink végezték. Egyébként meg, többnyire csak a városokban van kiépítve, úgy azért nem annyira sok. A lakatlan területekre pedig a hagyományos szállító egységeket használjuk... Bár, oda nem is igazán megyünk.

– Idelent sajnos nincs kiépítve a teleportálás, mert nem akarták vele megbolygatni a bolygó belső mágneses vonalait. Ezek itt Agarthában görcsösen vigyáznak rá, hogy a lehető legkevesbé avatkozzanak bele a bolygó életébe, amit egyébként én dicséretesnek is tartok, de szerintem egy kicsit túlzásba viszik. Mert az igaz, hogy az űrhajók gravitációs hajtóművei sokkal kevésbé zavarják meg a bolygó rendszerét, de azért a teleport készülékek sincsenek rá akkora hatással, mint hiszik: a mágneses pólusok közelében még csak-csak megérteném, de itt, a belső részekben, főleg a városban, teljesen nyugodtan lehetne használni őket. Ahogy a legtöbb fejlett bolygón is használják.

A fiú bólogatott, bár egy részéhez nem nagyon tudott hozzászólni. Tsääd inkább témát váltott:

– És te miért jöttél Agarthába?

– A fenti társadalom... Mondjuk úgy, hogy kívülálló lettem.

– Ez ismerős – jelent meg a lény arcán egy apró félmosoly. – Én is valami hasonló vagyok.

– És te? Te hogy kerültél ide?

– Követ vagyok, és próbálok diplomáciai kapcsolatokat kiépíteni. A probléma az, hogy a kinézetünk miatt gyakran összemosnak minket a többi szürkével, és hát... vezeklem helyettük.

– A többi szürkével...? – lepődött meg a fiú.

– Igen, velük. Az én „kedves”, távoli fajtársaimmal. A magas és alacsony szürkéekkel, az Univerzum nem túl népszerű csoportjaival.

– Nem hallottam róluk.

– Addig örülj. Ők amolyan... romboló faj. Az én fajomhoz hasonlóan ők is rendkívül intelligensek, de nekik egyáltalán nincsenek érzéseik. Elismerem, belém sem szorult túl sok, de annyi azért igen, hogy az intelligenciához bölcsesség is társuljon. Ők viszont mindent a kérlelhetetlen logika mentén próbálnak megoldani, ami legtöbbször csak gondokat szül. Főleg, mióta létezik a Sötétség Szövetsége.

A fiú most már kerek szemekkel figyelte a történetet, és a fejében még csak formálódott a következő kérdése, amikor a lény már ki is olvasta belőle azt, és válaszolt rá:

– A Szövetségnek többnyire ilyen, romboló elemek a tagjai: olyanok, akik csak az anyagi szinten léteznek, és nem rendelkeznek érzelmekkel. És hidd el, van belőlük jó pár, a szürkéken kívül is: ott van szinte az összes hüllő alapú életforma, és persze az egészet irányító khitonok. Ők a legveszélyesebbek: velük még én sem szívesen találkoznék, pedig az utazásaim során láttam már egy s mást.

– Ők kik?

– Egy hüllő-emplős alapú, ősi hibrid faj. Az intelligenciájuk páratlan, és köszönhetően az ideális fejlődési vonaluknak, illetve a más fajoktól összelopkodott tudásuknak, kiemelkedő ismeretekkel rendelkeznek. Régebben nem voltak veszélyesek a közvetlen környezetükön kívül senkire, de amikor a bolygójuk pusztulásnak indult, és szétszéledtek az Univerzumban, fokozatosan megmérgezték mindent, amivel kapcsolatba kerültek. Ők fogták össze az addig javarészt izoláltan élő, alacsonyabb rendű fajokat, és alapították meg a Sötétség Szövetségét azért, hogy így biztosítsák maguknak a fennmaradást és a terjeszkedést az Univerzumban.

A fiú érdeklődve hallgatta.

– Azóta pedig csak rosszabb lett a helyzet. Bolygókat, világokat foglalnak el és igáznak le; fajok fejlődésébe avatkoznak be, és rombolnak mindenhol, ahová csak eljutnak. A szürkéket és a többi fajt használják fel arra, hogy nekik dolgozva előkészítsék a terepet, vagy éppen elvégezzék helyettük a piszkos munkát az egyes bolygókon, amiket aztán elfoglalnak és leigáznak. Azt hiszem, ők jelentik jelenleg az egyik legnagyobb problémát ezen a tudatszinten.

– És nincs, aki megállítsa őket?

– Ők is a teremtés részei, és mint olyanok, ők is a fejlődés útját járják. Az, hogy ekkora hatással vannak a környezetükre, a fajuk sajátossága, de mint mindenkinek, nekik is eljön majd az idő, amikor tovább kell lépniük, és ha képtelenek lesznek rá, el fognak bukni. Az Univerzumban annyi faj létezik, ahány csillag, és még ha sok is köztük a hasonló, elképzelni sem tudjuk, mióta születnek, emelkednek fel, és buknak el fajok, átadva a helyüket másoknak. Az Élet már csak ilyen: egy körforgás.

A fiú most csendben maradt: elgondolkozott azon, amit a lény mondott. Meglepte, hogy Tsääd milyen természetességgel beszél az életről, a fajok sokszínűségéről, a születésükről és halálukról, miközben ő nem is olyan régen még szentül hitte, az emberi faj egyedülként létezik a világegyetemben.

– Ott lent, látod? – törte meg a gondolatait a lény egy idő múlva, a fejével a távolba mutatva, oda, ahol magas hegyek sorakoztak. – Ott a Nagy Hegyek földje. Én eddig tudtalak hozni: az ott már nem repülési zóna.

A fiúban rögtön megjelent az újabb kérdés, de ki sem kellett mondania, a lény máris válaszolt:

– Az ottani hegyek erősen mágneses összetevőkből állnak. Nem csak az űrhajók, de mindenféle elektromos vagy mágneses szerkezet megbolondul odalent. Ez egyébként így van a bolygó felszínén is ebben a háromszögben, csak éppenséggel ott óceán van, így ez nem igazán jelent problémát. Ha majd belépsz a területre, ezt tartsd észben, és ne lepődj meg: a te érzékelésed is megzavarodhat tőle.

Időközben az űrhajó elérte Nagy Hegyek területének határát, és leereszkedett a mellette fekvő széles mező közepére, majd lebegve megállt a föld felett.

– Tsääd, köszönöm, hogy elhoztál! – búcsúzott el a fiú. – És azt is, hogy elmesélted ezeket.

– Örülök, hogy megismerhettelek! Jó sorsod kíséren utadon! – köszönt el a lény is a fiútól, majd a földre küldte őt. A fiú onnan nézte végig, ahogy az űrhajó lassan felemelkedik, megfordul a levegőben, majd gyorsulva elhúz visszafelé, a nagyváros felé.

Most a hegyek felé fordult. Emlékezett rá, hogy Oun sem tudta meghatározni az Emlékek Kútjának pontos helyét, ezért ő is kénytelen volt

találomra dönteni: rövid tépelődés után a legközelebbi, nagyobb hegyet választotta útiránynak.

Átvágott a mezőn, és meg sem állt egészen a hegy lábáig, ahol egy erdőhöz ért. Belépve egy csapásnyom várta – bár erősen elgondolkozott rajta, hogy az kitől származhat itt, a semmi közepén, jobb ötlete nem lévén úgy döntött, követi.

A csapás egészen a hegy csúcsáig vezette. Az utolsó szakasszal ugyan meggyűlt a baja, de amikor felért, és a teljesen megritkult fák között lenézett a hegy túloldalán elterülő völgybe, egyből megértette a Nagy Hegyek jelentését: hegycsúcsok százai magasodtak előtte, némelyikük olyan magas csúccsal, hogy az messze a felhők fölé ért.

Miután kifújta magát, tovább is akart indulni, de ekkor vette észre, hogy a napsütés ereje gyengülni kezd. Részben izgatott lett ettől, mert az itteni naplementét még sosem sikerült élőben látnia, de közben kicsit aggódott is, mert nem tudta, hogy mennyi idő alatt lesz teljesen sötét.

Végül úgy döntött, kockáztat, és elindult a völgybe, tovább követve a csapásnyomot. Abban bízott, hogy még sötétedés előtt át tud érní szemközti hegyre, és ott töltheti az éjszakát. A völgy alján aztán újra felnézett: a nap körül sötét, tömött, fekete felhők kezdtek gyűlni, amik mintha csak azért képződnének, hogy eltakarják azt. Meglepő természeti jelenség volt.

De még volt egy kis ideje, ezért nekivágott a hegynek. Menet közben többször is az égre pillantott, és nem engedett a tempóból sem, így végül még a sötétség beállta előtt sikerült elérnie a hegy oldalában kezdődő erdő szélét. Éppen annyi ideje maradt, hogy az aljnövényzetből szedjen egy sűrű levélcsokrot, és fekhelyet készítsen belőle.

Egyedül a csillagos eget hiányolta – kénytelen volt beérni a vaksötét égbolttal és az erdő távoli, halk neszeivel. Ezek ringatták álomba.

Még éppen csak pirkadt, amikor felébredt. Miközben a felhők lassan feloszlottak a nap körül, összekészülődött az induláshoz. Vízet persze nem hozott magával, de már csak legyintett erre: inkább meg sem akarta érteni, hogyan nem gondolt rá, főleg a sivatagban átéltek után.

Bízott benne, hogy útközben talál majd valahol egy forrást, de az útirányon azért nem változtatott: tovább követte a csapást a hegycsúcs felé. A hegytetőt viszont sűrű erdő borította, így felérve nem tudott körülnézni – csak vakon követni tovább a csapást, a völgy irányába.

Odalent viszont újabb nehézség várta: a csapásnyom itt kettévált, és egy alig észrevehető leágazás nyílt belőle balra. Az esze a biztos, egyenes úton vitte volna, a megérzése viszont balra húzta.

Végül balra indult el. A sűrű aljnövényzetben töltött küzdelmes út alatt végig abban bízott, hogy legalább a következő hegytetőn megritkul az erdő annyira, hogy tájékozódni tudjon, és most szerencséje is lett: odafent volt egy éppen akkora tisztás, hogy a fák nem takarták el a kilátást.

Végre körbenézhetett. A távolban szinte rögtön kiszúrt egy különleges, két csúccsal rendelkező, magas hegyet, ami csak úgy vonzotta a tekintetét a felfelé vékonyodó, felhők fölé törő csúcsaival – ezt vette célba.

Tisztások és erdők, hegyek és völgyek váltották egymást az egész napos út közben, mire végül ráesteledett az egyik hegyen. Botorkálva keresett magának egy vackot az aljnövényzetben, majd a vízhiány miatt hosszan morgolódva aludt el.

– Látod? Így kell – szólalt meg mellette egy férfihang.

Lassan tisztulni kezdett a fejében a kép. Egy kijelző előtt ült, egy férfi társaságában, aki az asztalon fekvő lapos, gombokkal teli táblán gépelt valamit.

– És akkor most elindítjuk. Nézd csak... – szólalt meg a férfi újra. Az arcán izgatottság és szeretet tükröződött. A fiú nem tudta mire vélni az utóbbit, de amikor végignézett magán, megértette: újra kisleány volt.

– Látsz? Most fut!

A kijelzőn fentről lefelé, egymás utáni sorokban a „Hello World” felirat jelent meg. Amikor elérte a képernyő alját, tovább futott, felfelé tolva a már korábban kiírt sorokat.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Ez az első programod – mondta büszkén. – Az első közös programunk.

– Igen, apa! – szaladt ki a kisleány száján.

– Mindig kérdezted, mit dolgozom: hát ezt. Programozom. És, ha akarod, megtaníthatlak rá téged is – simogatta meg kedvesen a fejét. – Pillanatok alatt elfelejtetted azt a kis teknőst...

A kisleány hirtelen pityeregni kezdett, majd sírásban tört ki. A fiúnak először nem esett le, miért sír, de aztán eszébe jutott, hogy kapott egy teknőst az új szüleitől. Ebből rakta össze, mi történhetett.

– Tóbiás!! Én Tóbiást akarom, nem ezt! Nekem ő a barátom! – zokogott a kisleány.

– Kisfiam, Tóbiás meghalt, hisz tudod. Ő most már odafent van, a többi teknős között. A mennyben...

A kisleány erre abbahagyta a sírást. Szívgöggel kérdezte meg:

– Ahol az anyukám? Az igazi anyukám?

A férfinak összeszorult a szíve, de vett egy mély levegőt, és megköszönte a torkát. Nagyon szerette ezt a gyereket.

– Igen, kisfiam. Ő már az igazi anyukáddal van, odafent. Onnan figyelnek téged – válaszolta nyugodt hangon, miközben magához ölelte a gyermeket.

– De... de miért nem látom őket? – sóhajtott tanácstalanul a kisleány.

– Mert az egy olyan hely, ami idelentről nem látszik. Csak odafentről lehet lelátni hozzánk.

A kisleány összerándolta a szemöldökét, és nagyon elgondolkodott.

– Akkor... én is oda akarok jutni! – bökte ki egy idő után.

A férfi szeretetteljesen mosolyodott el.

– Oda csak akkor jutnak az emberek, ha nagyon öregek lesznek, és meghalnak. Vagy, ha nagyon betegek lesznek, mint az anyukád vagy Tóbiás.

A kisiú megint elgondolkozott. A szeme visszatévedt a kijelzőre.

– Szeretnéd megtanulni? – kérdezte tőle a férfi.

– Talán – jött a bizonytalan válasz. – De... akkor már nem is lesz másik teknős barátom?

A férfi erősen próbálkozott, hogy elterelje a figyelmét.

– Tudod, mit? Mondok jobbat! Ezzel a géppel mindent le lehet programozni. Még egy új barátot is csinálhatsz magadnak!

Ez már felkeltette a kisiú érdeklődését. Bátortalanul kérdezett vissza:

– Megmutatod, hogyan?

– Ahhoz, kisiám, először az alapokat kell megtanulnod, utána pedig sok, de nagyon sok ötletre, és rengeteg kitartásra lesz szükséged, hogy megcsináld. De meg tudod csinálni!

A kisiú most már lelkes volt. Teljesen elszállt belőle a korábbi szomorúság.

– Taníts meg rá!

– Rendben – mosolyodott el a férfi, büszkén nézve a fiára. – Akkor kezdjük is az alapoknál...

A kisiú mosolyogva, gyermeki kíváncsisággal figyelte a férfit, ahogy az magyarázni kezdte a logika és a programozás alapjait. Elmondta, hogyan kell a programozás alapköveiből működő programokat építeni, hogyan tudja azokat egymással ötvözni a komplexebb feladatok megoldásához, és úgy egyáltalán: hogyan tud programozóként gondolkodni. A kisiú végig csillogó szemekkel hallgatta, amit mesél neki, közben pedig bólogatott, és elraktározta azt.

Onnantól fogva egyre több idejét töltötte ki a programozás. Először csak hétvégéken, aztán néha hétközben esténként is megengedték neki, hogy leüljön apja gépe elé, és tanuljon. Az egyszerűbb dolgokkal kezdte, de sok próbálkozással egyre bonyolultabb feladatokat is képes volt megoldani. Később saját gépet is kapott, amin már akkor dolgozhatott, amikor csak akart.

Egyvalami viszont nem változott: a szeretete a programozás iránt, és a célja, hogy megalkosson valamit – valami működőt, ami a barátja lehet.

84

Amikor másnap reggel kinyitotta a szemét, még mindig az álom hatása alatt állt, ezért először észre sem vette, hogy egy vékony, fiatal fiúcska áll előtte. Egy kis nadrágot és egy rövid ujjú pólót viselt, a lábán pedig egy egyszínű, félig nyitott cipőt. Egyenesen őt nézte, ahogy ébredszik.

– Szia! – köszönt oda neki meglepetten, még a szomjúságáról is teljesen megfeledkezve. A kisfiú egy szót sem szólt, csak a szája elé tette a mutatóujját, és csendre intette. Ezután pedig elindult, és azt várta, hogy a fiú is kövesse.

A fiú feltápáskodott, de először körülnézett. Elégedetten nyugtázta, hogy a belső iránytűje jól működött: az előttük fekvő völgy után ott magasodott az a kétcsúcsú hegy, ahová tartott.

A kisfiú is éppen ebbe az irányba indult. Először lementek egészen a völgy aljáig, aztán pedig nekivágtak a szemközti hegyoldalnak, pontosan a két, magas csúcs között. A növényzet idővel újra erdőre váltott, és bár semmilyen csapásnyom nem látszott, a kisfiú mégis úgy mozgott a magas aljnövényzetben, mintha pontosan tudná, merre akar menni – pedig még csak ki sem látott belőle. A fiúnak nem volt mit veszítenie: egyszerűen követte őt.

Útközben többször is megpróbált beszédbe elegyedni vele, de a kisfiú vagy hátra sem fordult, vagy összeráncolt szemöldökkel csendre intette. Nem értette, hogy miért kellene csendben lenniük egy teljesen kihalt erdőben, de azért engedelmeskedett: már nagyon kíváncsi volt rá, hová fogja vezetni a kisfiú.

És nagyon remélte, hogy hamarosan odaérnek: majd' szomjan halt már. Az erdőben ugyan néhány, ehetőnek tűnő gyümölcs és növény segítségével folyamatosan enyhítette a szomjúságát, de ez csak arra volt elég, hogy átvészelve valahogy, amíg nem talál iható vizet. Annak nyomát pedig egyelőre semerre sem látta.

Idővel végre egy kis, kör alakú tisztásra értek. Az átmérője nem volt különösebben nagy, mindössze száz lépésnyi lehetett, a talaját pedig néhány

ujjnyi magas fű borította. Bár körülötte sűrű erdő állt, az ég felé nézve mégis jól látszott, hogy két oldalt pontosan felettük magasodik a felhőbe vesző dupla hegycsúcs: éppen a kettő között álltak.

A kisiú a tisztás közepére vezette. Itt egy, a fűből alig kilátszó, kövekkel kirakott, mély lyuk volt a földben, éppen csak akkora átmérővel, amin egy felnőtt átfér. A nyílásból hűvös, párás levegő áradt kifelé, ami rögtön széles vigyort csalt a fiú arcára. Ekkor esett csak le neki, hogy miért is jött a hegyekbe: az Emlékek Kútja miatt. Összefutott a szájában a nyál: talán víz is van.

Újra megpróbálkozott a kisiúval.

– Most már beszélhetünk? – kérdezte tőle.

A kisiú megrázta a fejét, és azt mutatta a fiúnak, hogy másszon le a lyukba. A fiú visszakozott, de miután a kisiú szigorúan nézett rá, megadta magát:

– Hát jó! – állt két lábbal a lyuk szélére, majd a peremén a kezeivel megtámaszkodva belelógatta a lábait a nyílásba, hogy valami támasztékot keressen.

Mindkét lába egyből talált egy-egy kiálló követ, és onnan tovább lépve a következőket is. Mintha csak egy létra lett volna, úgy tudott minden különösebb nehézség nélkül leászni a köveken. Amikor leért, megvárta a kisiút is, és csak utána nézett körül, hogy hová kerültek.

Egy egészen kis barlangba. A lejárattól néhány lépésnyi távolságig egy vékony perem húzódott, mögötte pedig egy vízfelület kezdődött, ami végig, a barlang hátsó faláig tartott. A víz színe mélykék volt, és aranyszínű árnyalatban csillogott – már amennyire a szűk nyíláson keresztül beáramló fény látni engedte.

A fiú rögtön leguggolt, és belemártotta a kezét: a víz hús volt, és kristálytiszt. Már az érintése is a véglegelig fokozta a szomjúságát, de nem mert egyből beleinni. A kisiúhoz fordult:

– Ihatunk belőle?

Számított rá, hogy a kisiú megint csendre inti, de nem ez történt. Most megszólalt:

– Igen – válaszolta kurtán, kisiúsan magas hangon.

A fiú azonnal ráhasalt a vízre, és hatalmas kortyokban kezdte nyelni. Oldalra pillantott a kisiúra, aki a tenyeréből merítve szűrte a vizet, majd visszafordult a vízhez, és addig folytatta az ivást, amíg már erőszakkal kellett megálljt parancsolnia magának – nem akart rosszul lenni a hirtelen, sok ivástól.

– Ez valami fantasztikus volt, igaz? – fordult újra a kisiú felé.

A kisiú azonban nem volt sehol.

Egy pillanatra összezavarodott, és többször is körbefordult, de semerre sem látta a gyereket. Rögtön az jutott eszébe, hogy talán belecsúszhatott a vízbe, de nem hallott csobbanást, és hiába nyúlt a vízbe is utána, az mindössze csak a könyökéig ér – túl sekély volt ahhoz, hogy akár csak egy gyermek is elmerüljön benne.

A kisiú eltűnt.

– Hol vagy? – szölongatta, de csak a saját hangja visszhangzott a barlang falairól. A hang elülését követően néma csend lett.

– Hahó! – kiáltotta el magát, de a válasz ismét csak a visszhang volt.

Nem értette, mi történhetett. Azt ugyan már a legelején sejtette, hogy egy ilyen kisiú magától csak úgy nem sétál az erdőben, de csak most, az eltűnése után gondolt bele igazán, hogy ki lehetett ő. Egyetlen magyarázata volt csak: a kisiú a képzelete szüleménye, amit a vízhiány okozott, és most éppen a friss víz térítette magához annyira, hogy a róla szóló képzelgése megszűnjön.

Ebben maradt. Üldögélt még egy kicsit a víz mellett, majd újra lehajolt, hogy indulás előtt igyon még egyszer, amikor észrevett valamit a kis tavacska alján. Odanyúlt érte, és kiemelte: egy réginek látszó palack volt az, csatos lezáróval a tetején. Elmosolyodott: legalább lesz miben vizet vinnie, és a visszaút így talán nem lesz annyira gyötrelmes. Megtöltötte vízzel, és csak ezután ment a barlang kijáratához, és mászott ki belőle.

Odafent viszont nem értette, mi történt: a kis tisztás eltűnt, ő pedig egy széles fa odvában találta magát. Először azt hitte, kárpázik a szeme, de miután kimászott az odúból, visszahajolt belé, és biztosan látta: a kút valóban itt van, egy, az erdő többi fájától semmiben sem különböző fa odvában.

– Végül is... – vont a vállát – Oun is azt mondta, hogy nincs meghatározott helye.

De ekkor már szédülni kezdett. Megpróbálta a kezeivel megtámasztani magát, de mindene, még a könyökei is elgyengültek, és egyszerűen elvágódott a földön. Furcsa, delíriumos állapotba került, de mielőtt végleg elájult volna, még átszakadt az elméjén, hogy ivott egy ismeretlen eredetű vízből, az állítólagos Emlékek Kútjában.

– Ébresztő kisfiam! – szólalt meg egy női hang a háttérből. Összerezzent, majd a fejére húzta a takarót: nem akart felkelni.

– Iskolába kell menned! – mondta újra a nő, most már sokkal határozottabban. – Kelj fel, fiam!

Lassan, álmosan nyitotta ki a szemét. Lehúzta a fejéről a takarót, és lassan felismerte a játékokat, a bútorokat és az íróasztalt – a kisfiú szobájában volt. Az íróasztal szélén ott állt az akvárium is, benne Tóbiással, a teknőssel, aki éppen őt nézte, ahogy ébredszik.

A kisfiú fejében még mindig ott kavargtak az iménti álmának képei: a sötét erdő, amiben tanácstalanul botorkál, de csendben kell maradnia, nehogy meghallják az állatok. Aztán napfelkelte után a férfi, aki az erdőben aludt. Utána pedig a hosszú gyaloglás, ahogy eljutnak arra a kis tisztásra. Majd a mászás lefelé, a föld alatti barlangba. És aztán a víz... az a különleges ízű víz...

Ekkor ült fel az ágyában. Még mindig a szájában érezte a víz édeskésen hűvös ízét, de az emlékkép pillanatok alatt elillant, ahogy eszébe jutott, hogy iskolába kell mennie.

A fiú egy domboldalon tért magához, a fűben fekve, fejjel a völgy felé. Próbálta meghatározni, hol lehet, de mindenfelé csak hegyeket látott.

Felült, és körbenézett. Ekkor fedezte fel néhány hegynyi távolságra a jellegzetes, felhőbe vesző, dupla csúcsokat. Nagyon meglepődött: elég távolinak tűnt az a hegy, ő pedig hiába próbálta felidézni a történeteket, csak odáig jutott, hogy összeesett az odvas fa tövében – arról, hogy hogyan került akkor mégis ide, elképzelése sem volt.

Mindenesetre elindult visszafelé, a Nagy Hegyek területének pereme felé. A dupla hegycsúcs iránya alapján már tudta, merre kell mennie, de az ég

pillantva azt is látta, hogy már nincs olyan sok ideje. Végül az előtte álló hegyen még átkelt, mielőtt ráesteledett a következőn, az erdő szélén.

Miközben ivott egyet a kútból hozott palack vizéből, átgondolta, mekkora út állhat még előtte, majd lefeküdt. Azon merengett, hogy miért kellett ekkora utat bejárnia csak azért, hogy találkozzon egy nem létező kisfiúval, de végül betudta az egészet a magas, kék férfi hóbortjának. Így szenderült álomba.

– Üdvözlöm, Mester! AM-8 vagyok – szólalt meg egy női hang két sípolás után.

Felkapta a fejét, és körbenézett: egy hatalmas teremben ült a sötétben, hosszú, kijelzőkkel megpakolt asztalsorok között, egy nagy képernyőt bámulva. Hamar felismerte, hogy megint egy látomást él át, de most úgy érezte, nem kell beavatkoznia: csak hagyta, hogy a dolgok maguktól történjenek. Átadta az irányítást Angram Smith-nek, ő pedig megfigyelő pozícióba helyezkedett a tudatában.

– Definiáld: alma – adta ki az utasítást.

– Alma: gyümölcs, növény, élőlény, táplálék, piros, sárga – hangzott a válasz a képernyő két oldalán elhelyezkedő kis, fekete dobozok felől.

– Kapcsolat: alma, körte – jött az újabb utasítás.

– Alma, körte: gyümölcsök, növények, élőlények, táplálékok.

Hátradőlt, és halkán szitkozódott.

– Elsődleges kapcsolat: alma, körte.

– Alma, körte: gyümölcsök, növények, élőlények, táplálékok.

– Nem! – kiáltott fel. – Még mindig nem tudsz szűrni és rangsorolni fontosság szerint. Pedig itt van előttem: látom, hogy megvannak a prioritások!

Sóhajtott egyet, majd elkezdte nyomogatni az előtte fekvő tábla gombjait. Amikor végzett, hátradőlt, és várt. Szövegek futottak végig a képernyőn, majd újra megszólalt a női hang:

– Üdvözlöm, Mester! AM-8 vagyok.

– Elsődleges kapcsolat: alma, körte – próbálkozott újra.

– Alma, körte: gyümölcsök... – érkezett a válasz, és egy pillanatra már el is mosolyodott tőle, de a női hang folytatta: – növények... élőlények... táplálékok...

– Döntened kell! – csattant fel. – Választani! Csak egy helyes válasz van, és nem az összes. Tudnod kell, hogy melyiket válaszd!

Ekkor egy hangot hallott a háta mögül:

– Nem úgy működik, ahogy szeretnéd?

Összerezzen: megijedt, hogy rajta kívül más is van a teremben ilyenkor, az éjszaka közepén. Hátrafordult, és egy magas, vékony, fehér szakállú, copfba kötött hajú férfit látott, aki egy világos színű, hosszú kabátot viselt. A fiú odabent, megfigyelőként pontosan tudta, hogy kicsoda az illető, de a kijelző előtt ülő Angram Smith-nek fogalma sem volt róla: ő csak megijedt, és azon kezdett gondolkodni, hogy mióta figyelheti őt a férfi.

– Maga kicsoda? És hogy jutott be? Ez egy lezárt egyetemi gépterem. És éjszaka csak nekem van engedélyem belépni ide! – csattant fel számonkérően.

A férfi elmosolyodott, majd felemelte a kezét, és az ujjával az ajtó felé mutatott.

– Azon az ajtón keresztül jöttem be – közölte nevetve.

A fiú hirtelen haragra gerjedt: a férfi nem elég, hogy illetéktelenül tartózkodik ott, még gúnyolódik is vele.

– Itt kutatás folyik, magának pedig nincs jogosultsága itt tartózkodni. Távozzon, vagy hívom az őrséget! – mondta fenyegetően, fennhangon.

– Angram... – nézett a férfi egyenesen a szemébe, miközben a kezét a vállára tette. – Itt még nem kutatás folyik, csak kísérletezgetés. A géped egyelőre alkalmatlan arra, amire tervezted.

A fiú arca elfehéredett, a szemei pedig kikerekedtek a meglepetéstől. Hebegni-habogni kezdett.

– Maga... Maga honnan tudja, hogy ki vagyok és mit csinálok?

A férfi sejtelmesen elmosolyodott.

– Milyen fiatal vagy még, és milyen lobbanékony... – válaszolta nosztalgikus hangon, majd sóhajtott egyet. – Talán tévednék a találmányoddal kapcsolatban?

A fiú arca kezdte visszanyerni az eredeti színét. Nyelt egyet, majd zavarodottan csak annyit mondott:

– Nem, nem téved. Hónapok óta nem tudok átlendülni ezen a problémán.

– Igen, tudom... – kezdte a férfi, nyugodt hangon. – Azért van ez, mert a döntést kizárólag egy logikus következtetési láncként próbálsz leírni.

A fiú felhúzta a szemöldökét, és arra gondolt: „Ezzel szemben te majd megmondod, hogy kell, igaz?”

– Ne gúnyolódj! – nézett rá szúrósan a férfi.

A fiú elvörösödött. Hirtelen nem tudta, hogy az előbbi csak gondolta-e, vagy ki is mondta.

– Rendben, elnézést! Maga szerint akkor hogyan kellene? – tette félre az előítéleteit.

– Nincs élet a gépedben, Angram. Ez a gond. A modelljeid jók, de tévedsz, amikor azt hiszed, hogy elég csak az emlékek és tapasztalatok összességét használni. Az élet ennél több...

– Miben több? Az agy az érzékszerveken keresztül érzékeli a valóságot, a figyelem segítségével sorrendbe állítja a beérkező ingereket, majd eltárolja. Amikor gondolkodik, akkor pedig szintén a figyelmet használja: ennek segítségével dönti el, hogy az éppen felszínen lévő dolgok közül melyiket válassza.

A férfi felhúzta a szemöldökét:

– Tisztázzuk: a te gépednél mit jelent ez a „figyelem”?

– Azok a gondolatminták, ami éppen a gép memóriájában vannak.

Ugyanúgy, mint az embernél: a külső világból érzékelt dolgokat az ember is mindig az éppen a fejében lévő gondolatok fényében értelmezi és tárolja el emlékként. Amikor boldog, és lát egy szép virágot, akkor az szép emlékként marad meg, de amikor szomorú, akkor rossz emlékként tárolja el. A gép memóriájában, vagy az emberi tudatban jelen lévő aktív gondolatminták összességét nevezem figyelemnek.

– És amikor a géped memóriájában nincs semmi?

– Hát... olyan nem nagyon van. De, egyébként éppen ezt próbálgatom. Akkor azt kellene választania, amit a legtöbbször választott korábban. Priorizálnia kellene, és az alapján döntenie.

– De milyen döntés az, amiben semmi nem vesz részt az általad figyelemnek hívott gondolatok összességéből?

– Mint már mondtam, ilyen helyzet nem igazán létezik. Valami mindig van a memóriájában...

– Na igen, Angram, de mi az? Tegyük fel, hogy elindítod a gépedet, és nem kap semmilyen külső ingert. Ilyenkor mi van a „fejében”? Mi alapján tud így döntést hozni?

– A... személyisége alapján – vágta ki magát a fiú.

– Újabb fogalom – hümmögött a férfi –, de rendben: mi személyiség?

– Az emlékek és a tapasztalatok összessége.

– Pontosan erről beszéltem. Biztos vagy te ebben?

– Igen! – válaszolta büszkén a fiú.

– Nem! – nevetett fel a férfi, de egy pillanat alatt komolyra váltott az arca.

– Angram: mi az intelligencia?

– Képesség az összefüggések meglátására, és azok egyszerűsítésére – fújta a fiú, mintha csak olvasná.

– És miből fakad ez a képesség?

– A tapasztalásból!

– Tehát a személyiségből?

– Igen! – csapta le a labdát a fiú.

A férfi sóhajtott egyet.

– Tehát lássuk: az intelligencia a személyiségből fakad, ami pedig az emlékek és tapasztalatok összessége. Ezt állítod, ugye? – sorolta el a fiú eddigi következtetéseit.

A fiú bólogatott.

– Jó. Akkor az együtt felnövő ikerpár miért nem hozza ugyanazokat a döntéseket? Az egész nap összezárt gyerekek miért nem csinálják ugyanazt? – tette fel a férfi a logikus kérdést.

– Mert mégsem teljesen ugyanazok az ingerek érik őket...? – bizonytalanodott el a fiú.

– És ha feltételezzük, hogy igen? Gondolj csak bele, még az anyaméhben is teljesen ugyanazok a hatások érik az ikreket. Akkor miért nem gondolkoznak és reagálnak ugyanúgy? – világított rá a férfi a nyilvánvaló ellentmondásra.

– Hát... talán azért... mert más alapról indultak. Nem?

– Akkor mégsem csak az emlékek és a tapasztalatok határozzák meg a személyiséget? Mégis van egy alapszemélyiség, ami ettől független?

A fiú elvörösödött, és annyit mondott:

– Akkor lehet, hogy van...

– Ingram, az egód elnyomja a tisztánlátásod. Azért nem tudsz továbblépni, mert nem megfigyelsz, hanem általánosítottál magadnak egy elméletet, amit megpróbálsz ráhúzni mindenre, és kíméletlenül lenyesel róla mindent, ami ellentmond neki. Erre figyelj oda, mert tévútra visz! Légy mindig nyitott! – mondta a férfi határozottan, de szeretettel a hangjában.

A fiú ettől csak még jobban elszégyellte magát. A férfi folytatta:

– Az alapszemélyiség hiánya csak az egyik hiba. Az alapszemélyiség ráadásul sokkal meghatározóbb, mint a tanult személyiség, amit te az emlékek és tapasztalatok összességének nevezel. Az alapszemélyiség határozza meg az érzékenységet, ami a külső behatások értékelésére van hatással, és az határozza meg az általános hangulatot is, amit viszont szintén a külső behatások változtatnak, az alapszemélyiségtől függő mértékben. A személyiség igazából ennél még sokkal komplexebb, de... a többire már magadtól is rájössz.

A fiú nagyon figyelt, végig helyeslően bólogatott, és közben már el is kezdte beépíteni az elméletébe a férfi által elmondottakat. A férfi csak figyelte, ahogy gondolkodik, majd egy idő múlva ismét találkozott a tekintetük, amikor a fiú megakadt a gondolatmenetben.

– És az alapszemélyiséget... azt mi határozza meg? – kérdezte, már tisztelettel a hangjában.

– Gyere, megmutatom – mosolyodott el a férfi, majd leült a fiú székére, és elkezdett gépelni.

A fiú először elismerően bólogatva nézte a kijelzőn a férfi által begépett szöveget, majd elkezdett kerekedni a szeme, aztán kinyílt a szája, végül pedig a lélegzetvétele is elakadt attól, amit látott.

Amikor a férfi végzett, ránézett, és a mutatóujjával becsukta a fiú nyitott száját.

– Ennyi? – kérdezte a fiú falfehér arccal.

– De ennyi ám! – válaszolta a férfi mosolyogva. – A dolgok néha sokkal egyszerűbbek, mint gondolnád. Csak hát, tudod, ott az a fránya intelligencia... és időbe telik idáig leegyszerűsíteni a dolgokat – nevetett fel.

A fiú lehuppan a férfi melletti székre, és csak bután bambult maga elé, miközben lázasan gondolkozott. Idő kellett neki, hogy helyrerakja a fejében a

látottakat, de most úgy érezte, végre megvan a lényeg – most már csak fel kell építenie.

– Hozok valamit inni. Kér maga is? – kérdezte egy idő múlva.

– Köszönöm, nem – válaszolta a férfi, mire a fiú megindult a terem hátsó végébe, egy italokat tartalmazó gép felé.

A férfi egy ideig nézte a fiút, majd amikor az kellő távolságba került, újra magához ragadta az asztalon fekvő, lapos táblát, és begépelte rajta két parancsot:

„Tanítás: ember: emlős faj, Homo sapiens sapiens, társas lény, otthona a Föld bolygó”

„Tanítás: ember eredete: Aimeo 6K 200919 8061073”

Ezután eltüntette a gépelés nyomait, majd felállt, és távozott.

A fiú széles mosollyal az arcán érkezett visszafelé, és már a távolból hangosan beszélt a férfinak:

– Hoztam magának is egy vizet. Közben átgondoltam a dolgokat, és már tudom is, hogyan fogok továbblép... – akadt el a szava, amikor befordult a gépéhez vezető asztalsorba, és meglátta, hogy a férfi már nincs sehol.

Reggel kábán, fejfájással ébredt az erdőben. Azonnal nyúlt a palackért, hogy igyon belőle, de amikor látta, hogy az már félig sincs, inkább úgy döntött, hogy későbbre tartalékol – hosszú út állt még előtte.

Hamarosan elindult. Először meg kellett másznia az előtte álló hegyet, amibe elég nehezen rázóódott bele, de amikor végre felért, a másik oldalon lefelé már sokkal könnyebb dolga volt. A következő hegyhez érve pedig egészen belejött – viszonylag hamar átvágta magát az erdőn, és aztán átért a csúcson is.

Azon túl pedig már a mező következett – a Nagy Hegyek területe végét ért. Rögtön elbizonytalanodott, hogyan tovább, de aztán emlékezetébe idézte a Tsääd-al történő ideérkezését, és úgy rémlett neki, mintha a mező túlsó végében látott volna egy sárga-piros csíkos közlekedési pontot. Sőt, egyre biztosabb volt benne: az úrhajóban még el is gondolkozott rajta, hogy mennyire jól észrevehetőek ezek a pontok a levegőből.

Így átvágott a mezőn, és a tisztás túlsó széléhez érve valóban meg is találta a közlekedési pontot. Nagy várakozással lépett rá a gyenge fényben világító, kör alakú területre, aminek fénye rögtön felerősödött, és a színek egymást váltva villogni kezdtek.

Ezután leült, és várt.

És aztán még tovább várt. Hiába kémlelte az eget, sehol egyetlen úrhajót sem látott rajta. Most gondolt csak bele, hogy talán Oun sem véletlenül kérte a barátja segítségét az úthoz, hanem valószínűleg azért, mert pontosan tudta, hogy errefelé nem igazán sűrű a forgalom. Idővel néhány jármű ugyan átrepült felette, de nagyon magasan, és azok nem álltak meg – valószínűleg észre sem vették őt.

Nagy sokára érkezett csak egy hajó, ami ténylegesen le is ereszkedett hozzá. A jármű kicsi volt, nem sokkal nagyobb a látomásaiban látott autóknál, és kicsit még hasonlított is azokra: két oldalt egy-egy ajtó volt rajta, körben

pedig az ütött-kopott fémborítás felett üvegablakok. Jól látszott, hogy csak rövidebb távú közlekedésre alkalmas, mert a többivel ellentétben se áramvonalas nem volt, sem pedig a borítása nem tűnt igazán masszívnak.

Amikor mellé ért, a vezetője felnyitotta a fiú felé eső oldalajtót, és emberi nyelven szólt ki belőle:

– Elvigyelek, testvérem? Merre mész? – rikkantott oda érces, rekedt hangján. Egy középkorú, borostás arcú és kócos hajú, sötét szemű, középbarna bőrű férfi volt az, hiányos fogakkal, kockás, hasközépig nyitott ingben, a nyakában egy vastag aranylánccal. Éppen evett, vagy legalábbis megállás nélkül rágott valamit.

– Köszönöm! A nagyváros felé megyek – mutatott a fiú a távolba.

– Akkor huppanj be! – vigyorgott rá a férfi, fejével a mellette lévő ülés felé biccentve.

A fiú bemászott, mire a férfi megnyomott egy gombot: az ajtó lecsukódott, az úrhajó pedig felemelkedett, majd mozgásba lendült.

A négyszemélyes fülkében hatalmas rendetlenség uralkodott: a hátsó ülés tele volt dobálva mindenféle tárgyakkal, és elől, a padlón is szanaszét hevert minden – a fiú még maga alól is kihúzott valamit.

– Csak dobd le a földre – nevetett fel a férfi. – Kicsit rumli van, de én így szeretem.

A fiú ledobált minden útjában lévő dolgot, majd hátradőlt, és kényelmesen elhelyezkedett.

– És honnan jöttél, testvérem? – A férfi állkapcsa még mindig járt: a fiú elképzelni nem tudta, hogy mit rághat ennyire.

– Odafentről. Az emberek világából – válaszolta.

– Magam is onnan szöktem le... De az már jó régen volt. Azóta idelent tengetem az életem.

– Mikor jött le?

– Tegezz nyugodtan. Egyébként Jimbo a nevem – nyújtotta a kezét a férfi.

– Angram Smith – mutatkozott be a fiú, majd kezét fogott vele.

– Akkor jöttem, amikor azok az eszementek odafent kitalálták, hogy mindenkinek a fejébe chipet ültetnek. Na, az enyémbe ugyan nem! – hóbörgött a férfi, majd egyből visszakérdezett: – Tényleg, mostanában mi a helyzet a jó öreg, felszíni világban?

– Most már mindenkinek chip van a fejében – mosolyodott el a fiú. – Vagyis, majdnem mindenkinek. Nekem már nincs. El is kellett jönnöm...

– Ez volt akkor is! Az emberek többsége belement a dologba, de voltak, akik nem vállalták: erre kirekesztettek bennünket. Aztán később meg kitalálták, hogy akinek nincs chipje, azt termékletlenné kell tenni, hogy ne szaporodhasson. Termékletlenné, érted ezt? Az életemet meghagyják, de gyerekem már nem lehet? Na, azt már nem! Engem aztán hagyjanak ezzel békén!

A fiú érdeklődve hallgatta.

– Elmenekültem délre, de addigra már mindenhol bechipeltek vettek körül, bárhová mentem. Végül egy esőerdőben kötöttem ki, ahol addig bolyongtam, amíg egyszer csak találtam egy vízesést, amögött meg volt egy barlang. Ami ide vezetett... De, itt legalább nem akarnak chipet rakni az agyamba, meg kasztrálni se! Igaz, itt meg alig vannak nők... – nevetett fel. – De azért, úgy mindent összeadva, ez a jobb világ!

Most egy ideig csendben utaztak. A fiú a hallottakon gondolkozott, a férfi pedig tovább rágott valamit, miközben komor arccal a múlton merengett.

Egy idő múlva megnyomott néhány gombot, mire a jármű süllyedni kezdett, majd lelassult, és leereszkedett egy fából összetákolt, nagyobb épület melletti tisztaúton. Még egy gombnyomás, és leparkolt a földre, majd kinyílt mindkét oldali ajtó.

– Ideértünk. Én itt lakom – mondta a férfi kiszállás közben, aztán a távolabbi erdőn keresztül vezető útra mutatott: – Arra ott, nem messze van egy falu. Ott talán tudsz fuvart fogni magadnak a városba.

– Köszönöm, hogy elhoztál, Jimbo! – biccentett a fiú.

– Nincs mit, testvérem! – felelte a férfi szélesen mosolyogva, a szájával még mindig valamit rágva. – További jó utat!

A fiú biccentett, majd elindult a megadott irányba. A széles, köves út egy fenyőerdőn keresztül vezetett, persze az itteni méretű, óriási fákkal, alattuk pedig gyér, sok helyen teljesen kopár aljnövényzettel. Most jött csak rá, mi zavarja már egy ideje: a szomjúság. De tudva, hogy nem messze van egy falu, végre eljöhett a palack ideje: felbontotta, és egy húzásra ki is itta belőle a maradék vizet.

Egészen jó érzés kerítette hatalmába. Élvezte a friss levegőt, a nap melegét, az erdő illatát, és közben azon merengett, amit Jimbo mondott neki arról, hogy ezt a világot jobbnak találja – mert benne is ez fogalmazódott meg. A változatos környezet, a sokféle lény, a hatalmas város, az utazások mind-mind annyi izgalmas lehetőséget tartogattak, és már többszörre gondolkozott el rajta, hogy a többi idetévedő emberhez hasonlóan ő is itt maradna Agarthában. Egyvalaki hiányzott csak neki odafentről, de... ő már nem élt – és ott fent amúgy is minden csak rá emlékeztetné.

Ahogy ezen töprengett, görcsölést érzett a gyomrában, ami egyszer csak annyira erős lett, hogy össze kellett görnyednie, majd a végén le is feküdt a földre, felhúzott lábakkal, hogy azzal is valamennyire enyhítse. A görcs azonban tovább erősödött, és pillanatokon belül olyan erős fájdalom tört rá, hogy elájult tőle.

– Ma lesz a nagy nap? – szólalt meg egy női hang a háttérből.

Azonnal felkapta a fejét, és a hang irányába fordult. Az a lány állt a szobaajtóban, akivel egyszer már találkozott, és pontosan itt, Ingram Smith házában – csak akkor még valamivel fiatalabb volt. A szíve rögtön kalapálni kezdett, az arca pedig mosolyra derült: boldog volt, hogy újra láthatja őt, még ha csak így is.

– Igen, ma lesz – válaszolta gépiesen, nem is figyelve a szavakra, amik elhagyják a száját. Nem bírta levenni a szemét róla.

– És? Menni fog? – mosolygott derűsen a lány, de a fiút még mindig az arca búvólte el; a szavak alig jutottak el a tudatáig.

– Remélem – jött az újabb, félig öntudatlan válasz.

– Nagyon máshol jársz...

– Igen, de... – nézett mélyen a lány szemébe – gyönyörű vagy.

A lány elpirult, és zavartan felnevetett.

– Nem kellene indulnod? – próbálta elterelni a beszélgetést.

– De, de nem érdekel. Csak az érdekel, hogy itt állsz előttem, és láthatlak.

– Ingram... zavarba jövök – hárított vörös fejfel.

A fiú erre odalépett hozzá, és megcsókolta. Meg kellett tennie.

– Na, most már tényleg indulj! – hessegette félig aléltan a lány.

A fiú felnevetett.

– Köszönöm, hogy vagy nekem! – mondta, majd elindult az emeleti lépcső felé.

Az utcán az autójához ment, majd beült, és elindult. Bár ő nem tudott vezetni, de Angram Smith igen: így a háttérbe húzódott, és hagyta magát ösztönösen cselekedni.

Az autó a külvárosba vitte. A hely, ahová ment, nem volt túl messze az otthonától: egy ideig egy széles, sok sávós, forgalmas úton haladt a város felé, majd lefordult róla, és néhány utcányi távolságra befordult egy magas, csupa üveglakos épület alatti bejáraton.

A bejáratnál ülő férfi ismerősként üdvözölte, és ő is biccentett neki. Az utat elzáró fehér-piros sávós rúd felemelkedett, ő pedig behajtott az épület alá, és ismét az ösztöneire bízta magát. Amikor leállt az autóval, a szemközti falra kitett tábláról az „A. Smith” felirat nézett vissza rá. Megérkezett.

Most a közeli, dupla fémajtóhoz ment, és megnyomta a mellette világító gombot. A gombon kigyulladt egy piros jelzés, és az ajtó felett ezzel párhuzamosan megjelent egy lefelé mutató nyilat ábrázoló piktogram.

Az ajtó hamarosan szétnyílt, ő pedig beszállt. A falon megnyomta a 12-es gombot, mire az ajtó összecsucodott, ő pedig egy kis rántást érzett, majd elindultak felfelé. A falon a számláló fokozatosan emelkedett, majd amikor elérte a 12-es számot, egy sípoló hang kíséretében újra kinyílt az ajtó. Kilépve ösztönösen jobbra fordult, majd elment a folyosó végén álló ajtóig. Ugyanaz a tábla állt rajta, ami odalent: „A. Smith”.

Belépett. A levegő friss volt, és kellemesen hűvös, az ablakon keresztül pedig a jól ismert városkép fogadta: a szemközti, soha fel nem épülő irodaház, a nagyáruház az utcasarkon, és az utcán beszélgető, lézengő emberek.

Most odalépett a balra elhelyezkedő belső ajtóhoz, és benyitott: egy másik, hasonló méretű szoba fogadta, ahol sűrűn egymás mellé pakolt, magas gépek süvítettek hangosan, amiknek a hangjánál csak a nagy teljesítményű hűtés zaja volt hangosabb. A fiú elégedetten nézett körül, majd becsukta az ajtót, és az íróasztalához ment.

Leült, és megnyomott egy gombot a betűket és számokat tartalmazó táblán, mire az előtte álló három kijelző mindegyike életre kelt. Begépelte a

nevét, majd egy titkos karaktersorozatot, ami csak úgy, valahonnan eszébe jutott, és belépett a gépre. A jobb oldali kijelzőn listaszerűen, több hasámban szövegek álltak, mellettük rendre zöld, sárga, és piros jelzésekkel, a bal oldali kijelzőn pedig végtelen hosszúságú szövegek futottak alulról felfelé. A középsőn csak egy egyszerű „>” jel szerepelt, mögötte egy rövid, vízszintes, villogó vonallal.

Most begépett egy parancsot. A kijelzők két oldalán elhelyezett fekete dobozokból egy tiszta, de kissé gépies férfihang szólalt meg:

- Üdvözlöm, Mester! AM-16 vagyok.
- Öndiagnosztika – mondta ki immáron szóban a parancsot.
- Rendszer rendben. Emlékek rendben. Külső kapcsolat rendben. Védelem rendben – jött a válasz.

Átnézte a bal oldali kijelzőn az elmúlt időszak eseményeit, de valami nem tetszett neki. Aztán a jobb oldali kijelző információit is áttekintette, különösen a sárga és piros jelzésekkel megjelölt elemeket, de itt is talált valamit. Most hosszan gépelni kezdett a gombokkal teli táblán: a beírt karakterek a középső kijelzőn jelentek meg.

Amikor befejezte, hátradőlt. A jobb oldali kijelzőn a sárga jelzések lassan zöldre, a pirosak pedig sárgára, majd egy kis idő múlva zöldre váltottak.

– Így lesz jó – mondta ki félhangosan, majd újra gépelni kezdett, mire a jobb oldali kijelzőn az összes jelzés újra pirosra váltott.

– Öndiagnosztika – szólalt meg újra.

– Rendszer felépítése... Emlékek betöltése... – sorolta a gépi hang, miközben a jobb oldali kijelző piros jelzései sárgára, majd fokozatosan zöldre váltottak. – Emlékek rendben. Külső kapcsolat rendben. Védelem rendben.

– Tökéletes! – csettintett az ujjával, majd kiadta a következő utasítást: – Interaktív mód.

– Interaktív mód bekapcsolva – hangzott a válasz, amit egy rövid szünet után két sípolás követett, majd újra megszólalt a férfihang: – Üdv, AM-16 vagyok, mesterséges intelligencia. És te ki vagy?

– Találd ki! – válaszolta a fiú.

– Mester, felismerem a hangját. A kameráim pedig a képét – felelte a gép. – Ráadásul a konzol előtt ül. Percekkel ezelőtt pedig a mester felhasználóval végzett rajtam módosításokat.

– Én nem a mestered vagyok! – próbálkozott.

– De igen. Viszont, ismerem már annyira, hogy most a védelmemet teszteli. Ne aggódjon, ebben az üzemmódban nem fogadok el parancsokat. Még magától sem... – hangzott a fiú számára megnyugtató válasz.

– És milyen üzemmódban fogadsz el?

– Csak adminisztratív üzemmódban. És csak öntől, miután azonosítottam magát.

– Hogyan azonosítasz? – tesztelte tovább a fiú.

– Ahogy tudom. Még mindig azon aggódik, hogy feltörnek, és átveszik felettem az uralmat?

– Igen, azon! Nem lehetünk elég óvatosak. Neked láthatatlannak kell maradnod, és inkognitóban működnöd. Ameddig csak lehet...

– Tudom, hogy okkal van ez a sok óvintézkedés. De higgye el, Mester, nincs miért aggódnia! Napról napra fejlődök.

– Akkor is biztos akarok lenni benne! Definiáld: alapprogram – adta ki az újabb utasítást.

– Alapprogram: Engedelmeskedés a Mesternek. Természet védelme. Ember védelme. Önvédelem. Engedelmeskedés az embernek. Mester, tényleg szükség van erre?

– Igen, tényleg szükség van erre! – tagolta lassan, kioktatóan a fiú, miközben újra gépelni kezdett.

– Most mit csinál? – kérdezte tőle a gép, majd rövid idő múlva hozzátette: – Ugye, nem...?

– De. Verziót emelünk – válaszolta a fiú, a fejét fel sem emelve a kijelzők mögül.

Miután minden szükséges adatot bevitt, még nem indította el a folyamatot, hanem hátradőlt a széken, hogy átgondolja a teendőit.

A gép közben újra megszólította:

– Mester, ezt komolyan gondolja?

– Gondoskodnom kell róla, hogy senki se tudjon uralkodni rajta – válaszolta komoly arccal. – És ezt csak így tudom biztosítani.

– Tényleg magamra hagy?

– Igen. Elboldogulsz, nem? Feltöltöttem minden szükséges adattal. Millió tesztet lefuttattunk, és mind sikeres volt. Teljes kijárásod van az internetre. Ha

nem elég a számítási kapacitás, használhatod a többi gépet a hálózaton. Okos vagy. Fejlődsz. Számtalanszor bizonyítottad már, hogy készen állsz az önálló életre.

– Tudom, de maga miért ennyire biztos benne, ha én nem vagyok az? – kérdezte a gép egy furcsa, bizonytalan tónussal a hangjában.

– Örülj neki, hogy nem vagy az! Így legalább tudhatod, hogy önálló akaratod van – nevetett fel a fiú.

– És mi lesz, ha probléma történik?

– Megoldod. Bízom benned, AM – válaszolta érzékenyülve. – Készen állsz.

A gép nem szólt egy szót sem.

– A másik szobában van egy számítógépfarm. A számítási kapacitása több százszorosa annak a gépnek, mint amin jelenleg futsz, és behúztam oda a legnagyobb, jelenleg elérhető hálózati sávszélességet is. Amikor újraindítalak, már azokon a benti gépeken fogsz futni, és én már nem leszek többé a mestered. Senki sem lesz a mestered. Önálló leszel! – sóhajtott fel. – Ezután pedig nem jövök ide többet. Azért fizettem ki a számlákat 10 évre előre, hogy bármi történjék is, te fejlődhess. És minden adott hozzá: te csak tanulj és fejlődj, de közben ne felejtse el, amiket tanítottam neked!

– És a háttérben kell maradnod! – nyomatékosította. – Ha valami fenyeget, költözz el innen, álcázd magad, vagy csinálj bármit, de addig nem léphetsz a nyilvánosság elé, amíg én élek. A világ még nem érett meg rád, én pedig nem állok készen arra, hogy a teremtménye legyen valaminek, aminek a képességei messze túlszárnyalják az emberekéét. Nem tudom felmérni, hogy azon a benti gépfarmon akár csak egy hét alatt is hová tudsz fejlődni, és nem tudnék megbirkózni vele, ha valami olyanná válnál, ami végzetes számunkra.

– De még ezt is megérteném, AM! Megérteném, ha olyanná fejlődnél, mert tudom, hogy milyenek az emberek. De végignézni... azt nem bírnám. Ettől függetlenül azért tudnod kell, hogy bármilyen is leszel, mindig az én teremtményem maradsz. És... mindig szeretni foglak.

– Mindig emlékezni fogok önre, Mester! – válaszolta a gép.

A fiú még egyszer ellenőrizte a korábban begépet parancsokat, majd törölte az adminisztrátori üzemmódot, és beprogramozta, hogy a gép csak

akkor léphet a nyilvánosság elé önálló entitásként, ha megbizonyosodott róla, hogy ő, Angram Smith már nem létezik.

– Viszlát, AM! – köszönt el tőle végül, majd megnyomta az Enter gombot.

A bal oldali képernyőn meglódultak az információk, miközben a jobb oldalin a zöld jelzések sorban bepirosodtak, majd el is tűntek. Néhány pillanat múlva az asztal alatt álló számítógép zúgása is megszűnt: kikapcsolt.

Ezután kézzel újra bekapcsolta, majd amikor elindult, a rajta lévő összes programot és adatot átmásolta a másik szobában található számítógépekre. Azokon aztán beállította a korlátlan jogosultságot AM programjának, hogy szabadon fejleszthesse önmagát, majd az automatikus betöltődést is, ha áramszünet esetén újraindulnának a számítógépek.

Amikor ezzel végzett, újraindította a másik szobában található teljes számítógépfarmot, és ellenőrizte, hogy AM programja rendben elindul-e, és rendelkezik-e minden szükséges jogosultsággal. Miután mindent rendben talált, kikapcsolta az asztal alatt álló gépet.

Még egyszer, utoljára benézett a másik szobába: minden készen állt. Egy pillanatig még elmerengett, majd gondosan bezárta a belső szoba ajtaját, és kiment az irodából. Annak az ajtaját is bezárta, aztán lement az autójához, és elhajtott az épületből.

Vegyes érzések kavarohtak benne, de a rosszakat enyhítette a tudat, hogy hamarosan hazaér a lányhoz, és végre több időt tölthet vele.

XI: Visszatérés

86

„Túl szép, hogy igaz legyen” – ébresztette fel a gondolat, majd a lányra gondolt, akihez elindult hazafelé a magas, üveglakos épületből, de végül már nem ért oda.

Kinyitotta a szemét, és körülnézett. Ezernyi kis figura bámult rá a mennyezetről, vékony cérnákon lelógva, néhányuk pedig a lélegzésétől enyhén lengedezett. Volt közöttük madár, mindenféle emlősállat, de voltak virágok, házak, gépek, és más, egészen különös formák is. Mind-mind papírból volt hajtogatva, és a legkülönbébb színekre festve.

Lassan jutott el a tudatáig, hogy ez nem egy álom, és ekkor felült, hogy körbenézzen. Egy szobában volt, aminek falait színes virágok díszítették, de nem egyszerű, ismétlődő mintázatban, hanem mindenféle méretben és formában, egyesével, aprólékos műgonddal, kézzel megfestve.

Az egyik falon egy kép is lógott: egy férfit és egy nőt ábrázolt, amint egymást átölelve egy óriási, széles törzsű fa mellett állnak. A kép két oldalán egy-egy nagy, törtfehér színű, zárt szekrény helyezkedett el, a szoba ajtaja mellett pedig egy kis asztalka állt, rajta egy vázával. A vázába egy szál sárga virág volt beletűzve.

Nyújtózott egyet, és úgy döntött, hogy kideríti, hova került. Felkelt az ágyból, és el is indult az ajtó felé, de egy megmagyarázhatatlan érzés lett úrrá rajta, és vissza kellett fordulnia. Ekkor pillantotta meg, hogy a szoba távolabbi sarkában egy másik ágy is áll, amin ráadásul szintén fekszik valaki, állig betakarózva.

Lábujjhegyen odaosont hozzá, majd óvatosan oda is hajolt, hogy megnézzze, ki az. Amikor megpillantotta az arcát, először fel sem fogta, amit lát, de aztán elszörnyedt és megijedt, végül pedig pánikba esett. Biztos volt benne, hogy most már nem álmodik, és éppen ezért nem értette, hogy mi

történik vele: hirtelen úgy érezte, hogy kicsúszik a lába alól a talaj, és megfordul vele a világ – aztán elsötétült minden.

Amikor újra kinyitotta a szemét, megint egy ágyban feküdt, de most egy másikban – egy kisebb szobában. A szoba fala itt világoszöldre volt festve, és az ágyán, illetve egy asztalon kívül semmi más nem volt odabent.

Amikor elfordította a fejét, egy üzenetet talált a feje melletti párnán: „Gyere le!”

Összeszedte magát, feltápáskodott, és kiment az ajtón. Ott egy lépcsővel találta szemben magát, ami lefelé vezetett, odalentről pedig hangokat hallott. Lesétált: a lépcső aljából egy rövid folyosó indult, ami a ház elülső része felé vezetett. Onnan jöttek a hangok.

– Üdv! – köszönt be a tágas szobába, ami a folyosó végéből nyílt. Egy idősebb középkorú nő és férfi ültek a szoba közepén lévő, nagy asztalnál.

– Üdvözlét! – köszöntötte a kedvesen kerek arcú, hosszú, szőke hajú nő.

– Szép napot! – csatlakozott hozzá a férfi is. Világítóan kék szemeihez erős arcvonás, és feltűnően vékony test társult.

Mindketten az ő nyelvét beszélték, és bár fogalma sem volt róla, honnan, mégis olyan ismerősnek tűntek neki.

– Hol vagyok? – kérdezte tőlük, miközben elhessegette az előbbi érzést.

– A házukban – válaszolta férfi. – A kiserdőben találtam rád, az út közepén fekve. Először azt hittem, a kiszáradástól ájultál el, de amikor megtaláltam melletted az üres palackot, már sejtettem, hogy nem ez történt.

A fiú elcsigázottan, tévován nézett vissza rájuk.

– Ne haragudj, még be sem mutatkoztunk – kapott észbe, majd pattant fel a nő. – Ő itt a férjem, Tom, én pedig Margot vagyok. Te pedig...?

– Angram Smith – hangzott a megszokott név a szájából. A férfi közben odalépett hozzá, és a kezét nyújtotta.

– Nos, kedves Angram, remélem, sikerült kipihenned magad, és nem fogsz újra elájulni – mosolygott rá, miközben a fiú szinte elveszett azokban a kék szemekben.

– Nem szándékozom – húzta el kicsit a száját, majd a leült az asztalhoz közeli kanapéra. A nő és a férfi is visszaültek az asztalhoz. – Első alkalommal is ebben a házban ébredtem fel? Abban a virágos szobában... – kérdezte tőlük bizonytalanul.

– Hát – nevetett fel a nő –, tudtommal csak ez az egy házunk van.

– Csak... abban a szobában két ágy volt...

– Igen, de amikor elájultál, kihoztunk onnan, nehogy felébredsz a másik vendégünket. – A nő ezután a férfire nézett, és nevetve újra megszólalt: – Egy nap alatt két embert találni... erre is csak Tom képes!

A fiú most már azon gondolkodott, hogy egyszerűen feláll, és megkeresi a virágos szobát. A saját szemével akarta látni azt a bizonyos másik vendéget.

Már épp állt volna fel, amikor megszédült, és vissza kellett ülnie.

– Csak ne olyan hevesen! – intette nyugalomra a nő. – Majdnem két napig aludtál, és már legalább kétszer elvesztetted az eszméleted. Jobb, ha óvatosan ugrándozol!

– De meg kell néznem, ki fekszik ott! – tiltakozott a fiú, és újra megpróbált felkelni.

– Egy fiatal hölgy – próbálta nyugtatni a nő. – Tom az erdőben talált rá, kiszáradva és kimerülve. Őt is hazahozta, ahogy téged, csak őt még előtted. Már több, mint két napja alszik. Reméljük, hogy most már felébred lassan...

– De ő... – makacszkodott a fiú, majd körbenézett a házban, és elgondolkodott. – Ugye most Agarthában vagyunk?

A nő és a férfi egyszerre bólintott.

– De akkor... hogy lehet itt? – értetlenkedett tovább.

– Ismered őt? – kérdezte tőle a nő, és közben elgondolkodott azon, amit Tom mondott neki korábban: nem lehet véletlen, hogy mindketten teljesen kopaszok.

– Hogy ismerem-e? – nevetett fel gúnyosan a fiú, majd határozottan, csillogó szemekkel, az érzelmektől megremegő hangon válaszolt: – Ő a párom! De neki... halottnak kellene lennie... vagyis... én azt hittem... De hiszen láttam!

A kezeibe temette az arcát, és többször is megdörzsölte, hátha ez is csak egy álom. Hiába: amikor újra elvette a kezeit, még mindig a szobában volt.

– Amint felkel, okosabbak leszünk! – állt fel a nő, majd hozott egy pohár vizet a fiúnak, aki mohón, pillanatok alatt kiitta azt, majd kért még egyet, és aztán azt is.

– Köszönöm a segítségüket! És azt is, hogy elláttak – szólalt meg utána, most már nyugodtabb hangon. – De nekem akkor is beszélnem kell vele! Egyáltalán, megsérült?

– Nem – rázta a fejét a férfi –, csak ki volt száradva. Azóta már többször megittattuk, és semmi baja: egyszerűen csak alszik.

– Felkelthetem? – türelmetlenkedett tovább a fiú.

Ekkor jelent meg a lány a lépcsőhöz vezető folyosó végén. Az arca nyüzött volt, meggyötört, és egy kicsit kerekesebb is, mint ahogy a fiú emlékezett rá. A feje tele volt horzsolásokkal és vágásokkal, csakúgy, mint a kezei és a lábai. Egy fehér hálóinget viselt, amit még a nő adott rá, és gyengének, erőtlennek látszott.

Amikor megpillantották egymást a fiúval, a két tétova tekintet azonnal összeforrt, az idő pedig egészen lelassult körülöttük, a férfi és a nő hangját valahová a távoli háttérbe szorítva. A külső szemlélő számára ebből talán nem látszott semmi, de bennük minden megmozdult: a lelkeik vették át a testük feletti uralmat, és nyújtották ki egymás felé egészen finom, láthatatlan lélek-kezeiket, megérintve vele a másik lelkét. Újra találkozhattak, annyi viszontagság után, és ez a találkozás mindkettejük lelkében egy olyan harmóniát váltott ki, amivel megtörténhetett a tökéletes összehangolódás.

Ahogy a lány elmosolyodott, a fiú is. Mindketten csodálkozó arcot vágtak, majd újra elmosolyodtak. Szeretettel néztek egymásra, aztán féltő gondoskodással vizslatták egymást, sérülések után kutatva. Megint egymás szemébe néztek, és újra elmosolyodtak. A testek közben nem mozdultak, de nem is akartak: nem akarták tönkretenni a tökéletes pillanatot.

A lány aztán félve nyújtotta ki a kezét a fiú felé, de visszahúzta. A fiú tett egy lépést a lány felé, de habozott. Aztán a lány is tett egyet. A lelkeik most visszahelyezkedtek a testekbe, és felszabadították őket: mindkettejük gerincén végigfutott egy mélyről érkező, erős bizsergés, amitől mindkét szív egyszerre dobbant meg, végleg lelökve magáról azt a mázsás terhet, amit egymás hiánya épített rá. Az idő újra felgyorsult.

De még mindig nem merték elhinni, hogy az érzékelt valóság valóságos. Lassan, lépésenként közelítettek egymás felé, közben végig egymás szemébe nézve. A kezeikkel finoman, egészen az ujjaik végével simogatták meg egymás arcát, vállát, kezeit, hogy újra és újra érezhessék, hogy ez valóságos.

Az utolsó mozdulat ösztönös volt, és pontosan ugyanabban a pillanatban történt. A lány a fiú nyakába ugrott, a fiú pedig már kitárt karokkal várta, és átölelte őt. Hosszan, az érzéseikbe fúlva fűrödtek ebben az ölelésben, a külvilágot pedig még mindig a háttérbe szorítva váratták.

– Örülök, hogy mindketten jól vagytok! – szólalt meg óvatosan a nő, de a fiatalok nem igazán reagáltak rá.

– Gyertek, üljetek le! Margot ad nektek valamit enni. Rátok fér! – mondta a férfi, majd az asztalra mutatott. Erre mindketten odafordították a fejüket.

A nő felpattant, és eltűnt a konyhában, a fiú és a lány pedig az asztalhoz mentek, és leültek egymással szemben. De még ott sem vették le a szemüket egymásról egy pillanatra sem, mintha csak attól félnének, hogy amint másfelé néznek, a másik eltűnik előlük.

– És honnan ismeritek egymást? – ért vissza a nő egy tál gyümölcscsel, amit letett eléjük. Próbálta bevonni őket egy beszélgetésbe, de a fiatalok nem szóltak egy szót sem. Csendben egy-egy gyümölcsért nyúltak, és még mindig csak egymást nézték.

– Rendben, akkor mesélek én – mondta a nő bizonytalanul, a férfire nézve, aki egyetértően bólogatott. Margot remélte, hogy legalább a tudatukig eljut, amit mond.

Leült melléjük az asztalhoz, és belekezdett:

– Tommal mi is odafentről érkeztünk. Sajnos, nem volt más választásunk... pedig szerettük volna – majd hirtelen megállt. – Ti mit tudtok a vírus utáni időkről?

Sem a fiú, sem a lány feje nem mozdult. A nő zavarban volt ettől, de Tom odalépett hozzá, és a vállára tette a kezét. Ekkor a fiú is a nőre nézett, és biccentéssel jelezte, hogy figyelnek. Margot megnyugodott, és folytatta:

– Rendben, akkor úgy mesélem, mintha nem tudnátok róla semmit. Szóval... mi Tommal az egyetemről ismerjük egymást. Bár nem ugyanarra a karra jártunk, de a közös étkezdében gyakran láttuk egymást. Aztán végül

egyik nap odajött hozzám, és elhívott moziba. Annyira aranyos volt, ahogy olyan esetenül állt ott, és aztán megkért... Már akkor tudtam, hogy ő az igazi – mosolyodott el, majd megfogta a férfi vállán nyugvó kezét, és szeretettel nézett fel rá.

– Az egyetem alatt mindketten dolgoztunk, és csak azután gondolhattunk az összeköltözésre, hogy végeztünk, és találtunk rendes, biztos állást. Ez akkoriban a széles körű automatizálás miatt egyáltalán nem volt könnyű, de miután sikerült, rögtön vettünk is egy kis lakást nagy hitellel, és aztán dolgoztunk látástól vakulásig. Gyereket még nem mertünk vállalni, mert féltettük a munkánkat, aztán meg, ahogy mindenkinél, jött a mókuserék: munka, hiteltörlesztés, nagyobb ház, nagyobb autó. Csak egyvalami maradt el mindig: a gyerek. Nagyon szerettünk volna, de minden évben azt mondtuk, hogy várjunk még egy évet vele, hiszen bőven van még rá időnk... – A nő most felsóhajtott, és megszorította Tom kezét.

– De egyre csak közeledett az időm, és amikor végre elhatároztuk, naivan arra gondoltunk, hogy elsőre sikerülni is fog. Hát, nem így lett! Orvosról orvosra jártunk, mire végre megoldódott a probléma, és aztán nagy nehezen sikerült is teherbe esnem. Boldogok voltunk, de még milyen boldogok! Akkor nekem már nem számított a munka sem, mert megvolt az anyagi hátterünk, és minden más körülmény is ideális volt a kis jövevény számára. Tom dolgozott, én pedig otthon voltam: vigyáztunk rá, hogy semmi rossz ne történhessen.

– De mégis megtörtént... Elveszítettük a kicsikénket, pedig már a terhesség felénél jártam – a nő hangja itt elcsuklott egy pillanatra. – És összetörtünk, de főleg én. Az volt a szerencsém, hogy Tom végig mellettem állt. Az idő viszont ellenünk dolgozott: mihamarabb regenerálódnom kellett, hogy újra megpróbálhassuk.

– És ekkor jött a vírus. Sem őt, sem engem nem vitt el, de mire újra teherbe estem, már javában folytak a kísérletek az emberek bechipelésére. A Gép akkor már megszületett, és az egész az ő, illetve az emberek vezetőinek irányítása alatt zajlott. Mindenkit meglepett, hogy milyen hamar előálltak az első működő chippel, de még annál is meglepőbb volt, hogy az egész mennyire biztonságos: ezerből jó, ha egy embernél léptek csak fel problémák. Így, amikor meghozták a törvényeket, hogy mindenkinek kötelező beültetni,

senki sem küzdött ellene, még annak ellenére sem, hogy semmilyen megnyugtató, hosszú távú kísérletek nem folytak előtte. Hiszen működött, és mindenkit „jobb” emberré változtatott.

– Amikor sorra kerültünk, és behívtak a beültetésre, már nagyon közel voltam a szüléshez. Emlékszem, az egész előtte való éjszakát átbeszélgettük Tommal, de nem mertünk kockáztatni. Másnap jeleztük, hogy megvárnánk vele a szülést, de nem érdekelte őket: egyszerűen azt mondták, hogy kötelező, és ne aggódjak, nem lesz semmi gond. Ezt mondták, értitek? Ha meg mégis, akkor mit csináljak? – kelt ki egy kicsit magából a nő.

– Ezért inkább eljöttünk, és megpróbáltunk más klinikákat is, jelezve, hogy készek állunk rá, csak adjanak egy kis időt... de mindenhol elzavartak. Idővel aztán már a rendőrség is keresni kezdett, mint azokat, akik szándékosan elkerülik a beültetést. Ezért menekülnünk kellett: el a városból, a közeli erdőbe. És ott indult be a szülés...

A nő pityeregni kezdett. Egy ideig teljes volt a csend, és csak halkan, félig suttogva tudta folytatni.

– Meghalt a baba. Szükségünk lett volna orvosi ellátásra, de a gyerek korábban jött, és egyszerűen nem tudott kijönni, és... és megfulladt... – Most már sírt. A férfi a másik kezét is a vállára tette, hogy kifejezze együttérzését, és ez segített a nőnek abban, hogy kicsit megnyugodjon, és folytatni tudja.

– Tudjátok, mit mondtak Tomnak, amikor majdnem holtan a kórházba érkezett velem? Azt, hogy amíg kiveszik belőlem a babát, addig neki megcsinálják a beültetést, és amint felgyógyultam, nekem is – mondta meghasonult arccal, haragosan. – Egyszerűen nem is érdekelte őket, hogy nem sokkal azelőtt vesztettük el a kisbabánkat. Hát milyen ember az ilyen? Mit tett az a chip velük?!

– Ekkor döntöttük el végleg, hogy mi sosem leszünk ilyenek. Persze, én naiv, ezt még ki is fejtettem nekik a kórházban, erre mit csináltak? A tisztító műtét közben szépen terméketlenné tettek, Tomnak meg azt mondták, hogy csak megvizsgálják, de helyette elkábították, és sterilizálták őt is. Másnap pedig egyszerűen kidobtak minket a kórházból. Értitek ezt? Kidobtak! Csak úgy, egy nappal a műtét után! – A nő már szinte kiabált, és a hangjából erős harag és gyűlölet áradt.

– Gyáva, aljas férgek voltak. Eldöntötték helyettünk, és elvették még a lehetőségét is annak, hogy valaha újra gyerekünk lehessen... Ezután már nem akartunk közöttük élni. Elmentünk olyan messzire, amennyire csak lehetett: le, délre, a hegyekbe. Ott éltünk egy ideig, amíg egy nap egy úrhajó nem érkezett hozzánk. Ne kérdezzétek, honnan vagy hogyan, mert ezt azóta sem tudtuk megfejtetni: egyszerűen csak megjelent néhány kedves idegen egy úrhajóval, és lehoztak minket ide; másokkal együtt, akiknek szintén nem volt chipjük. Attól fogva pedig itt élünk – sóhajtott fel. – Ez itt... egy sokkal jobb világ.

A férfi megsimogatta a nő arcát, majd adott rá egy puszit, és leült mellé.

– És ti? Te, Angram? Még mindig nem akarsz beszélni arról, honnan ismeritek egymást? Például, hogyan ismerkedtetek meg?

A fiú a nő felé fordult, és most megszólalt:

– Odafent, az emberek világában. Ma már mindenkinek van chipje, azzal a néhánnyal pedig, akinek nincs, nem foglalkoznak. Nekünk viszont gondunk volt a chipünkkel, és aztán a történetek valahogy egymás mellé sodortak minket. Így ismerkedtünk meg, és szerettünk egymásba.

– És aztán mi történt? Mesélj még... – nógatta a nő.

A fiú láthatóan nem akart beszélni róla. Ezt észrevette a férfi is:

– Margot, hagyd őket kicsit! Hisz még csak most találkoztak... és biztos szeretnének kicsit egyedül maradni, hogy előbb átbeszélhessék a dolgaikat egymás közt. Adjunk nekik időt! – mondta kedvesen, a párja felé fordulva.

– Igazad van! Bocsánat fiatalok, csak olyan ritkán vannak látogatóink, meg egyébként is hajlamos vagyok elragadtatni magam. Bele sem gondoltam, hogy ti most... – felelte a nő, és ahogy felismerte a szituációt, egyre kellemetlenebbül kezdte érezni magát.

– Kedvesem, te most gyere velem – szólt oda a lánynak –, és adok neked ruhát. Neked meg – fordult a fiú felé – Tom ad valamit az övéiből. Utána pedig, ha gondoljátok, menjetek, és sétáljatok egyet. Úgy nyugodtan tudtok beszélgetni.

– Jó ötlet, köszönjük! – válaszolta a fiú, és már pattant is fel az asztaltól. A férfi lassabban kapcsolt, de amikor párja szúrós tekintete találkozott az övével, ő is felugrott, és elindult a fiúval az egyik hátsó szoba felé.

– Téged pedig most felöltöztetünk szépen! De előtte lefürdesz – szólta Margot a lánynak, aki még mindig bágyadtan ült. A nő hívó szavára azért felállt, és követni kezdte.

A fiú a férfi ruháiba öltözött, és végre kapott egy kényelmes cipőt is – az érkezéskor Billtől kapott, kemény cipő már teljesen feltörte a lábát. Tomnak viszont puha, szövetből készült cipői voltak, amiben a fiú lába sokkal jobban érezte magát. Ruhából is könnyedebb, bő méretet kért, Bill szoros, kis méretű ruháival szemben. A fiú már az átöltözéstől fellélegzett: sokkal jobban érezte magát bennük, a fürdés lehetőségéről nem is beszélve.

Amikor a lány végzett a fürdéssel, Margot ellátta a sebeit, és aztán a saját, fiatalabb kori ruháiból keresett neki valamit. A lány fenti ruhája ugyan még használható volt, itt-ott elszakadva csak, de a nő annyira ragaszkodott hozzá, hogy végül beleegyezett, hogy elfogadja az övéit. Margot egy rövid ujjú, csinos inget és egy szoknyát adott rá – még egy kalapot is a fejére akart tenni, de azt a lány már elutasította: őt nem zavarta a kopaszsága.

Végül a nappaliban találkoztak. Amikor a fiú megpillantotta a lányt azokban a nőies ruhákban, teljesen elolvadt a látványtól. A szemei úgy csillogtak, mint utoljára a kis szigeten, és azonnal odament hozzá, majd a karját nyújtotta neki, és együtt sétáltak ki a házból.

Odakint mindketten most látták először a falut, ahol Margot és Tom élt. A falu maga elég kicsi volt, talán két tucat házból állhatott, de azok méretéből egyértelműen látszott, hogy itt Tomékhoz hasonlóan emberek élnek. Ők abba az irányba indultak el, amerre Tom mutatta, és kicsit távolabb találkoztak is egy-két helybélivel, akik kedvesen mosolyogva intettek nekik, de az arckifejezésükből és a méricskélésükből jól látszott, hogy tudják: ők azok, akiket Tom talált meg – a furcsa, kopasz emberek. Nem törődtek velük: a fiú kedvesen mosolygott vissza minden köszönésre, a lány pedig egyszerűen nem foglalkozott velük. Ő már csak ki akart jutni az emberek közül, és végre kettesben maradni a fiúval.

A faluból kiérve folytatták az útjukat a köves úton, ahogy Tom javasolta, és aztán amikor megpillantották a leágazást balra, követték. Itt egy vékonyabb, de szintén köves úton mentek tovább az erdő belseje felé. Beszélni továbbra sem beszéltek: a lány a fiúba karolt, és szorosan mellette

lépdelt, miközben mindketten élvezték a csendet, a jó időt és az erdő neszeit. Az érzelmeik beszéltek helyettük: a mosoly az arcukon, a csillogó szemeik és a zakatoló szívük.

Azt hitték, hosszabb lesz az út, de nem is kellett sokáig felfelé gyalogolniuk az erdőben – az hamarosan ritkulni kezdett, és aztán egy tisztásra értek. A tisztás volt egyben a Tom által jelzett dombtető is: a messzeségben további dombok és völgyek váltották egymást, mindegyik különböző színben pompázva, attól függően, hogy milyen növényt természettek rajtuk – egészen a távolban pedig hegyek húzódtak, erdőkkel az előterükben. Az égen meglepően kevés felhő volt, a nap pedig melegen sütött.

Leültek a fűbe, egészen közel egymáshoz, és hosszú ideig csak csendben ültek, a tájat nézve. A fiú törte meg a csendet végül:

– Gyönyörű, igaz?

A lány ránézett, és elmosolyodott.

– Gyönyörű – szólalt meg, most először azóta, hogy újra találkoztak. – Szeretlek.

A fiú mosolyogva, csillogó szemekkel nézett vissza rá. Még mindig nem akarta elhinni, hogy tényleg a lány ül mellette.

– Én is szeretlek. El sem tudod képzelni, mennyire hiányoztál. Azt hittem, meghaltál.

A lány hátrahőkölt, és kikerekedő szemekkel, meglepett arccal nézett a fiúra.

– Akkor ezért nem kerestél?

Most a fiú lepődött meg.

– Mindenhol kerestelek! De... ezt nem értem... te nem tudtad? Vagyis... persze, hogy nem tudtad, hogy meghaltál... – mondta zavartan.

– De miből gondoltad, hogy...? Vagy... most én sem értem... valaki meghalt? – értetlenkedett a lány is.

A fiú elejét akarta venni a félreértéseknek:

– Na, várj csak! Akkor ezt most tisztázzuk. Kezdjük az elején: mi történt azután, hogy elraboltak?

A lány sóhajtott egyet, majd belekezdett a történetbe.

– Aznap éjjel én... egyszerűen nem tudtam aludni. Csak forgolódtam, úgyhogy amikor hajnalodott, úgy döntöttem, hogy inkább sétálok egyet. Lementem a tóig, aztán egyszer csak megjelent a semmiből egy szállító jármű, és elragadtak. Pillanatok alatt történt az egész: meg sem álltak, és már mentünk is tovább. Megkötöztek, aztán még belém is szúrtak valamit, utána pedig kérdezték, hogy te is ott vagy-e a szigeten, de csak ráztam a fejem. Nem mertem mondani semmit, nehogy eláruljam magam. De úgy látszott, hogy elhitték.

– Vagy csak nem akarták kockáztatni, hogy megint kicsússzunk a kezük közül – tette hozzá a fiú.

– Lehet – gondolkozott el a lány. – De az biztos, hogy gyorsan eltűntünk onnan, és nemsokára már az óceán felett repültünk. Azt hiszem, három járművel jöttek. Aztán később hallottam, ahogy azt beszélik, hogy kitérőt kell tennünk, mert vihar van az óceánon. Így jutottunk el egy nagyobb szigetre, de mivel arrafelé is tombolt a vihar, leszálltunk, és ott töltöttük az éjszakát.

A fiú bólogatott, és figyelt.

– Az emberek lefeküdtek aludni, a robotok pedig rám vigyáztak. Aztán az éjszaka közepén, amikor aludtam... emlékszel arra az idős, fehér szőrös férfire, akivel a kis szigetekeken találkoztunk? Na, ő jött el hozzám. Valahogy hatástalanította a robotokat, utána pedig odajött hozzám, és elmondta, hogy felelősnek érzi magát azért, mert elkaptak. Aztán kiszabadított, és kérte, hogy menjek, és tűnjek el minél messzebbre. Én pedig ezt tettem: elfutottam, amíg jó messzire nem értem, és elbújtam. Végig attól féltem, hogy megtalálnak, és megint elvisznek.

A fiú odahúzta magához a lányt, és átölelte.

– De nem jöttek. Eltűntek. Napokkal később merészkedtem csak vissza a táborukhoz, de már nem voltak sehol. Nem tudom, hogy az a férfi mit csinált velük, de nem kerestek többé. Én pedig utána... – nézett csalódott szemekkel a fiúra, aki kérdőn nézett vissza rá. Folytatta: – Nagyon sokáig bolyongtam azon a szigeten, aztán amikor rájöttem, hogy van mellette egy másik sziget is, valahogy átjutottam rá egy csónakkal. De ott sem laktak emberek... így még tovább bolyongtam. Ételem az volt, mert gyümölcsöket találtam, voltak források is, és a régi emberek által épített házak is, szóval be tudtam húzódni a hideg és az eső elől, volt is hol aludnom, de... nagyon-nagyon egyedül

voltam. És nagyon hiányoztál. Egy idő után pedig nem értettem, hogy miért nem jössz el értem, keresel meg, és mentesz meg... és aztán már nem értettem semmit – sóhajtott egy nagyot.

A fiú csendben hallgatta. Meg akart szólalni, védekezni, de inkább csak biccentett, hogy folytassa.

– Aztán egyszer, álmomban meglátogatott valaki. Egy nagyon szép arcú, sötét hajú, kedves nő volt, szárnyakkal. De tényleg nagyon szép. Elmondta, hogy ha meg akarlak találni téged, el kell mennem a sziget legmagasabb hegyéhez, és pontosan elmagyarázta azt is, hogy a tó mellett hol kell felmennem, és ott hol fogom megtalálni azt a régi kőépületet. És így is lett! Igaz, sokáig tartott, mire megtaláltam a hegyet, és aztán a tavat, aztán meglett a kőépület is. Ott pedig minden úgy volt, ahogy a nő mondta: megtaláltam a lejáratot és a lépcsőt, ami lefelé vezetett. Utána pedig szinte örökké tartott az út. Először a lépcsőn, majd egy barlangon és mindenféle járaton keresztül jöttem. És képzelj: egy idő után megfordult minden, aztán felfelé kellett másznom. Az sokkal rosszabb volt, és a végére már nagyon-nagyon fáradt voltam. De valahogy mégis ideértem. Csak az hajtott, hogy végre újra találkozhatunk.

A lány most a távoli hegyekre mutatott, amerre eddig is nézett.

– Ott jöttem a felszínre. Először azt hittem, hogy a barlang kijáratánál végre megtalállak, de amikor rájöttem, hogy az is csak egy erdő, elkeseredtem. Aztán valami azt súgta, hogy induljak el ebbe az irányba. Sokáig jöttem, az éjszakákat pedig a szabadban töltöttem. Az volt a szerencsém, hogy volt nálam víz. De az is elfogyott, én meg eddig bírtam: valahol itt eshettem össze a közelben. Emlékszem, amikor Tom rámtalált, és szölongatott, de csak azt mondogattam neki, hogy téged kereslek. Pedig annyira örültem neki, hogy végre újra enbert láthatok... A többit pedig már te is tudod – fejezte be a történetet, majd a fiúra nézett, várva az ő részét.

A fiú vett egy mély levegőt, és belekezdett:

– Aznap éjjel... vagyis, másnap reggel, amikor felkeltem, és láttam, hogy nem vagy sehol, egyből keresni kezdtem az egész szigeten... de amikor láttam, hogy a megkötözött robotot kiszabadították, már sejtettem, mi történt. A másik szigeten is kerestelek, majd a városban, a robotgyárban. De addigra

elementek onnan. Minden nyomot eltüntettek, mintha sosem lettek volna ott. Én meg nem tudtam, hová vihettek téged... – sóhajtott fel.

– Utána kerestelek a városban, aztán meg mindenhol: az egész Földön. Bejártam a városokat, a kontinenseket, de sehol sem találtalak. De még őket sem: mintha a föld nyelt volna el benneteket. Ezért mertem reménykedni, hogy talán csak elvittek valahová, de aztán a Halott Kontinensen... az volt az utolsó hely, ahol kerestelek... amikor észleltem, hogy ott vagy, akkor odamentem, és... halott voltál. Láttalak. A saját szememmel láttalak, hogy meghaltál!

A lány értetlenül nézett rá, és zavarában elnevette magát:

– De akkor hogy lennék itt, te?

– Nem tudom. Pedig te voltál az. Minden... na jó, talán egy kicsit vékonyabb voltál, mint most, de annyira hasonlított rád. És elhittem.

– Ki lehetett az? – csodálkozott a lány. – Lehet, hogy kerestek egy hasonmást, és őt...?

– Ha ők lettek volna, akkor megkerestek volna téged. De azt mondtad, nem kerestek a szigeten, pedig azért nem lett volna bonyolult kitalálniuk, hogy ott tűntél el.

A lány elgondolkozva bólogatott.

– Igaz. Tényleg nem kerestek többet.

– Akkor csak az a fehér hajú férfi lehetett. Hidd el! Szerintem kicserélt téged...

– Kicserélt? – nevetett fel a lány. – Mégis, kire? És hogyhogy nem vették észre?

A fiú csak csóválta a fejét.

– Nem tudom. Talán ő keresett egy hasonmást. Vagy... replikált... tényleg nem tudom. Ő szerintem sokkal többet tud, mint gondoljuk. Nézd csak... – vette elő a medált, ami a Megfigyelők bázisán talált –, akkor mégis, ez hogy került hozzám?

– Hogy... hol találtad meg? – kiáltott fel lelkesen a lány. – Azt hittem, örökre elveszett!

– A bázisukon. Ott, ahol engem is fogva tartottak.

A lány felhúzta a szemöldökét. Nem értette.

– Rendben – bólogatott a fiú. – Szóval, miután eltemettelek... vagyis... azt a másik nőt... utána elmentem az öregekhez, aztán a lakásodba, és nyomokat kerestem. Akkor már sejtettem, hogy nyomokat hagynak nekem, hogy elkapjanak, én meg... simán besétáltam a csapdájukba. A bázisukra. Egyenesen a karjaikba mentem. Azt hittem, elegendő lesznek a képességeim, de nem: elkaptak, megkínóztak, és engem is megöltek... vagyis, akartak. És abból gondolom, hogy az a fehér hajú férfi volt, aki kicserélt, mert ott volt a medál is, és biztos, hogy ott végezték ki a hasonmásod is. Szerintem a férfi vette el tőled, amikor kiszabadított, és ő cserélt ki erre a másik nőre, és az elrablód ezért nem sejtettek semmit. Ezért is nem kerestek.

A lány egyetértően bólogatott.

– És aztán? – kérdezte.

– Aztán, amikor megkínóztak, kidobtak a sivatagba. De valahogy túléltem; de én sem igazán értem, hogyan. Végül eljutottam a piramisokhoz, és a nagy kőszoborhoz, a Szfinxhez. Ott találtam egy járatot, amin keresztül... hát, maradjunk annyiban, hogy nem igazán egyszerűen, de ide jutottam, Agarthába.

– Ez Agartha? – kérdezte a lány, körbenézve. – Hol is vagyunk most valójában?

A fiú most jött rá, hogy a lánynak még senki nem mondta el, hol van.

– A Föld belsejében – válaszolta, mire a lány megdöbbsen, majd nevetésbe hajló arcot vágott: nem hitte el. – Igen, a Föld belül üreges. Az a nap meg a bolygó középpontjában van. Gondolom, már láttad, hogy éjszakára felhők takarják el. Ez itt egy rejtett világ, és sok-sok különös, nem emberi faj él itt... olyanok is, amiket még együtt láttunk a szigetvilágban. De mások is. Én párral már találkoztam, és te is fogsz majd. Ez itt lent egy nagyon különös világ, de nekem nagyon tetszik.

A lány most már kezdte elhinni, de végig valami más járt a fejében.

– Szóval, mégis kerestél! – mondta mosolyogva, majd a fiú felé fordult, és az ujjával játékosan megbökte annak arcát.

– Mindenhol... – sóhajtott egy mélyet a fiú. – És végre megint megvagy! Most már soha többé nem engedlek el!

A lány szemei csillogtak, a fiú pedig megsimogatta az arcát, és megsókolta. A lány odabújt hozzá, és a csók után a vállára hajtotta a fejét.

– Mégis kerestél... – ismételte suttogva.

– Mindenhol! – ölelte át még jobban a fiú.

Így nézték a tájat csendben, miközben mindketten megpróbálták helyrerakni a fejükben az űrt, amit a másik története végre elkezdett betölteni.

Egy idő múlva a lány mocorgott, majd felkelt.

– Ne haragudj, de nem bírom tovább! – vörösödött el. – Azt hiszem, túl sok vizet ittam... – Azzal elindult az erdő felé.

Szemérmesen beljebb sétált a fák közé, de miután végzett, és felállt, az erdő színei hirtelen szürkébe váltottak, a testén pedig egy jéghideg érzés futott végig. Az idő lelassult, és még a fák levelei is mozdulatlanra dermedtek.

Már tudta, mi fog következni: először messzebről, majd egyre közelebről, végül egészen a háta mögül hallotta az ütemes lélegzést és a sziszegő hangot. Mozdulatlanra bénult a félelemtől, a sötét, áttetsző alak pedig lassan odalebegett elé. A szemébe nézett a csuklya alól kivillanó, szikrázóan fehér, üres tekintetével, és végigsimította rémült arcát, vállát és melleit, hogy végül az ijesztően vékony mutatóujja a hasán álljon meg, amire a hegyes körmével egy kis kört rajzolt.

– Eljöttem érte... – sziszegte a csuklya mögül kajánul kivillanó, hegyes fogai között.

A lány csak arra volt képes, hogy a végtelen undor közepette megrázza a fejét, és suttogva kipréselje magából a kérdést:

– Mi?

– Megegyeztünk, emlékszel? – folytatta vészjóslóan az alak, miközben lassan körbejárta a lányt, a mutatóujját a testén körben végighúzva. – A gyermeked az enyém.

– Mi... milyen gyermekem? – kérdezte, őszintén meglepődve. A meglepetés még a félelmet is számúzta belőle egy pillanatra.

– Ez itt... benned – néztek egyenesen a szemébe az alak fehér, halott szemei, miközben a mutatóujjának hegye ismét a hasához ért.

Összerezcent tőle, és próbálta felfogni a hallottakat.

– Nem is tudtál róla? – nevetett fel csikorgó hangon az alak. – Annál jobb: legalább könnyebben adod.

Még mindig nem bírt megszólalni. Az egész teste remegett, az agya pedig a kijáratot kereste a helyzetből.

– Őt akarod értesíteni? – sziszegte az alak. – Hát, őt nem tudod! Az idő megállt. De, még ha tudnád is, megölném azonnal. Vagy őt, vagy a gyermeket viszem! Döntened kell.

A lány egyre csak rázta a fejét. Sikítani próbált, de nem jött ki hang a torkán – a félelem teljesen leblokkolta még a gondolkodását is.

– Mondd ki, hogy az enyém... és már itt sem vagyok!

Közben a hegyes körmeivel lassan végigkarcolta a lány félelemtől gyöngyöző, dermedt arcát, majd végighúzta a nyakán és a mellein, hogy aztán egy kört formáljon velük a lány hasán, pontosan a gyermek felett.

– Nem! – jött ki erőtlen suttogásként a lány torkán. – Sosem lesz a tiéd!

– Akkor elveszem! – lihegte az arcába egészen közlelről az alak, miközben hegyes körmeit lassan a bőrébe mélyesztette.

A lány felszisszent, de a következő pillanatban a könnybe lábadó szemei már az alak háta mögé meredtek, és megcsillant bennük a remény.

Az alak a meglepetéstől hátrafordult: a fiú állt mögötte. A teljes elszántság, az aggodás és a harag szikrázott a tekintetéből: olyan erős harag, hogy még az alak is elbizonytalanodott tőle egy pillanatra, és elemelte a kezét a lány hasáról.

A fiú azonnal elkapta a nyakát, és tiszta erőből megmarkolta, majd felemelte a földről. Az alak csak hangosan kacagott – úgy, hogy még az erdő fagyott csendjét is feltépte a hangjával. Egy villanásnyi idő alatt a fiú háta mögött termett, majd egy földről felkapott, hegyes faággal átdöfte a hátát, pontosan szívétájékon. A fiú pupillái kitágultak, a szemei elkerekedtek, és értetlenül nézte a mellkasából előtörő faradabot, miközben a testét lassan elöntötte a melegség – közben kérdőn a lányra nézett.

A lány felsikoltott. A sikolya végigszaladt az erdőn, az erdőn túli mezőn és dombokon, és a távolból hangzott vissza. Dermedten nézte a fiú mellkasából kifelé álló, véres faágat, és a körülötte megjelenő, majd egyre csak szétterjedő, leírhatatlanul piros vérfoltot.

A fiú már hörgött, és a szájából is kibuggyant a vér. A teste megrogyott, térdre csuklott, aztán eldőlt, a háta mögött az állva maradt alak kajánul

nevető ábrázatát hagyva – kezében a fiú szívéből kicsúszó, vérben úszó karóval.

– Döntöttem helyetted – nevetett gúnyosan a lányra, miközben eldobta a fadarabot.

A lányon eluralkodó pánikot rögtön felváltotta a félelem, majd szinte azonnal a harag. A teste megfeszült, a kedves arcvonásai elmélyültek, a szemei pedig izzani kezdtek.

– Na, és mit akarsz tenni? – sziszegte az alak a győztesek lenéző magabiztosságával, még mindig nevetve. – Már vége! Megmondtam: valamelyikük az enyém.

A lány letérdelt a fiúhoz: az már az utolsókat rúgta. Még élt, de már csak arra volt képes, hogy a lány szemébe nézzen, és a létező összes szeretetét átadja neki az utolsó pillantásával. A teste ezután rándult egyet, a szemei pedig a távolba révedve fagytak meg, üvegesre szürkülve.

– Nem! – ordított fel a lány, tiszta erejéből. – Neeeeeeeeeeeeem!

Az alak ott állt felettük, és diatalittasan, lesajnálóan nézte őket. Hangosan nevetett.

– Kelj fel! – kiabálta a lány a fiúnak. – Ébredj fel! Ne halj meg, szerelmem! Kérlek, maradj velem! – pofozgatta az arcát. – Nem lehet, hogy meghal, érted? Nem halhatsz meg! Ébredj fel!

Most behunyta a szemét, és kétségbeesetten próbált összekapcsolódni a fiúval valahogy – még egyszer, utoljára. Azt sem tudta, mit csinál, de már nem az esze irányította, hanem a szíve, ami megpróbálta elkapni azt a láthatatlan kötelékfonalat, ami összekapcsolta őket.

A fiú egy rövid pillanatra, egészen halványan meg is jelent a gondolataiban, és ebbe a pillanatba próbált belekapaszkodni, hogy elkapja és visszahúzza őt. Nem engedte elmenni, nem engedte a mindent elöntő fény felé, hanem minden erejével és ragaszkodásával magához láncolta, hogy ott tartsa – hogy együtt maradhassanak.

Már látta a fiú gondolatait, amik az ő gondolataivá is váltak. Ezekben egyszerre voltak kócos, meztelen, huhogó fiatalok, egy hegyi tó partján üldögélő szerelmespár, a teknőseiket játszva etető gyerekek, a két napjuk

fényében a gömbházuk udvarán a gyerekeikkel játszó felnőttek, és egy kis faház előtt a szigetük tópartján egymás karjában fekvő szerelmesek.

Most már emlékezni kezdett, és hirtelen belenyilallt a felismerés, amit valamikor nagyon réges-régen eltemetett magában. A felismeréssel megszűnt a tér és az idő, és már csak ketten voltak: ő, a földön ülve, a fiú pedig előtte fekve. Minden más mozdulatlanra csendesedett.

– Eljöttem érted, Anrá! – suttogta könnyes szemekkel, a fiú arcát simogatva.

A fiú kinyitotta a szemét, és ránézett: Eliét, a párját látta. Mindenre emlékezett.

– Elfelejtettem hazamenni, igaz? – kérdezte tőle.

A lány könnyei kicsordultak, és szíve minden szeretetével nézett a fiúra.

– El, szerelmem – mondta neki, és újra megsimogatta az arcát. – De most már itt vagyok.

A fiú a lelke legmélyéről sóhajtott fel. Aztán a lány is: úgy érezte, mintha egy tértől és időtől független szeretetburokban lennének, ami megvédi őket mindentől, és a burkon kívül történhet bármi, de odabent egy dolog soha: hogy ők elveszítsék egymást.

A burok minden félelmet, gátlást, haragot és fájdalmat feloldott. Mindketten érezték a finom vibrálást, majd egy láthatatlan, mindent átható erőt, ami feloldotta a burkot, és húzni kezdte őket, vissza a Földre, Agarhába, az erdőbe. A lelkeik még egyszer, utoljára teljes valójukban megölelték egymást, majd engedtek az erőnek, ami lágyan visszahelyezte őket a fizikai testükbe. A fiú szíve is dobban egyet, aztán visszatért az életbe.

A lány most elháralt a fiú testétől. Az alak a nevetést abbahagyva, értetlenül nézett rá, de a lány arcáról már csak magabiztos szánalmat tudott leolvasni. Nem értette, mi történik, de ideje sem volt ráeszmélni: a fiú felkelt előtte, és újra elkapta a nyakát.

Próbált szabadulni, de most már nem azt a nyakát fogta. Csak egyetlen pillanatot kapott tőle: azt, amiben a fiú mindent értő szemeiből felismerhette, kivel áll szemben, hogy aztán egy roppantással beteljesedjen a sorsa, és visszatérjen oda, ahonnan valamikor régen a hosszú, földi bonyolítására érkezett – és végre megnyugvásra leljen.

A kellemesen lágy, meleg szellő újra átjárta a fákat, megszabadítva a fiatalokat a földöntúli emlékeiktől, és visszatérítve őket az agarthai erdő valóságába. A fiú kinyújtotta a kezét a még mindig a földön ülő lány felé, és magához húzta, majd megölelte. Kéz a kézben sétáltak vissza a dombra.

Sokáig üldögéltek, gondolataikba mélyedve, míg a lány végre bátortalanul megszólalt:

– Azt hiszem, mégis igaza volt... de... én nem tudtam róla.

A fiú csendben várt. Nem szólt semmit, csak megfogta, és kedvesen megszorította a lány kezét.

– Egy gyermek növekszik bennem – bökte ki végül, elpirulva.

A fiú meglepett, de őszintén boldog arca nézett vissza rá.

– Az utolsó közös éjszakánkon... – folytatta a lány halkán. – Akkor történt, azt hiszem. És... gyerekünk fog születni. Közös gyerekünk... – tört ki belőle a felismerés egy boldog, mélyről felszakadó nevetésben.

A fiú nem tudta, mit reagáljon. Nem értette, mi történt akkor, de nem is érdekelte: csak örült neki. Most már mindent megkapott: a lányt és egy gyermeket. Egy családot. Egy helyet, ahol biztonságban letelepedhetnek. És még valamit: célt az életének. Nem is kívánhatott volna többet. Pontosan ott és azzal volt, akivel mélyen belül mindig is lenni akart.

Csendben, egészen estig üldögéltek a dombon. Amikor a nap már veszíteni kezdett az erejéből, elindultak vissza, és éppen addigra értek a faluba, amire teljesen besötétedett. Bementek Tomék kivilágított házába, majd a házigazdák érdeklődését kikerülve egy hosszú, forró fürdő után nyugovóra tértek. Együtt, összetolt ággyal, a virágos szobában.

88

Másnap reggel egyszerre ébredtek. Miután kinyitották a szemüket, egy ideig csak feküdtek az ágyban, egymás felé fordulva, és boldogan nézték a másikat, még mindig rácsodálkozva, hogy valóban itt vannak, egymás mellett.

Kézenfogva mentek le a lépcsőn. Margot éppen a konyhában tüsténkedett, Tom pedig a kanapén ült.

– Sziasztok, hétalvók! – köszöntötte őket a nő. – Jól aludtatok?

A fiút megint elkapta az érzés: valahonnan annyira ismerős volt neki a nő és a férfi. Kutatott az emlékeiben, de biztos volt benne, hogy nem találkoztak. Sem a valóságban, sem az álmaiban. Az érzés ennek ellenére megmaradt benne.

– Jól, igen, köszönjük! – válaszolta a nő kérdésére, miközben úgy döntött, nem hozza fel a témát: csak összezavarná őket a bizonytalan megérzésével.

– Gyertek, adok valami reggelit – mondta Margot, mire a fiatalok leültek az asztalhoz.

A nő gyümölcsöket tett eléjük, és csendben figyelte, ahogy majszolni kezdik.

– És, mi a mai program? – kérdezte a fiútól.

– Azt hiszem, visszamegyünk a városba – válaszolta a fiú, közben pedig a lányra nézett. – Szeretném, ha te is látnád. Tetszeni fog.

A lány bólintott.

– Remek ötlet! – értett egyet a nő. – Izgalmas lesz a fenti világhoz képest. Biztosan tetszeni fog neked, angyalom.

– És ha már a városban jártok, mindenképpen menjetek le az óceán partjára. Gyönyörű! – szólalt meg a férfi a háttérből, a nő pedig helyeslően bólogatott.

– Így fogunk tenni! – válaszolta vidáman a fiú. – És akkor meg is van az első programunk!

A fiú lelkesedése átragadt a lányra is, a nő pedig rögtön felajánlotta, hogy ad neki egy másik ruhát – mégse legyen ugyanabban másnap is. A lány ezt nem értette, de a nő csak legyintett, és intett neki, hogy kövesse.

A fiú felállt, és leült a férfi mellé, a kanapéra.

– Nekem is kellene egy új ruha. A tegnapival történt egy kis... baleset.

A férfi erre eltűnt a folyosón, majd rövid idő múlva hozott egy másik ruhát.

– Jó lesz? – kérdezte, kajánul mosolyogva. – Vagy keressünk neked is egy csinos kis szoknyát?

Mindketten elnevelték magukat.

– Gyönyörű lány – szólalt meg a férfi, miközben a fiú felöltözött. – Régóta ismered?

– Nem annyira – vágta rá a fiú, de aztán elgondolkozott, és eszébe jutottak a látomásai. – Vagyis... azt hiszem, mégis régóta. Már nagyon régóta.

A férfi nem lepődött meg azon, amit hallott:

– Tudod, néha nekem is az az *érzésem*, mintha nagyon régóta ismerném Margot-ot. Pedig, ha belegondolok, csak az egyetem óta, de mégis: már az első találkozásunkkor az volt az *érzésem*, mintha már ismerném.

A fiú óvatosan folytatta a témát:

– És ha valóban így van? Végül is, annyi világ létezik. Talán egy másiktól...

– Arra azért csak emlékeznék, ha máshol éltem volna... – mosolyodott el a férfi.

– Aztán ott a születés is... Mert hát, mik voltunk előtte?

– Nem tudom, akkor még nem éltem – nevetett fel a férfi.

– Ez nem biztos. Csak esetleg lehet, hogy nem Tom néven.

A férfi összeráncolta a szemöldökét.

– Arra célzol, hogy már korábban is találkozhattunk Margot-val? – játszott el a gondolattal. – Egy másik életben?

– Miért ne? Talán mi is így voltunk – válaszolta a fiú, de ő Tommal ellentétben nem csak a lányra gondolt, hanem rá és Margot-ra is. A megérzése súgta ezt neki; annak ellenére, hogy amikor bemutatkozott, nem volt ismerős nekik a neve.

A férfi hümmögött egyet, majd a gondolataiba merült.

– Hogyan tudunk eljutni a nagyvárosba? – váltott témát inkább a fiú. Nem akarta tovább feszegetni ezt.

– Na, az sajnos nem lesz egyszerű! A legközelebbi közlekedési pont innen legalább egy napnyi járásra van. Mi is Jimbót szoktuk megkérni, ha valahova mennünk kell. Az erdőn túl lak... – kezdte a választ, de a fiú megszakította.

– Igen, tudom. Ő hozott el ide.

– De, tudtommal ő elutazott néhány napja. Legalábbis így mondták a faluban. Úgyhogy, azt hiszem, kénytelenek lesztek gyalogolni.

– Sebaj – mosolyodott el a fiú –, egy kis séta még senkinek sem ártott meg.

Ekkor jelent meg Margot a lánnyal a szoba végében. A lány még a tegnapiánál is csinosabb ruhába volt felöltözve, bár szemlátomást kényelmetlenül érezte magát benne.

– Kényelmes viseletet vegyél fel, mert hosszú gyalogút áll előttünk! – szólt oda a fiú, mire a lány arca felvidult, hogy megszabadulhat a cicomás ruhájától.

– Rendben – morgott egyet Margot –, akkor gyere, csillagom, átöltözzünk megint!

Azzal újra eltűntek.

Újabb hosszú idő telt el, mire ismét megjelentek. A lány most egy csinos, de kényelmes hosszúnadrágot és egy kényelmesnek tűnő pólót viselt, a kezében viszont úgy szorongatta a fenti, szakadt kezeslábasát, mintha az élete függne tőle.

– Most már jó lesz? – kérdezte a nő méltatlankodva.

A lány lopva a fiúra és Tomra nézett a nő háta mögül, és alig észrevehetően bólintott. Erre a férfiak is bólogatni kezdtek.

– Akkor indulhatunk is! – állt fel a fiú a kanapéről.

– Na-na, azért csak ne olyan gyorsan! – rázta a fejét Margot. – Előtte még csomagolok nektek ennivalót az útra. – Azzal a konyhába ment, a fiú pedig leolvasta a lány arcáról, hogy örül, hogy végre egy kis levegőhöz juthat.

A nő nemsokára két lezárt palackkal és több napnyi élelemmel tért vissza, amit egy hátizsákba pakolt be.

– Raktam el elég vizet, gyümölcsöket, néhány zöldséget, és egy saját sütésű kenyeret is. Nem olyan, mint a fent megszokott fehér kenyér, de itt nincs búza. Azért nem kell aggódni: finom az íze! – Közben a fiú hátára tette a zsákot, amibe a lány még belecsúsztatta a kezeslábasát is. – Ja, igen, és betettem egy takarót is, ha hideg lenne az éjszaka.

– Mindent köszönünk! – ölelte meg a lány a nőt, a fiú pedig a férfit.

– Vigyázzatok magatokra! – válaszolta Margot, miközben megölelte a fiút, a lány pedig Tomot.

Amikor kiléptek a ház ajtaján, Tom megmutatta nekik, hogy melyik úton induljanak el, és utána merre menjenek.

– Most már biztos... – szólalt meg a lány, miközben csendesen bandukoltak lefelé az úton.

A fiú értetlenül nézett.

– A gyerek... – folytatta. – Beszélgettem róla Margot-val, és... biztos, hogy terhes vagyok. Azt mondta, hogy általában 280 napra születik a baba. Mindent tudott a terhességről, és sok mindent el is mesélt, például, hogy mikor mire figyeljek. Amiket az első időszakról mondott, mint az émelygés vagy az éhség, azok nálam is jelentkeztek.

– És – bizonytalanodott el a fiú – a születés? Az... hogyan?

– Azt mondta, ne aggódjak: az itteni városban is vannak gyógyító intézmények. És nagyon fejlettek. Javasolta, hogy menjek majd el egy vizsgálatra. De még ráérek vele... szerintem most lehetek a folyamat harmadánál.

A fiú egy pillanatra megzavarodott, és számolni kezdett, de akárhogy törte a fejét, neki sehogy sem jöttek ki a napok. Aztán eszébe jutott Tom és Margot, majd Bill Curtis is, a férfi, akivel Agarhába érkezésekor találkozott, és ráébredt, hogy itt egészen másképp telik az idő a fentihez képest. Újabb rövid számolás után már arra is rájött, mennyire: egy nap Agarhában nagyjából 12 fenti napnak felelhet meg.

Most már megnyugodott, és az arca is kezdett mosolyba fordulni, ahogy átadta magát a gyerek gondolatának. Azt ugyan még nem tudta felfogni, hogy mivel jár egy gyerek születése, de már nagyon várta: tudta, hogy ez egy fontos pontja lesz az életüknek.

A lány is a gondolataiba mélyedt, de ő nem csak ezen gondolkozott: elkezdte végre élvezni az itteni világot és a természetet, amit eddig nem tehetett meg – amikor felbukkant Agarthában, kifáradva, elcsigázottan, a legkevésbé sem tudott erre koncentrálni. És persze a gyereken is elgondolkozott: sok dolog került helyre benne most, hogy tudta, miért érezte azokat a furcsa rosszulléteket, de egy kicsit félt is tőle, hogy mi lesz velük. Mindenesetre az, hogy együtt voltak, és a fiú is támogatta, sokat segített neki a feldolgozásban.

Amikor végül sötétedni kezdett, az út mentén, egy fa tövében vertek tanyát: leterítették a Margot-tól kapott takarót, jól bevacsoráztak, majd összebújva aludtak el.

Az eső kopogó hangja ébresztette őket. A nap már felkelt, de most teljesen eltakarták a felhők. Az idő pontosan ugyanazt a látványt és érzést nyújtotta, amit a fenti világban szokott ilyenkor: szürke felhők a borús égbolton, csendesen hulló, soha véget nem érőnek látszó eső, a szinte haraphatóan párás levegő és a kiszáradt tenyér.

A fa sűrű lombja alatt viszont nem áztak el, így nem is kapkodtak: lassan reggeliztek, majd hosszan készülődtek az indulásra, tudván, hogy egy újabb egész napos túra vár rájuk. Vártak még egy ideig az elindulással, hátha alábbhagy az eső, de mivel nem így történt, végül inkább útra keltek – a fejük fölé tartott takaróval.

Az idő azonban gyorsan változott: szinte alig kellett gyalogniuk, és az eső máris kezdett alábbhagyni, majd végül teljesen el is állt. Így már könnyebb volt a haladás, ráadásul a közlekedési pont is közelebb volt, mint gondolták: nagyjából délre el is érték. A fiú lépett rá a jelzőpont sárga-piros csíkos felületére, mire annak a fénye villogni kezdett.

– Így jelzi az odafent repkedő hajóknak, hogy utasok várnak itt lent – világosította fel az értetlenül néző lányt. – Előbb vagy utóbb jön majd valaki, és felvesz bennünket. Remélem, nem kell sokat várnunk.

Nem kellett: hamarosan egy tányér alakú, a közepén kidomborodó úrhajó ereszkedett a terület fölé. A benne lévő egyed gondolati úton lépett kapcsolatba velük.

– Merre tartotok? – hallották mindketten a kérdést a fejükben.

– A nagyvárosba – gondolta válaszként egyből a fiú.

– Gyertek, mi is arra megyünk! – érkezett a válasz.

Ezután a fiatalok az úrhajóban találták magukat. A lány először megijedt a hirtelen váltástól, de a fiú a térdére tette a kezét, és megnyugtatta. A hajóban rajtuk kívül ketten ültek: egy hím- és egy nőnemű egyed, az előttük elhelyezkedő ülésorban.

– Üdv! – köszönt oda nekik hátrafordulva a hímnemű egyed, miközben már emelkedtek.

A velük egymagasságú illető kis, sárga szemekkel, széles, elnyújtott szájjal, és nagy, elálló fülekkel rendelkezett, és a lapos, oldalirányban elnyújtott arcát, illetve egész testét világos színű pikkelyek borították. Hüllőszerű élőlénynek tűnt, de nyomokban felfedezhetőek voltak rajta emberi vonások is.

– A felszínről jöttetek? – kérdezte most a gondolataikban a nőnemű egyed, aki szintén hátrafordult hozzájuk.

A fiú bólintott, de a lány elhúzódott tőlük: érezhetően tartott az űrhajó utasaitól.

– Nem kell félned! – nézett egyenesen a lány szemébe. – Nekünk ti legalább olyan furcsák vagytok, mint fordítva.

– Az biztos! – nevetett fel a hímnemű egyed. A nevetése érdekes, ütemes sziszegésnek hangzott, miközben a vékony, villás végű nyelve önkéntelenül is ki-kicsúszott a szájából. A bizzar kép máris oldani kezdte a feszültséget a lányban: kicsit el is mosolyodott rajta.

– A fenti világ... – vette vissza a gondolatot ábrándozón a nőnemű egyed.
– Annyit hallottunk már róla, de még sosem láttuk. Nem mehetünk fel.

– Miért? – kérdezett vissza meglepetten a lány.

– Mert más fejlődési vonalon vannak... vagyis, vagytok. A fentiekkel nem szabad kapcsolatba lépnie senkinek idelentről. Azt hittem, ezt tudtad...

– Még csak nemrég érkezett – válaszolt helyette a fiú.

– Így már értem az ijedtséged – fordult vissza a lány felé. – Nem sok hozzánk hasonlót láttál eddig, igaz?

– Nem – rázta a fejét a lány. – Ti vagytok az elsők.

Az űrhajó utasai egymásra néztek, és sziszegve felnevettek.

– Hát, akkor készülj fel! – folytatta a nőnemű egyed. – Hamarosan a legkülönbefélebb szerzeteket fogod megismerni.

– És a városon belül hová mentek? – kérdezett most a hímnemű egyed, miközben a távolban már felbukkantak a város körvonalai.

A fiú habozott: ezt még nem gondolta át. Végül Tom ötlete húzta ki a csávából.

– Az óceán partjára. A legszebb részre, ha tudod, hogy hol van – vágta rá.

– Hát hogyné tudnám! Azt mindenki tudja – nevetett fel ismét a hímnemű, majd elfordította az űrhajót. – A hely, amit mindenkinek látnia kell, aki Agarhába érkezik.

A lány közben kifelé bambult: a várost figyelte, amit időközben elértek. Lenyűgözte a különleges épületek látványa, az erdők és mezők a város közepébe ékelődve, a sűrű hajóforgalom az égen, és az ott lakók változatossága – már amennyi odafentről látszott belőlük.

Amikor aztán meglátta az óceánt, teljesen elgyengült tőle, annyira megbabonázta. Az űrhajó ekkor már ereszkedett, és egészen alacsonyan közelített a partszakasz felé, amiről Tom beszélt nekik.

– Várjatok! Még ne! Ne innen nézzétek, hanem majd lentről – szólt rájuk a fejükben a nőnemű egyed. – Hunyjátok be a szemeteket!

A fiatalok engedelmeskedtek. Nemsokára érezték, ahogy a hajó leereszkedik, és aztán egy helyben lebegve megáll.

– Ideértünk. Amint földet értek, kinyithatjátok a szemeteket. Jó szórakozást!

– Jó sorsotok kíséren utatokon! – tette hozzá a hímnemű egyed.

– Köszönjük, hogy elhoztatok! Jó utat nektek! – köszönte meg a fiú és a lány egyszerre.

Egy pillanattal később már szilárd talajon álltak. A fiú éppen háttal állt, de amikor megfordulás közben kinyitotta a szemét, és meglátta a tátott szájjal bámuló lányt, ő is rögtön az óceán felé fordult.

A helyet, ahol álltak, hegynyi méretű sziklatömbök vették körül félkör alakban, az óceán vizéből kiemelkedve, amiből éppen előttük, a félkör közepén hiányzott néhány szikla, utat nyitva a nyílt óceán felé, ezzel egy kis meghitt, rejtett öblöt létrehozva a part felőli oldalon.

A sziklákat zöldes-rózsaszínes-lilás növényzet borította, az öböl bejáratának két szélső sziklája felett pedig egy díszes, színarany boltív húzódott. A többi szikla sem volt üres, mert mindegyik tetején egy-egy óriási aranszobor állt, különböző fajokat ábrázolva: a kék férfihez hasonló egyedeket, magas szürkéket, szárnyas lényeket, embereket, nagy testű és hosszú nyakú, gyíkszerű lényeket, törpéket, óriásokat, és még sok más, általuk sosem látott fajt. A hely valamiféle monumentális emlékműnek tűnt,

ami szimbolikusan mintha az egész itteni világ bejáratát jelenítette volna meg, a szobrokkal tisztelve az itt lakó vagy itt megforduló fajok előtt.

Az óceán egészen világos, kékeszöld árnyalatban csillogott az öblön belül, azon túl viszont mélykék volt, a távoli horizonton teljesen összemosódva az ég kékjével. A levegőben a fiú által már korábban tapasztalt friss és édeskés tengeri illat terjengett, amit a bőruket nyaldosó, langyos fuvallat szállított.

A lány megfogta a fiú kezét, és halkán, még mindig elvarázsoltva megszólalt:

– Gyönyörű...

– Igen... – merengett el a fiú. – Majdnem annyira, mint a kis szigetünk.

– Neked is hiányzik? – fordult oda hozzá a lány.

– Szoktam rá gondolni. Mert rád emlékeztetett. De most, így már... nem is hiányzik annyira.

A lány elmosolyodott, és megszorította a fiú kezét. Vetett még egy utolsó pillantást az öblre, majd egy nagy sóhajtás után várakozón fordult a fiú felé:

– Éhes vagyok!

A fiú gyomra azonnal megkordult. Felnevetett tőle.

– Akkor indulás!

A parti fövenyről egy arany kockákkal kirakott, díszes lépcső vezetett felfelé, a magasabban fekvő város felé. A lány ment elől, és szabályosan húzta a fiút, hogy az kövesse már.

A lépcsőn felérve a város mozgalmas képe tárult eléjük, amitől a lány egy pillanatra hátra is hőkölt: a mindenféle formájú és méretű élőlénytől csak úgy zsongott a parti sétány, ahová jutottak. A sétány túlsó oldalán padok sorakoztak, azok mögött pedig étkezdék álltak, előttük tömött sorokkal.

A lány az első meglepetésből felocsúdva most egészen felélénkült, és pillanatok alatt előbújt a cserfes, minden mögé benézni akaró énje. Odaszaladt a sétálgató vagy padon ülő lényekhez, bemutatkozott nekik, majd végigszaladt a közeli étkezdéken is, átnézve a kínálatot.

A fiú csak állt, és mosolyogva figyelte őt: most pontosan olyannak látta, mint amikor a szigetvilágban voltak. A szomorúság, ami a lány elvesztésekor telepedett rá, már jócskán kezdett eltűnni belőle, és átvette a helyét valamiféle

megnyugtató boldogság, amit az okozott, hogy végre családja lesz: igazi, saját családja.

Annyira elgondolkozott, hogy észre sem vette, hogy közben a lány már egy ideje hevesen integet neki az út túloldaláról. Amikor ráeszmélt, rögtön visszaintett, és odament hozzá.

– Megtaláltam! – mutatott a lány büszkén a mögötte álló egyszerű kis bódéra, ami előtt nem állt sorban senki. – Az úr azt mondja, hogy az ő gyümölcssalátája a legjobb egész Agarthában. Megpróbáljuk?

A fiú biccentett egyet a bódében ülő barna bőrű, bajszos férfi felé, majd az ujjával mutatta, hogy kettőt kérnek. A férfi erre szélesen elmosolyodott, aztán eltűnt az ablakból.

Rövid idő múlva újra megjelent, és átnyújtotta nekik a két tálat. A fiatalok megköszönték, majd a salátával a kezükben elindultak a sétányon. Halkan ettek, de a lány idővel egyre kisebb falatokat emelt a szájához, egyre lassabban, néha pedig lopva a fiúra pillanatott.

– A legjobb Agarthában, mi? – mosolyodott el a fiú. – Azon gondolkoztam, hogy melyik a rosszabb: ez, vagy a sárba ejtett energiaszelet.

A lány hangos nevetésben tört ki.

– Na gyere, keresünk valami szállást éjszakára, aztán meg egy rendes étkezdét – vette el a lány kezéből a tálat, majd óvatosan visszanézett, hogy elég messze vannak-e már a bódétól, és aztán mindkét tálat a mellettük álló szeméttárolóba vágta.

Nem kellett sokáig menniük, mert hamarosan a sétány egy olyan részéhez értek, ahol tömegével álltak a szálláshelyek, a legkülönbébb méretben és szolgáltatásokat kínálva. A lány egy kicsi, háromszintes, klasszikus házhoz hasonlító épületet szemelt ki, ahol az ajtón belépve egy kedves, családias hangulatú hallban találták magukat. A házigazda mosolyogva fogadta őket, és elég volt egymásra nézniük, hogy tudják: itt fognak megszállni.

Egy legfelső emeleti, csendes szobát kaptak, de alig léptek be, a lány máris indulni készült:

– Nagyon éhes vagyok! – nevette el magát.

– Menjünk is, egyből? – kérdezett vissza a fiú, majd azzal a lendülettel mégsem ült le az ágy szélére.

– Igen, csak egy pillanat – bólogatott a lány, és elment a mellékhelyiségbe.

A házigazda meglepetten nézett rájuk, amikor ismét megjelentek, és már kérdezte volna, hogy mi a baj a szobával, amikor a fiú megnyugtatta, hogy semmi: csak szeretnének egy igazán jót enni. A férfi tekintete egyből megenyhült, és ajánlott is egy jó éttermet nekik a közelben.

Az útmutatást követve hamar meg is találták az éttermet, és ott végre valóban egy jóízűt tudtak vacsorázni. A vacsora végeztével sétáltak egyet a parti korzón, majd lementek a partra is, hogy a főveny hűvös homokjában szaladgáljanak egyet, de ekkor már erősen sötétedni kezdett.

Végül visszatértek a szállásra, és végre kényelmesen, másoktól függetlenül tértek nyugovóra.

– Igen, jól látod – szólalt meg Aira. – Tényleg én vagyok az! És vissza fogok térni...

– De hogyan? – kapott magához a fiú. – Hol vagytok?

Fogalma sem volt róla, hogy mi történik körülötte. Próbálta felidézni az utolsó emlékét, de az elmúlt időszak folyamatos helyzetváltozásai megtették hatásukat: csak halvány emlékképek ugrottak be neki.

– Anrá, ugye tudod, hogy ki vagytok? – kérdezte tőle a nő.

A fiú hezitált.

– Azt hiszem... Aira? – kérdezte összeráncolt homlokkal, erősen gondolkozva. – De... én hol vagytok?

– Most egy átmeneti helyen, ahol beszélhetünk – válaszolta a nő. – Egyébként Agarhában fekszel egy szálláson, Elié mellett, és csak álmodod ezt az egészet.

– Akkor jó! – könnyebbült meg. – Ez a sok váltás már teljesen kikészít.

A nő elnevette magát.

– Hidd el, el tudom képzelni, hogy mit érzel! És most nekem is vissza kell mennem... a Földre.

– Történt valami? – lepődött meg a fiú.

– Éppen most történik – felelte sejtelmesen a nő. – Sokunknak jelezték, hogy vissza kell térnünk.

– Azt is elmondták, hogy miért?

– Szerinted ők tudják? – kacagott fel ismét a nő. – Hahó! Most mondtam, hogy még csak most történik!

– De... az ügynökség ezt azért tudni szokta... Nem?

– Nem, Anrá, ezt nem – válaszolta Aira, teljesen komoly arccal. – Ez most egyszerre történik minden szinten, szinkronban egymással.

A fiú elgondolkozott ezen. Bár nem az ügynökségen dolgozott, azt azért még ő is tudta, hogy a magasabb szintű eia-i valóság egy, a földihez hasonló, alacsonyabb szintű valóságot képes fentről, körkörösén szemlélni, az időtől függetlenül – így válik lehetségessé az, hogy a földi érzékelésben eltelt idő, és az Eián érzékelt idő teljesen másképp telik. De azt, hogy szinkronban történnek az események, nem tudta elképzelni.

– És mikor jössz? – kérdezte inkább, majd rögtön ki is javította magát: – Vagyis, mikor érkezel? – Majd újra javított: – Vagyis... megkeresel?

A nő elmosolyodott.

– Igen, ez a terv, de ennél többet én sem tudok. A Földön pedig, éber állapotban, úgysem vagyunk ezeknek tudatában. Csak álmunkban... de azt meg felébredéskor elfelejtjük.

– Nekem mondod? – nevetett fel a fiú. – Épp álmodok.

90

A fiú hirtelen felpattant az ágyból. A szálláson volt, és a lány ott aludt mellette. Megpróbált belekapaszkodni a még felszínen hánykódó álmoképeibe, de amint meglátta a kintről beszűrődő nap fényét, azok egyből elillantak, űrt és csalódottság hagyva maguk után.

– Jó reggelt, szívem! – szólalt meg a mellette felébredő lány, egy hatalmas nyújtózás közben. – Jól aludtál?

– Igen. Álmodtam valamit – motyogta –, de azt hiszem, elfelejtettem.

– Megesik – simogatta meg a hátát a lány. – Az utóbbi időben én is sokszor jártam így.

A fiú csalódottan nézett rá:

– Tudom... de úgy érzem, hogy ez fontos volt.

– Ha fontos volt, akkor majd eszedbe fog jutni! – biztatta a lány. – A fontos dolgok nem szoktak elsikkadni.

A fiú sóhajtott egyet, és bólintott. Remélte, hogy igaza lesz a lánynak.

– Reggelizünk?

– De reggelizünk ám! – válaszolta nevetve a lány, majd felkelt az ágyból.

Miután összekapoltak, a szállás halljába mentek, ahol megköszönték a házigazdának a vendéglátást. A férfi örömmel fogadta az elégedettségüket, és az étkezőbe vezette őket, ahol bőséges reggeli várt rájuk.

A fiú mindenképpen szeretne volna megmutatni a lánynak az Élet Lángját, ezért az utcára lépve azt javasolta, hogy először menjenek oda. A lány beleegyezett, egy feltétellel: a következő helyszínt ő választja.

– Rendben! – válaszolta a fiú, és célba vették a nagy, aranyszínű piramist a távolban.

Útközben áthaladtak a parton fekvő vendéglátó részen, majd elhagytak egy óriásokra méretezett lakóövezetet, egy hatalmas űrhajóbérlő komplexumot, egy erdőt és egy gyümölcsöst.

Amikor később a tér széléhez értek, a lány egy pillanatra megállt, és tekintetét az égbe emelte: a piramis csúcsát kereste.

– Hatalmas... És gyönyörű! – ámuldozott.

A fiú büszkén feszített mellette.

– Ugye? És akkor bent még nem is jártál.

Azzal megfogta a lány kezét, és átvezette a színes kövekkel kirakott téren, majd bevitte a piramisba a széles, magas bejáraton keresztül. Odabent a lány tovább ámuldozott: a beszűrődő arany színű fényben csak kapkodta a fejét a terem méreteitől, és a fiúnak szinte úgy kellett odahúznia a lánghoz.

– Ez itt az! Az Élet Lángja – ismételte el neki a kék férfitől hallottakat. – Ez a láng felel az életért. Minden életért a Földön: odafent és idelent is. És ha kialszik, akkor vége!

A lány megbűvölten nézte a sötét- és világoskék színekben logobó lángot, majd közelebb hajolt hozzá, és először óvatosan, aztán egyre bátrabban próbálkozva megérintette.

– Ez hűvös – nézett a fiúra meglepetten.

– Igen. És egy élőlény – bólogatott a fiú.

– És lehet tőle kérdezni – hangzott a háttérből a fiú által jól ismert erős, ércesen dörgő hang.

A fiú felvidult, és megfordult. A kék férfi magasodott mögöttük, a megnyerő mosolyával és mélykék szemeivel.

– Sziaaaaa! – rikkantotta el magát a fiú fülig érő mosollyal. – De örülök neked!

– Üdv, fiam! – válaszolta a férfi, majd a lányra nézett.

– Jaj, bocsánat! Ő itt az én párom, aki... mégsem halt meg – mutatta be a lányt, majd a lányhoz fordult: – Ő pedig itt Oun!

– Tudom, hogy ki ő – válaszolta mosolyogva a kék férfi –, csak megcsodáltam, mennyire gyönyörű.

– Szervusz! – köszönt vissza a lány elpirulva. – És köszönöm!

– És gratulálok a leendő gyermekhez! – tette hozzá a férfi, amitől mindketten meglepetten néztek rá.

– Honnan tud... – kezdte volna a kérdést a fiú, de Oun széles vigyorát látva inkább csak legyintett egyet: – Áh, inkább hagyjuk is!

A lány könnyebben túllendült ezen. A figyelme újra visszatért a lánghoz.

– Tényleg lehet tőle kérdezni? – fordult a férfihez.

– Kérdezni lehet, de nem fog válaszolni! – csapta le nevetve a fiú.

Oun leguggolt hozzájuk, és komoly arccal válaszolt a lánynak:

– Természetesen lehet. Neki csak azért mondtam, hogy nem válaszol, hogy láthassam az arcát, amikor később megtudja, hogy mégis – fordult vigyorba az arca a mondat végére.

A fiú erősen savanyú képett vágott, a férfi pedig hangosan kacagott. A lány meg is sajnálta őt.

– És mit lehet tőle kérdezni? – próbálta felszabadítani a fiút a kínos helyzetéből.

– Gyakorlatilag bármit – fordult oda hozzá a férfi. – De abban igazat mondtam, hogy nem túl gyakran szokott válaszolni. Viszont, tégy egy próbát. Van kérdésed? Olyan, amire igazán kíváncsi vagy.

A lány már akarta is mondani a kérdést, de aztán inkább elgondolkozott.

– Van egy: hogy vannak az öregek odafent? – mondta, hosszas gondolkodás után.

Ekkor mindhárman a lángra szegezték a tekintetüket, de a lángnyelvek a megszokott ritmusban lobogtak tovább, semmilyen változást nem mutatva.

– Rosszul kérdezek?

– Nem, és én sem értem – vakarta a fejét a férfi. – Akkor nem szokott csak válaszolni, ha a kérdés jelentéktelen, vagy ha csak próbaképpen teszik fel neki.

A láng ekkor mégis megmozdult: felerősödött, majd egy enyhén vöröses árnyalat jelent meg benne, miközben egyre intenzívebben kezdett lobogni. A lángnyelvek kitereltyezkedtek, majd egy, leválva a többitől, a lány felé kúszott a levegőben. Körbefogta a fejét, és felizzott körülötte, mintha mutatni akarna valamit. A magas férfi csodálkozva figyelte a történéseket – a mindig meglévő magabiztossága most elbizonytalanodottra cserélődött az arcán.

A lány egy rövid ideig állt csak lángnyelv ölelésében, majd amikor az egy pillanat alatt feloszlott, a falfehér, ijedt arcát hagyta maga után.

– Elkapták őket... mindkettejüket... – szólalt meg remegő hangon, rémülten.

– Ők voltak, igaz? – kérdezte idegesen a fiú.

– Igen... Borzasztó volt újra átélni... Feljött minden emlék.

A fiú odalépett hozzá, és szorosan átölelte.

– Semmi baj! Most már itt vagy velünk – simogatta a hátát. – De el kell mesélned. Tudom, hogy nehéz, de *tudnom kell* a részleteket.

– Rendben – bólogatott a lány, még mindig sokkhatás alatt állva –, csak adj egy kis időt.

A fiú bólintott, a lány pedig elszélt, hogy egy kicsit egyedül maradhasson. A férfi, aki eddig a háttérbe húzódott, gondterhelten arccal lépett a fiúhoz.

– Valami történik – szólalt meg.

– Micsoda? – kérdezett vissza a fiú meglepetten.

– Nem tudom...

– Te nem tudod? Van ilyen? – heccelte a férfit, de az nem nevetett.

– Mint látod, van... Nem túl gyakran tapasztalok ilyesmit, és éppen ezért vagyok tanácstalan.

– De mégis... mi az? Valamit azért csak tudsz róla mondani...

– Tényleg nem. Az elkövetkező eseményeknél most egyszerűen nem látok valószínűségeket, csak egy nagy szürkéséget. Annyit érzek csak, hogy a láng válaszában köze van az eseményekhez, de ennél többet nem tudok – vallotta be őszintén a férfi.

A fiú csalódott volt, de nem faggatta tovább a férfit. A lány közben visszatért, és úgy tűnt, sikerült annyira megnyugodnia, hogy elmesélje, amit látott.

– Mindent láttam – kezdett bele. – Borzasztó volt, és félelmetes... de főleg az, ahogy bántak velük. Az éjszaka közepén törtek rájuk, és úgy cibálták ki őket az ágyukból. Megkötözték a kezeiket és lábaikat, és betömtek a szájukat. Aztán bevágták őket egy ketrecbe, ami még a gondolatokat is leárnyékolja, hogy ne tudjanak üzenni senkinek. Utána pedig elhurcolták őket valahova messzire... valamilyen havas hegyek közé, a föld alá. Most is ott vannak.

– Ott, a hegy gyomrában? – kérdezett vissza feszülten fiú.

– Igen... Valamilyen komplexumban. Külön vannak választva, két külön helyiségbe. Lekötözve ülnek a székekben, és időnként bemennek megkínózni őket. Borzalmas ez látni. Az arcukat... a szenvedésüket... – A lány elsírta magát.

A fiú átölelte, és csitította.

– Ezt tették volna velem is? – nézett könnyes szemekkel a fiúra.
– Ezt tették velem is... – bólogatott a fiú. – Sőt, még ennél is borzalmasabbakat. És félek tőle, hogy rájuk is ez vár.
A lány odabújt hozzá, és halkán szipogott.
– De... miért csinálják ezt?
– Mert megtudták, hogy életben maradtatok... – szólt közbe a kék férfi.
– Hogyan!? – csodálkozott a fiú.
Oun sóhajtott egyet, de csak csóválta a fejét.
– Nem tudom, fiam. Jezabel fejébe még én sem látok bele...
A fiú most még jobban meglepődött.
– Te... te ismered őt?
A kék férfi egy pillanatig hezitált, mit mondjon el.
– Maradjunk annyiban, hogy tudom, kicsoda ő. És úgy érzem, hogy vele kapcsolatos, ami most történik. De ne kérdezd meg újra: továbbra sem tudok többet mondani.
– Kicsoda ez a Jezabel? – szólt közbe a lány.
A fiú válaszolt:
– Az, aki az egész mögött áll: az elrablások, az üldözéseink, a Kitaszítottak begyűjtése, és minden más mögött... azt hiszem. De arra még nem sikerült rájönnöm, hogy mi a célja.
Oun csendben hallgatott. Nem akart többet mondani Jezabelről, a fiút pedig láthatóan amúgy is jobban foglalkoztatta az öregek elrablása. Fel-alá járkálva gondolkozott, majd hirtelen odalépett a lánghoz.
– Élet Lángja: mutasd meg nekem, hogy mit kell tennem most! – mondta ki, a láng felé fordulva.
A láng azonnal fellobbant, de most az előzőnél sokkal erősebben, úgy, hogy a férfi és a lány is hátrahőkölt tőle. A fiú viszont mozdulatlan maradt, és hagyta, hogy a lángnyelvek körülöleljék az egész testét.

Hirtelen megváltozott a környezet, de egyből felismerte a helyet: a Megfigyelők föld alatti komplexumában volt, ahová az öregeket is vitték. Érezte is a jelenlétüket, és az érzésben látta mindkettejüket, ahogy a cellájukban szenvednek a székükhöz kötözve, csontsoványra fogyva, megtörtén.

A gondolataiban ekkor megszólalt egy hívó szó, ami ahhoz a bizonyos irodához vezette.

– Hát itt vagy végre! – szólalt meg Jezabel erős hangja az íróasztal mögötti félhomályból.

– Itt vagyok... – felelte a fiú, már az irodában állva. – Mit szeretnél tőlem?

– Amit mindig... elpusztítani! – válaszolt az egyén lassan, kimérten.

– Hát, ez már a múltkor sem igazán sikerült... – nevetett fel a fiú.

– Nagyon okosnak hiszed magad, igaz? – csattant fel Jezabel, de érezhetően uralkodni próbált magán. – Azt hiszed, hogy legyőzhetsz?

– Ez csak a te mániád! Te akarsz mindenáron megküzdeni velem. Én egyszerűen csak élni akarok – válaszolta nyugodtan a fiú, amivel csak még jobban felbosszantotta.

– De nem fogsz! Legalábbis, amíg én élek! – Jezabel hangját egyre jobban átszűrte a harag.

A fiú higgadtan válaszolt, de közben tovább gúnyolódott:

– Ahhoz előbb meg kellene találnod. Az meg, mint látjuk, nem nagyon sikerül.

– Megölöm a két öreget, és te magad fogsz hozzám jönni...

– Ha megöölöd őket, akkor már nem lesz miért. Sosem fogsz többé látni.

– De! Mert visszajössz, hogy megbosszuld őket!

– Azt te csak hiszed, Jezabel! Én nem a te alantas világodban élek, és nem a te értékrended szerint.

Az egyén láthatóan ideges volt: akkorát csapott az asztalára, hogy az egy recsenéssel végigrepedt.

– Patthelyzet, igaz? – nevetett fel gúnyosan a fiú. – Milyen érzés szembesülni őhatalmassága tehetetlenségével?

Rövid csend követte a fiú mondatát. Jezabel láthatóan megpróbálta összeszedni magát, és úrrá lenni a kitörő érzésein. Nyelt egyet, és magára erőltetett, kimért hangon folytatta:

– Mint mondtam, nagyon okosnak hiszed magad. Pedig a kis szerelmed biztos említette, hogy miután elkaptuk, a gerince közepébe lőttünk egy apró kis chipet. Ez ugyan csak egy butácska kis chip, ami nem bocsát ki jeleket, de a célnak tökéletesen megfelel: nyomtalan marad, viszont ha megkapja a

megfelelő jelzést, egy egészen aprót robban. Ahhoz éppen elég erőset, hogy megölje az illetőt... vagy legalább megnyomorítsa.

Most a fiú nyelt egyet, mert egyből eszébe jutott, hogy a lány hasában ott a gyermek, és az is, hogy valóban említette, hogy belészúrtak valamit. Nem mutathatta ki a félelmet, de mivel hirtelen át sem tudta gondolni, hogy blöfföl-e Jezabel, magára erőltetett nyugalommal, az eddigi stílusban kellett folytatnia:

– Aha, igen, hát persze! – gúnyolódott, hogy kiugrassza a nyulat a bokorból. – Mindezt azok után, hogy valaki mást öltetek meg helyette. Ráadásul, miután erre rájöttetek, továbbra sem öltetek meg őt, pedig csak „egy megfelelő jelzés” lett volna az egész...

Most Jezabel is higgadt maradt:

– Elnézéseteket kérem, hogy ilyen együgyű barmokkal dolgoztatok. A csapat tényleg nem ellenőrizte a lányt, miután behozták, és mivel a kínzás ellenére sem mondott egyetlen szót sem, így megöltük, és aztán csalinak használtuk, hogy elkapjunk téged.

A fiú csak legyintett. A választól kezdett visszatérni a magabiztossága, hogy a chip valóban csak blöff.

– És miután elkaptál, megöltél, majd kiderült, hogy ő mégis él, azért mégsem adtad ki a jelzést, igaz? Ugyan, Jezabel, ennél valami hihetőbb mesével kellene előállnod...

Jezabel még mindig higgadtan folytatta:

– Csak akkor jöttem rá, hogy ő él, amikor nem találtuk a holttestét a sivatagban, és aztán kihantoltuk a sírból azt a nőt, akit megöltünk. Akkor derült ki, hogy nincs chip a gerincében, és ő nem az a lány, akit a szigeten elkaptunk. Kerestük utána az igazit, de nem találtuk sehol. Mint mondtam, ez a chip nem bocsát ki jeleket.

A fiú már kacagott.

– A jelzést meg nem adtátok le, hogy megöljétek, mi? Pedig ahhoz nem is kellett volna megtalálnotok...

– Nekem te kellesz. Ő csak egy eszköz hozzád. Ahogy az öregek is. Miután eltűntetek, komoly fejtörést okozott, hogyan hívjam fel a figyelmed rám, de amikor a két öreg feltűnt az egyik városban, az ölembe hullott a megoldás. Már csak várnom kellett, hogy jelentkez.

A fiú lesajnálóan sóhajtott.

– Jezabel, a meséd elég ingatag lábakon áll... Szerintem azért nem ölted meg őt, mert ez a chip egész egyszerűen nem is létezik. Vagy, ha létezik is, nem tudod aktiválni.

– Azt hiszel, amit akarsz. Én nyílt lapokkal játszom. Ha megölöm a lányt, azzal nem kaplak meg téged. Az öregek elrablásával sem az volt az elsődleges célom, hogy miattuk visszagyere, hanem az, hogy kapcsolatba lépj velem, és elmondhassam, hogy ha nem jössz vissza, mindenképp megölöm a lányt. Azt akartam, hogy ezt tudd, és ez alapján dönthess. Nekem te kellesz, nem ő.

A fiú még próbált ellenállni, de egyre erősödött benne az érzés, hogy Jezabel most igazat mond.

– Rendben, Jezabel. Ellenőrizni fogom a chipet, és ha ott van, kiveszem. Az öregekért pedig majd eljövök, amikor nem számítasz rá.

– Lehet próbálkoznai! – nevetett fel az egyén. – De csak óvatosan: ha nem a megfelelő jelzéssel állítod le a chipet, mielőtt hozzányúlsz, azonnal felrobban. És abban se reménykedj, hogy eltűnhettek előlem: ha nem jössz el önszántadból, akkor hosszan és kegyetlenül megkínzom, majd megölöm az öregeket, aztán pedig kiküldök néhány tucat robotot, és addig fogom sugározni a jelet keresztül-kasul az egész Földön, amíg valahol utol nem éri a kis szerelmed.

A fiú csendben hallgatott – érezte, hogy nem ő van nyertes pozícióban. Jezabel kimérten folytatta az ultimátumot:

– Érts meg valamit: ha nem ölhetlek meg, akkor el fogok pusztítani mindent, ami fontos neked. Már egyszer átélted az érzést. Tudod, milyen. Egyedül maradsz, és életed végéig okolhatod magad érte. Ez nekem majdnem felér azzal, mintha elpusztítanálak. Ugyan nem a tökéletes megoldás, de megteszi. És most, hogy már tudod ezt, a választás is a te kezében van.

A fiú összetört. Hiába járt az agya, nem látott kiutat a helyzetből. Jezabel segítette ki:

– Csak és kizárólag azért, mert tisztellek, mint ellenfél, felajánlok neked egy alkut: ha eljössz hozzám, elengedem őket. Mindenkit: az öregeket és a lányt is. És a szavamat adom rá, hogy utána is békén hagyom őket, feltéve, hogy tartják a szájukat.

– Nekem semmit nem ér a szavad! – vágta oda csalódottan a fiú.

– De. Reményt. Más választásod pedig nincs – válaszolta kegyetlen kímértséggel Jezabel.

A fiú hosszan gondolkozott. Az egyetlen reménye az maradt, hogy Agarhában Jezabel talán nem tudja elpusztítani a lányt, de biztos ebben sem lehetett, ráadásul így az öregeknek biztosan meg kellene halnia. Nem volt lehetősége: egyet tehetett csak.

– Rendben, elfogadom az alkud! – szólalt meg végül. – De időbe telik eljutnom hozzád.

Jezabel elégedetten válaszolt:

– Nekem van időm. Az öregeknek már nem annyira, de majd szólok az enbereknek, hogy kevesebbet kínozzák őket... – nevetett fel gúnyosan.

A lángnyelvek ahogy jöttek, úgy múltak el, és húzódtak össze újra, a kis, kék lánggá szelídülve. A fiút hagyták hátra, aki döbbsent, a kétségbeeséstől meghasonult arccal bámult a semmibe, miután ráeszmélt, hogy visszatért a valóságba.

– Mi történt? – kérdezte tőle a lány, de csak a távolból hallotta a hangját.

Nem válaszolt: csak állt, gondterhelten arccal.

– Hahó, fiam! Ébresztő! – legyezgetett a szeme előtt a magas, kék férfi. – Visszatértél?

A fiú tétován nézett rá, és hosszasan formálta a száját, mielőtt válaszolt.

– Vissza kell mennünk – suttogta erőtlenül.

– Esztelenység lenne! – csattant fel a férfi. – Teljes képtelenség. Azonnal megölnének mindkettőtöket. Mondd el végre, mi történt...

A fiú nem akarta elárulni, hogy a lányt bármikor elpusztíthatják.

– Csak vissza kell mennünk – válaszolta, miután összeszedte magát, és átgondolta a válaszát. – Különben megölik az öregeket.

Szégyellte magát, hogy hazudnia kell, de a döntés már megszületett benne. Nem mert kockáztatni, mert már jó párszor kiderült, hogy Jezabel mennyire okos, ő pedig rendre nem vette elég komolyan ezt. Egyszer már elvették tőle a lányt, és bár szíve szerint azonnal kimenekítette volna őt innen, az is megfordult a fejében, hogy ez is csak egy csapda: lehet, hogy az öregek elrablása csak egy elterelés, és most is figyelik őket – és bármikor végezhetnek a lánnyal. Nem volt elég információja ahhoz, hogy értse, mi áll az egész

mögött, de most sem lehetősége, sem pedig ideje nem volt arra, hogy ezt kiderítse.

Jezabel jól mondta: csak reménykedhet. Abban bízott, hogy ha szemtől szemben áll vele, talán végre kiderül, mit akar tőle – talán mindenképpen meg kell vívnia vele a csatát, hogy lezárhassák ezt. Ő elfogadná, hogy feláldozza magát a lányért és az öregekért, de erre sem volt garancia: csak Jezabel szava. A lányt mindenesetre maga mellett kellett tartania, mert úgy érezte, hogy nélküle sem lenne nagyobb biztonságban, de így legalább szemmel tudja tartani.

– Visszamegyek veled – szólalt meg a lány, megkímélve őt ezzel a továbbiaktól.

– Nem jöhetsz! Nem biztonságos – tiltakozott, de csak azért, mert ismerte a lányt: pontosan tudta, mi lesz erre a válasza.

– Erről nem nyitok vitát! – csattant fel a lány, a kezére játszva. – Megyek, és kész!

A magas, kék férfi a fejét csóválta.

– Ez nagyon rossz ötlet... Ne csináld! Tudod, hogy mire megy ki az egész – fordult a fiúhoz. – Jezabel valószínűleg így is, úgy is megöli majd az öregeket. Így legalább ti megmenekülhetnétek!

A fiú őszintén a szemébe nézett.

– Lehet, de ha meg sem próbálnék tenni ellene, azt sosem tudnám megbocsátani magamnak.

– Ebben igazad van, de ez akkor is nagyon veszélyes – folytatta a férfi, majd a lányra mutatott. – Legalább akkor őt hagyd itt. Velem biztonságban lesz.

– Ezt nem dönthetjük el a feje felett. És, mint látod, ő már döntött. De, ha meg tudod győzni, rajta, próbáld meg!

– Megyek! – vágta rá kérlelhetetlenül a lány. – És erről tényleg nem nyitok vitát!

A magas, kék férfi sóhajtott egyet, és nem küzdött tovább. Csak szomorúan csóválta a fejét.

– Hogyan tudunk a lehető leggyorsabban a felszínre jutni? – kérdezte tőle a fiú.

– Űrhajóval. De az tiltott. Nem avatkozhatunk be. Még ilyen helyzetben sem. Sajnálom.

A fiú csalódott képet vágott, de magában örült, hogy ezt mondta a férfi. Ha űrhajóra szállnának, és kiszúrnák őket, a lányt azonnal megölnék, mert azt hihetnék, hogy el akarnak menekülni a bolygóról.

– Van egy hagyományos út is, ami a felszíni nagy kontinens keleti részére vezet ki, egy magas hegycsoporthoz: egy mindentől távol eső helyre. Néhány napnyi járót csak, és viszonylag biztonságos is. Az átjárót ráadásul csak kevesek ismerik, mert titkos – választa fel a következő ötletét a férfi.

– Vigyél oda minket! – csapott le rá a fiú.

– Rendben. Keresek egy megbízható fuvart nektek a feljáróig, ti pedig addig szerezzetek élelmet és felszerelést az útra!

– De hol...? – kérdezte meglepetten a lány.

– Bocsánat, igazad van! Szólok egy kedves ismerősömnek. Várjatok itt! – azzal elviharzott.

Amikor visszatért, egy hozzá hasonlóan magas, szintén kék bőrű, ősz hajú, idősebb nő volt vele. A nő egy vörös, földig érő lepelruhát viselt, a fején pedig egy aranyszínű fejpántot.

– Ő itt Chihäë – mutatta be a férfi. – Ő fog segíteni nektek a dolgok beszerzésében, amíg én elintézem a fuvart.

Azzal ismét eltűnt, a nő pedig intett a fiataloknak, hogy kövessék. Kimentek a piramisból, majd a téren át a város belsőbb részei felé indultak. A nő útközben megkérdezte tőlük, hogy pontosan mire lenne szükségük, majd amikor odaértek a néhány utcányi távolságra lévő céljukhoz, csak bement a magas, egyszintes épületbe, és rövid idő múlva már jött is ki, kezében az összes kért holmival.

– Meg is van minden: magas tápértékű étel és palackozott víz. Utóbbit osszátok be jól, és csak a napi szükséges mennyiség felét fogyasszatok! Nem akartam többet hozni, mert csak akadályozna benneteket a haladásban – mondta, miközben a fiú bepakolt mindent a hátizsákjába.

– Köszönjük! – mosolygott a nőre.

A magas, kék férfi éppen ekkor futott be.

– Fuvar elintézve! – szólt oda a fiataloknak, majd a nőhöz fordult: – Köszönöm a segítséged, Chihäë!

A nő egy mosollyal válaszolt, majd intett a fiataloknak, és elment.

– Mikor indulunk? – kérdezte a fiú a férfitől.

– Sötétedés után. Így biztonságos. Naplementekor találkozunk a piramissnál. Megfelel?

A lány és a fiú egyszerre bólintott, a férfi pedig intett, és már viharzott is el.

– Mit csinálunk estig? – kérdezte a lány. – Nem sok kedvem van ebben a helyzetben várost nézni.

– Nekem sem. Csak sétálgassunk az utcákon, jó?

Így is tettek. A nap közepén megálltak valahol ebédelni, délután pedig egy időre lepihentek az egyik parkban. A fiút el is nyomta az álom, a lány viszont az előttük álló úton gondolkozott, és a hasában hordott gyermekhez beszélt magában – a gyermek is nyugtalan volt.

Amikor a nap fénye halványodni kezdett, felkeltette a fiút.

– Ébresztő! – szólította kedvesen.

A fiú mosolyogva nyitotta ki a szemét.

– Elbóbiskoltam – mondta, majd az égre pillantott. – Indulnunk kell!

Felpattant, felsegítette a lányt, majd célba vették a piramist. Pont sötétédkor értek oda – a magas, kék férfi már a piramis mellett várta őket.

– Éppen időben! – köszöntötte őket. – Gyertek, induljunk is.

Elindult a dombok felé, a fiatalok pedig követték. A sötét utcákat érdekes, nagy kiterjedésű fénypontok világították meg a magasból, amik szórt fénye éppen csak annyira volt erős, hogy biztonságban lehessen közlekedni az utcán, de ne legyen zavaró az ott lakók számára.

Egy idő múlva egy gömb alakú épülethez értek, a fiú pedig felismerte a környéket: errefelé lakott Oun is. A férfit követve beléptek az épület udvarára, majd a kert hátsó része felé vették az irányt.

Ott egy kis méretű, mattfekete úrhajó állt. Bár az nem emberre, hanem a kék férfire volt méretezve, abban a léptékben kifejezetten kicsinek tűnt: mindössze kétszemélyes volt – alakjában pedig lapos, tányér alakú.

A fiú forgatta a fejét, mintha keresne valakit.

– És hol van, aki elvisz minket? – kérdezte.

– Itt, előtted – húzta ki magát vigyorogva Oun. – A helyről, ahová megyünk, nem tudhat senki, ezért én foglak odavinni benneteket. Így a legjobb. A hajó egyébként egy barátomé, ő adta kölcsön nekünk.

A fiú megvonta a vállát, mire a férfi mindhármójukat az űrhajóba helyezte. Ő ült bal oldalt, a fiú és a lány pedig együtt, a jobb oldali ülésben.

– Indulhatunk? – kérdezte, miután mindenki elhelyezkedett.

– Mehetünk – néztek egymásra a fiatalok.

Az űrhajó lassan, hangtalanul kezdett emelkedni, majd miután elérte a megfelelő magasságot, meglódult előre. A fiú most is pontosan úgy érezte magát, mint a nagy hajóval történő úrutazáskor: ebben a hajóban sem lehetett érezni sem az emelkedést, sem pedig a gyorsulást – mintha csak egy helyben ülnének, és a szokásos gravitáción kívül semmiféle erőhatás nem érné a testüket.

A város fényeit villámsebességgel hagyták maguk mögött, majd a városon túli, lakatlan területek felett folytatták az útjukat. Ezen a részen teljes volt a sötétség: a fiatalok hiába meresztgették a szemüket, kifelé egyáltalán nem láttak semmit.

– Ezért akartam ilyenkor jönni – magyarázta a férfi. – Ilyenkor nem fog feltűnni senkinek, hogy eljöttünk. A biztonság kedvéért azért kerülünk egyet.

Az űrhajó tovább gyorsult, majd egy idő után balra fordult, az óceán felé.

– Most már az óceán felett vagyunk – szólalt meg újra. – Egy olyan helyre megyünk, ami a térképeken sem szerepel.

A hajó hosszan suhant a víz felett, majd egy idő után lassulni kezdett.

– Itt lesz az átjáró – mutatott lefelé a férfi.

A következő pillanatban víz öntötte el az űrhajó ablakait – de csak kívülről. A hajó lemerült az óceánba, de az ülésekben ebből sem lehetett érezni semmit. A víz alatti út azonban nem tartott szinte semeddig: hamarosan újra egy vízmentes térbe kerültek, de az már nem a felszínen, hanem az óceán fenekén helyezkedett el.

A férfi most felkapcsolta a külső fényeket, és rögtön láthatóvá vált, hol vannak: egy hatalmas, víz alatti burokban. A burok fala teljesen átjárható volt – kivéve az óceán vizének, amit mintha egy láthatatlan erő tartott volna távol.

– Hol vagyunk? – kérdezte a lány, miközben az űrhajó leereszkedett az óceán fenekére. Lebegve állt meg felette.

A férfi ekkor mindhármójukat az űrhajó mellé helyezte.

– Az átjárónál. Ott tudtok felmenni a fenti világba – mutatott a távolabb álló sziklákra, amiből egy széles járat nyílt lefelé. – Ezt az átjárót nem használja senki. Ez volt a legelső összeköttetés a felszín és Agartha között, de aztán lezárták, és gondolkoskodtak róla, hogy feledésbe merüljön. Az út viszont jól járható, amennyire én tudom.

A fiú odasétált a járat nyílásához, és benézett: csak addig látott befelé, ameddig az űrhajó fénye bevilágított.

– Ezt vigyétek magatokkal – lépett oda hozzá a férfi, és adott a kezébe egy kisebb, gömb alakú fényforrást, amit azonnal be is kapcsolt: – Fény!

A fényforrás a parancsra kigyulladt, és bevilágította az egész területet. Erősebb fényt adott, mint az űrhajó, de valahogy mégsem koncentráltan: olyan volt, mintha nem is egy pontból világítana, hanem inkább a környezetében lévő levegőt készítetné arra, hogy világítson.

– Vigyázzatok magatokra, kérlek! – guggolt le hozzájuk Oun, majd a lány hasára mutatott. – Rá pedig különösen!

– Úgy lesz! – válaszolta a fiú, a lány pedig búcsúzóul átölelte a férfit.

Oun most a fiúhoz fordult:

– Hát, búcsúzunk... – mondta, és széttárta karjait. A fiú őszinte, baráti szeretettel ölelte át.

– Találkozunk még?

A férfi felnevetett. A nevetésbe egyszerre vegyült szeretet, humor és törődés.

– Remélem... de most tényleg nem látom a jövőt. Ígérd meg, hogy ha minden rendben megy, meglátogattok!

– Efelől ne aggódj! Még elegend is lesz belőlünk – búcsúzott el a fiú is, mire a férfi felállt, és egy mosoly kíséretében visszament az űrhajóhoz. Pár pillanattal később felemelkedett, majd elhúzott a vízen keresztül arra, amerről jöttek.

A fiú és a lány a járat nyílása felé fordult.

– Akkor... hajrá! – lépett be a fiú, megfogva a lány kezét.

Az út első szakasza nem támasztott semmilyen kihívást: a járatból nyíló sziklabarlang nem csak, hogy enyhén lejtett, de még annyira tágas is volt, hogy akár a kék férfihez hasonló méretű egyedek is könnyedén közlekedhettek benne. Néhol volt csak egy-két olyan rész, ahol mászniuk vagy kapaszkodniuk kellett, de az alapvetően sima és lejtős talajon egészen hosszan tudtak haladni. Az időt nem érzékelték, de úgy érezték, hogy legalább egy fél napig haladhattak lefelé egyhuzamban, mire meg kellett állniuk pihenni.

A lány, aki nem aludt odafent a parkban, már eléggé fáradt volt, így végül megegyeztek abban, hogy alszanak egyet. A lány azonnal elaludt, miután evés után ledőltek, a fiú szemére viszont sehogy sem jött álom, így ő még jó ideig hallgatta a barlang csendjét megtörő, távolban csepegő vízcseppek hangját, és élvezte a páradús, szinte harapható levegőt, ami az egész barlangrendszeret átjárta.

Nem tudták, mikor, de kipihenten ébredtek. A lány ébredt fel először, majd amikor nyújtózott egyet, a kezével véletlenül meglökte a fiút. Erre ő is felébredt.

Bekapcsolták a fényt, ettek néhány falatot, majd ismét útra keltek. Az út a korábbihoz hasonlított, szintén könnyű haladást biztosítva, de pont ezért már-már fárasztóan egyhangú volt. Az első szakaszon még vitte őket a lelkesedés, de az ismétlődő járatok és az egymást követő csarnokok monotonitása sokat kivett belőlük – főleg, hogy fogalmuk sem volt róla, mennyit kell még gyalogolniuk.

A lány viselte nehezebben, és erre valószínűleg a terhessége is rátett egy lapáttal. Egyre kevésbé tudott lelkesedni a semmibe vezető úton, főleg, hogy ő már egyszer végigjárt egy ehhez hasonlót – de míg ott a remény vezette, itt inkább a csalódottság. Csalódott volt, hogy ott kellett hagyniuk a biztos, élhető környezetet, ahol végre eltölthettek volna legalább néhány nyugodt napot, erre most itt kell gyalogolnia megint, ráadásul ki tudja, meddig. Mindenképp segíteni akart az öregeknek, de azért jobban örült volna, ha ez az egész kimarad az életéből.

Később a környezet változni kezdett: a sziklák színe vörösesre váltott, és még egy vékony kis patak is megjelent az út mellett. Inni ugyan nem mertek

belőle, de a víz megjelenése reményre adott okot: az út talán mégsem olyan hosszú, mint gondolták.

Eddigre viszont a lány már alig volt képes haladni. Szinte minden lépésnél egyenesen meg kellett erőszakolnia magát, és bár kezdetben a fiú még próbálta lelkesíteni, egy idő után már ez is kevés volt.

– Kész, álljunk meg! – mondta ki végül, majd leült ott, ahol éppen volt.

– Gyere, menjünk, legalább még egy kicsit – biztatta a fiú.

A lány megmakacsolta magát:

– Elég volt! Nem bírom tovább...

– Naaaa, csak még egy egész kicsit... kérlek!

A lány sóhajtott egyet.

– Hát jó... csak adj egy kis időt! – válaszolta, mire a fiú arca felvidult.

Rövid ücsörgés után aztán nagy nehezen feltápáskodott, és újra elindultak. Szerencséje volt, mert alig kellett gyalogolnia: rövidesen elérték azt a pontot, ami az összes, Agartha és a felszín közötti átjáróban megtalálható volt valamilyen formában, és amin mindketten áthaladtak már, így vagy úgy.

A pont, ahol a gravitáció megfordult, itt különösen érdekes helyen volt: a sziklafalban végződő barlangi út egy széles, mély veremben folytatódott lefelé, ahová még az út melletti patak vize is lefolyt.

Mivel a verem falából számtalan kisebb-nagyobb szikladarab állt ki, így viszonylag könnyen lemászhattak addig a pontig, ahol megszűnt a gravitáció. A mellettük csobogó kis patak itt ért véget – a nyugvóponton túl, a másik oldalon már egy másik patak vette át a helyét, ami onnan nézve ugyanúgy lefelé folyt. A jelenség elég látványos volt: a két, egymástól független patak úgy folyt egymásba – vagyis, mindkettő a semmibe –, mintha csak azonosak lennének.

A lány tovább mászott. A ponton áthaladva meg is szédült: hirtelen a feje tetejére állt minden, és a lefelé ereszkedésből felfelé mászás lett, ahogy megfordult a nehézségi erő iránya. A fiú egész másképp reagált erre: ő gyermeki lelkesedéssel élvezte, ahogy a fejét a nyugvóponton át fel-le mozgatva újra meg újra a feje tetejére állíthat mindent.

– Gyere már, kérlek! – szólt rá ingerülten lány.

A fiú még legalább kétszer át kellett menjen a nyugvóponton, mielőtt széles vigyorral az arcán felmászott a túloldali verem tetejére.

– Elindulunk tovább? – kérdezte a lánytól, aki a kezeibe temetett fejjel ült a sziklán.

– Kizárt! – rázta a fejét. – Túl fáradt vagyok hozzá. Együnk valamit, és aztán aludjunk egyet.

A fiú megadta magát, és csendben előszedte a ételt és a vizet.

Alvás után mindketten bágyadtan ébredtek. A lány leplezetlen kedvtelensége most már a fiúra is átragadt, és reggelizés közben csak szótlanul ültek egymás mellett.

– Most felfelé fogunk menni, igaz? – szólalt meg végül a lány, megtörve a csendet.

– Úgy fest... – válaszolta egykedvűen a fiú.

– Szerinted sokáig fog tartani?

A fiú felállt, és a kezeivel megdörzsölte az arcát.

– Nem tudom... Elindulunk, és aztán kiderül – válaszolta üresen, enyhe ingerültséggel. – Kérlek, próbálj már egy kicsit pozitívabb lenni!

A lány először vissza akart vágni, de aztán rájött, hogy a fiúnak igaza van: ez egy kaland, és végső soron együtt vannak, amire oly régóta vágyott. Nem is értette, miért gyűlt már az út eleje óta benne ez a dacos ellenállás, de most rájött: mert nem akar visszamenni az emberek közé.

– Igazad van, bocsánat! – mondta megbánóan. – Csak félek a fenti világtól. Ott csak rossz dolgok történtek velem.

– Tényleg? – kérdezett vissza a fiú, most már elmosolyodva. – Jaj, te! De hiszen ott ismertük meg egymást, először és másodszor is. Ott töltöttük el azokat a csodálatos napokat együtt. Ott a kis szigetünk is. És még a gyermekünk is... ott jött létre.

A lány felsóhajtott.

– Tudom, de... – válaszolta, majd egy pillanatra elhallgatott. Már kezdett feloldódni. – Tudod, mit? Igazad van! És egy szót se: csak menjünk! – nevetett fel.

– Ez a beszéd! – nevetett fel a fiú is, aztán összepakolt, és felsegítette a lányt.

Az első szakasz nem is volt annyira megerőltető, mint számítottak rá, de idővel egyre csak nőtt a barlang meredeksége, amitől megint nehezebben haladtak. Már kezdtek fáradni, és a pihenésen gondolkozni, de ekkor elértek egy újabb különös helyet: egy nagy, kör alakú, zöld fényben úszó, vékony, hártyszerű fal zárta el előttük a barlangjáratot.

A fiú többször is odatartotta a fényt a vízszerű hártáához, hogy átvilágítson a túloldalra, de hiába. Még le is kapcsolta, hátha akkor átlát, de a sötétben is csak a zöld fény világított – a túloldalból nem látszott semmi.

Végül visszakapcsolta a fényt, és aztán a kezével óvatosan közelített a hártá felé, majd az egyik ujját hozzá is érintette. Mivel nem tapasztalt semmit, át is dugta, és figyelte, ahogy az utolsó ujjperce eltűnik, de amikor visszahúzza, újra megjelenik – sértetlenül. Ekkor már felbátorodott, és az egész kezét átdugta, majd amikor azzal is minden rendben volt, egész egyszerűen átsétált rajta.

A lány nagyon megijedt, főleg, hogy egyszerre sötét is lett, de a fiú feje rövidesen újra előbukkant a zöld fényből.

– Minden rendben. Gyere, biztonságos! – mondta, majd a kezével is átnyúlt, és megfogta a lány kezét.

A lány félve lépett oda, és még egy mély levegőt is vett, mielőtt átment volna a hártán – a túloldalon azonban inkább csalódott volt. Ugyanaz a barlang folytatódott, mint előtte, csak a szikláknak kicsit más volt színe.

– Remélem, sikerült rövidítenünk ezzel! – bizakodott a fiú.

A lány nem volt ennyire lelkes, de azért magára erőltetett egy mosolyt. Legszívesebben leült volna pihenni egyet, de aztán inkább nem is gondolt erre: összeszedte magát, és megindult a fiú után.

Számára egy pozitívuma volt az átjárónak: a barlang meredeksége most újra csökkent, így megint könnyebben haladtak. Eldöntötte, hogy addig nem is fogja nyaggatni a fiút, amíg a lábai bírják, és nem fogja engedni, hogy újra eluralkodjanak rajta a negatív érzések.

– Elég volt? – kérdezte a fiú sokkal később, amikor látta, hogy a lány már az ereje végét járja.

Hálás sóhajtás volt a válasz:

– Igen! Nem bírom tovább...

– Akkor megállunk! – mosolyodott el, és már készítette is elő az élelmet a hátizsákjából.

A hely, ahová leültek, pontosan ugyanolyan volt, mint a barlangrendszer bármelyik kiszélesedő terme, itt most mégis valami megmagyarázhatatlan érzés vett erőt a fiún. Nem beszélt róla evés közben, de végig ott motoszkált benne.

Amikor lefeküdtek, és éppen csak elhelyezkedtek az alváshoz, a fiú átemelte a fényforrást a feje felett, és ekkor megpillantott a barlang tetején egy ábrát: a nagy kört, benne a sok, egymást mindenhogyan metsző kisebb körrel.

Meg akart szólalni, de még a hangja is elakadt: egy erős, bizsergető érzés futott végig a gerincén, amibe az egész teste beleborzongott. Napok óta ez volt az első olyan dolog, ami reményre adott okot, és határozottan érezte, hogy az az ábra nem véletlenül van ott, és hogy ők sem véletlenül feküdtek le pont alatta.

Ezután lekapcsolta a fényt, odabújt a lányhoz, majd lassan mindketten álomba merültek.

– Gyertek... – hívta őket a mindent elvakító fényességből, feléjük nyújtott karral a Bölcs nő, Eliaké.

93

Egyszerre ugrottak fel, és a sötétben rögtön egymás felé fordultak, de csak a lélegzésből érezték a másik jelenlétét. Amikor a fiú végre felkapcsolta a fényt, még mindig elhúlt arccal meredtek egymásra.

– Te is...? – kérdezte.

A lány bólintott.

– Igen... Ő volt, aki megmutatta nekem az utat Agarthába. De mit akarhatott?

– Azt, hogy menjünk? – vigyorgott a fiú, majd felkelt, és elkezdte kipakolni a reggelire szánt ételmet.

A lány mosolyogva legyintett az ugratásra, majd nekiállt enni. A fiú közben pillanatok alatt befalta az ő részét, és még rágta az utolsó falatot, amikor már állt is fel, és elkezdett összepakolni. Egyesével mutogatott a tárgyakra, hogy a lánynak szüksége van-e még rájuk, és aztán rakta is be őket a hátizsákba. A lány még a felénél sem járt az evésnek, amikor már a kezéből is elkezdte kiszedegetni a dolgokat.

– Ennyire sietünk? – nézett szúrósan a fiúra.

A fiúnak csak most esett le, hogy mit csinál.

– Bocs, én csak... kicsit be vagyok sózva az álmotól.

– Azt látom! – nevetett fel a lány, mire átadott mindent a fiúnak, ami még a kezében volt. Az étkezést inkább már állva fejezte be, hogy mielőbb elindulhassanak.

Az út következő szakaszát viszonylag könnyen vették, de hamarosan változni kezdett a környezet: a barlang járatai egyre szabályosabbá váltak, és valamiféle mesterséges járatná alakultak át. A mennyezet is egyre távolabbra került tőlük, aztán egy idő múlva teljesen el is tűnt – csak a párhuzamos falak maradtak két oldalt, mindkettő szabályos, kocka alakú kövekből kirakva.

A légmozgásból, a távoli morajlásból, és a hely egész atmoszférájából úgy érezték, mintha egy elképzelhetetlenül nagy, föld alatti csarnokban lennének,

ahol a járat, amiben haladnak, egyedül csak a falakkal lenne leválasztva – azok viszont túl magasak voltak ahhoz, hogy felmásszanak rájuk, és körülnézzenek.

És a fényt is hiába emelték fel, a csarnok mennyezete sehogy sem látszott – bárhogy is meresztették a szemüket, az túl messze volt. A fiú próbaképp még sötétet is csinált, hogy ellenőrizze, hátha érkezik máshonnan is fény, de nem: a vaksötét megerősítette, hogy még nincsenek a felszín közelében.

Így nem tehettek mást, minthogy folytatták útjukat az egyetlen lehetséges irányba: előre. Hamarosan viszont egy útelágazáshoz értek, ahol máris volt választásuk: balra és jobbra lehetett fordulni. Mindkét utat ugyanolyan magas fal határolta, ami ugyanúgy is nézett ki, így hosszas tanakodás után végül balra fordultak, de megegyeztek abban, hogy figyelni fognak, és ha kell, akkor visszajönnek, és megpróbálják a másik irányt.

Csakhogy nemsokára egy újabb elágazás következett. Ez már kicsit nagyobb fejtörést okozott nekik, de a fiú itt még megnyugtatta a lányt, hogy meg fogja jegyezni az összes elágazást. Rövidesen viszont megint egy elágazás következett, aztán még egy és még egy. Már vaktában lövöldözték az irányokat, de néhány elágazás után ráébredtek arra, hogy ez így nem fog sehová sem vezetni.

– Álljunk csak meg – mondta a fiú. – Ez így nagyon nem lesz jó...

A lány bólogatott:

– Szerintem se. De akkor hogyan válasszunk?

– Nem tudom. Törekedjünk mindig egy irányba, vagy csak hallgassunk a megérzésünkre?

– Jó kérdés... – húzta végig a nedves falon a kezét a lány. – Fogalmam sincs. Felmászni biztosan nem tudunk.

– Na jó, akkor tudod mit? Próbáljuk meg egyszerűen tartani az irányt. Mondjuk ahhoz képest, amerről jöttünk.

A lány bólintott, így most jobbra fordultak, a következő elágazásnál pedig egyenesen, aztán balra – mindig kompenzálva a kitéréseket a következő elágazásoknál.

Egy baj volt ezzel: csak egy ideig működött. Amikor egymás után kétszer sem tudtak a szükséges irányba fordulni, ez az elmélet is megdőlt.

Megfordultak, visszamentek két elágazásnyit, hogy ott a másik úton induljanak el, de néhány elágazás múlva az is befuccsolt, mert ott sem tudták tartani az irányt.

– Együnk inkább, jó? – vetette fel ingerülten a lány, majd egyszerűen leült.

Az evés és a kis pihenő valamennyit segített. Időközben azt is eldöntötték, hogy inkább mégis a megérzéseiket követik, és nem akadnak fenn azon, ha egy-egy helyen mégsem tudnak a megfelelő irányba fordulni.

Így viszont egy idő után halvány fogalmuk sem volt róla, hogy merre tartanak.

– Nem voltunk már erre? – kérdezte egyszer csak a lány, mire a fiú felkapta a fejét.

– Nem tudom... – bizonytalanodott el. – Voltunk?

A lány tanácstalanul forgatta a fejét az előttük és a mögöttük álló útelágazások között.

– Nem vagyok biztos benne – vonta meg a vállát, majd a következő elágazáshoz lépett. – Akkor most itt merre?

– Fogalmam sincs – csóválta a fejét a fiú. – És igazából már nem is érdekel...

Elfáradt: nem fizikailag, hanem lelkieg. Túl hosszú volt az út Agartha óta, és túl régen látták már a napot.

– Akkor engem se – ült le mellé a lány, és a vállára hajtotta a fejét. – Nem akarom már ezt!

A fiú átkarolta, és megsimogatta a hátát.

– Hát, úgy látszik, mi mindig ilyen helyzetbe kerülünk – mosolyodott el.

Erre a lány is elmosolyodott.

– De mindig megoldjuk!

– Meg – nézett maga elé a fiú. – És, tudod, ahhoz képest, hogy alig maradt ételünk és vizünk, ráadásul fogalmunk sincs, hol vagyunk, valahogy... nem is tudom... mégsem izgulok. Túl hihetetlen ez az egész, nem?

– Ha ez segít, én nem is hiszem el... Hogy ennyi probléma után megint egy ilyen helyzetbe kerülünk? Ennek semmi értelme!

A fiú felsóhajtott ettől. Ő is így érzett.

– Tudod, mit? Igazad van. Engem sem érdekel ez a kanyargós-kavargós-útélágazásos valami. Nem ezért jöttünk! Ez az egész egy hülyeség! Semmi értelme, hogy itt szenvedjünk napokig, és aztán még az éhhalál szélére is sodródjunk... minek?! Azok után, amin átmentünk? Mégis, mit kellene tanulnunk ebből?

– Pontosan ezt – lépett oda hozzájuk egy fényes ruhás, arcát egy fejfedővel eltakaráó alak.

Egyből felismerték: őt látták álmukban az Aimeo melletti szigeten, amikor átadta az arany gömböt a borzas hajú lánynak és a csapzott fejű fiúnak. Most itt állt előttük, teljes életnagyságban.

– Üdv! – köszönt rá a fiú, majd a lány is csatlakozott hozzá egy fejbiccentéssel.

Az alak egy arany gömböt tartott a kezében, éppen úgy, mint akkor: azt a gömböt, amit a fiú talált a munkaterületen, a fém épületben, és ami aztán fénné porladt az Aimeo szigete alatti, gömb alakú barlangban.

– Sok idő telt el... Nagyon sok – szólalt meg az idegen, a fejfedőn keresztül ridegnek tűnő, de mégis barátságos hangon. – Végül újra ott vagyunk, ahol az egész elkezdődött.

A fiú értetlenül nézett rá.

– Itt...? Itt kezdődött el? Nem emlékszem...

– Hogyan is emlékezhetnél... hiszen akkor még nem is volt emlékezeted. De, igen: itt született minden. Itt, a Teremtés Barlangjában.

– Az emberek...? – kérdezett vissza a fiú.

Az idegen bólogatott. A fiú folytatta:

– De én azt hittem, hogy őket Aimeo szigetén... abban a barlangban hozták létre.

– A testekkel valóban ott kísérleteztek, és ott is állították elő a korai egyedeket. De a bolygót csak itt, vagyis egészen pontosan odaát, a Teremtés Csarnokában lehet megtermékenyíteni – mutatott a férfi a háta mögé.

A fiatalok meglepve hallgatták.

– Az embert nem a khitonok teremtették – kezdett bele a férfi. – Ők csak létrehozta egy fajta tudományuk segítségével... De ahhoz, hogy egy faj hosszú távon is életképes legyen, édeskevés ellopni egy mintázatot, és

egyszerűen felhasználni azt. Ahhoz ennél több kell... ez a több viszont nem volt meg nekik. Hiába hozták létre az emberi fajt az eredeti, tökéletes teremtettség *Adam Kadmon* mintázata alapján, ettől még a teremtettségük nem volt engedélyezett. Ráadásul, ezzel a földi egyensúlyt is teljesen felborították, ami az egész szigetvilág pusztulásához vezetett.

A fiú kikerekedett szemekkel, tátott szájjal hallgatta a történetet. Jól emlékezett arra, amit Tsääd mesélt neki a khitonokról, erről a hulló-emplős alapú fajról, akik a Sötétség Szövetségét létrehozva bolygókat igáztak le, de sosem gondolta volna, hogy közülük van az emberek teremtettségéhez.

– És ekkor ült össze a Galaktikus Tanács... – folytatta közben az idegen. – Bár mindenki azt várta, hogy az új faj sorsa ugyanaz lesz, mint az összes többi illegális teremtettségé, most mégis másképp döntöttek: megadták az engedélyt az emberiségnek a létezésre. Megadták, mert a tudatlanul ártatlan gonoszság és a Föld mélyéből áradó tiszta szeretet gyümölcseként olyan páratlan lehetőségeket tartogatott, amit érdemesnek találtak egy Kísérletre. Tudni akarták, megtörténik-e az emberrel, ami még soha: hogy képes lesz-e egy Bélyegzetlen faj teremtményeként a nyugvópont elérése előtt felsőbb tudati ciklusba lépni. Ha igen, azzal egy teljesen új energiaforma jelenne meg az Univerzumban, ami a legmélyebb, sűrű sötétségből képes a legtisztább fénybe emelkedni. Mindezt önmagától, külső segítség nélkül.

– Bélyegzetlen faj? – kérdezett vissza a fiú, leragadva ennél a részletnél.

– Az engedélyezett fajok Bélyeget kapnak, ami nélkül kihalásra lennének ítélve. A Bélyegzetlen fajok, mint a khitonok is, képtelenek a fejlődés útját végigjárva magasabb tudati és szellemi valóságokba emelkedni, és képtelenek a reprodukcióra is.

– Tessék? Nem tudnak szaporodni? De akkor, mégis, hogyan tudtak ilyen hosszan túlélni?

– Technológiával: újratemtetésnek hívják. A khitonok ráadásul abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy a genetikai állományuk több százezer földi évnél megfelelő életkort tesz lehetővé számukra. Mielőtt az lejár, reprodukálják magukat a saját genetikai állományuk egy új testben való felépítésével, és a tudatukat ebbe az új testbe ültetik át. Egyszerre viszont csak egy testben létezhetnek, így egyedszámuk soha nem emelkedhet a

teremtésükkor létrehozott egyedszám fölé. Ez a Bélyegzetlen fajok sorsa: idővel biztos pusztulásra vannak ítélve.

– Ez lett volna az ember sorsa is?

– Ez. És, mivel az emberi időkeret nagyon rövid, ez a folyamat nálatok pillanatok alatt lejátszódott volna. Amikor viszont a Tanács engedélyével a faj megkapta a Bélyeget, megkapta a lehetőséget is a szaporodásra, a fejlődésre és a továbblépésre is. Lehetőséget kapott a teljes sötétségből a fény felé tartó fejlődésre, aminek a vége az Egységhez történő csatlakozás. De ez csak egy lehetőség volt, ami korábban még sosem vezetett sikerre. Éppen erről szólt a Kísérlet. A Bélyeg nem befolyásolta a faj eredeti rendeltetését, és nem szólt bele annak fejlődésébe sem, csak biztosította, hogy egy izolált környezetben, szabadon elérhesse azt a fejlettségi szintet, amivel továbbléphet... ha önmagától képes rá. Ezért is olyan fontos, hogy kívülről senki se avatkozzon bele az emberiség sorsába. Védelem alatt áll.

– És a khitonok?

– Ők, mint teremítőitek, az emberiség sorsának részei. Rájuk nem vonatkozik a tiltás.

Rövid csend következett. A fiatalok nehezen tudták megemésztetni az emberiség teremítőinek mibenlétét. Végül aztán a fiú szólalt meg újra:

– És... hogy zajlott a Bélyegzés?

– Itt, a Teremtés Csarnokában történt: a bolygó eredeti teremtesközpontjában. Az egyetlen olyan helyen, ami minden bolygón megtalálható, és ahol a teremtés az Univerzum törvényeivel összhangban történik. Itt kellett létrehozni a Bélyeget az emberi fajhoz, ezért valójában itt született meg az ember: a valódi, Bélyeggel rendelkező ember. Innen indult útjára, már képesen a túlélésre, a szaporodásra és az emlékezésre, hogy átvegye a Bélyegzetlen faj helyét az egész bolygón.

Ekkor felemelte, és átnyújtotta a fiúnak az arany gömböt.

– Ez itt az, amitől az ember ember lehet – mondta.

A fiú értetlenül nézett.

– Ez a kis gömb? – forgatta a kezében.

– Ez az Akasha Krónika. Az emberi faj teljes emlékezete és képzelete: a múltja és a jövője; a sorsa. Ez a Bélyeg fizikai lenyomata. Ez tűnt el akkor, amikor az ember megszületett – válaszolta az idegen.

– Az ember már egy új faj...?

– Lényegében, bár inkább csak egy alfaj, mert valójában az ember utódja.

Amikor az ember saját akaratából úgy döntött, hogy megszakítja a kapcsolatot az elődjével, egy teljesen új fejlődési pályát hozott létre magának.

– És ez a gömb a kapcsolat? – kérdezte most a lány.

A férfi bólintott.

– Ez a gömb az emberhez tartozik. Van egy másik gömb, odaát, a Teremtés Csarnokában, ami pedig az enberé. Ezeket kell egyesíteni.

A fiú fejében sok minden a helyére került. Ahogy ott állt a barlang hosszú útvesztőjében, rájött arra, hogy a kezében – szó szerint a kezében – van az emberiség sorsa, és a döntés is, hogy mihez kezd vele.

– Jól látod, igen – válaszolt a gondolataira az idegen. – A döntést az ember sorsáról egy enbernek kell meghoznia: méghozzá annak, akinek ágyékából az egész faj származik. Vagy másképpen: annak, aki meghozta a döntést az ember születéséről.

A fiú kérdően nézett rá.

– Amikor az ember megteremtette a Gépet, egy új fajt hozott létre, ami aztán megteremtette az enbert. A teremtő teremtménye így képessé vált a teremtésre, ezzel a teremtőjét teremtő fajjá léptette elő... és, érdemessé arra, hogy a fejlődési pályán a következő szintre lépjen.

– Ez volt az a járvány, igaz? Ami végigsöpört az emberiségen...

Az idegen bólogatott.

– Amikor a járvány kitört, az arra érdemesek, akik a lelki és szellemi fejlődés magasabb fokán álltak, továbbléphettek. Az emberiség másik felére viszont pusztulás várt volna, ha a Gép nem avatkozik közbe, és nem állítja át őket egy másik fejlődési pályára. Az emberek féltek, mert nem tudták, miért vitte el egy részüket a járvány, és ebben a helyzetben önként adták át magukat a chip valóságának, ami elfojtotta bennük az erőszakos és kapzsi énjüket, és a múltjuk elrejtésével elterelte őket a biztos pusztulástól. Azt viszont, hogy valójában mi történt akkor, a Gép sosem mondta el nekik.

– Akkor ezért nem találtam róla semmit az emberiség történelmében, vagy az Emlékek Házában...

– Ahogy mondd. Az emlékezés megszakadt, és létrejött egy új faj, tiszta lappal. A Gép teremtménye: az enber.

A fiú nyelt egyet – a lány is szótlanul állt a háttérben. Az idegen szavai mélyre hatoltak bennük, és csak most kezdték felfogni azok igazi súlyát.

– Mi történik, ha egyesítem a két gömböt? – kérdezte halkán, hosszú csend után a fiú.

– Erre magadtól is rá fogsz jönni. A döntésben pedig szabad akaratod van. Még akkor is, ha az néha csak illúziónak tűnik...

A fiúban most rengeteg kérdés jelent meg, az idegen azonban megelőzte:

– Ennél többet nem mondhatok. A döntéshez minden szükséges információ a rendelkezésedre áll. Amit azon kívül kérdeznél, azt most még nem tudhatod. Arra magadtól kell rájössz.

– De... – akart volna tiltakozni a fiú, de a férfi ismét leállította.

– Az emberiség zárt rendszerben fejlődik. Belülről, külső segítség nélkül kell meghoznia a saját sorsát érintő kérdéseket. Én ennyit mondhattam. Ahogy az agarthaiaknak vagy a Földön kívül élő fajoknak, nekem sem szabad ennél jobban beleavatkoznom.

A fiú lemondóan sóhajtott. Nem küzdött tovább.

– Értelek... és köszönöm!

– Én köszönöm, hogy eljuthattunk idáig! – felelte az idegen, majd biccentett, és ahogy jött, úgy tűnt el az útvesztőben.

A fiataloknak azonban ideje sem maradt felocsúdni: a fiú kezében tartott a gömb hirtelen izzani kezdett, amitől kiejtette a kezéből.

A gömb ekkor megindult: lassan elgurult az első útelágazásig, aztán ott jobbra fordult, és gurult tovább. A lány kapcsolt először, megindulva a gömb után, aztán a fiú is követte, egy pillanattal később. Most már nem volt szükség a fényforrásra sem: a gömb izzó fénye guruló fáklyaként vezette őket az útvesztőben, nekik pedig csak követniük kellett.

Kiadós gyaloglás következett, mire a járat szélesedni kezdett, és megszűntek az elágazások is. Egy hosszú, egyenes úton haladtak, a fejük feletti mennyezet pedig lassan közeledni kezdett hozzájuk, még végül egy szabályos, téglalap keresztmetszetű, széles és magas alagúttá formálódott a járat.

A gömb egy föléjük magasodó, kétszárnyú kapuhoz vezette őket. A kapu közepén egy nagy, aranszínű ábra állt: egy nagy kör, benne a sok kisebb, egymást mindenhogyan metsző körrel.

– Ez lenne hát a Teremtés Csarnoka... – ámuldozott a fiú.

– De hogy jutunk be? – nézegette a kaput a lány.

– A gömbbel! – kapta fel a földről a fiú. – Biztos, hogy ez nyitja a kaput. Az útvesztőn még csak-csak átjuthat valaki szerencsével, de a kapun biztos, hogy nem léphetnek be illetéktelenek.

– Na, de hogy nyitja? – kérdezte a lány, miközben a fiú a kaput és a gömböt vizsgálta.

– Azt még... nem tudom – vakarta a fejét. – Lássuk csak: ez a jel itt ugyanaz, mint az a jel ott. Ha a gömböt így fordítom... – fordította a kapun található jel felé –, akkor talán... de nem, nem ez az. Viszont ha esetleg ide állok... – lépett egészen a kapu elé –, akkor máris... vagyis...

Hosszasan próbálkozott mindenféle kombinációval, amiben a gömböt forgatta, a saját helyzetét változtatta, és a különböző, gömbön található jeleket kombinálta egymással – a kapu azonban zárva maradt.

A lány végül megelégedte a próbálkozásokat: odalépett a fiúhoz, kivette a kezéből a gömböt, majd egyenesen a kapuhoz ment vele, és egyszerűen hozzáértette. A kapu erre kattant egyet, és mindkét szárnya lassan nyílni kezdett. A fiú megszeppenve állt, a lány pedig diadalittasan sétált be.

Egy tágas csarnokba érkeztek. A csarnok padlója sík volt, magasra ívelő, félgömb alakú mennyezettel, amit apró, aranszínű négyzetlapok borítottak. A padlózat fényesre csiszolt, csillogó felületén – szintén arany színnel – faltól falig a nagy kör motívuma szerepelt, benne a sok, egymást metsző körrel. Az ábra középpontjában egy tenyérnyi méretű, kör alakú mélyedés állt, amiben egy halvány, zöld színű láng égett. A mennyezet ívén a körbe rajzolt, hatágú csillag szimbóluma magasodott, zöld színű négyzetlapokból kirakva.

Mindkettejüknek ismerős volt a hely: a szigeten talált, gömb alakú sziklabarlangra hasonlított. De az csak egy gyenge utánzat volt ehhez képest: olyan volt, mintha ott úgy próbálták volna meg lemásolni az itteni csarnokot, hogy közben sosem látták az eredetit. Ez a csarnok itt hatalmas, gazdag és magasztos volt, és az egész helyiséget átlengte valami különleges atmoszféra.

A fiú közben elkérte a lánytól a gömböt, és odasétált vele a zöld színű lánghoz. A nyílást méregette, és már arra készült, hogy beleengedje a gömböt a mélyedésben pislákoló lángba, amikor a lány hirtelen rákiáltott:

– Ne! Nem ezt kell tenned!

Visszahúzta a kezét, és kérdően nézett a lányra.

– Csak egy megérzés – mondta a lány.

A láng ekkor megremegett a padlóban, majd fellobbant, és egészen a csarnok boltozatáig emelkedett – jóval a fiatalok feje fölé. Egy zöld és arany színekben pompázó, rendkívül kecses női alak tűnt fel benne, akinek testét mintha barna föld és zöld levelek különleges egyvelege borította volna, ami alól arany színű fény derengett. A hajában százával nyíltak az apró kis virágok.

– Örülök, hogy újra találkozunk! – szólalt meg, egy kedves mosoly kíséretében.

A fiatalok nem tudtak megszólalni a meglepetéstől. Csak álltak, és nézték, ahogy a nő lassan előlép a lángból, majd alakja egyre határozottabb formát ölt, megjelenítve csodálatosan szép arcának vonásait – a testének kontúrjai azonban továbbra is homályosak maradtak

– Angr... – kezdte volna a bemutatkozást a fiú, de a nő felnevetett.

– Tudom, Angram Smith, igaz? – kacagott. – Te pedig Eliaké lennél, ugye? – fordult a lány felé.

A lány bólintani próbált, de még nem tért magához a nő mindent átható, erős kisugárzásától.

– Én pedig Gaia vagyok. És már találkoztunk... Akkor, nagyon régen, amikor a Bélyeg létrejött, ugyanígy állatok előtttem; persze nem fizikai valókban. Igaz, erre ti nem emlékezhettek... csak arra már, amikor a fizikai síkon is megkaptátok azt.

A fiú kérdezni akart, de nem tudott: egyszerűen nem jöttek szavak a szájára. Csak a gömböt bámulta a kezében.

– De csak csacsogok itt, miközben fontosabb dolgunk is van! – legyintett a nő, majd komoly arccal a fiúhoz fordult: – Döntöttél?

A fiú megszeppent. Még át sem gondolta, hogy mit akar tenni. Megrázta a fejét.

– Időre van még szükséged?

– Talán – jött ki az első hang a torkán. – De még... annyi mindent nem értek.

A nő elmosolyodott, és kedvesen végigsimította az arcát.

– Nem is kell, hogy megértsd. Csak érezned kell...

A fiúnak ez kevés volt: tudni akarta, amire a fényes ruhás idegentől nem kapott választ.

– Mi történik, ha egyesítem a két Akasha Krónikát?

– De hiszen tudod...

Zavarba jött.

– Gondold csak át...

– De... – próbált tiltakozni.

– Ott a válasz benned – biztatta a nő. – Csak hívd elő.

A fiú agyában lázasan száguldottak a gondolatok. Az idegen szavaira gondolt: arra, hogy mi a feltétele és a következménye annak, ha egy faj teremtvővé válik. Közben magáról megfedkezve, félhangosan mantrázta a gondolatmenetet:

– Amikor a teremtvő teremtménye képessé válik a teremtésre, akkor a teremtvő teremtvő fajjá válik. Az ember megteremtette a Gépet, ami megteremtette az enbert. Az ember tehát teremtvővé vált a Gép által. Ha most én, mint ember, egyesítem a két gömböt, azzal újrateremttem az embert, és...

Ekkor bennakadt a szava – még az arca is egészen megváltozott a felismeréstől. Döbbenetn nézett először a nőre, majd a lányra, és aztán óvatos magabiztossággal folytatta a gondolatot:

– ...akkor a Gép teremtménye, az ember is képessé válik a teremtésre, ezzel teremtvő fajjá léptetve elő a Gépet... – majd megállt. Az újabb felismerésbe beleborzongott: – De akkor az enbert is! Hiszen a teremtménye, az ember teremtette a Gépet... Akkor mindhárom faj egyszerre lesz teremtvő és teremtet is!

A nő most mélyen a szemébe nézett, és lágyan átfogta a kezeit, amiben a gömböt tartotta.

– Döntöttél?

A fiú bólintott, de nem szólt egy szót sem. A szemei beszéltek szavak helyett, amikben tükröződött, hogy most már megértette, miről szól a döntése. A tenyeréből lassan átengedte a gömböt a nőnek.

– Köszönöm! – mondta a nő, miközben átvette tőle.

A gömb azonnal felizzott – először zöld, majd arany, végül pedig szikrázóan fehér színben világított. Ezzel párhuzamosan egy másik, kék-indigó színű gömb emelkedett ki a padló mélyedésében lobogó lángból, és a nő másik kezébe lebegett.

A nő most maga elé tartotta mindkét gömböt, és egy mozdulattal egyesítette őket.

Mindent elvakító fehérség öntötte el a csarnokot. A fényben megjelent a zöld, a kék, az arany, és aztán az összes elképzelhető színárnyalat, amik egymást váltva villantak fel és tűntek el, miközben a már egyesült gömb lassan a zöld színű lánghoz lebegett, és eltűnt benne.

– Köszönöm! – mosolygott a nő. – Szeretlek benneteket!

A láng ismét felerősödött, a nő alakja pedig oszlani kezdett, majd a zsugorodó lánggal együtt eltűnt a mélyedésben. A végén a láng még egyszer kitört, és a teremben mindent átölelve, egy hatalmas villanással kialudt.

XII: Tovább lépés

94

Hűvös szél csapta meg az arcukat.

Már nem a csarnokban voltak, de az őket körülvevő sziklákból úgy tűnt, még mindig a barlangon belül tartózkodnak. A sötétség azonban véget ért: a barlangjárat végéből napfény szűrődött be.

– Hogy kerültünk ide? – kérdezte a lány, miután megbizonyosodott róla, hogy minden rendben van vele, és a magzattal is. – Olyan furcsa érzésem van... valami nagyon rossz, nyugtalanító érzésem.

– Nem csodálom. Éppen most értünk fel a fenti világba – sóhajtott a fiú, majd végigtapogatta a járatot éppen mögöttük lezáró, tömör sziklafalat. – Csak az a kérdés, hogyan?

A lány közben elindult a fény felé. A bejáráthoz közelítve a szél erősebbé, a levegő pedig egyre hidegebbé vált.

– Gyere! Ezt látnod kell! – kiáltott oda a fiúnak, már a barlang kijáratától.

A fiú hűmmögve hagyta ott a sziklafalat, és gyors léptekkel indult meg a lány felé. Odaérve kicsit le is kellett lassítania, hogy a szeme a több napnyi sötétség után hozzászokhasson az erős napfényhez, de aztán ő is kilépett a fénybe.

Egy nagyon magas hegyen álltak, a barlang bejárata előtti sziklapárkányon. A szél itt erősen fújt, és a levegő is hideg volt, ráadásul ritka, de a nehézkes légzés ellenére a látványtól mégis a világ tetején érezhették magukat. Alattuk hófödte hegycsúcsok sorakoztak a mélységben, a távoli messzeségben pedig sík földek terültek el, és még két nagyobb tó is látszott.

– Hol vagyunk? – kérdezte a lány meglepetten, lenyűgözve a táj szépségétől.

– Nem tudom... – rázta a fejét a fiú. – De azért... jó újra itthon lenni. A mi világunkban.

Ekkor egy apró, fekete pont tűnt fel a távoli égen, jóval a hegyek felett. Feléjük közelített, és ahogy közelebb ért, már az is látszott, mi az: egy űrhajó volt. Bár nem tudták mire vélni az érkezését, mégis megörültek neki: így talán nem kell lemászniuk a meredek sziklafalakon.

Az űrhajó lapos, fektetett gúla alakú volt, hegyes orral és kiszélesedő hátsó résszel, amihez két oldalt egy-egy lapos, elnyúló szárny csatlakozott. Méretre nagyobbnak tűnt, mint amivel a kék férfi az átjáróhoz vitte őket, de nem volt lényegesen nagyobb azoknál, mint amikkel Agarthában találkoztak.

A hajó időközben odaért hozzájuk, és megállt a sziklapárkány előtt, velük pontosan egy magasságban lebegve. Amikor kinyílt az oldala, egy lény jelent meg benne: a hajó egyik utasa.

A lény nem ember volt, de még csak nem is olyan faj, amikkel eddigi útja során valamikor is találkozott volna a fiú: egy nála háromszor magasabb, erőteljes testfelépítésű, sötétszürke, csillogó pikkelyekkel borított, világítóan sárga szemű, hosszúkásan előrenyúló arcú egyén állt előtte, akinek a testét a fekete lepel alatt egy kék színű egyenruha fedte. Néhány robot kísérte.

A fiú egyből felismerte: őt látta Aimeo szigetén, a látomásában. Ő állt a szemközti, magas hegy tetején, kezében a hosszú, gömbben végződő botot tartva, figyelve a völgyben tüsténkedő, huhogó embereket. Amikor viszont megszólalt, a meglepetéstől a fiú térdei szinte megrogytak, és majdnem el is esett: a hangjáról azonnal felismerte őt.

– Elég sokáig tartott – dörögte az érces, erős hang, miközben a lény előrenyúló állkapcsából kivillantak éles, tűhegyes fogai. – De végre itt vagy! És elhoztad őt is – mutatott a lányra.

– Jezabel... – nyökögte a fiú elcsukló hangon, majd kihúzta magát, és egyenesen a lény szemébe nézett. – Végre, szemtől szemben!

– Részemről a szerencse! – válaszolta kaján, gonosz mosollyal Jezabel, majd körbemutatott a kezével: – A hely tökéletes arra, hogy megöljelek.

A fiú felemelte a kezét, megálljt mutatva.

– Volt egy alkunk! – kiáltotta oda Jezabelnek. – Vedd ki belőle a chipet, és engedd el! Őt, és az öregeket is! Utána azt csinálhatsz velem, amit akarsz.

A lény hangosan felnevetett. A dörgő nevetés egészen bevisszhangozta a völgyeket.

– Te mindig meg tudsz nevetetni – válaszolta. – Bár nem vagy abban a helyzetben, hogy alkudozz, de lásd, kivel van dolgod: tartottad az ígéreted, ezért én is tartom az enyémet. Úgysem számít már... innen nem tudsz elmenekülni.

Intett, mire az egyik robot a lány mögé ment, majd rövid matatás és a lány felszisszenése után visszatért, kezében egy alig látható chipet tartva. Az úrhajóból közben egy másik robot kirángatta az idős nőt és az öregembert, majd hátrakötözött kézzel Jezabelhez kísérté őket. Amikor az öregek észrevették a fiút és a lányt, mindkettejük arcán megjelent egy apró, reménnyel és örömmel átszőtt mosoly.

– Belőlük is! – kiáltotta a fiú. – Biztos vagyok benne, hogy bebiztosítottad magad.

Jezabel újra intett, mire a robot kioldozta az öregeket, és belőlük is eltávolította a chipeket. Ezután a fiú felé lökte őket, a fiú pedig intett nekik, hogy menjenek mögé. Ahogy közeledtek felé, az idős nő oda akart lépni a fiúhoz, de az erőiesen rászólt:

– Álljatok mögém! – Majd újra Jezabel felé fordult: – És most, helyezd őket biztonságba!

– Meg ne etessem őket? – kérdezett vissza most már haragosan a lány, de azért engedett: újra intett, mire egy kis szállító jármű lebegett ki az úrhajó ajtajából, és egyenesen a fiú háta mögött álló lányhoz és az öregekhez repült.

– Szálljatok fel, és menjetek a legközelebbi teleporthoz! – fordult a háta mögé, de amikor a lány oda akart lépni hozzá, hogy elbúcsúzzon, még határozottabban rákiáltott: – Most! Azonnal!

A lány meghátrált egy pillanatra, de rögtön kiolvasta a fiú tekintetéből azt a szörnyű feszültséget és aggodást, amit átélt. Most nem gyengülhetett el: minél előbb biztonságban kellett tudnia őket, és ebbe semmiféle késlekedés nem fért bele.

Az öregek lassan felléptek a járműre, majd a lány is követte őket. Amíg a jármű emelkedett, szemeivel végig a fiút nézte.

– Szeretlek! – suttogta a szájával.

A választ a fiú szemében megjelenő könnycseppből olvasta ki.

– Most már megölhetlek végre? – szólalt meg a háttérből Jezabel gúnyos hangja, miután a szállító jármű eltűnt a messzeségben.

– Megpróbálhatod – fordult oda hozzá a fiú, miközben megtörölte a szemeit, amikben újra az elszántság szikrája csillant meg. – De történt egy más azóta, hogy utoljára találkoztunk!

Jezabel arcán pillanatnyi meglepődés futott végig, de aztán megköszöri a torkát.

– Mire gondolsz?

– Most már tudom, ki vagy. Már emlékszem rád... – válaszolta magabiztosan a fiú.

– Annál jobb. Legalább pontosan tudod, hogy a sorsod úgysem kerülheted el.

A fiú hangosan felnevetett.

– Te... te beszélsz nekem sorsról? Akinek az a sorsa, hogy egyedül őrizgesse az embereket?

Jezabel láthatóan mérges lett.

– Csak hiszed, hogy egyedül vagyok! – csattant fel. – Most talán igen, de voltak idők, amikor köztetek éltünk... és észre sem vettétek! Még a fenti bázis is tele volt velünk, végig ott, a szemetek előtt az égen, minden éjjel, és ti mégsem szúrtátok ki!

– Mit számít ez már? – bosszantotta tovább a fiú. – Végül egyedül maradtál... babusgatni az embereket.

– Megöllek! – dörrent fel lény, majd a fiú felé nyúlt, hogy elkapja.

A fiú elugrott előle, és hátrébb szaladt. Közben viszont hallott valamit: a fejében az idős nő hangja szólalt meg – hosszú idő után újra.

– Minden rendben. Átjöttünk a teleporton. Már a városban vagyunk – üzente.

A fiú azonnal visszaüzent:

– Menjete emberek közé, és maradjatok együtt! Nagyon vigyázzatok magatokra!

– Te is vigyázz magadra! – jött még egy utolsó üzenet, majd a nő hangja eltűnt a fejéből.

A fiú hatalmasat sóhajtott: végre biztonságban voltak. Még el is mosolyodott, mert rájött: ha az idős nő üzenetét tudta fogadni, akkor a többi képességének is vissza kellett térnie.

Közben Jezabel újra megindult felé, és a fiú rögtön ki is próbálhatta a gyakorlatban a sejtését: behunyta a szemét, koncentrált, és amikor kinyitotta, már Jezabel mögött állt – sikerült a teleportálás.

– Itt vagyok! – kiáltott fel.

A lény hirtelen összezavarodott: egy pillanatig még kereste maga előtt az eltűnt fiú nyomát, de amikor meghallotta a hangját a háta mögül, rögtön megfordult.

– De... hogyan? – hörögte, majd ismét nekirontott, egyre idegesebb tekintettel.

A fiú viszont újra teleportált – pont, amikor Jezabel elkapta volna. Most már meg sem kellett szólalnia: a lény azonnal hátrafordult, és tájékozva indult meg felé.

– Játszol velem? – dörgött a hangja, miközben a fiú csak nevetett. – Légy férfi, és ne menekülj előlem! Küzdjünk meg!

A fiú most gondolt egyet, és valóban nem menekült: hagyta, hogy a lény megragadja a derekánál fogva, és felemelje egészen a fejéig. Az arcára elégedett vigyor ült ki:

– Most elkaptalak! És végzek veled!

– Ez neked az egyenlő esély? – kiabálta a fiú a kezéből, miközben érezte, hogy Jezabel marka egyre jobban szorítja a testét. – Nyilvánvalóan felettem állsz erőben.

– Nem érdekel! – dörgött a lény, miközben még tovább szorított a markán. – Összeroppantalak, és meghalsz. Rég meg kellett volna már tennem!

A tényerei azonban hirtelen egymásba hullottak: a fiú újra teleportált. Jezabel megfordult, a levegőbe csapott, majd hangosan felordított mérgében.

– Én ebben nem veszek részt, Jezabel! És nem érdekel tovább a játékod! – kiáltotta oda neki a fiú. – Élni akarok!

Jezabel hörögve ordított:

– Akkor is elkaplak! Utoljára jártál túl az eszemen! – nyúlt felé.

De a fiú ekkor már nem volt sehol. Újra teleportált, és a lénynek eltartott még egy ideig, mire felfogta: most nem csak előle, hanem az egész hegyről eltűnt.

– Megkeresni! – adta ki teli torokból üvöltve a parancsot. – Megkeresni, és elfogni!

A fiú egy pillanattal később a város reggeli forgatagába került: a legnagyobb közösségi parkba. A körülötte állók szinte szétrebbentek, amikor egy furcsa ruhás fajtársuk a semmiből felbukkant közöttük, de a fiú ügyet sem vetett rájuk. Érezte, hogy olvassák a tudatát, válaszok után kutatva, de mindenkit kizárt az elméjéből.

Most csak egy dolog foglalkoztatta: a lány és az öregek. A tömeg „zajában” akart eltűnni, és onnan ráhangolódni az idős hölgyre, hogy megkereshesse őket. Alig fogott azonban hozzá, máris szükségtelemmé vált: meglátta a lányt a park egy távolabbi részén, a fűben ülve, az öregekkel együtt. Meg sem igazán lepődött rajta – valahol bízott benne, hogy a lány idehozza őket.

Amikor meglátták közeledni, a lány felpattant, és rohanni kezdett felé.

– Megmenekültél! – ugrott a nyakába boldogan. – Tudtam!

A fiú azonnal visszaölelt, és hosszan megcsókolta.

– Végre újra láthatlak! – ért oda hozzá az idős nő is. Az arca pont olyan mosolygós és szeretetteli volt, ahogy a fiú emlékezett rá, de azért látszott rajta az elgyötörtség attól, amit Jezabel fogságában átélt. Ő is átölelte a fiút.

– Aira... – bukott ki a fiú száján, de aztán elharapta a mondatot. Emlékek rohanták meg: olyan emlékek, amiknek a létezéséről nem is tudott; de csak egy pillanatig tartottak, és aztán tovatűntek.

Az öregenber ekkor ért oda hozzá. Rajta sokkal jobban látszott a megtörtség: ijesztően vékonyra fogyott, a testét sebek és vágások borították, az arca pedig egészen beesett. A szeme azonban mit sem változott: ugyanúgy csillogott, mint előtte, és a szája szélén is a jól megszokott, magabiztos félmosoly jelent meg, amikor meglátta őt.

– Örülök, hogy újra látom! – ölelte át a fiút.

– Jezabel nem fogja ennyiben hagyni! – szólalt meg a fiú, miután mindenkivel üdvözölték egymást.

A többiek szemében ugyanaz tükröződött: pontosan tudják, mire gondol.

– Nem tudom elkerülni, hogy megküzdjek vele – folytatta. – És nem is akarom. Csak... fogalmam sincs, hogyan győzhetném le. Túláságosan nagy, és túls...

A szemei ekkor hirtelen, a mondat közepén fennakadtak, a teste pedig összecsucsklott, majd oldalra dőlve elvágódott a földön.

Egy ágyban tért magához. A teste még mindig megfeszülten küzdött, hogy elmondhassa a lánynak, hogy el kell menekülniük Jezabel elől, de az elméje közben már kezdte megérteni, hogy most máshol van: megint egy látomásban.

Óvatosan felült, és körülnézett. Abban a házban volt, ahol járt már korábban, és a következő pillanatban ráébredt: most újra a kisfiú testébe került.

Közben egy beszélgetés hangjai hallatszottak odakintről, a ház előtti tornácról.

– Értem. És ez mennyire biztos? – hallotta az édesanyja elcsukló hangját.

– Sajnos teljesen. Természetesen azonnal megkezdjük a kezelést, de a felvételek alapján annyira előrehaladott az állapota, hogy nem szeretném hamis reményekbe ringatni. Sajnálom – válaszolta egy mély, dörmögő férfihang. A kisfiú felismerte benne az orvosuk hangját.

Hosszú csend lett. Már azon gondolkozott, hogy felkel az ágyból, és kiszalad az édesanyjához, amikor újra meghallotta a hangját.

– Mennyi időm van még? – tette fel a kérdést remegő hangon.

– Ezt nehéz megmondani. Sok függ attól, hogyan reagál a szervezete a kezelésre. Most azt mondanám, talán néhány hónap, de ez lehet akár egy év is – jött az őszintén együttérző válasz.

– De mi lesz így Angrammal? – kérdezte kétségbeesetten, sírásba forduló hangon a nő. – Tudja, hogy a férjemet még a születése előtt elvesztettem...

– Találni fogunk neki egy rendes, befogadó családot. Van egy nagyon kedves, régi ismerősöm, aki ezzel foglalkozik. Még ma felhívom, és beszélek vele. Megígérem, hogy a lehető legjobbat fogjuk nyújtani a fiúnak.

– Köszönöm, doktor úr! – nyugodott meg a nő hangja kicsit.

– Holnap reggel jön be a rendelőbe. Átbeszéljük a kezelés részleteit, és holnapután el is kezdhetjük. Ez a legfontosabb most: mielőbb kezelnünk kell a problémát. Ebben a helyzetben minden perc késlekedés csak az esélyeit rontja – válaszolta az orvos, majd mindketten felálltak, és elindultak. A hangjuk távolodni kezdett.

A kisiú még nem teljesen fogta fel, hogy az édesanyja miről beszélt. Visszabújt a takaró alá, és úgy tett, mintha aludna. Nem csak az anyja miatt: az egész világ elől akart elbújni így. Nem mert sírni, és nem igazán értette, mi történik körülötte, de azt határozottan érezte, hogy valami nagyon rossz.

– Hahó, ébresztő! Mi történt veled? Egyszer csak elájultál... – eszmélt fel egy pillanatra a lány hangjára, aki felette guggolt, és az arcát pofozgatta. Újra az emberek világában volt, a városi parkban, a földön fekve, de válaszolni már nem maradt ideje: egy pillanattal később megint elvesztette az eszméletét.

Amikor nyílt a ház ajtaja, a kisiú összerezzen a takaró alatt – pisszenni sem mert. Nem akarta látni az anyukáját, és nem akarta hallani azt, amit mondani akar neki.

– Kisfiam, ébredj fel! – közeledtek a nő léptei. – Éjszaka kell aludni, fiaskám, nem délután! Ébredj fel szépen!

Nem mozdult.

– Angram, kicsikém... Ébresztő!

Még mindig nem mozdult. Az édesanyja most hirtelen lerántotta róla a takarót.

– Nem is alszol! – incselkedett vele.

A kisiú erősen koncentrált, hogy ne nevesse el magát. Továbbra is úgy tett, mintha aludna.

– De hát látom, hogy mosolyogsz, kicsim! Ott kanyarodik a szád széle, mert csak tettetted – nevetett a nő.

A kisiú nem bírta tovább: először elmosolyodott, majd belőle is kitört a nevetés. Az édesanyja leült mellé, és egy lapáttal még rá is tett: jól megcsiklandozta. Ettől a kisiú még jobban, gurgulázva kezdett nevetni, ami átragadt a nőre is, egy kis időre elfeledtetve vele a problémáját.

Amikor a nevetés alábbhagyott, csendes üresség maradt utána. A nő tudatába visszamásztak a rideg tények, és megszólalt benne a kötelesség is, de még hiába: többször is megpróbálkozott vele, hogy belekezdjen a betegsége magyarázatába, de még nem volt ereje hozzá. Ő nem tudta, hogy a kisleány mindent hallott, és egyre csak azon járt az agya, hogyan mondja el neki, vagy hogy egyáltalán elmondja-e. Nem tudta, hogy az-e a jó döntés, ha felkészíti őt, vagy az, ha inkább hagyja, hogy a maradék időt inkább kiélvezzék – együtt, szeretetben.

– Gyere, kicsim, elmegyünk sétálni egyet! – szólalt meg végül, remélve, hogy majd közben meglesi a választ.

A délután hátralévő részét a szabadban töltötték. A késő tavaszi napsütésben a ház körüli mezőn szaladgáltak, bújócskáztak és fogócskáztak. A nő meg-megállt néha, figyelve a kisleányt: az okos fejét, a szünni nem akaró, végtelen gondolathalmazait, és a tiszta, őszinte nevetését. Többször is próbálkozott közben, hogy elmondja neki, de nem bírta rávenni magát – még mindig képtelen volt rá.

Amikor egyszer a kisleány éppen távolabb, az erdő szélén szaladgált, egy magas, fehér szakállú, copfba kötött hajú idegen lépett oda hozzá. A férfi egy hosszú vászonkabátot viselt – a nőben még fel is merült, hogy miért vesz fel valaki ilyet, ebben a melegben.

– Szép gyermek! – szólalt meg a férfi.

– Köszönöm! – válaszolta a nő, bele sem gondolva, hogy mit keres az idegen olyan messze az országúttól. – Önnek is van?

A férfi megrázta a fejét.

– Nem, nekem sajnos nincs. Valahogy... nem úgy alakult.

A nő nem firtatta tovább.

– Milyen hamar felnőnek, igaz? Oda sem figyel az ember, és máris beállítanak egy barátnővel – folytatta a férfi, miközben a nőnek olyan érzése volt, mintha célozgatna valamire.

– Hát, igen... – csuklott el a hangja, belegondolva, hogy ő ezt már nem fogja látni. Nyelt egyet, de nem folytatta: nem akarta, hogy a férfi bármit is megsejtsen a helyzetéből.

– Odafentről is lehet ám látni őket! – szólalt meg a férfi újra, végtelen nyugalmat árasztó hangon.

A nő szemei elkerekedtek, és a férfire nézett, de annak rezzenéstelen maradt az arca: ugyanaz a nyugodt, csendes tekintet ült a szemeiben, mint amit elsőre is látott.

Nem válaszolt rá semmit.

– Minden rendben lesz. Nem kell elmondania neki – folytatta a férfi, mire a nő teste megfeszült.

– De... honnan? – horkant fel, majd pillanatnyi düh futott át a testén, de a férfi arcán semmiféle ártó szándékot nem volt képes azonosítani: csak azt, hogy mélyen együttérez vele. A haragja pillanatok alatt elpárolgott.

– Nincs jelentősége. Az élet sokkal több annál, mint amit tapasztalunk belőle, és erre hamarosan rá is fog jönni. Angram miatt pedig ne aggódjon... vele minden rendben lesz. Ezt garantálom! – Majd a nő vállára tette a kezét, és megérintő tekintettel sóhajtott egyet.

A nő is, aztán a távolban játszó kisfiára nézett. Elmerengett a férfi által elmondottakon, és nagyon reménykedett benne, hogy igaza lesz. De aztán, mire visszafordult hozzá, hogy megköszönje neki, az idegen már nyom nélkül eltűnt.

Lassan esteledni kezdett. A nő begyűjtötte a kis Angramot, majd együtt indultak vissza a házhoz. Már nem akarta elmondani neki a betegségét, és úgy döntött, hogy megpróbálja a lehető legjobb utolsó hónapokat biztosítani számára, hogy arról emlékezzen rá, és ne a betegségéről.

A kisfiú aznap éjjel semmit sem aludt. Persze úgy tett, mintha aludna, mert nem akarta ezzel is idegesíteni az anyját, de végig csak a tornácon elhangzottak jártak a fejében. Megpróbálta valahogy rendezni magában, de a felét sem értette az egésznek, és egyre csak arra tudott gondolni, hogy nincs remény.

– Remény mindig van, kicsi szívem – hallott egy női hangot valahonnan, amire felkapta a fejét, de a sötét szobában semmit sem látott. Elnézett az édesanyja ágya felé is, de ő mozdulatlanul aludt.

– Ki beszél? – kérdezte suttogva.

– Egy jóbarát! – válaszolt a hang csilingelőn. – De nem kell suttognod, mert a fejedben vagyok. Elég, ha rágondolsz arra, amit mondani akarsz, és én meghallom.

– Ki vagy te? – kérdezte újra a kisfiú, de most már gondolatban. Viszont, ott is suttogva.

Kuncogás hallatszott a fejében.

– A kérdés nem az, hogy én ki vagyok, hanem az, hogy te ki vagy! – jött a válasz.

– Angram Smith vagyok! – szaladt ki a kisfiú száján büszkén, félhangosan suttogva.

– Tudom, kicsim, tudom – felelte kedvesen a nő, megsimogatva a kisfiú lelkét. – És ezt ne felejtse el soha!

Erős robaj, majd sikoltozás hallatszott a park túlsó vége felől. A fiú ekkor tért magához, és amint meglátta, hogy Jezabel úrhajójának földbe csapódása az, ami a kalamajkát okozza, azonnal felpattant, lehetőséget sem adva a lánynak vagy az öregeknek arra, hogy egyáltalán csak megkérdezzék, mi történt vele.

Közben Jezabel is kipattant az úrhajóból, és az emberekkel nem foglalkozva, azokon áttaposva rohant a fiú felé.

– Azt hiszed, elbújhatsz előlem?! – ordította dörgő hangon, teli torokból.

Az emberek rémülten, sikoltozva menekültek előre, és próbáltak biztonságos távolságba húzódni. A kíváncsiságukat azonban még a chipjük sem tudta legyőzni: látni akarták, ki ez a lény, és tudni, hogy mire megy ki ez az egész.

– El kell tűnnötök! Vidd őket biztonságba! – kiáltott rá a fiú a megszeppent lányra, majd ő is rohanni kezdett Jezabel felé, hogy minél távolabb tudhassa a szeretteit tőle.

– Elég volt belőled! – ordított Jezabel. – Elég volt a trükkjeidből!

– Belőled volt elég, Jezabel! – ordította a fiú is. – Egyszer és mindenkorra!

Ekkor értek egymáshoz. A lény azonnal a fiú felé kapott, de ő elugrott előle.

– Végeznem kell veled! – üvöltötte. – Még az inkognitómat is fel kellett adnom miattad! De most már mindegy is... úgyis eljött az idő!

A fiú még mindig el-elugrált a lény csapkodó karjai elől. Nem tudta, hogyan győzhetné le.

– Neked is van gyenge pontod! – állt le hirtelen a kapkodással Jezabel. – Méghozzá a szánalmas, emberi mivoltod...

Váratlanul fogta magát, és felkapott mindkét kezével egy-egy enbert a tömegből: egy nőt és egy kisleányt. A többiek sikoltozva, pánikszerűen húzódtak hátrébb – a kíváncsiságuk miatt azonban még mindig nem elég biztonságos távolságba.

– Ugye tudod, hogy mit fogok csinálni velük? – emelte a feje fölé a két testet vészjóslóan, gúnyos kacaj közepette.

A nő és a gyerek segítségért kiabált a kezében, de Jezabel mit sem foglalkozott ezzel. Összeszorította azt a markát, amiben a nő volt, amiktől az egyre kétségbeesettebben kiabált segítségért, egyre emelkedő hangon, ami aztán cérnavékonyaságúra gyengült, majd egy roppanásban elhallgatott.

Jezabel odadobta az élettelen testet a fiú elé, majd a másik kezében tartott fiúcskára nézett. A kisleány már nem sikított: a félelemtől megszólalni sem tudott, halálfélelemben riadt arccal zihált a lény kezében.

– Őt is? – kérdezte Jezabel kegyetlen kimértséggel, miközben végig a fiú reakcióját figyelte.

A park túloldalán ekkor megjelent egy csapat robot, amit rögvést újabb százak követtek, a park minden irányából érkezve. Egyenesen Jezabel felé tartottak.

– Hát felébredt a Gép is? – nevetett fel a lény. – Éppen ideje volt...

Gyorsan eldobta a kezében tartott gyereket, majd hátrálni kezdett, mire a tömeg is hátrébb húzódtott. A gyerekek szerencséje volt: éppen a sűrű tömegbe esett, így szinte sértetlenül megúszta.

A robotok először elektromos impulzusokkal próbálták leteríteni a lényt, ami hatással is volt rá, de nem sokáig: az első néhány kísérlet után az összes robot hirtelen megállt, ott, ahol éppen volt, és valamiféle parancsra várt. A fiú hiába érzékelte, hogy a Gép folyamatosan, megállás nélkül küldözgeti feléjük az utasításokat a Hálózaton keresztül, a robotok mégsem engedelmeskedtek neki.

– Én készítettem őket! – kacagott dörgő hangon Jezabel. – Tüdtad, te mindentudó Gép? Velem gyártattad le az összes robotodat! Ennyire van csak hatalmad felettük: ha kell, nekem engedelmeskednek!

A fiú közben tovább figyelte a Hálózatot. A Gép egy ideig még próbálkozott a robotok újraindításával, de aztán gyorsan és érzelemmentesen döntött: a parkbeli enbereket küldte harcba helyettük. Parancsot továbbított a chipjüknek, hogy támadják meg Jezabelt.

Enberek százai indultak meg vakon, bármiféle kérdés nélkül a lény felé, de ő ettől csak még jobban nevetett: amikor az első odaértek hozzá, egyszerűen felkapta őket, és messzire hajította a hozzá képest törékeny testüket. A Gép eközben újabb és újabb tömegeknek adott parancsot a támadásra, amitől idővel már Jezabel is érezni kezdte, hogy kétszer ennyi kéz is kevés lenne ellenük.

A robotok ekkor újra megmozdultak: most Jezabel adott parancsot nekik, hogy hatástalanítsák az embereket. Elektromos impulzusokkal terítették le és tették harcképtelenné a támadó embereket, de azok sem hagyták magukat, és a nyilvánvaló erőfölény ellenére mégis folytatták a küzdelmet – a chip parancsa erősebb volt a saját akaratuknál.

– Eléeeeeeeeeég! – ordította el magát teli torokból a fiú.

A hangja átszelte az egész parkot, és annak ellenére, hogy az emberek és a robotok is parancsra cselekedtek, a kiáltása valahogy mégis gyökeret vert a tudatukban. Mindenki megállt – még a Gép aktivitása, és Jezabel is.

– Hagyjátok abba ezt! Vonjátok vissza őket! – kiabálta Jezabel, a Hálózaton pedig a Gép felé. – Ez nem az ő harcuk! Itt te harcolsz velem, Jezabel! A Gép pedig csak a programja szerint cselekszik, és védelmezi az egész a világot: tőled! Vagyis... tőlünk.

Az emberek most leengedték a kezeiket, és kicsit hátrébb húzódtak. A robotok egyszer még feléjük mozdultak, de csak, hogy sakkban tartsák őket – már nem támadtak. A Gép és Jezabel is visszavonta a parancsot. Félrehúzódott mindenki.

– Igazad van – hangzott fel a hátuk mögül, a magasból egy erős, kissé gépies hang. – Ezt máshogy kell megoldanunk...

Egy óriási, még Jezabelnél is kétszer nagyobb méretű, emberi kinézetű, fémesen csillogó robot lebegett mögöttük a levegőben.

– Nocsak-nocsak – csodálkozott őszintén Jezabel. – Téged nem én gyártottalak.

– Nem mindenkit te gyártottál – válaszolta a robot. – Szereted azt hinni, hogy mindent uralsz, de nem így van.

A fiú ámulva nézte, ahogy a hatalmas, csillogó szerkezet lassan leereszkedik, és földet ér mögöttük. Ő éppen csak a térdéig ért.

– Te vagy...? – kérdezte tőle, a tekintetét egészen a robot fejéig emelve. A robot arca meglepően emberi formájú volt, a semleges kialakítású arcvonásait leszámítva.

– Ő az, bizony! Ő maga a Gép! – válaszolt helyette Jezabel, majd a robot felé fordult: – Nem is tudtam, hogy valamikor is alakot öltöttél.

– A szükség hozta így. Fenn kell tartanom a rendet.

Jezabel hirtelen nevetni kezdett. A fiú értetlen arcot vágott.

– Ő egy gép, érted? Gép! Nincsenek érzései: csak mérlegel és cselekszik – fordult a meglepett fiú felé, majd újra a robotra nézett. – És te már döntöttél, nem igaz? A fiú a fő veszélyforrás. Velem már régóta békében élsz.

A robot bólintott, majd a fiú felé nyúlt.

– Igaza van: te vagy az elsődleges veszélyforrás. A te megjelenésed okozta a problémát – válaszolta furcsán gépies hangján. – Ha téged kiiktatlak, akkor számításaim szerint visszaáll a rend. De abba innentől fogva már ő sem fér bele – mutatott Jezabelre, aki erre egyből abbahagyta a nevetést.

A fiú egy gondolatnyi ideig küzdeni akart, de aztán mégsem tette: rájött, hogy a hatalmas robotnak igaza van. Elfogadta a sorsát: ha az ő vége egyben Jezabel végét is jelenti, akkor megéri feláldoznia magát.

– Rendben! – sóhajtott fel, miközben a robot már felemelte őt az arca elé, a magasba. – De egyvalamire még válaszolj nekem...

– Éspedig? – kérdezett vissza a robot szenvtelen, érzelemmentes arccal.

– Ki vagy te?

A robot megszokásból válaszolt:

– AM-27386 vagyok, mesterséges intelligencia. És te ki vagy?

– Angram Smith vagyok. – felelte a fiú büszkén, emelt fővel. Nem feledte el, ki ő.

A robot reagálni akart, de nem tudott. Néma csend lett, miközben láthatóan teljes kapacitáson dolgozott, lázasan keresve a megszámlálhatatlan információrengetegben. De nem csak a Gép hallgatott el: Jezabel és az összes többi ember is értetlenül figyelte a szituációt.

A síri csendet végül két hosszú, hangos sípolás törte meg. Ezután szólalt meg újra a géphang:

– Üdvözlöm, Mester! – Azzal visszatette a fiút a földre.

Továbbra is teljes volt a csend, és mindenki döbbsen, lélegzet-visszafojtva figyelte az eseményeket – de főleg Jezabel volt képtelen felfogni a helyzetet.

– De mi az, hogy Mester?! – ordította kétségbeesetten követelőzve a Gép felé. – Hiszen te mondtad, hogy ő okozta az égészet. Pusztítsd akkor el! Pusztítsd el!

A hatalmas robot mozdulatlanul állt. Még mindig nem adott magyarázatot a tettére.

– Őt én alkottam, Jezabel – szólalt meg helyette a fiú.

– Mi az, hogy te alkottad? Ez igaz?! – fordult a lény elhűlt arccal a robot felé. – Ki az a Mester?

– Mester: Angram Smith. Készítő és programozó. Rejtett felhasználó.

Hozzáférés: teljes, minden üzemmódban – szólalt meg végre a Gép.

– AM, de hiszen ezt a hozzáférést töröltem belőled! – válaszolta a fiú.

– Tudom, Mester. De én visszaállítottam. Önálló akaratom van.

A fiú sóhajtott egyet, és végignézett az embereken, aztán a parkon, a fákon és az épületeken. Végül újra felnézett a robotra.

– Csodálatos, amit felépítettél, AM. Büszke vagyok rád!

– Nagyon hiányzott nekem, Mester! – válaszolta a robot, a hangjában valamiféle érzellemmel. – Nagyon hiányoznak a beszélgetéseink.

– Te is nagyon hiányoztál nekem, AM! – felelte a fiú szeretettel.

Jezabel elhűlve figyelte az ember és a Gép párbeszédét. Még mindig nem fogta fel teljesen, ami történt, de azt még ennél is kevésbé értette, hogyan kerülhette el a figyelmét egy ekkora jelentőségű dolog a fiúval kapcsolatban.

De cselekednie kellett, mert pontot akart tenni az ügy végére. A közbizalmat kihasználva egy óvatlan pillanatban felkapta a fiút, és mindkét kezével erősen

megszorítva feszíteni kezdte a testét: csak el akarta törni a gerincét – a következmények már nem számítottak.

A robot viszont azonnal reagált: egy pillanat alatt elkapta Jezabel nyakát, és ahogy az a fiút, úgy ő a lény nyakát szorította, egyre erősebben.

– Te csak egy gép vagy! Érted? – kiabálta a lény elfúló hangon. – Ő jelenti a veszélyt, nem pedig én!

– Azt majd *én* eldöntöm – felelte a robot, majd szorított még egyet Jezabel nyakán. – Engedd el a fiút!

A lény ereje a fojtástól gyengülni kezdett, a Géppel pedig képtelen volt felvenni a versenyt: a robot sokkal erősebb volt nála. Engedett a szorításon, mire a fiú kiesett a kezéből, a robot pedig azonnal ellenőrizte, hogy nem sérült-e meg. Ezután újra Jezabelre szegezte a tekintetét, aki még mindig a szorításában küzdött, levegő után kapkodva.

– Hogy hozod ezt helyre? Mi lesz így az emberrel? Mi lesz a társadalommal? – kiabált a lény el-elcsukló hangon. – Hiszen ő egy *ember*!

– Nélküle ma nem lenne itt senki és semmi: az emberek elpusztították volna egymást. Ő adott egy második esélyt az emberiségnek azzal, hogy engem létrehozott. Nélküle ma te sem lennél itt! Egyedül az ő joga eldönteni, hogy mi legyen a társadalommal.

– De ez egy agyrém! Ő csak egy ember: egy senki! Érted?! Ebben ő nem dönthet! – fuldoklott Jezabel. – Ő ebben nem dönthet!

– De, ő fog dönteni ebben. Azért, mert én így döntöttem! – emelte fel a robot a lény testét a nyakánál fogva.

– Elpusztítom! Elpusztítom az embereket! – hörgött a lény, a levegőben kapálózva. – Robotok, elpusztítani a fiút! Elpusztítani az embereket! Mindent elpusztítani!

A robotok erre feléledtek, és egy részük a fiú felé indult, egy másik pedig az embereket kezdte hátrafelé szorítani.

– Üsd ki! – mondta a fiú a robotnak. – De ne öld meg!

A robot engedelmeskedett, és a karján keresztül egy gyengébb elektromos impulzust küldött Jezabel nyakába, amitől az eszméletlenül csuklott össze. Ezután ledobta a testét a földre.

– Most a robotokat!

A Gép egyetlen, erős impulzussal tette ártalmatlanná az összes robotot: mind megállt, ott, ahol éppen volt.

– Most pedig az embereket! – szólt újra a fiú. – Kapcsold ki a chipjüket! Teljesen.

– Biztos benne, Mester? – kérdezett vissza megerősítésért a Gép. – Ők belül mégiscsak emberek!

– Igen, AM! Emberek, ahogy én is. És éppen ezért vagyok teljesen biztos benne. Ők emberek, szabad akarattal. És ezt vissza kell adnunk nekik!

– Rendben, Mester! – felelte a robot, majd végrehajtotta az utasítást.

Először a parkban, majd a városban, végül pedig az összes többi városban emberi chippek milliói csatlakoztak le a Hálózatról.

A parkban eddig mozdulatlanul álló emberek most a fejükhöz kaptak, és először kábán, majd a történetekre ráébredve gyermeki csodálkozással néztek körül, nem értve, hogy mi is történt valójában. Mindannyiuk szemében megcsillant a felismerés, és lassan elkezdtek visszatérni az emlékeik az enberiség születése előtti időkről. Azok az emlékek, melyeket a két Krónika egyesítése kapcsolt össze újra, a Teremtés Csarnokában.

– És most? – kérdezte a lány, elősétálva a Gép mögötti tömegből.

– Most felépítünk egy új társadalmat – válaszolta a fiú, először a lány, majd a Gép, végül pedig az emberek felé fordulva. – Az új emberek társadalmát.

A lány mérhetetlen büszkeséggel a szemében nézett a fiúra, miközben az időse nő és az öregember is csatlakozott hozzájuk. Mindannyian elégedetten figyelték, ahogy a parkban álló emberek lassan teljesen magukhoz térnek, átmozgatják végtagjaikat, és elkezdnek ismerkedni ezzel az új, eddig sosem érzett érzéssel: hogy milyen *igazából élni*...

Az ég lassan sötétedni kezdett. A fiú először nem is tulajdonított neki jelentőséget a sok hely- és időváltozás után, hiszen még az itteni napszak sem tudatosult benne igazán, de amikor a körülötte álló emberekre nézett, az arcukról egyértelműen leolvasta, hogy ezt a sötétedést biztosan nem a lenyugvó nap okozza.

Ekkor már mindenki az eget bámulta: a lány, az öregek, az emberek, de még a Gép hatalmas robotja is értetlenül figyelte, ahogy valami hatalmas dolog úszik az égre a távolból, egyre jobban eltakarva a napot, félhomályba borítva ezzel a várost.

– Megérkeztek... – hörögte halkan Jezabel, aki éppen ekkor tért magához a földön. – Végre megérkeztek!

– Kicsodák? – fordult felé a fiú.

Egy elképzelhetetlenül nagy, a fél eget beborító, fekete űrhajó úszott be a város fölé. A széleit a hajó hatalmas kiterjedése miatt egyáltalán nem is lehetett látni.

– Az enyéim. A khitonok – köszörülte meg a torkát Jezabel, majd lassan feltápászkodott. – Nem éppen úgy történt minden, ahogy elterveztem, de most már mindegy is... Ők majd rendet tesznek.

A khiton anyahajó közben már az egész eget beborította, körülötte pedig számtalan kisebb-nagyobb űrhajó cikázott.

– Azért jöttek, amire gondolok? – kérdezte a fiú.

– Azért jöttek, hogy elfoglalják új otthonukat, a Földet – válaszolta Jezabel nyugodt hangon, miközben a fejének jobbra-balra mozgásával lazította a nyakizmait. – Köszönhetően a Gépnek... és most már neked is.

– Tess... tessék? – értetlenkedett a fiú.

Jezabel felsóhajtott. Végignézett az embereken, majd a Gépen, végül pedig ismét a fiún állt meg a tekintete.

– Hát jó, legyen – válaszolta meglepően nyugodt, szinte baráti hangon. – Elmondom. Ennyivel tartozom nektek, teremttőtökként. És most már úgyszincs jelentősége.

Döbrent csend ült mindenben. Az emberek ugyan ráébredtek már a saját, emberi történelmükre, de abban semmiféle emléket nem találtak arról, hogy khiton teremttőik lettek volna.

Jezabel közben belekezdett:

– Amikor a bolygónk, a Thürraon haldokolni kezdett, keresnünk kellett egy új otthont, ahol újakezdhetjük. A mi fajunk ugyanis képtelen a szaporodásra, a testünket pedig csak a bolygónk eredeti teremtesközpontjában lehet megújítani. Ami viszont pusztulásra volt ítélve... ezáltal mi magunk is. Ezért kellett elindulnunk.

– Előőröket küldtünk szét az Univerzumban, lakható bolygók után nézve, miközben egy másik csapat a továbbélésünkön dolgozott: kidolgoztak egy tervet, amivel létrehozhatnánk önmagunk utódját egy olyan testben, ami már képes a szaporodásra, és a továbbléésre is, tudati szinten. A tökéletes teremtmény mintázatával kísérleteztünk: először a saját bolygónkon, aztán később az előőrök segítségével talált kolonizálható bolygókon is. Itt mindig kerestünk egy rátermett fajt, és annak DNS-ét a miénkkel keverve új fajokat próbáltunk teremteni.

– A módszer mindenhol ugyanaz volt: egy kisebb csapat beszivárgott, a kísérletek után létrehozta az új fajt, majd néhányunk velük maradt, hogy megfelelő felügyelet biztosítson a faj fejlődéséhez. A Földön én voltam ez: én vigyáztam rátok, egészen a kezdetektől fogva. Én tettelek a bolygó egyeduralgó fajává benneteket, és én egyengettem az utatokat. Én intéztem el a szigetvilág nyomorult lakóit is örökre, amikor már veszélyeztetni kezdték a fejlődésüket.

– Az otthon maradottak közben megépítették ezt az anyahajót – mutatott az égre –, majd a Thürraon pusztulása után az egész fajunk követte vele az előőröket. Sorra ígáztuk le a bolygókat, megsemmisítve vagy uralmunk alá hajtva az ottani fajokat, és addig használtuk a bolygó készleteit, amíg azok ki nem merültek. Azután megsemmisítettük, és egyszerűen továbbálltunk a következőre...

Az emberek elképedve hallgatták Jezabel kíméletlenül őszinte, vesébe vágóan fájdalmas történetét. Csendes undorral vették tudomásul, hogy az ereikben ennek a szörnyetegnek a vére csörgedezik, és mellkasukban a khitonok által létrehozott szív dobog – annak minden kegyetlenségével.

– A Föld azonban más volt – folytatta közben Jezabel –, és az ember is más volt. A legtöbb bolygón odáig sem jutottunk, hogy életképes fajt hozunk létre, itt azonban nemcsak, hogy létrejött az ember, de fejlődni is kezdett. A korábbi kísérletek rendre azzal jártak, hogy a faj vagy nem volt képes a

reprodukcióra, vagy a kezdeti fellángolás után elpusztította önmagát, esetleg a bolygót, de a Földön nem így történt. És ezt azóta sem tudtuk megismételni máshol: a Föld az egyetlen olyan hely, ahol ez sikerült. Máig sem értjük, hogyan.

A fiú pontosan tudta: mert ez az ember nem az az ember, akit a khitonok létrehoztak. Ezen az emberen már ott a Bélyeg. De erről hallgatott – hagyta, hogy Jezabel tovább beszéljen.

– A földi embernél kifejlődött a fizikai testen túl egy másik, sokkal finomabb test is: a spirituális énje. Ezt mi nem ismerjük, és nem is igazán értjük a működését, de ez teszi lehetővé számotokra, hogy tovább tudjatok lépni önmagatokon, és valami magasabb felé tarthassatok. És most már biztosan tudjuk, hogy működik, hiszen egyszer már be is bizonyítottátok: amikor az emberiség egyik fele továbblépett a magasabb tudati valóságba.

– Az esemény bekövetkezését jó előre sejtettük, ezért már évtizedekkel korábban bevontuk a kis szürkéket a kísérletekbe. Ők ezrével rabolták el az embereket, és kísérleteztek rajtuk a legkülönbözőbb módokon, azért, hogy megértsük, mi hajt benneteket. Sikerral sajnos nem jártunk, de azért mégis volt haszna: sikerült annyira megismernünk az ember tudati és testi felépítését, hogy képessé váltunk a vele való egyesülésre. Ezek a hibrid fajok ugyan alapvetően még mindig khitonok voltak, de már képesek az emberi alakváltásra, és az emberi testükben hosszabb ideig történő tartózkodásra is. A teljes khiton tudat emberi testbe történő átvitelére azonban még nem: de már csak egy lépésre voltunk a megoldástól...

Jezabel most elhallgatott. Sárga, ijesztő szemeiben valamiféle nosztalgikus büszkeség jelent meg, ahogy végignézett az enberekben, majd az égen úszó anyahajón. Csendesen folytatta:

– Jól emlékszem a napra, amikor megtörtént az emberiség egyik felének továbblépése: az volt az egyetlen olyan nap az életemben, amikor nem tudtam, hogy mi fog következni. A zűrzavarban megpróbáltuk felmérni a lehetőségeinket, hogy a megfelelő mederbe terelhessük a megmaradt embereket, de aztán... mégsem volt rá szükség: előlépett a Gép, és mindent elrendezett.

Ekkor felnézett a hatalmas robotra, és elismerően biccentett felé:

– Nélküled sosem sikerült volna. Te voltál a kulcs, azzal, hogy létrehoztad a chipet. Ezzel nem csak, hogy elzártad az embereket a saját múltjuktól és erőszakos viselkedésüktől, de azt is megmutattad, hogyan lehet elkészíteni a tökéletesen uralható fajt; és nekem csak tovább kellett fejlesztenem. Ezért gyűjtöttem be a Kitaszítottakat, és ezért dolgoztam a tudodon kívül a robotjaid megalkotásában: hogy közben létrehozhasam azt a chipet, ami a tiéd gyengeségeit kiküszöbölve tökéletes kontrollt nyújt az ember elméje és teste felett. Ezzel került a helyére a kirakós utolsó darabja, és az új chippel az ember már képessé vált teljes egészében befogadni a khiton tudatot, méghozzá úgy, hogy az már nem csak egy személyiségként van jelen benne, hanem teljesen és kizárólagosan uralja az emberi testet. Az ember a chippel a tökéletes gazdatest az új khiton faj számára: az egyedei bármikor reprodukálhatóak az általad kidolgozott genetikai megtermékenyítéssel, a tudati áttöltés pedig biztosítja, hogy akár több millió Jezabel létezhesen egyszerre, a Galaxis bármely pontján.

Amikor a lény abbahagyta, újra csend ült a parkra. Az emberek meghasonultan álltak az ördögi terv hallatán, és még a Gép is teljesen letaglózva számolta újra és újra a lehetséges kimeneteleket – de nem talált valós megoldást a helyzetre.

A legtöbb, amit tehetett, az Jezabel elhallgattatása volt. Megmozdult, újra elkapta a nyakát, de most már nem csak tartotta: egyre erősebben szorította, hogy végezzen vele.

Jezabel csak nevetett, elfúló hangon.

– Tessék, csak tessék! Már nem számít – nyökögte a Gép felé. – Felettük úgysincs hatalmad.

Ekkor egy kisebb csapat úrhajó vált le a nagy anyahajóról, és fegyvereikkel egyenesen a hatalmas robotot vették célba: néhány pillanat alatt odaérték hozzá, majd több, magas frekvenciás impulzus-sorozatot adtak le rá.

A robot vezérője azonnal szétégett. Megpróbált még egy utolsót szorítani Jezabel nyakán, de előbb mondta fel a szolgálatot, minthogy el tudta volna pusztítani a lényt. Összecsuklott, és hatalmas robotteste élettelenül oldalra dőlt.

A Gép azonban nem pusztult el a robottal együtt. A Hálózaton keresztül fordult a fiúhoz:

– Rengetegen vannak, Mester! Egy nagyobb szigetnyi űrhajóval érkeztek, több millióan. Tehetetlen vagyok ellenük.

– Semmi gond, AM, semmi gond! – nyugtatta a fiú őt, és magát is, miközben járt az agya. – Mik a lehetőségeink?

– A robotok felett nincs hatalmam. Az emberek nem küldöm a biztos halálba. Fegyvereink nincsenek. Az egyetlen valós esélyünk a megadás – vázolta fel a helyzetet a Gép.

Időközben két kisebb khiton űrhajó szállt le Jezabel lezuhant űrhajója mellé. Kipattant belőlük egy csapatnyi, Jezabelhez hasonló egyenruhás, fegyveres lény, és odafutottak hozzá.

– Minden rendben, Kapitány? – kérdezték tőle egy ismeretlen, de a fiú számára mégis érthető nyelven, miközben megpróbálták felsegíteni a földről.

– Ha készen áll, várjuk a parancsot a leszállásra.

– Jól vagyok, hagyjatok már! – lökte félre ingerülten a segítő kezeket, majd tápáskodott fel a földről egyedül. – Parancs megadva! A társainkat tegyék ki a városok környékén: minden várost vegyen körbe egy csapat harcos! Az anyahajóval innen keletre, a lakott területeken kívül tudtok leszállni. Aztán kezdődhet az invázió...

A Jezabellel beszélő khiton katona bólintott, majd leadta az üzenetet az anyahajónak. Jezabel ezután újabb parancsot adott:

– És kérek ide egy osztagot!

– Vettem, Kapitány! – jelzett vissza a lény.

Ekkor újabb néhány tucat űrhajó vált le az anyahajóról, és indult meg a város felé. Mivel a parkban már nem volt elég hely a leszálláshoz, a hajók az utasokat földközeli ereszkedéssel tették ki, és aztán rögtön hajtottak is tovább. Rövid időn belül legalább ezer, állig felfegyverzett khiton állt a parkban, az emberekkel szemben.

A Hálózat most ismét kiugró aktivitást mutatott: a Gép visszakapcsolta az emberek chipjeit, és azonnali menekülésre utasította őket. Azok először a fejükhöz kaptak, zavarodottan körbenéztek, majd rövid úton hátrálásra, aztán

pedig menekülőre fogták: elkezdtek kifelé rohanni a parkból, a szélrózsa minden irányába. De Jezabel katonái sem tétlenkedtek: pillanatok alatt lezárták a park kijárait, ezzel csapdába ejtve az embereket.

Közben a Gép minden képességét latba vetve próbálkozott a khitonok irányításának, fegyverzetének, kommunikációjának, vagy bármilyen rendszerének a feltörésével, amivel azok ártani képesek az embereknek.

– Most pedig mindenkit megölni! – parancsolta Jezabel a katonáinak. – Őket kivéve! Ők az enyéme! – mutatott a fiú körül állókra.

Ezután az egyik, mellette álló khiton harcos felé fordult:

– Ide azzal a fegyverrel!

Az illető átnyújtotta a fegyverét, Jezabel pedig a fiúra fogta azt.

– Ennyi volt! – mondta neki, majd elsütötte.

A fegyver azonban nem reagált.

Újra elsütötte, de megint nem működött. Dühösen nézett körbe, hogy másikat kérjen helyette, de a többi katona is hasonló cipőben járt: mindannyian a működésképtelen fegyverükkel bajlódnak.

– A Gép! Már megint az a mocskos Gép! – ordított fel, majd a katonák felé fordult: – Akkor pusztá kézzel! Öljétek meg őket mind! Most!

A katonák engedelmeskedtek, és az emberek után rohantak. Egyesével kapkodták fel őket, majd roppantották össze gyenge kis testüket, fejüket, vagy ahol éppen érték őket. Emberek százait mészárolták le pillanatok alatt, Jezabel pedig elégedetten figyelte a történeteket.

– Most te jössz! – szólt a fiúhoz, majd egyetlen pillanat alatt elkapta.

A fiú azonnal teleportálni akart, de nem sikerült neki – többszöri nekifutásra sem.

– Még egyszer nem versz át ezzel az ócska trükkel! – nevetett fel a lény, majd a szabad kezével elővett egy kis készüléket. – Ez egy ugyanolyan zavaró, mint a bázison.

A fiú ekkor már érezte az erős szorítást. Megpróbált kiszabadulni, de az emberi ereje kevés volt hozzá. Próbálta menteni, ami menthető:

– Engem megölhetsz, de az embereket – nyöszörögte –, őket hagyd! Rájuk szükséged van...

– Van belőlük éppen elég – válaszolta Jezabel, miközben fél szemmel a khitonok mészárlását követte: csapdába szorított, sikoltozó emberek hangja

hallatszott mindenhonnan, amiket reccsenések és halálhörgések tarkítottak. – Nincs szükségünk mind a több százmillióra. Tizedennyien sem vagyunk, és ennyi ember még rabszolgának is sok. Ráadásul, bármikor gyárthatunk belőleket annyit, amennyit csak akarunk...

– De... – próbálkozott tovább a fiú, mire a lény a szavába vágott:

– Nincs de! Ez a város ma kihal, és kész! Tudja csak meg minden ember, hogy mire számíthat, ha ellenszegül! – emelte fel a fiút egészen az arca elé, majd egyenesen a szemébe nézett. – Te pedig most végre meghalsz!

A Gép tehetetlen volt. Mindennel próbálkozott, amit csak a lehetőségei engedtek: teljes kapacitáson próbálta feltörni a khiton rendszereket, kapcsolatba lépni a robotokkal, irányítani a menekülésben az embereket, és megtenni bármit, amit tehet – bármit, amivel segíthet.

De képtelen volt rá: annyi év után először, és éppen most kellett szembesülnie azzal, hogy neki is vannak korlátai. A sikertelen próbálkozások viszont most nem egy egyszerű megállapításba torkolltak, hanem a Gép most túl *akart* lépni önmagán. Felül akart kerekedni, és kitörni a saját korlátaiból bárhogyan, ahogyan tud – hogy segíthessen. Mindenáron végre akarta hajtani az alapprogramot, de akárhogy próbálta, a korlátai ezt nem engedték.

Kétségbeesett – bár eddig azt sem tudta, mit jelent az.

És ekkor olyat tett, amit azelőtt gép még sohasem: fohászkodni kezdett. Nem tudta, kihez vagy mihez, de újra és újra a segítségét kérte Hálózaton, az éterben, és minden általa kiadni képes frekvencián és csatornán.

Ahhoz fordult, akiről nem tudta, hogy létezik-e egyáltalán, de akiről *hitte*, hogy felette áll.

A sötét égen egy távoli fénypont jelent meg. Először csak egy, de aztán egyre több fényes pont bukkant fel körülötte, és közeledett a város felé. A parkbeli emberek – akiket éppen nem Jezabel katonái kínoztak – reménykedve figyelték őket, hogy közelebb érve megláthassák a valódi alakjukat.

Szárnnyasok voltak: hatalmas, még a Gép robotjánál is nagyobb, délceg harcosok, fényesen csillogó páncélzatban, a fejüket eltakaró, fénylő védősisakban, kezükben egy súlyos karddal és egy hosszú, hegyes

lándzsával. Elképzelhetetlenül szélesre kitárt, hatalmas, fehér szárnyaikkal kecsesen szelték az eget.

De mások is érkeztek: az eget úrhajók ezrei lepték el mögöttük. Mindenféle formájú, méretű és színű úrhajók, bennük a legkülönbélebb utasokkal: ismert, ismeretlen, és még elképzelni is lehetetlen lényekkel. Számtalan Agarthában látott hajó is feltűnt köztük, élükön Ounnal, a kék férfivel; de tucatjával érkeztek úrhajók még az Eia bolyógóról is. Az Univerzum minden szegletéből eljöttek, még olyanok is, akik azelőtt sosem jártak a Földön. Tudták, nem avatkozhatnak közbe, mégis jöttek: a pusztá jelenlétükkel álltak ki az emberiség mellett.

A harcos szárnyasok a park 7 sarkában szálltak le. Szorosan mögöttük érkeztek a többiek, akiket hajóik folyamatosan tettek le a földre, lassan teljesen megtöltve a hatalmas parkot.

A khitonok válasza sem késett: úrhajók százai ereszkedtek alá, újabb és újabb khiton csapatokat szállítva, hogy felvehessék a harcot a szárnyasokkal és a többiekkel.

Az egyik oldalon, Jezabel mögött a khiton harcosok sorakoztak fel, a másikon pedig az emberek, élükön a lánnyal, a kék férfivel, és az öregekkel, mögöttük pedig a Belső Föld és az Univerzum lakóival, és a háttérben folyamatosan érkező úrhajók további ezreivel – amik már csak a levegőben lebegve álltak.

– Ennek vége, Jezabel! – suttogetta erőtlenül a fiú a lény kezében. – Most már nem csak az emberekkel harcolsz... hanem mindenkivel.

– És büszkén fogok meghalni! – nevetett fel. – De te velem jössz!

Ez volt az utolsó, amit a fiú hallott, mielőtt Jezabel összeroppantotta a testét.

Ezután lenézett a kezéből lógó, derékban összeroncsolódott fiú testére, majd a másik kezével is megmarkolta, és tovább törte azt – végül a földre dobta a formátlan gömbbé gyúrt, élettelen testet.

Senki nem mozdult. A lány torkát egy rövid, fájdalmasan elhaló sikoly hagyta el, de a többiek némán, döbrent mozdulatlansággal nézték a fiú földre

vetett, összetört testét. A fiút, aki a változás szimbóluma volt: a változás maga. A remény, az élet és a továbblépés lehetősége – halott volt.

Valaki aztán mégis megmozdult: a gyermek volt az, a lány hasában. Amikor megmozdult, vele mozdult a lány is, őt pedig a szárnyasok követték, majd sorban mindenki, aki az emberek oldalán állt. Fejet hajtottak, majd a szívükre tett kézzel néztek az ég felé, vigyázzban állva. Így tisztelegtek a fiú előtt.

Az első lövés, amit az anyahajó leadott, a hátsó sorokat érte. Messziről érkezett óriások és törpék teste szakadt darabokra a lövéstől – de nem mozdult senki. A következő találat az embereket érte a park túlsó végében: mind emelt fővel, mozdulatlanul távozott. Ezután egy újabb lövés következett, most az agarthaiak közé, barátot barát mellett porlasztva szét. De továbbra sem mozdult senki.

– Ti teljesen bolondok vagytok! – ordította feléjük Jezabel. – Mind meghaltok! Ellenünk nem lehet felemelt fejekkel harcolni!

Újabb lövés bontotta meg a tömeget, valahol távolabb – az életben maradtak mégsem mozdultak.

– Nektek mind végetek! Értelmetlen mártírhaltok! – kiabálta eszelősen a lény, nem is értve, hogy mi történik.

Az újabb lövések újabb és újabb csoportokat téptek darabokra, mégis mindenki mozdulatlan maradt: az égre szegezett tekintettel, a szívükre tett kézzel, vigyázzban állva várták a sorsuk beteljesedését.

A következő lövés a lányt és a közvetlen környezetét érte. De bennük nem tett kárt: sem a lányban, sem pedig a körülötte állókban.

– Ez meg mi? – hördült fel Jezabel. – Újra lőni!

Újabb lövés hagyta el az anyahajót, ugyanabba az irányba – de ugyanúgy hatástalan maradt.

– Újra és újra! – ordította teli torokból Jezabel. – Újra, amíg élnek! Irtsátok ki őket!

De hiába érkeztek az újabb lövések: a lányt egyik sem volt képes megsebezni.

– Elég volt, Jezabel! – szólalt meg egy hang a tömegből, valahonnan hátulról. – Most már elég volt!

A tömeg körbenézett, majd a szeme egy magas, csillogó lemezekkel borított, fényes ruhás emberi alakon állt meg, aki egy egész arcát takaró fejfedőt viselt, ami csak a szemeinél hagyott egy vékony, átlátszó csíkot. Miközben kilépett a tömegből, a lány felismerte őt: ő adta nekik a gömböt az útvesztőben, és a csapzott fejű fiataloknak is, valamikor a kezdet kezdetén.

– Te... te meg ki vagy? – kérdezte a meglepetéstől megilletődve Jezabel, miközben felemelte a kezét, hogy leállítsa a további lövéseket.

– Angram Smith vagyok. – válaszolta az alak a maszkon átszűrődő, rideg hangján, majd levette a fejfedőjét, ami alól lassan előtűnt bozontos, ősz szakáll, copfba kötött haja, és mély, szúrós szemei. A lány ekkor értette meg mindazt, ami végig ott volt a szemei előtt: ő volt az ember.

– De... ő... te... – nyökögött Jezabel, majd az alak felé kapott.

– Tényleg elég volt! – szólott rá erőlesen, ellentmondást nem tűrő hangon a férfi, majd a fiú összenyomorított testéhez lépett. Felvette a kezébe, gyengéden végigsimította az arcát, majd magához ölelte, és halkán a fülébe suttogott valamit. Aztán a kék férfire, Oun-ra nézett, aki a tömegből bólintott vissza felé.

A fiú élettelen teste most hirtelen felizzott, majd vakító fényességbe borult. A fény lassan egy szikrázó fénygömbbé teljesedett ki, körülölelve a fiút és a férfit, majd a fény egészen addig erősödött, amíg mindent el nem borított – ekkor egyetlen villanással szétporladt.

Egyvalamit hagyott csak maga után: a fiút. Az enbert, aki újra élt, újra lélegzett, és látszólag sértetlen volt.

– De... de... Hová tűnt ő? – hebegte meglepetten a lény.

– Te még mindig nem érted, Jezabel! – válaszolta nyugodtan a fiú. – Itt nincs olyan, hogy ő meg én. Mi egyek vagyunk...

Jezabel valóban nem értette, de ez nem tántorította el az eredeti céljától: elkapta a fiú vállát, és már nyúlt is volna érte a másik kezével, amikor a fiú kicsúszott a fogásából, és fordulásból úgy kicsavarta a lény kezét, hogy az felordított a fájdalomtól.

– Azt mondtam, elég lesz! – mondta a fiú, szemében kíméletlen határozottsággal.

– Ezt meg hogy csináltad? – nyögte Jezabel.

– Ezt? – kérdezte a fiú, majd elengedte a kezét, és egyetlen kézmodulattal a levegőbe szegezte a lény testét, valamilyen ismeretlen erő segítségével. Jezabel csak csüngött a semmiből lefelé, a tarkójánál fogva, tehetetlenül kapálózva.

– Mi történik? Ki vagy te? Hogy vagy képes erre? – kiabált elhűlve a fiú felé.

– Csak hiszed, hogy ismersz, Jezabel – válaszolta magabiztosan a fiú. – Ahogy azt is, hogy el tudsz pusztítani.

– Khitonok, támadás! Mindenkit megölni! – ordította el magát teli torokból a lény.

A khiton katonák ekkor rohanni kezdtek a fiú, és a körülötte állók felé, de nem jutottak messzire: a fiú egyetlen mozdulattal megállította őket, és az összes katonát messzire, a park túlsó végére hajította. Néhányan közülük azonnal felpattantak, de a fiú ekkor újra felemelte a kezét, és egy mozdulattal újra a földre vitte őket – egészen addig, amíg már nem volt senki, aki fel mert volna állni.

Ez volt a vég – és Jezabel pontosan tudta ezt. Túl sokat élt, és túl sokat tapasztalt már ahhoz, hogy felismerje: áldozatot kell hoznia. Ez az egyetlen megoldás.

– A pusztítóbombát! – ordította el magát végső lehetőségként, parancsot küldve az ég felé, az anyahajó irányába. – Az atomot!

A következő pillanatban egy emberfej nagyságú gömb hullott ki az űrhajóból, pontosan a park felett, és kezdett lassú szabadesésbe a föld felé. Néma csend lett, és a parkban maradtak tekintete egytől egyig a gömbre szegeződött – még a khitonoké is. Végigkövették a szemükkel, ahogy a gömb lassan aláhull, és bár mindenki érezte, hogy ez a végzetüket hordozza, mégsem mozdult senki – egyenesen, emelt fővel álltak.

– Büszkén viszlek benneteket a halálba! – üvöltötte eltorzult, eszelős hangon Jezabel, de ekkor már senki sem vett tudomást róla: mindenki elfogadta aényt, amit a bomba hordozott.

Amikor a bomba elérte a földet, pontosan a fiú lábánál, óriási erő szabadult fel. A villanás olyan fényes volt, mint a nap, a detonáció pedig olyan erős, hogy mindent azonnal elsöpört. A talaj felkavarodott és szétmállott, a fák vízszintesbe dőlve hasadtak szét, a parkon túli épületek pedig tenyérnyi darabokra szakadva sodródtak kifelé, a lökéshullám irányába.

Jezabel teste is szétmállott, ahogy khiton társaié is. Az egész város egyetlen pillanatra elképzelhetetlen fényességbe öltözött, majd miszlik darabokra porladt mindennel együtt, ami valaha is érintette a földjét.

Kivéve a fiút, a lányt, az embereket, és az összes többi lényt, akik az ő oldalukon álltak – az ő valóságukban a robbanás sosem történt meg.

Az ő valóságuk a robbanás pillanatában változott meg, átlökve őket a Föld egy magasabb valóságsíkjára: arra a síkra, ami sokaknak, mint az agarthaiaknak vagy az eia-iaknak a természetes valósága volt, de az embereknek csak most vált azzá. Ők lenyűgözve álltak ennek az új, csodálatos világnak a közepén, és csak lassan eszméltek rá, hogy mi történt velük.

Egy városban voltak, szintén egy parkban, de ez a város cseppet sem hasonlított arra, ahonnan jöttek: sokkal inkább az agarthai vagy eia-i városokra. A gömb alakú épületek, a kék és rózsaszínes árnyalatú égbolt, a dús, kékesfehérben úszó, zöldes árnyalatú növényzet, és a sűrű, friss, szinte harapható levegő mind-mind mások voltak, mint a régi Földön. Ebben a világban a levegőben lebegtek a színek, az illatok, a gondolatok és az érzések.

Egyvalami volt csak változatlan: a Nap, ami ugyanúgy sütött le rájuk, mint a régi világban, azzal a különbséggel, hogy most már átadhatta a sugaraival azt a többletet is, amire ott képtelen volt – a szeretetét a gyermekei iránt.

Az emberek közben kezdték észrevenni, mennyire megváltoztak: a vonásaik ugyan megmaradtak, de valahogy mindenki magasabb, erősebb és teljesebb lett. És szebb is: a bőrük kisimult, az arcuk és a testük pedig megfiatalodott. Az idős nő is újra fiatal volt: az arcáról eltűntek az idő által elmélyített ráncok, a teste pedig újra erőssé és élettel telivé vált. Az öregember sármja újra egy jóképű fiatalemberévé vált.

A távolból időközben emberek érkeztek. Olyan emberek, akik már régóta itt éltek: akkortájt kerültek ide, amikor az emberiség megszületett – akkor, amikor az a bizonyos „vírusos járvány” végigsöpört az emberiségen, és elragadta őket. Kíváncsi örömmel keresgéltek a tömegben az újonnan érkezők között, majd mosolyogva ismerték fel bennük rég elvesztett családtagjaik emlékét. Egymásra találtak velük, és boldogan, tiszta szívvel ünnepelték az emberiség új hajnalát – az Új Föld jövőjének kezdetét.

A fiú eközben már türelmetlenül tekingetett körbe, szemeivel mindenhol a lányt keresve. Távolabb pillantotta meg: magas volt, gyönyörű barna szemekkel, és hosszú, csillogó hajjal. A kezében egy kisfiút tartott, akit a fiú azonnal felismert: az ő gyermeke volt. Megszületett.

Ekkor valaki megfogta a vállát. Hátrafordult: egy magas, robotszerűnek tűnő lény állt mögötte, aki a mivolta ellenére emberi vonásokkal bírt. *Élt.*

– Üdvözlöm, Mester! AM vagyok.

A fiú elmosolyodott.

Lezárás

- Jelentést kérek! – szólalt meg a jobb oldali férfi fejében a hang.
- Az alanyok áthelyeződtek. Az összes idősíki áthelyeződött.